

Demonic Ángel & Ángelic Demon

Demonic Angel & Angelic Demon

2. díl

Rinka Whisper

Věnování

Tuhle knížku bych chtěla věnovat svojí mamince, které se líbil první díl. A taky doufám, že se jí bude líbit i díl druhý. Protože, mami, ani si neumíš představit, jakou radost mám z toho, když se Ti líbí, co napíšu.

Peklo drží smutek

Waydan se několik hodin po tom co zabil Azakiela vrátil do Thallaranu. Strávil u mě asi 6 hodin jen tím, že se na mě díval a brečel, a nějakou dobu potom se ještě procházel po Zemi, aby se uklidnil. A teď už bylo po všem. Žádná bolest, to nejhorší už se stalo.

Nesl se temnými chodbami, v kapse mu chřastily kostky ode mě. V ruce držel sáček s Azakielovou svatou duší a přišel si úplně prázdný. Čekala ho dlouhá doba beze mě. A teď jsem si ho ještě ke všemu ani nepamatovala. Byla jsem nemluvně.

Lucifer byl u sebe v kanclu skoro jako vždycky. Ráno oznámil všem démonům co se stalo. Že je ze mě smrtelnice a zrušil na mou počest ty debilní hry. Aspoň něco.

Waydan zaklepal a pak bez vyzvání hned vstoupil. Lucifer k němu jen zvedl oči. Waydan přistoupil mlčky až k jeho stolu, hodil mu sáček s duší a mířil si to beze slova pryč.

Lucifer se podíval na sáček, vzal ho do ruky a když zjistil, že je plný, polekal se. Možná nečekal, že to vážně dokáže. „Waydane,“ zašeptal. On se k němu jen otočil. Rysy měl tvrdé, ale výraz skoro bez emocí. Vypadal spíš jen našťavaně, ale nebyl.

„Chceš ode mě teď něco?“ zeptal se jako jeho správný služebník. Lucifer zavrtěl hlavou.

„Ne, odpočiň si,“ řekl jen a pak už se díval na zavřené dveře, které se vteřinu na to, co to dořekl zacvakly. Lucifer si povzdychl a nakouknul do sáčku s duší. Takhle to nechtěl. Teda chtěl, ale ne takhle bolavě.

Pak jen seděl u stolu, prsty bezděčně přejížděl po okraji sáčku. Uvnitř se to jemně třpytilo a připomínalo mu to, kolik bolesti se teď valí Thallaranem. Peklo drželo smutek.

„Promiň, Azakieli, ale byl jsi otcova pravá ruka. A já ho chci a musím připravit o všechno! Aby pochopil...“ dodal.

Waydan mezitím kráčel chodbami jako stín. Krabička s kostkami v kapse lehce chřastila, jediný zvuk v dusivém tichu. Démoni se zastavovali u stěn, uhýbali mu z cesty a šeptali si.

Věděli, co udělal. Věděli, že seslal princeznu na Zem, že zabil anděla a že tímhle činem uzavřel kapitolu, o které se bude mluvit věky. Jeho pohled byl prázdný, ale každý cítil, že se pod ním vaří cosi temného a bolestivého.

„To je on... Ďas,“ zašeptala jedna démonka, když prošel kolem.

„Drž hubu,“ sykl její společník a sklonil hlavu. Nikdo si netroufal na víc než rychlý pohled, když kolem nich prošel.

Waydan neřekl ani slovo. Nechtěl nikoho slyšet, nikoho cítit, nikoho vidět. Každý krok k jeho komnatám byl těžší, jako by mu nohy zarůstaly do kamene. U dveří ho míjel mladší démon, který se nadechl, že něco řekne, ale Waydanův pohled ho okamžitě umlčel.

Otevřel dveře, prošel dovnitř a zabouchl za sebou tak prudce, až se ozvěna rozlila celým křídlem paláce. Komnata byla temná a relativně i na pekelný poměr chladná. Odložil krabičku s kostkami na noční stolek, přešel prsty po jejích tvarech a zavřel oči. V hlavě slyšel jen můj hlas – a pak už nic. Jen prázdno.

Opřel se zády o zeď a ztěžka se svezl na zem. Prsty si vjel do vlasů a zůstal tak, aniž by se pohnul. Věděl, že bude muset fungovat dál, že Lucifer od něj čeká znovu jeho sílu, ale teď... teď nebyl démon, nebyl voják, nebyl bratr. Byl jen zlomený muž, který hodně ztratil.

Vyšší démoni zase měli plné ruce práce na to, zabývat se detaily. Peklo muselo šlapat jako švýcarský hodinky ve dne v noci navzdory všemu. Satan byl v mínus osmém patře, aby zaskočil za Waydana, když měl důležitější věci na práci. Což mu nevadilo, znal oba levely pekelné hierarchie a mučení duší ho stejně uklidňovalo. Byl v tom vážně dobrý, ne-li nejlepší.

Beelzebub naopak sváděl vlastní souboj. Každý, kdo mohl normálně jíst, mu teď připadal jako výherce loterie. Jeho kouzelný metabolismus byl pryč a představa, že přibere jen z pohledu na iluzi jídla, kterou vyvolal svým hříšným, hladovějícím duším ho děsila.

Takže jeho patro, kde hladovějící duše hypnotizovaly jídlo, které nikdy nedostanou... to byla osobní noční můra, když mu žaludek doslova křičel jako zmučená duše každou chvíli. Teď stál před prorostlým hovězím steakem v krvavé omáčce a připadal si jak pes s Pavlovým reflexem.

Astaroth byl zase věrný svým kartám. Hrál o všechno možné. Touhu, chtíč, kousek falešné naděje... a nikdo z těch, co proti němu seděli, nikdy nevěděl, jestli prohrají jen hru, nebo poslední zbytky sami sebe.

Roth si líně zaklonil hlavu na svém oblíbeném křesle z fazolí, napil se drahé whisky a pobaveně sledoval svou soupeřku. Duše měla lidskou

podobu. Hezká, ale oči jí planuly hysterií. Za života byla mrcha každým coulem. Manipulativní, nevěrná, závistivá a závislá na hazardu. Teď klepala prsty o stůl a prosila o další kolo, jako by jí šlo o život.

„Jen jeden lok,“ řekla a upřela pohled na sklenku, která voněla zakázanou záchranou. Roth se usmál. Přesně tohle byla jeho specialita. Zlomit někoho touhou, kterou nikdy neukojí. Teda tyhle hry mohly pomoci dát ochutnat ještě větší touze.

„Jedna šance pár jednotlivcům tady. Jako každý den,“ řekl, přešel prsty po kartách a vyložil první. Za nimi se mezitím táhla fronta dalších duší, co lačnily po své chvíli u stolu. A věděly, že většina odejde ještě zlomenější než předtím. Když se na ně konečně dostane a prohrají, můžou čekat další dekády nebo staletí, až na ně bude mít Astaroth zase náladu a dostanou se ke hře.

Dívka si otřela ruce do potřhané sukně, aby se jí tolik netřásl prsty, a natáhla se pro karty. Z posledních sil se snažila působit klidně, ale její dech se zrychloval, jako by běžela maraton.

„Tak pojď,“ pobídl jí Roth a krouživými pohyby míchal whisky ve skleničce, aniž by z ní spustil oči. Pak se zlehka napil, zírajíc do jejích očí plných touhy. Ano, sváděl ji.

Duše jen naprázdno polkla a vyložila první kartu. Špatně. Druhá ještě horší. Při třetí se jí zlomil hlas. „To... to nejde. Můžu ještě jednou?“ zeptala se.

„Ne,“ odsekl, položil sklenku na stůl a zamíchal karty. „Jedna šance, pamatuješ?“ řekl.

Dívka natáhla ruku ke skleničce. Není divu, ne každý den má jen jediný pokus na to, něco mít a takhle se ta frustrace stupňuje roky. Roth musel být tvrdý, jinak by ho duše nerespektovaly. „Prosím... jen malý doušek...“ škemrala.

Astaroth se naklonil blíž, hlas měl milý, přívětivý. „Vždycky prosíš až potom. Ale už je pozdě, zlato,“ řekl, lusknul prsty a ona zmizela v modrém kouři, který se rozplynul ve vzduchu jako spálený papír.

„Další,“ zavolal líně. K jeho stolu se přesunula další duše. Posadila se a dívala se Rothovi do očí. „Tak o co si zahrajeme my? A nová pravidla znáš, žádný sex, jsem zadanej,“ objasnil.

Duše před ním se usmála tím samým sladkým úsměvem, který už na něj zkoušely stovky jiných. „Stačí mi, když vyhraju pus,“ řekla nevinně, ale oči jí sklouzly po jeho rukách a kartách tak dychtivě, že bylo jasné, o co by hrála radši.

„Tak jo,“ odvětil Roth klidně a rozdál první kartu. Atmosféra byla hutná, očekávání viselo ve vzduchu jako hustý kouř.

„Sedmička,“ oznámila duše, když otočila první kartu. Na chvíli jí v očích zajiskřila naděje. Druhá karta byla ale nízká. A třetí propadák.

„To je nefér!“ vyhrkla zoufale. Roth jí jemně chytil za zápěstí, sevření pevné, ale s úsměvem, který by se dal nazvat skoro něžným.

„Tohle je Peklo, zlato. Férový je tu jenom to, že ti vždycky dám šanci. A tu jsi právě promrhala,“ opáčil, lusknul prsty a dívka zmizela v obláčku modrého dýmu jako ta první zpátky na svoje místo.

„Další,“ zopakoval s naprostým klidem. K jeho stolu si sedla mladá žena, drobná s tmavýma očima, co na rozdíl od těch předchozích nebyla vyloženě zlomená. Jen odhodlaná.

„Chci to samý co ta přede mnou – pořádnou a vášnivou pusou s jazykem. A od tebe a hned, aby bylo jasno,“ řekla. Roth se pobaveně uchechtl. Občas byl mrchoň a snažil se nachytat duše na formulaci jejich přání.

„He, vážně? Fajn. Pořádně vášnivá a mokrá pusinka. Jedna šance,“ odpověděl, zamíchal karty a rozdál je jako profík, což duši docela stresovalo. Atmosféra zhoustla, ve frontě to zašumělo.

První karta byla vysoká. Druhá ještě vyšší. Ženě se na okamžik zaleskly oči, ale zároveň cítila, jak se jí potí ruce. Třetí karta rozhodne a Roth si s ní dával na čas.

„No tak,“ vydechla tiše, skoro jako modlitbu. Roth se na ní podíval přes okraj karet, koutky rtů mu cukly.

„To napětí tě žere, co?“ řekl, natáhl ruku nad stůl a... obrátil poslední kartu. Eso. Ve frontě to zašumělo, někdo dokonce nevěřicně vydechl nahlas. Žena zalapala po dechu a sevřela ruce v pěst. „Jak dlouho ses s nikým nelíbala?“ zeptal se.

„Ztrácím pojem o čase když jsem tady. Ale je to dlouho. Kéž by byly zase hry o to, jít do přízemí,“ zmínila. Roth se pousmál jen koutkem.

„Nelíbí se ti u mě? Zlato, máš tu pohodu, přízemí je sice... svobodnější, ale nejsem tam já a možnost vyhrát si můj přízeň,“ laškoval s ní.

„Jsi zadaný,“ zopakovala. On přikývl a zasmál se.

„Co oči nevidí... a zvlášť v rámci mučení. Možná bych udělil pár výjimek,“ odpovídal a otočil další kartu, když ona si lízla. Žena polkla a natáhla se pro kartu. Vzala jí opatrně do ruky, jako by se bála, že se rozpadne. A když se na ní podívala... byl to král. Vysoká karta. V očích se jí mihla jiskra vítězství.

Roth se na ní díval s naprostým klidem, až na ní jeho pohled působil skoro mučivě. „Máš štěstí,“ pronesl tiše a zvedl se z křesla z fazolí. Frontou se ozval zvuk údivu. První duše, která dneska pekelného prince porazila v kartách.

Přešel kolem stolu až k ní, pomalu, s vědomím, že po něm prahne. Jeho oči byly plné nepřekonatelné jistoty. Měl sebevědomí, co nepotřebuje křičet, aby rozžhavl každou buňku v těle. Ne jako ten narcistickéj kretén, kterým býval Satan.

Chytil jí jednou rukou za zátylek a přitáhl si jí k sobě. Na malý okamžik se napjala, ještě nikdy k němu nebyla takhle blízko a teď jí měl vážně políbit? Bála se, že by jí mohl udělat spíš něco jiného, ale pak se mu plně oddala, když viděla, jak se na ní dívá. A ten polibek? Ten byl přesně takový, jaký si ho vysnila.

Jeho rty na ní dopadly nejdřív jako hebkej vánek, ale pak se změnil y v hladkej tlak plnej vášně a neústupný síly. Jazyk mu vklouzl mezi její rty, hladil jí, dráždil jí a zároveň ovládal s nekompromisní dominancí.

Byl to polibek, co rozproudil krev a roztrásl každěj sval. Svůdnej, temně sexy.

Byla to smyslná hra, ve které on vždy vedl, ale ona chtěla víc. Celé její tělo ztuhlo, srdce bušilo jako o závod a v hlavě se jí točila jediná myšlenka – jak moc po něm toužila a teď to konečně dostala. Tedy alespoň malou ochutnávku.

Když se odtáhl, zanechal na jejích rtech tíhu svého doteku, vzpomínku, která jí bude dost dlouho pronásledovat. „Ty jsi moje výhra, ne naopak. Já neprohrávám,“ zamumlal Roth a v jeho hlase byla kombinace potěšení i výzvy. A možná to byl i kompliment.

V tom akorát přišla Lexi, dost nevhod, ale nic se nedělo, na duše ona nežárlila. Jen protočila panenkami. „Už zase si hraješ? Zlato, tvój práci by chtěl mít úplně každej. Jedna velká párty podle tvýho,“ komentovala cestou k němu.

Jedním pohybem ruky rozehnala ty rádoby ženský, co chtěly Rotha ulovit. Duchové žen, které byly jen vzpomínkou na lidskost, se rozešly každá svým směrem a tvářily se smutně. Taký přišly o dnešní šanci něco vyhrát.

„Hm, asi je dobře, že už jsem tady. Zás máš roudy, co?“ škádlila ho letnými doteky a polibky. Roth se usmíval a lehce si přikouzl spodní ret.

„Prokouklas mě. Víš, že jsem slaběj, když jde o moje dušičky. Zlobíš se hodně, že jsem myslel na hraní si s nima?“ zeptal se. Ona se usmála a zavrtěla hlavou.

„Vůbec, přijde mi to sexy. A na průsvitný zoufalky nežárlím. Navíc, kdo si hraje, tak nezlobí. Vid’?“ dodala a políbila ho na krk. Pak se od něj odtáhla, chytla ho za ruku a táhla na to jeho křesílko.

„Lex... počkej,“ zarazil jí, když ho stáhla na sebe a začala se mu dobývat do kalhot. Měl ve tváři úsměv, ale myslel to vážně. Takže, když to zkusila znovu, chytl jí jednou rukou obě její a díval se jí do očí.

„Teď ne,“ řekl a plácnul sebou vedle ní na ten pytel. On byl dost velký pro ně pro oba.

„Proč ne? S takovou na ty dušnice začnu žárlit, Rothe,“ přiznala. On se rozesmál.

„Já je jenom sváděl, baví mě to. Nic bych s nima neměl. I jsem jim to řekl. Pak jsem to trochu upravil, ale...“ Lexi ho přerušila.

„Rothe, mě jedno jestli spíš s dušema, vážně. Je to jak kdybys ho strkal do prémiový, mluvící, nafukovací panny. Ale abys mě kvůli nim odmítal, to už nepřežiju,“ objasnila.

On jí položil palec na rty a pohladil je. „Tak to není, zlato. Kdyby to bylo na mě, tak bych nedělal nic jinýho. Ale za chvíli má přijít Lucík a máme držet smutek. Byl by nasranej, kdyžby viděl, že se bavíme.

A myslím, že je na mě naštvanej za to, že jsem obětoval vzpomínku na jeho dceru. A chápu to. Trochu si to vyčítám, ale lepší než obětovat tebe a naši budoucnost, ne? Nebo jsem mu snad měl lízat nohy?“ pokračoval.

Lexi se na něj trochu zlobila za to, že to udělal. Byla ráda, ale pochopila, že to pro něj hodně znamenalo a bála se, že možná i víc, než pro něj znamená ona.

„Ne,“ řekla a povzdychla si. Potom ho chytla za ruku a dlouze si jí prohlížela. U toho ho jemně hladila prsty po kloubech a přemýšlela.

„Na co myslíš?“ vyzvídal. Ona se pousmála a podívala se mu do očí.

„Na to, že by ti slušel prstýnek. Nedávno jsem musela tancovat pro jednoho démona a připomínal mi Satana. Ne jeho zevnějškem, ale tou pitomou mentalitou. Byl to kretén a byl ženatej. Jeho ženu znám, párkrát ho prohnala, když přišel za Thellnessou.

Snažil se mě přesvědčit, abych mu dala. Nabízel hodně peněz a já vím z doslechu, že jich moc nemají. On je prostě... nemám pro to slova,“ zmínila. Roth na ní jen mlčky koukal.

„Počkej, počkej,“ začal a usmál se. „Proto myslíš, že potřebuju prstýnek? Aby mě to zklidnilo?“ zeptal se. Lexi mlčela. „Ale no tak. Lex, už takovej nejsem. Navíc ten zlatý kroužek od toho nikoho stejně neodradí. A já ti budu

věrnej, vážně. Klidně přestanu blbnout i s dušema jestli ti to vadí. Asi se tady zblázní nudou chudinky, ale aspoň budou správně trestaný," zmínil.

Lexi se na něj usmála. „Promiň, možná už jsem paranoidní. Po tom, čím jsem si prošla. I s tebou... nechci o tebe přijít. A už vůbec ne teď, když jsme se po letech dostali tak daleko. Tebe dostat do chomoutu, to je nečekaně těžší, než tam dostat Satana," komentovala.

Roth se zasmál a přitulil se k ní. „Před tím... no před Lyrrou jsem neměl žádnou přítelkyni dekády. A fakt lituju, jak jsem se k tobě choval. Já nevím, asi jsem nebyl připravenej, ale teď jsem. Vážně jsem přibrzdil, chci si tě vzít a mít s tebou třeba i děti... časem," řekl.

Lexi se na něj překvapeně podívala. „Děti? Ty bys chtěl mít se mnou děti?" zopakovala. On přikývl. „Jako víc dětí?" Divila se.

„Nevím, třeba dvě. Nebo i tři," zašeptal do jejích rtů a políbil je. Lexi na chvíli zmlkla, ale nemohla ta jeho slova vyhnat z hlavy. Zrovna on vždycky prohlašoval, jak nikdy žádný nechce. Stejně tak Satan. Nějak se to v těch chlapech láme, čím to je?

Gabriel seděl na schodech, lokty opřené o kolena a prsty nervózně proplétal. V hlavě měl zmatek. Věděl, že Waydan se poslední dobou uzavřel do sebe, a on netušil, jak k němu proniknout.

„Tak jdi už," zamumlal si pro sebe, ale nohy ho odmítaly poslechnout. Nakonec se tedy zvedl a pomalu vyrazil k těžkým dveřím vedoucím do Waydanovy komnaty. Každý krok se mu zdál hlasitější než předchozí. V Thallaranu teď panovalo ticho a atmosféra byla hustá, že by se dala krájet.

Zastavil se před dveřmi a na okamžik zaváhal. Potom se zhluboka nadechl a zaklepal. „Waydane? To jsem já... Gabriel," řekl, hlas se mu lehce chvěl.

Za dveřmi bylo pořád ticho. Gabriel se podíval na kliku a v hlavě mu probleskla jediná myšlenka – buď tam vůbec není, nebo nechce být rušen.

Dveře se s těžkým skřípotem po chvíli pootevřely. Waydan stál ve stínu, ruce zabořené hluboko do kapes a pohled zvedl až po chvíli. Vypadal unaveně. Temné kruhy pod očima, lehce rozcuchané vlasy, ale výraz, který u něj dřív ještě nikdy neviděl.

„Gabe," promluvil nakonec hlubokým, lehce chraplavým hlasem. „Co chceš?" zeptal se. Gabriel se snažil udržet klid, ale pohled na něj ho bodl u srdce.

„Jen... chtěl jsem tě vidět. Už je to dlouho," řekl potichu. Waydan se opřel ramenem o futro a krátce si ho přeměřil.

„Jsem tady. Vidíš mě,“ odpověděl suše.

„To není úplně to, co myslím, a ty to víš,“ namítl Gabriel tiše a udělal krok blíž, jako by se bál, že se dveře zase zavřou. Za prvé by zklamal Lucifera, který ho požádal, aby s ním promluvil. A za druhý i svojí přítelkyni.

Waydan mlčel a jen ho pozoroval. Ve stínu jeho komnaty to působilo, jako by ho obklopovala těžká temnota, která s každým nádechem tížila i okolí. Pak se náhle odklonil, dveře otevřel dokořán a ustoupil stranou.

„Tak pojď dál, jestli musíš,“ pronesl. Gabriel sebral odvalu a vkročil do místnosti, která působila chladněji než dřív. Waydan za ním tiše zavřel dveře a chvíli jen stál, jako by přemýšlel, jestli má vůbec sílu mluvit.

Gabriel přešel ke stolu, ale nakonec zamířil přímo k posteli a posadil se na její okraj. Prohrábl si vlasy, aby se trochu uklidnil, a pak se podíval na Waydana, který zůstal stát opřený o zeď s rukama v kapsách.

„Víš, že tohle už není zdravý, že jo?“ začal pomalu. „Nechodíš mezi ostatní, neukazuješ se, nikdo s tebou nemluví... a ty sám s nikým.“

Waydan na něj jen upřel pohled. Nebyl v něm vztek, ani pohrdání. Jen prázdno. „A proč bych měl?“ zeptal se chladně.

„Protože nejsi sám, Waydane,“ odpověděl Gabriel tiše, ale pevně. „Jsi tak nějak vládce Thallaranu, kurva. A místo toho se zavíráš tady a necháš všechny ostatní, ať si domýšlí, co s tebou je. Víš, jak to dole vře? I Satan se o tebe bojí a démoni? Jsi pro ně přízrak,“ dodal.

„Zabil jsem Azakiela, Gabe,“ řekl a podíval se na něj provinile. On jenom přikývl.

„Já vím,“ odpověděl.

„Ztratil jsem Rinku. Přišel jsem o duši a přijdu si tak prázdněj,“ přiznal. Gabriel na něj empaticky koukal. Pak k němu beze slova přistoupil a objal ho. Pevně, bez zbytečných řečí, jen aby cítil, že tu s ním někdo je. Waydan chvíli stál nehybně, ale pak se jeho ramena trochu uvolnila a objal ho nazpátek.

„Hele,“ řekl Gabriel klidně. „Jsi statečnej. Vážně. To, co jsi udělal... tohle zvládnout, to by nedokázal každý. Stojí to za to. Brzy bude po všem. Ty roky utečou jak voda. V Nebi to bylo horší,“ pokračoval, ale Waydan zavrtěl hlavou.

„To jsem jí neznal, Gabe. Každý den bez ní je pro mě teď jako rok. A to neuplynul pořádně ani týden,“ odpověděl.

„Já vím,“ zašeptal Gabriel a sevřel ho ještě pevněji, jako by ho chtěl udržet pohromadě silou vlastních paží. „Ale zvládneš to. Musíš. Brzy si jí vezmeš a bude to stát za všechno, čím teď procházíš,“ dodal.

Waydan přivřel oči, bolest v hrudi byla skoro hmatatelná. „Neumím si představit, že tohle vydržím... že to vydržím ještě roky,“ vydechl chraplavě.

„Umíš,“ odpověděl Gabriel jistě a konečně se odtáhl, aby mu viděl do očí. „Protože jsi Waydan. Ďas – nejmocnější démon v Pekle. Vlastně jsi teď na stejný úrovni jako bůh, ale na opačný straně. A Rinka je tvoje budoucnost a tohle všechno je jen cena, kterou platíš. Požehnání, už máš skoro v kapse. A díky němu jí jednou budeš moci obejmout a už jí nepustit,“ pokračoval.

Waydan ho chvíli jen tiše pozoroval, svaly na čelisti napjaté. Pak přikývl a zhluboka se nadechl. „Jo... jednou,“ zašeptal. Gabriel se usmál a poplácal ho po rameni.

„Jednou. A věř mi, že až ten den přijde, nikdo a nic ti jí už nevezme,“ dodal. Waydan se na něj tak podíval a zatnul obě ruce v pěst.

„Jasně že ne, to bych už ztratil sám sebe! Už teď mám pocit, že to na mě leze,“ objasnil. Pak sebou plácnul na postel.

„Ale víš co, Waydane? Jsi relativně svobodnej. A můžeme ti tu dobu čekání zkrátit něčím příjemným. Zajdeme na drink, zatancuješ si s nějakou pěknou démonkou, pak zatratíme pár duší ve tvém patře a... byl jsi někdy v okolí thallaranského paláce?

Protože já objevil fakt senzační místa, co stojí za to vidět. Nádherně tam bublá láva a má to terapeutický účinky, i když se zapotíš. A já ti garantuju, že aspoň na chvíli zapomeneš, co tě žere,“ dokončil Gabriel a snažil se nasadit lehčí tón.

Waydan se na něj podíval z postele s výrazem, který by dokázal někoho sežehnout. „Zatancuju si s démonkou? Gabe, vážně?“ zavrčel, ale v koutcích úst mu cukl náznak pobavení.

„Jo, vážně.“ Usmál se Gabriel a přešel k oknu, aby roztáhl těžké závěsy. „Nebo chceš strávit zbytek večera zavřený tady a topit se v sebelítosti? Peklo je plný věcí, co tě dokážou na chvíli odtrhnout od reality. A já ti chci připomenout, že život ještě pořád existuje,“ zmínil.

Waydan si promnul oči a vzdychl. „Nevím, jestli na to mám náladu,“ zabručel, ale už se zvedal do sedu.

„Nálada přijde sama. Postarám se o to,“ mrkl Gabriel a natáhl k němu ruku. „Tak co, jdeme? Můžeme začít drinkem... nebo rovnou tou zatracenou démonkou,“ zmínil.

Waydan se uchechtl a zavrtil nad ním hlavou. „Ty jsi fakt magor,“ opáčil.

„Jo, ale jsem tvůj magor,“ odvětil Gabriel s úsměvem. „Tak pojď. Dneska tě z toho pekla ve vlastní hlavě vytáhnou násilím, když bude třeba.“

Waydan tedy vstal. „Fajn. Ale ten drink bude silnej. A ty démonky se mi nesnaž dohazovat!“ syknul.

„Žádný sliby.“ Ušklíbl se Gabriel a zamířil ke dveřím. „Vypadni z týhle díry už, Ďasi. Čas se zase nadechnout,“ prohlásil a táhnul ho ven doslova za ruce.

Thellnessa s Trish si povídaly v prázdném baru. Byla tam s nimi už i Lexi. Řešily Waydana. Thellnessa seděla na barové stoličce s lokty opřenými o pult a líně kroužila sklenkou s černým likérem.

Lexi, naproti ní, si pohrávala se stříbrným přívěskem, co jí visel na krku, a Trish právě přinesla další rundu. Bar byl tichý a nejen proto, že bylo ráno a že tam nikdo nebyl, kdo by si trénoval vystoupení na večer, ale taky proto, že se v Pekle drží smutek a to znamená, že bude zavřeno pokud se Lucifer nerozhodne jinak.

„Úplně ho to zlomilo,“ začala Lexi starostlivě. „Zdál se nezlomnej, ale... tak co s ním budeme dělat?“ pokračovala.

Obě se na ní tak podívaly. „Přišel o Rinku, ne o mobil,“ připomněla Thellnessa bez emocí. „Spíš co budeme dělat s tebou? Je to tvoje nejka a vypadá to, že jsi ráda, že je pryč. Až tak moc jsi na ní žárlila?“ rýpla si Thellnessa.

„Ne, jen...“ začala, ale zarazila se.

„Jen co?“ ozvaly se obě jednohlasně. Lexi si povzdychla.

„Fajn, tak jsem na ní žárlila. Poslední dobou jsme se nějak odcizily. Já vím, že bych měla být smutná, protože jí čeká těžkej život na Zemi a já ji dlouho neuvidím, ale jsem teď až moc zaměstnaná Rothem a tak nějak... aspoň tu bude klid,“ přiznala.

Obě démonky na ní valily oči. „Tohle si nech pro sebe. Ať to neslyší Waydan, nebo Lucifer. U všech čertů, tohle vážně k ní cítíš? Po tom všem?“ vyzvíдалa Trish.

„Já vím, jsem hrozná, ale je to tak,“ odpověděla. „Co ten Waydan? Je mi ho líto,“ změnila raději téma.

„Lucifer se zmínil, že je zase zavřenej v komnatě, sotva prý promluví a když už, tak možná jen s Gabrielem. Už jsem ho za ním poslala,“ dodala Thellnessa.

„Snad bude Gabriel úspěšnější,“ řekla Trish, napila se a pak položila sklenku na pult.

„Co si myslíte o tý andělský harpyii?“ zeptala se Thellnessa. Obě jen protočily očima.

„Ježiš, o tom radši ani nemluv, to je strašný. Je jasný, že nám nastanou krušný časy,“ komentovala Lexi.

„Jak mohla klofnout zrovna Lucifera? Já vím, že byl po tom rozchodu s Lilith fakt špatnej a že toho na něj bylo taky moc a že byl sjetej pod obraz a že ta mrcha má duši...“ pokračovala Thellnessa.

„Vidíš? Důvodů měl dost,“ opáčila suše Trish.

„Ach jo...“ fňukala. Trish s Lexi se zasmály.

„Copak? Vadí ti to i z nějakých osobních důvodů?“ rýpla do ní Trish.

„Jo, vadí. Mám Gaba a miluju ho. On je fakt skvělej. Ale Lucifer... řekněme, že je moje slabost a fakt ho nechci vidět zrovna s ní. A jí nechci za královnu,“ dodala.

„Hm, taky jí nemůžu vystát. Už jen proto, že chodila s Rothem a... vím, jak moc se mu líbila. Sice je to minulost, ale při představě, že s ní něco měl je mi blbě,“ dodala Lexi.

„Vy máte problémy, holky. Měly jste se na ty dva Casanovy vybodnout a mít frajera jako je Beelzebub. To je mužskej,“ prohlásila trochu zasněně. Thellnessa si s Lexi vyměnily pohledy a pak se hlasitě rozesmály.

„Beelzebub? To nikdy nepochopím. Ne fakt. Koukni na sebe a na něj. Jak jsi mohla? Zrzavej a pihatej dlouhán,“ zmínila Lexi.

„Je sexy, chytřej, drsnej... věrnej. A vášnivej. A má fakt...“ pokračovala, ale holky jí zarazily.

„Sklapni!“ přerušily jí obě najednou.

„Co je? Chtěla jsem říct charisma,“ dodala a pak všechny vyprskly smíchy. No a přestaly se smát, když dovnitř vtrhla Lyra. Měla takový povýšený výraz. To, že bude královna jí stouplo do hlavy.

„Nemá být smutek? Čemu se tak smějete? V prázdném baru? Navíc, máte mít práci, ne? Lucifer řekl, že všichni budou dneska uklízet palác. Tak ať se blýská jako leštěnej obsidián!“ prskla a odešla.

„Je příšerná,“ dodaly všechny najednou, když za Lyrou cvakly dveře a šly raději pracovat.

Bůh chodil kolečka po trůnním sále. Byl velmi nasupený. Co nasupený, vřelo to v něm natolik div, že neshořel zuřivostí. Oči mu svítily Božím Světlem. „Tohle bude jeho konec! Až ten mi přijde pod ruce... oba dva!“ ječel a zatínal ruce v pěst.

Ludmila seděla na trůně, hlavu podepřenou rukou a poslouchala boha řvát. Věděla, už že je její bývalý snoubenec pěkný kvítko. A absolutně nerozuměla tomu, co se to s ním stalo. Veškeré informace měla jen skrze svého muže, který byl víc než zaujatý. Ale zabít Azakiela? To už i na ní bylo příliš.

Celou dobu žila v tom, že na ní přenesl svou jiskru omylem. Neví, jak to doopravdy bylo. Možná by jí to malinko otevřelo oči, ale copak andělé? Ti budou vždycky stát za bohem. Alespoň ti, co nikdy neměli rozum.

„On nemá srdce snad, nebo... Lucifer mu musel v tom Pekle vymýt mozek. Hříšný myšlenky ho úplně ovládly. Já ti říkal, Ludmilo, že chtějí a sex je zlo. Úplně jednoho ovládnou,“ prohlásil a pokřížoval se. Ona přikývla.

„Poblázněnej nějakou nesmyslnou touhou... nikdy bych nečekal, že ho tohle potká. Věřil jsem, že bude bůh jako já. Že bude vládnout v čistotě... vždyť on nikdy neměl zájem o nic jiného než Stříbrné Město. Byl věrný až za hrob. Čestný. Co se to s ním u všech svatých stalo? Chci to vědět! Co ho změnilo? Abychom se toho vyvarovali u toho malého,“ dodal ukazujíc na její břicho.

„Hříšný myšlenky bych ještě pochopil. I trochu zábavy. No bože, odpustil bych mu... ale on znesvětil vlastní domov, tahal anděly do Pekla. Jedl lidský duše, dopouštěl se sodomie dole se svojí neteří a zabil svého nejlepšího přítele. Zabil mého anděla!“ zařval, až Ludmila nadskočila.

Pak se k ní prudce otočil. „Opovaž se po něm ještě vzlykat, moje milá. On si tvoje slzy nezaslouží,“ dodal. Ludmila neřekla ani slovo. Ona skoro nemluvila. Trochu se zdálo, že se boha bojí. A to hlavně proto, že se občas přistihla, jak na Waydana myslí. No, jinak než jako správná andělka. A to by bůh už nerozdýchal, že by jeho bohyně...

„Co jsi myslel tím, že chtějí a sex jednoho změní?“ zakuňkala. On se na ní prudce otočil, až se mu na krku zahoupal stříbrný kříž.

„Nad tím ani nepřemýšlej. Nechci, aby se tyhle zvrácenosti dostaly i do tebe. Stačí, že nosíš jeho dítě. Možná, že bude po něm... tvrdohlavý,“ dodal.

„Bude takový, jak ho vychováš, můj pane,“ odpověděla a usmála se na něj. Bůh se na ní taky usmál, ale lehce křečovitě, jako by mu právě něco došlo.

„Samaeli!“ volal na nějakého anděla, který postával kousek u dveří. On k němu udělal pár kroků a poklonil se mu.

„Ano, pane?“ zašeptal. Bůh vydechl.

„Nahradíš Azakiela ve funkci. Od teď jsi Vyšší anděl – můj rádce. Běž se nastěhovat do Azakielovy pracovny. A zajisti *Zyphyris*. Nesmí se k němu

dostat nikdo z těch hříšných oblud! Už nikdy! Nikdo, jenom já," dodal. Samael se mu poklonil a odešel plnit jeho rozkazy.

„Možná bychom mohli trochu upravit pravidla, co říkáš, choti?“ zeptala se ho Ludmila. Bůh se na ní podíval tak, jako ještě nikdy. Jeho pohled mluvil za vše – absolutně nepřipadá v úvahu.

„Nepřeju si, aby ses míchala do těchto záležitostí, Ludmilo,“ prohlásil a odešel. Že by byla další, kdo pochopil, kde je kámen úrazu?

Lucifer pořád seděl v kanclu a pohrával si s prstýnkem, který mu tenkrát vrátila Lilith. Našel ho nakonec zakutálený u nočního stolku, aniž by ho chtěl najít. Ale nedokázal ho vyhodit ani ho nesebrat.

Chyběla mu. Pořád jí miloval a pořád by jí chtěl, kdyby ona chtěla jeho. Ale po tom všem by ho nechtěla. Ne, když má konečně svojí lásku u sebe a když on je důvod, proč její dcera skončila na Zemi.

Naivně si myslel, že to skončí tím krvavým rituálem, který udělal se svým srdcem. Ale neskončilo. Zjevně to nejde jen tak vyříznout. Podíval se letmo do poličky, kde byla truhlička, kam ho zlomené na dvě půlky schoval. Vydechl znovu.

Možná byl až moc krutý, když je oba vyhnal z Pekla? A tohle je kruté i k němu samotnému, že už jí nemůže aspoň vídat, i kdyby s někým jiným. Vždyť s ní byl od doby, co přišel do Pekla. Mých 20 thallaranských let, což je docela dlouho.

Pak se smutně pousmál a zavrtěl nad sebou hlavou. Co je vlastně dvacet thallaranských let v porovnání s tím, jak dlouho milovala Leviathana? Vždyť zhruba celou tu dobu on byl ještě První Anděl – následník Stříbrného trůnu. A teď? Teď ještě přišel i o mě. Sice dočasně, ale na dlouhou dobu. Skoro tak dlouho bude Waydan Luciferovi sloužit.

Potom odložil ten prstýnek stranou a otevřel šuplík, kde měl schovaný ten jedinečný boží *Divinitas* a už poslední svého druhu. Přemýšlel, že se sjede do bezvědomí, aby na chvíli zapomněl a když k němu natahoval ruku, do kanclu mu vtrhnul Darkan.

„Pardon, pane, nesu naléhavé zprávy,“ prohlásil. Lucifer pustil ten sáček zpátky a zavřel šuplík.

„O co jde?“ syknul podrážděně.

„U brány je samotný bůh a chce s vámi mluvit. Taky kropí všude kolem svěcenou vodu a straší čerty Biblí,“ objasnil. Lucifer vytřeštil oči a pak se rozesmál.

„Táta, že přišel do Pekla? Tak teď nevím, jestli se mám víc bát, nebo smát. Tak či tak, tohle si vychutnám. Zatím ho nech čekat, řekni, že přijdu. A ať moje poddaný nestresuje těma svatýma sračkama, jestli někoho popálí, udělám mu v Nebi takovej bordel, že se bude divit. A on se stejně brzo začne divit, už se nemůžu dočkat!! A zavolej Waydana, tohle nesmí zmeškat. Ať přijde sem,“ dodal nadšeně.

Darkan se mu poklonil a šel plnit rozkazy. Lucifer se trochu upravil a šel se na to připravit. V hlavě se mu rodila asi miliarda myšlenek na to, jak by otce mohl potrápit.

Waydan se nechal Gabrielem vytáhnout ven, ale moc dlouho to nevydržel. U lávy bylo strašný vedro a pusto a on se cítil ještě hůř a zvláště, když bylo Peklo ve smutku. Bylo to jak v Nebi v neděli. Nepřekonatelná nuda.

„Asi půjdeme, ne? U mě bylo líp. Můžeme si dát něco k pití a tak,“ navrhnul Waydan a zvedl se z lavičky. Gabriel přikývl a následoval ho. Waydan se ještě zastavil a vytáhnul z kapsy mobil, aby se podíval, kolik je hodin. Jenže spolu s ním vytáhl i sáček se zlatým práškem, který mu vypadl na zem.

„Kurva,“ zaklel a hned se pro něj vrhnul, ale Gabriel si toho všimnul a usmál se od ucha k uchu.

„Udělal sis zásoby Divinitasu, na dlouhý časy? Jako vážně ses chtěl sjíždět vlastním materiálem? Kámo, ty se nezdáš, to je fakt... pekelný,“ komentoval.

Waydan sáček uklidil zpátky do kapsy a podíval se na Gaba. „Napadlo mě to no. A myslel jsem na to, že by se to mohlo hodit obecně. Můj Divinitas byl něco extra. Dobře jsem to schoval. Tohle jsem jen... chtěl jsem to mít u sebe kdyby náhodou,“ objasnil.

„Kolik jsi toho proboha udělal?“ vyzvídal.

„Dost na to, abych tím zničil, nebo zachránil svět. Ale nikomu o tom neříkej. Cekneš a uškrtnu tě, myslím to vážně, ty malá slípko!“ vyhrožoval mu.

Gabriel do něj lehce strčil. Ne, že by to s Ďasem hnulo, ale stejně mu tím dal najevo svoje rozhořčení. „Už nikdy od tebe nechci slyšet, že jsem slípka! A když jsme u toho... mohl bys...?“ začal a podíval se na něj.

Waydan se na něj díval dolů, jak byl menší. „Mohl bych co?“ Divil se jeho otázkou.

„No, zařídít, abych už slípka nebyl? Víš, jako jsi to tenkrát udělal ty. Ta svatozář mě štve. Sice už nesvítí, ale je trochu navíc. Nesse se moje křídla

sice líbí, ale, já chci být spíš jako ty. Už nechci být anděl, nepatří to sem,“ vysvětlil.

Waydan na něj mlčky koukal a přemýšlel. „Myslíš jako, že bych si měl propálit ruce o tvou pobledlou svatozář?“ škádlil ho.

„No,“ odpověděl a usmál se. „Nemuselo by to tak bolet, když nezáří, ne? Navíc jsi toho už snesl hodně. Luciferův dotek na duši a tak...“ připomněl.

„Gabe, já jsem Ďas a už nemám duši, jasně, že mě bude bolet i ten tvůj pobledlej talíř,“ prsknul.

„Prosím, Waydane. Prosím. Mohl bych ti dokud mi Nessa nesní duši dávat Divinitas,“ navrhnul, ale Waydan zavrtěl hlavou.

„Ne, zapomeň na to. S tou věcí nikdo už obchodovat nebude. Zjistím to a uvidíš ten mazec!“ syknul a chvíli se na něj ještě díval.

„Vaše... Velikosti!“ volal na něj Darkan. Waydan se překvapeně otočil a Gabe vyprsknul smíchy.

„Vaše Velikosti? Kam na ty tituly chodí,“ rozesmál se. Waydan mu lehce dupnul na nohu, aby zmlkl. „Jau! A tvoje kopyto taky docela bolí,“ dodal.

„Co se děje?“ zeptal se ho s naléhavým tónem. Darkan se zastavil, opřel dlaně o stěnu a snažil se vydechnout.

„Je tu váš otec. U brány. Lucifer mě za vámi poslal. Máte přijít za ním do kanclu. Hned,“ dodal. Waydan s Gabrielem si vyměnili pohledy.

„Můj otec? Jako... jako bůh? On je tady dole v Pekle?“ zopakoval. Darkan přikývl. „No to mě poser,“ dodal a mířil si to rychlým krokem zpátky do paláce. Gabriel za ním běhal jak pejsek a snažil se ho dohnat.

„Co myslíš, že tu chce?“ zeptal se ho Gabe.

„Nevím, ale bude to hustý. Zabil jsem Azakiela. Rozhodně to nebude milá návštěva, když se odhodlal prvně zajít až sem mezi nás obludy, kterým pohrdá,“ zmínil.

„Waydane, počkej!“ řekl ještě, chytl ho za ruku a podíval se na něj. Waydan mu naznačil pohledem, aby z něj tu ruku laskavě stáhnul. Tak si jen odkašlal a pustil ho. „Necháš si to projít hlavou, víd? Zbavíš mě toho kroužku. Ty to dokážeš. Prosím. Taký chci mít rohy,“ škemral.

Waydan věděl, že mu Gabriel nedá pokoj. A tak ho jen s otráveným výdechem chytl za svatozář a rozpálil svoje ruce *Modrým Plamenem* jako kdysi. Bolelo to jako prase, ale ne tak jako, když tavil tu svojí. Ten rozdíl mezi jeho svatostí a pekelným plamenem byl mnohem větší, tudíž i bolestivější. Nicméně i tak měl ruce rudé jako rozžhavené uhlíky.

Když skončil jen si oddychnul. „Dlužíš mi laskavost, skoro démone,“ prohlásil a pak si to mířil pryč.

Gabriel se rozzářil jako lampión a snažil se rukama nahmatat něco, co už tam nebylo. „Bájo,“ písknul nadšeně.

Waydan rozrazil dveře Luciferovo kanclu se slovy: „Kde je?“ Lucifer se pousmál.

„Horlivý jako vždycky. Zatím nikde, posad' se,“ řekl a když si Waydan sedl naproti napnutý jak špagát, zase se zasmál. „Máš chuť být drzej?“ vyzvídal.

„Je to špatný?“ zeptal se. „Vždycky se mi otevírá kudla v kapse, když o něm slyším,“ přiznal.

„Až tak? S tou kudlou brzdi, bratře. My ho chceme mučit, ne ukončit. Chceme, aby pochopil věci, ne aby se zatvrdil. Jestli to ještě jde. Od teď na něj půjdeme chytře,“ dodal.

Waydan zavrtěl hlavou. „Nikdy to nepochopí. A i kdyby jo, nikdy to nepřizná. Možná by bylo lepší se na to vybodnout, Luci,“ řekl.

On se k němu naklonil přes stůl a zuřivě se mu podíval do očí. „Nikdy! Nic není málo na to, abych se mu pomstil. Za to, co mi udělal. Co udělal tobě a všem lidem a andělům. Tohle je válka. Teď si s ním jdeme promluvit. Buď můj Ďas, Waydane. Potřebuju tě,“ dodal a zvedl se.

Waydan ho následoval a cestou přemýšlel nad tím, jestli vážně Lucifer nepřepálil s tou svojí pomstou. Ale pak se dobral k tomu, že ne. Bůh byl zlo, který potřebovalo lekci. Nešlo jen o ně dva, ale o celý lidstvo. O všechny mrtvé, kteří zemřeli jeho jménem – jeho ignorací, jeho ztraceným pokrytectvím. Nebo, aby otestoval jejich trpělivost, víru...

Jeho mlčením, když ženy volaly o pomoc při tom, co je znásilňovali barbaři. Jeho prázdnými příkázáními, která chránila mocné a ničila slabé. Jeho selektivním milosrdenstvím, co zavíralo oči před utrpením, protože „vyšší plán“.

Waydan si vzpomněl na děti pohřbené v troskách chrámů. Na nevinné duše v plamenech války, kterým pak jen požehnal, místo aby to zastavil, když to šlo. Na anděly, které zlomil, když pochybovali. Na ně samotné – ztracené za lásku a svobodu. A taky za nespravedlnost, která neznala hranic.

Zatnul ruce v pěst. Lucifer se na něj podíval. Na jeho výraz, ruce v pěst, i na postoj, který znamenal, že je připravený zaútočit. Položil mu ruku na rameno a poplácal ho po něm.

„Přesně tak chci, aby ses tvářil,“ řekl tiše. „Už žádný slitování. Ne pro něj. Ne po tom všem. Dneska to bude on, kdo bude klečít!“ Pak se mu v očích

zaleskl oheň. „A jestli to nepochopí po dobrým, naučíme ho to bolestí. Jako on nás učil poslušnosti,“ řekl.

Pak se krátce zasmál. „My nejsme jeho loutky. Jsme jeho chyba. A ta chyba bude něco, z čeho se buď poučí, nebo ho zničí. To záleží na tom, jak moc je Nejvyšší vlastně silnej,“ dodal Lucifer se zaťatými zuby.

Bůh stál u rezavé brány do Pekla. Byl to hlavní vchod pro všechny, kteří nejsou místní. A čekal, až za ním laskavě Lucifer přijde. Ten si dával na čas jen co je pravda.

Bůh se zatím snažil ničeho v Pekle nedotýkat. Měl pocit, že ho pálí zem, po které chodil. A on to nebyl pocit, ale fakt. Nejen, že byla podlaha opravdu teplá, ale pro něj byla ještě teplejší.

V jedné ruce držel svoje bílé roucho prošíváné stříbrnou nití, aby se nezašpinilo o tu podlahu před bránou. Krčil palce ve svých *polobožkách*, jak byl otřesený tím prostředím. A v druhé ruce držel stříbrný kalich se svěcenou vodou, kterou před chvílí kropil čerty u brány. No a v podpaží měl skřípnutou Bibli. Na krku kříž. A v očích strach.

A když viděl Waydana jako Ďase s rukama v kapsách ve svém přirozeném prostředí a Lucifera, málem to s ním seklo. Možná, že to pořád nepřenesl přes srdce. Pohled na něj ho pálil víc než cokoli tady. Ale teď to byli opravdu bratři jak se patří.

„Co tady chceš?“ syknul na něj Lucifer. Waydan mlčel, měl být Luciferovi k službám. A tak byl. Zatím klidný jako beránek. Ale jen navenek.

„Tak takhle to je. Jsi jeho pes?“ rýpnul si, zírajíc na Waydana a jeho mohutné rohy. „Až tak moc chceš tu jeho špinavou dceru?“ pokračoval. Waydan se držel, aby ho nejmíň neuškrtil.

„Co tady chceš?“ zopakoval Lucifer skrze zuby. Přišel až k mřížím brány a chytl se za ně oběma rukama. Bůh uskočil jako by se bál, že ho nakazí pekelnictvím.

„Zeptat se proč jsi mi vzal mého nejvěrnějšího služebníka – Azakiela,“ odpovéděl klidně. Lucifer se pousmál. Vyhnal čerty od brány a odemkl jí. Bůh smočil prsty v kalichu se svěcenou vodou a užuž chtěl všechno kolem světit. Lucifer před kapkami ucuknul a nasupeně se na něj podíval.

„Promluvíme si v soukromí. Nech tady ty svatý sračky a pojď,“ řekl klidně, ale bůh s jeho nařízením nebyl spokojený.

„Možná bychom si mohli promluvit tady,“ zakuňkal. Lucifer se podíval na Waydana, který se tiše rozesmál. Pro něj to byl signál, že může být sarkastickéj a drzej.

„Nejvyšší bytost se bojí?“ nadhodil jedovatě. Čekal jen na to, až bude moci uvolnit aspoň trochu tu touhu se s ním špičkovat. „Bojí se vidět, jak vypadá jeho vlastní práce doopravdy? Bojí se špíny, co zbyla po tý jeho svatý spravedlnosti?“ dodal.

Lucifer udělal krok stranou, gestem ukázal dovnitř. „Pojď dál, tatínku. Na místo, který jsi pomáhal svojí nedokonalostí vystavět,“ pokračoval Luc sarkasticky.

Waydan sklonil hlavu, ale koutky mu cukly. Sledoval ho jako šelma. Klidně. Pomalu. „Možná se bojíš, že tu poznáš pravdu,“ přidal ještě Lucifer tiše. „Že ten, kdo tu hoří, nejsou hříšníci. Ale tvoje svatý loutky,“ dodal.

„A tohle... tohle je jeden z nich. Tak si ho prohlídni. Co zbylo z tvého milovaného anděla, když jsi ho ztratil kvůli malý rozepři. Kvůli něčemu, co se ti nehodilo do kázání,“ řekl.

„Nesnaž se to na mě hodit. Takhle dopadl kvůli tomu, že následoval tebe a svoje zvrácený choutky! Já ho varoval. A co udělal? Všechno špatně,“ hájil se bůh.

Taky se na Waydana výhružně podíval, ale jeho výraz se nezměnil ani trochu, pořád se tak spokojeně usmíval. Věděl, že to není pravda. On si tohle vybral. A vybral si to proto, aby se mu pomstil. Protože to byl otcův největší strach, že přijde o něj a že ho uvidí jako démona.

„Pojď,“ zašeptal Waydan, ukazujíc mu gesto prstem, jako by ho lákal do pasti. Bůh tedy odložil Bibli svatou na kámen u brány, ale ten kalich z ruky dát nechtěl.

„Tu vodu taky,“ upozornil ho Lucifer znovu.

„Ne!“ syknul bůh. Lucifer se naštvál a naznačil Waydanovi pohledem, aby mu ten pohár vytrhnul z ruky. Waydan ho poslechl, chytl se za pohár a jedním trhnutím ho otcí vyškubnul z rukou, až mu voda vycákla na kůži. Úplně se tím zlíl.

Trochu ho to štíplo. Trochu hodně, ale on má práh někde jinde. Voda se z něj začala odpařovat a syčet, jako by jí vylil na horkou plotýnku. Bůh nevěřícně civěl a Waydan se tvářil nasupeně. Prostě otráveně, že musí s otcem pořád bojovat.

„Tak jdeme, tati,“ řekl Lucifer, dal mu ruku kolem ramen a vedl ho do Pekla. Waydan zavřel bránu, pokynul čertům, aby se vrátili a pak následoval bratra jako jeho stín.

„Nesahej na mě!“ kroutil se bůh pod dotekem Lucifera – svého syna. Svým pohrdáním se zrovna netajil. Z druhé strany se objevil Waydan a

udělal to stejné, aby otce potrápil. Oba byli trýznitelé nejvyšší kategorie. Luc se pokoutně usmíval, když pochopil, o co se jeho bratr snaží.

Bůh ztuhnul, nemohl s tím nic dělat. Oba na něj byli příliš silní. A teď se trochu bál, že nevkočil do Pekla jako jeho vládce sjednat si pořádek a potrestat oba syny za vraždu jeho anděla, ale jako oběť. Jako pitomá ovce, co se sama naservírovala vlkům. Ale takový kluci nebyli. Byli zvyklí s každým vyjednávat. Dávat šanci na vykoupení. Takovou, kterou bůh nikdy nedával.

Bůh se rozhlížel kolem úplně šokovaný vzhledem Pekla. Představoval si to jako špinavou díru, že všechno bude jako ta rezavá brána venku, ale Peklo bylo čisté jako Stříbrný Palác, akorát bylo horký a temný. Vlastně bylo překrásný, zajímavě stavěný. Plný dlouhých chodeb.

„C-co tady se mnou chcete dělat?“ zeptal se, když ho Lucifer usadil ke stolu v jeho kanceláři. Oba s bratrem mlčeli a posadili se naproti němu.

„My?“ prohodil Luc a podíval se na bratra. Ten jen pokrčil rameny. „Nic,“ dodal suše a natáhl se pro doutníček, který si klidně zapálil sirkami. Pak si potáhl a vydechujíc kouř z pusy se na otce zase podíval.

„Hm, já myslím, že bych o něčem věděl,“ zmínil Waydan, naklonil se k bratrovi a něco mu pošeptal do ucha. Luc se uchechtнул a sledoval, jak se otec potí strachy.

„Pravda, to by zasloužil,“ odpověděl tajemně.

„Tak dost! Přestaňte blbnout!“ prsknul. Lucifer položil dlaně na stůl i s tím doutníkem mezi prsty a naklonil se k němu blíž.

„Tady mi nerozkazuj, tatínku, tohle je můj rajón. A ty jsi udělal chybu, že jsi sem přišel. Další z mnoha. Myslíš si, že toho nevyužijeme s bráškou? Že si tě nevychutnáme? Že jo, Waydane, taky máš chuť ho koupat ve vlastní šňávě?“ zeptal se a Waydan přikývl.

„Jo, to teda mám,“ pokračoval. Oba ho jen z legrace strašili, ale bůh to vzal vážně. Opravdu si myslel, že se ho chystají nejmíň zamordovat. Tak zvedl obě ruce dlaněmi směrem k nim k výšce svých očí.

„Kluci...“ začal klidně. Lucifer ho přerušil.

„Nemáme zájem s tebou zacházet v rukavičkách. Už toho bylo dost, teď se bude platit krví tak, jak to máš rád ty. Na vlastních to bolí, co? Ale tak to holt je, leda, že bys přepsal svoje pravidla a začal se kát. Doopravdy.

Ale to nebude stačit, máme tu osmý patro i pro menší hříšníky než jsi ty. Takový, kteří mají krev nejen na rukách, ale po celém těle. Cizí krev... A ty? Pfff,“ zasmál se a vydechl.

„Pro tebe tu nemám patro. Jaký číslo by to bylo, Waydane? Dokázal bys vůbec takovýho hříšníka potrestat?“ zeptal se Waydana. Ten se zamyslel.

„Hm, ne. Tak 100. a níž. To je pod mojí úroveň hříchů. Já jsem proti němu vlastně pořád svatej,“ prohlásil. Luc se zasmál a bůh jen mlčky sledoval, kdo z nich zrovna mluví.

„Už jste skončili?“ štěknul.

„Ne. A hned tak to ani nebude. Tuhle hru budeš hrát až do konce. Ty jsi jí začal, ty si ponesesh následky. Myslíš si, že musí trpět pořád jen všichni kolem tebe? Ani náhodou. Tomu je konec! A teď teda konec legrace. Budeme se bavit vážně.

Azakiel musel umřít. Stejně tak jako Waydan musel padnout. Já ho nenutil, on jen nabil rozumu. A proto tě to tak bolí. Že byl další. A pak další. Je to jako strach z toho vzdělávat ženy. A to u nás neplatí. Protože, tatínku, čím víc vzdělaných démonů tu mám, tím větší šance na klidnější život. Jenom hlupáci dělají chaos. Máme protikladný strategie.

Kolik andělů jsi ztratil, když Waydan utekl z Nebe? Pár jich tu mám a co jsi udělal se zbytkem? Zmučilš je do bezvědomí? Utrhal křídla a poslal na Zem jako bídáky? Jenom tohle už se rovná mínus osmýmu patru, tatínku.

Co jsi udělal s Tharielem? Styď se. Ten ještě teď nemá zpátky váhu. Chlap jak hora, generál a když ho Waydan zachránil, proklínal Nebe a přijal ho za svého pána. Prozřel? Není ti to už trochu nápadný? Že by všichni byli šílení a ty jsi jedinej byl normální?“ dodal.

„Proč musel Azakiel umřít?“ zeptal se jako by ho vůbec neposlouchal. To Waydana naštvalo, měl chuť se s ním prát, ale Luc mu zatarasil cestu k němu rukou. Waydan hned vychladnul, když ho lehce svou dlaní bouchnul do břicha.

„Bylo to přes čáru, přiznávám. Byl to i test pro Waydana. Ale bylo to pro vyšší smysl. Tvůj styl. Jestli jsi to nepochopil, pak to je blbý, protože zajdeme ještě dál. I když vlastně je jedno, jestli jsi to pochopil nebo ne. Jo, je to tak. Strašně moc tě chci vidět trpět,“ změnil svojí odpověď.

„To, co jsi stvořil padne rukou dalšího toho, koho jsi stvořil. Zastavíš nás jedinež, že bys nás zabil. A to ty nedokážeš. Ne proto, že bys toho nebyl schopnej, ale proto, že my se ani jeden zabít nenecháme. Waydan má sílu, že by plakal i Herkules. A já... já mám tuhej kořínek. Po mámě,“ zmínil.

„Co mám udělat, aby nedošlo k žádnýmu krveprolití?“ zeptal se klidně bůh.

Waydan se rozesmál, až to šokovalo i Luce. „Ty jsi neposlouchal, tatínku? Ty, který hlásáš spravedlnost, přitom celý věky trestáš jen ty slabý. My teď trestáme tebe. To je rovnováha. A ty se jí nevyhneš, ani když si zalezeš

zpátky za svůj svatý zdi, a bohužel to bude mít následky," komentoval syrově.

Lucifer se temně pousmál. „Peklo není odpadní jáma světa. Je to tvoje zrcadlo. Všechno, co jsi vytěsnil, jsi poslal sem. A my jsme tu s tím zůstali a vybudovali řád, na který jsme pyšní. Tak jako ty na svůj. Je přesně stejně pevně. Dokud ty nepovolíš, já nepovolím," dodal Lucifer.

Waydan přikývl. „A stejně už je pozdě... tvoje pravidla, tvoje kázně, tvoje války. Ať jsi kdekoliv, táhneš za sebou cizí krev. Tak tentokrát budeš táhnout tu svojí. A já ti s tím rád pomůžu.

Protože to je teď moje práce. Ochutnávat duše a podle toho je trestat. Na barvu se totiž nemůžeš nikdy spolehnout, vlku v rouše beránčím. A já tě teď vidím jasně jako nikdy. Vím dokonce, jak by tvoje duše mohla chutnat – jako samotný dno Pekla a pro tu hmotu ještě nemám ani název," prohlásil Waydan a mrknul na něj.

Bůh polknul na prázdno. „No tak, slituj se. Už kvůli tomu nenarozenému dítěti. Nechceš přece, aby prožíval válku," začal. Waydan se zase vznítíl, že z něj vyšlehl zřetelně *Modrý Plamen*. Lucifer vstal ze židle a zadržel ho. To poslední co chtěl bylo, aby tahle konverzace pokračovala, protože se bál, že by otec propálil to tajemství.

Nicméně, to on neměl v plánu, protože by byl s mírem už tuplem konec. Možná by věci byly jinak, ale bylo by to snad ještě ošklivější. „Myslím, že už toho bylo dost. Dráždit se umíme opravdu dobře," komentoval Lucifer.

Waydan se podíval otcí do očí tak, jak se na něj ještě nikdy nedíval. „Schováváš se za svého nenarozeného syna? Srabe. A co pak? Zklameš ho tak jako nás dva až ti poslouží? Ty se mě fakt nebojíš!" řval na něj.

„Bojí. Já myslím, že se tě bojí," šeptal klidně Lucifer, aby Waydana utišil. „Už toho necháme. Jo? Klidníme se. Myslím, že jsme si to vyříkali. A je rozhodnuto. Trest u mě dostane každý, kdo zhřeší, tak jsi to v první řadě vymyslel ty sám, tati. A proto trest platí i pro tebe. A Waydan je jeho vykonavatelem.

Takže... se na to připrav. A nebuď pokrytec. A abych ti odpověděl na tvou otázku, jak zabránit masivnímu krveprolití. Je tu jedna podmínka, kterou jsem ochotný splnit. Když se mi vydáš na milost, tak nikdo z tvých bytostí trpět nebude. Nikdo. To ti přísahám na cokoli budeš chtít," řekl.

Waydana to na chvílku zklidnilo. A bůh ztuhnul. „T-to přece nejde!" syknul. „Já... nemůžu..." koktal. Waydan se na otce podíval s takovým pohrdáním, že mu to snad sežehlo kosti v těle. Pak se k němu naklonil se slzami v očích.

„Zničím tě. A všechno, co máš rád taky,“ zašeptal mu výhružně do ucha a pak se od něj jen vzdálil. Bůh se tvářil víc než přiškrceně.

Návrat ztracených duší

Waydan seděl zase u mojí postýlky a jemně mě hladil prstem po ručičce. Nicméně byl jako duch, takže jsem jeho dotek cítila jen jako slabé šimrání, které mi dělalo husí kůži. A když mě to vzbudilo, tak s tím radši přestal. Počkal, až mě zase máma uklidní a pak na mě zase dohlížel.

„Budeme to mít těžký, zlato. Mě čeká asi svatá válka,“ zmínil a smutně se zasmál nad absurditou celé situace. „No a tebe... možná něco horšího. Snažil jsem se pro tebe vybrat ty nejlepší rodiče,“ zmínil, zírajíc na mojí mámu Lunu. Pak se zas podíval zpátky na mě.

„Věř mi, že na výběr moc nebylo. Jeden rodič horší než druhý. Feťáci, workoholici, psychopati, Afrika, Indie... Doufám, že jsem ti nezkazil život,“ dodal.

„Ale i tak, nebude to lehký. Ne s tvým dědou v patách. Budu se snažit ten dopad na tebe zmírnit. A... kéž bych mohl říct, že ho nebudu dráždit. Já musím. Každý zlo musí být potrestaný a jestli si to někdo zaslouží, tak on,“ zašeptal.

V tom do pokoje vtrhla sestřička. „Tak, maminko, je zase čas krmení,“ vykřikla, že to znělo skoro nadšeně. Waydan se pousmál, pohladil mě po tvářičce a zvedl se ze židle, kde byl celou dobu. „Já zase brzy přijdu, buď hodná holka, hezky papej ať rychle vyrosteš. Já se jdu cpát dušema,“ řekl a pak zmizel.

„Zase jsi byl za Rinkou?“ zeptal se Lucifer, když Waydan vešel do jeho kanceláře. Jen přikývnul, natáhl se k jeho stolu pro skleničku s jeho whisky a bez dovolení se napil jako by měl žízeň a byla to jen voda.

Lucifer ho s úsměvem pozoroval. Pak Waydan tu zdobenou skleničku vrátil zpátky na místo. Prázdnou. A plácnul sebou na křeslo naproti. „Jo byl. Má se k světu,“ zmínil.

„To rád slyším,“ odpověděl. Potom bylo chvíli ticho. Waydan k němu zvedl oči.

„Měl bys za ní taky zajít,“ řekl ještě. Lucifer přikývl.

„Jo, to bych asi měl. Ale ještě mi to chvíli bude trvat, než seberu odvahy. Je to dávno, co jsem jí naposled viděl jako škrvně,“ přiznal. „Bude to šok.“

Waydan přikývl a pak se pousmál. „Chtěl bych, abys trochu rozvolnil to napětí v Pekle. Já vím, že Rinka je princezna a její seslání na Zem je fakt velká věc a měl by se držet smutek, ale je to kontraproduktivní. Jsem z toho v háji už tak, natož, když se nemůžu jít ani uvolnit do baru,“ komentoval.

Lucifer se pousmál. „Na co ty by ses chtěl uvolňovat v baru?“ rýpal do něho. Waydan se usmál.

„Nevím, na pokec s kámošem, na tanec se succubama. Nebo třeba na to, abych si dal koktejl a zahrál s démonama karty,“ odpověděl.

„Na to si můžeš jít na Zem do Neřesta, bráško. A nejdřív povinnosti a potom zábava. Už jsi začal?“ vyzvídal. Waydan se na něj nasupeně podíval.

„Jasně, zabil jsem Azakiela a vyhrožoval jsem tátovi – samotnému bohu, že ho zabiju. Je to tak dvě hodiny zpátky,“ připomněl. Lucifer se zasmál a přikývl.

„Pravda, to byl velkej začátek,“ řekl. „A na to tancování se succubama si dej bacha,“ dodal. Waydan se na něj jen tak podíval, jako by nechápal, o čem mluví.

„Neboj se o mě a radši mi řekni, co je to s tebou? Myslíš to s tou andělskou mrchou vážně?“ vyzvídal.

„Smrtelně,“ opáčil syrově Lucifer. Waydan protočil panenkami, zavrtěl hlavou a pousmál se. Výsměšně.

„Hele, já vím, že je pěkná a že to s chlapama umí, ale...“ začal, ale zarazil se o bratrovo pohled.

„Jak ty prosím tě víš, že to umí s chlapama?“ přerušil ho otázkou za zlatého Bludišťáka.

„No tak... hodně jsem toho slyšel. Démoni hodně o sexu mluví, rádi se chvástají. A ona co přišla do Pekla, ošukala snad všechny. A tu chceš mít za královnu?“ pokračoval. Nebylo tajemství, že jí neměl moc v lásce.

„Všechny? Snad ne i tebe, když o ní takhle básníš,“ prsknul. Nelíbilo se mu, co říkal, ale měla duši a on byl jako posedlý.

„Mě?“ Rozesmál se. „Máš fakt pitomý otázky, brácho,“ řekl. Pak ještě s úsměvem zavrtěl hlavou. „A nebásním o ní. Naopak. Ona by byla snad ta poslední, kterou bych si na to vybral. Ne, hele vážně. Dělej si s ní co chceš, ale prosím, nedělej z ní královnu. Prosím,“ dodal.

Lucifer nad tím přemýšlel. Potom se na bratra podíval. „Já jí to slíbil. Výměnou za její duši. Dal jsem Pekelnej Slib, to nemůžu porušit,“ objasnil.

„Jsi Lucifer. Kličkovat jsi vymyslel. Nebuď baba, co se podělá z jedný sexy mrchy, hm?“ prohlásil. Lucifer se rozesmál.

„Ty máš co říkat. Kvůli takový jsi obrátil svět vzhůru nohama a hodláš se mnou zpusťošit Nebe,“ komentoval. Waydan zavrtěl hlavou.

„To je Rinka, brácho, tvoje dcera. Ta je něco úplně jinýho. Pro tu má smysl umřít. Ale pro Lyru? Prober se. Totálně tě oškube. Je to vychcaná andělka, co už nemusí držet svazující pravidla, má to v povaze,“ dodal a zvedl se.

Lucifer na něj mlčky civěl a přemýšlel nad tím, co říkal. Waydan se ještě protahoval jako by seděl hodiny a pak se znovu natáhl pro skleničku s whisky, kterou si zatím Luc dolil. Tentokrát na ní položil ruku. „Přestaň pít mojí whisky!“ syknul na něj.

„Jdu na Zem,“ oznámil mu lehce nasupeně, že ho nenechal se napít. Luc se pousmál a přikývl.

„Co tam? Jdeš za tou svojí pěknou doktorkou Abigail?“ škádlil ho.

„Ne, jdu plnit tvůj úkol, abych dostal požehnání. Budu žrát duše, závidíš?“ prohlásil.

„Ani ne, ale ty si to užij. Vypadáš natěšeně,“ komentoval. Waydan se pousmál a přikývl.

„To proto, že jsem. Za každou duši blíž k Rince. Teda... můj největší nepřítel je čas, ale když jsi v limbu, rychleji to utíká. Mimochodem, máš pořád můj Divinitas?“ prohlásil. Lucifer na chvíli ztuhl.

„Waydane,“ řekl tak zvláštním tónem. Skoro to znělo až varovně. On se na něj podíval a usmál se na něj zdvižením levého koutku.

„Ano?“ ozval se. Lucifer se do široka pousmál. Dával si chvíli na čas s odpovědí.

„Jsem na tebe pyšnej,“ řekl nakonec a díval se na něj jako na obraz, který namaloval. Waydan se pousmál, že to znělo jako hm a zamířil si to ke dveřím. Pak se na bratra ještě otočil, i když už se držel rukou za kliku.

„Pochopil jsem asi až dneska pořádně nějaký věci. A chci abys věděl, že jsem na tvou straně a stoprocentně k tvým službám,“ řekl, až to Lucifera dojalo. Malinko se před ním sklonil a odešel.

„Waydane...“ zašeptal si pro sebe Lucifer a snažil se zarazit slzu, která se mu drala ven z oka.

V Pekle bylo mrtvo, všichni buď makali, nebo se flákali. Lyra zrovna patřila k těm druhým. Od chvíle, co přestala být andělka, žila podle vlastních pravidel. Teď, když měla být královnou, to platilo dvojnásob.

Ležela na zádech v posteli, nohy pokrčené a v rukách knihu. Nějakou romantickou. Milovala tyhle romanticko-erotické příběhy, protože v Nebi nesměla o sexu ani číst.

Zrovna byla uprostřed žhavé scény dvou hlavních hrdinů, když v tom se ve dveřích bez zaklepání zjevil Astaroth. Zvedla k němu oči. „Co tu děláš?“ sykla.

On vešel dál a zavřel za sebou dveře. Potom se ramenem opřel o jedno z futer a dal ruce křížem. „Hezky sis to zařídila,“ zmínil. Lyra položila knížku vedle sebe a stoupla si.

„Odkopnuls mě kvůli jedný a našel sis hned ten den jinou. Nemáš mi co vyčítat. Teď vypadni,“ prskala. On zavrtěl hlavou a šel k ní blíž. „Co ode mě chceš?“ zeptala se.

„Chci, aby ses přestala chovat jako namyšlená kráva a povyšovat se na mojí snoubenku a její kamarádky. A co se týče toho... jo, rozešel jsem se s tebou. A nejen kvůli Rince. Ty jsi mě nikdy nemilovala, nejsi oběť. Naproti tomu já byl. Chtěla sis se mnou ještě hrát a já tě rasil, když jsem se s tebou rozešel,“ dodal a chystal se odejít.

„Milovala! A pořád tě miluju,“ zaječela. Roth se zastavil a zase se na ní podíval. Pak se rozesmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Hm, jo. Klidně si dál hraj tuhle telenovelu. Ale já mám na rozdíl od tebe, Lyro, bohatý zkušenosti se ženskýmá. Mě neoblíbneš. Víím, jak tohle funguje. A bacha na to, Lucifer to ví taky. Jen říkám, nechceš skončit opravdu raněná,“ prohlásil a udělal k ní pár kroků, až jí znejistěl a donutil couvat. Pak zakopla o hranu postele a spadla na ní.

„Vyhrožuješ mi?“ zeptala se na zádech. On se usmál a zavrtěl hlavou.

„Ne. Varuju tě. Jsem v Pekle dýl než ty. Jsem zkušenější než ty a mám tady konexe, že by ses divila. Chovej se k Lexi slušně, ano? Ta za nic nemůže,“ zopakoval.

Lyra přimhouřila oči. „Telenovela říkáš?“ zmínila zrovna tuhle část. „A co ty? Spal jsi s ní ten večer, co jsi mě pustil k ledu. A teď z vás jsou zasnoubený svatoušci. To je taky dost neuvěřitelný,“ pokračovala.

„Jo, spal,“ potvrdil. „A ty jsi druhé den běžela za Luciferem. Tak nedělej, že tě to zlomilo,“ dodal. Lyra se ušklíbla.

„Jo, běžela. A víš co? Nelituju toho. Aspoň on ví, co chce,“ sykla stále na něj zírající z postele. Astaroth přikývl.

„Jo to ví. Tvoji duši,“ prohlásil. Oba na sebe mlčky zírali a neuhnuli pohledem.

„Nejde mu jenom o mojí duši. Okouzčila jsem ho,“ pokračovala. On vyprsknul smíchy.

„Ty seš ale naivní. A čím jako? Je to Lucifer, může mít koho chce. A shodou okolností si vybral jedinou ženskou, která má čistou duši. Prober se. Dostane jí a odkopne tě,“ objasnil.

„Jdi do hajzlu,“ procedila.

„Už jsem tam byl. S tebou,“ zasyčel. „Že já se snažil tě zachránit,“ dodal a odešel.

Lucifer akorát odcházel z kanceláře a na chodbě narazil na Lilith. Byla sama. Úplně ztuhnul. Chvilí na sebe jen zírali, dokud ho nepozdravila svým něžným ahoj. „Lilith... co tady děláš?“ zeptal se jí klidně. Jeho pohled byl stále plný citů.

„Dostalo se ke mně co jsi udělal s naší dcerou,“ zmínila. „Jak jsi mohl?“ pokračovala. Lucifer se zamračil a vydechl.

„Chtěl jsem pro ní to nejlepší. Dostala boží duši. Pozdrží to rituál a já mám Waydana do té doby pro sebe. Potřebuju ho...“ Lilith ho přerušila mlaskavou fackou. Lucifer se na ní jen podíval a pokračoval klidně dál.

„Vím, že se na mě zlobíš, ale mám plán. A funguje. Musíš to pochopit, Lilith,“ řekl.

„Nechápu a nemusím. Někdy je ale způsob víc než cíl, Lucifere, a ty jsi to udělal špatně. Nemáš ani představu, jakým peklem si naše holčička projde kvůli tobě a tvým stupidním plánům. Nehleď na to, že bude terčem pro tvýho otce. Měls jí provdat za Waydana, on by ti byl věrným služebníkem tak jako tak. Ale ty si musíš hrát, víd? Tohle ti neodpustím!“ dodala a chtěla odejít.

„Počkej, Lil,“ zašeptal. Ona se na něj podívala. Naštvaně a zklamaně zároveň. „Mrzí mě to vážně. I to s náma,“ šeptal. Ona se mu dívala do očí.

„Mě taky. Opravdu. Ale je to tak lepší. My dva... nechme si hezký vzpomínky a posuňme se dál. Nemusíme nutně zapomenout,“ dodala.

„To bych ani nechtěl. A ani by to nešlo,“ odpověděl, zírajíc jí do očí zamilovaně. Lilith si povzdychla, chytla ho lehce za obě zápěstí a věnovala mu úsměv.

„Promiň za tu facku,“ řekla upřímně. Pak ho pohladila po tváři. Bylo to pro něj jako pohlazení od slunce. Dotek tepla na zimou políbené kůži. „Byla jsem vytočená. A aby bylo jasno, pořád se zlobím jen... promiň, že jsem tě praštila. Nechci mezi náma zlou krev,“ zmínila.

Lucifer se pousmál. „Nezlobím se. Zasloužil jsem si jí. Nemysli si, že jsem nad tím nepřemýšlel a že toho nelituju, ale na druhou stranu, má boží duši. Naše dcera, láska moje, má boží duši,“ zopakoval jako by to znamenalo

bůhví co. A taky že jo. Démon s duší je něco, když není prvotní a natož se svatou a boží.

„Budu se vdávat, Luci,“ prohlásila z ničeho nic a rozsekla mezi nimi tu relativně klidnou atmosféru. Luciferovi spadl úsměv z tváře. „Chtěla jsem ti to říct osobně,“ dodala tiše. Potom se od něj o kousek vzdálila. Lucifer ale vypadal, že bude brečet.

„Kdy?“ zeptal se.

„Za pár týdnů,“ odpověděla a zatvářila se tak zvláště. Luciferovi se zatajil dech a prohlížel si ji.

„Ty jsi těhotná, vid’?“ vyzvídá. Odpovědí mu byla dlouhá pomlka a následné přikývnutí. Lucifer se zrovna netajil tím, že se ho to dotklo. „Hm, tak to gratuluju,“ řekl sklesle a konečně vytáhnul klíče ze zámku.

„Slyšela jsem, že se budeš taky ženit. S Lyrrou,“ zmínila, aby zlehčila to napětí, ale naopak to zhoršila. On se smutně pousmál.

„Nevím vůbec co dělám, Lil. Plácám se v tom,“ řekl a ona se na něj tak empaticky podívala. A potom se k němu naklonila a objala ho.

„Nechtěla jsem ti ublížit,“ zašeptala mu do ucha a políbila ho na něj. Lucifer zavřel oči a omotal své ruce kolem jejího pasu.

„Já vím. Buď šťastná, Lil,“ dodal a pak se od ní odtáhnul.

„A ty buď silnej a nedovol, aby tě ta bolest změnila. Prosím. Nikdy to nebylo o tom, že bych tě nemilovala. Milovala a vždycky tě budu milovat. Pamatuj si to. Záleží mi na tobě,“ dodala. Lucifer se smutně pousmál a přikývl.

„Mě na tobě taky,“ řekl. „A kdybys chtěla... můžeš se i s Leviathanem vrátit zpátky. Posledně jsem to trochu přehnal. Nikdy jsem tě neměl vyhánět z tvého vlastního domova,“ zmínil.

„Jestli to myslíš vážně a nebude ti to vadit, rádi bychom se vrátili zpátky,“ odpověděla. On se usmál a přikývl. No, nemají to lehký, ale život je neustále jak na houpačce. A oni si s tím poradí, jsou to přeci Lilith a Lucifer a Leviathan.

Prach z písku se v pekelných pustinách vířil jako zlý duch, když vítr zvedal ostrá zrnka výš, až šlehal do očí a tváří. Jen kroky od dvou párů bosých chodidel duněly vyprahlou, bezútěšnou krajinou, kde kostry dávno zapomenutých démonů a čertů vyčnívaly z puklin země jako varování.

Horký vzduch pálil v plicích a každé nadechnutí bolelo. Kolem nich se ozývaly hluboké, hrdelní zvuky, vzdálené výkřiky a šepoty, které patřily

mučeným duším. Ozývaly se z Řek Nářků, ve kterých se proradné duše točily ve víru vody a topily se, dokud je zase někdo nevyzvedl a nemučil dál.

Dva páry chodidel, ženské a mužské, kráčely vedle sebe, unavené, ale neústupné. Písek strašně pálil, ale oni už byli zvyklí, že bolest skoro necítili. Jejich kroky byly čím dál tím těžší a prozrazovaly, že jim brzy dojde dech. Ženské nohy, křehké a pevné, vedle silných mužských, co nesly břemeno hříchu i nezdolnou jiskru naděje.

Nebyli jen poutníci, byli vyhnanci, ztracení, kteří znali cenu svobody i bolest vykoupení. Byli nesmrtelní, ale ne nezranitelní – když se řízli, krváceli. Měli duše. A byli v Pekle, aniž by je někdo chtěl mučit. Byli někdo, ale zároveň už nikdo. Ztracené existence.

S každým dalším krokem země šeptala jejich jména. Žena padla únavou na kolena, až zem pod ní hlasitě zaduněla. „Už nemůžu, kde to jsme?“ zeptala se.

Muž se k ní sehnul a podal jí ruku, aby jí pomohl vstát. „V Pekle, moje milá. A jsme tu už pěkně dlouho. Už co jsme se propadli tou dírou v Ráji,“ řekl. Krásná brunetka, vyčerpaná a umolousaná podala svému druhovi ruku a nechala se zvednout.

„Myslíš, že to je z hladu a žízně, nebo to vidíš taky?“ zeptala se ho, zírajíc do dálky s nadějí v očích. On se podíval jejím směrem a doširoka se usmál.

„To je přece palác! Tak či tak, půjdeme se podívat. Třeba nám dají alespoň kapku vody,“ prohlásil, vzal svou ženu do náruče a nabitý energií z naděje popoběhl směrem k paláci.

„Dala bych si jablko,“ prohlásila z ničeho nic. Muž na ní hodil bodavý pohled.

„Tak tohle jsem jako neslyšel. Jak to můžeš vůbec říct? Bych snad radši umřel, než sníst jablko. Už nechci v životě žádný vidět. Zkazilo nám to život. Podívej se na nás,“ komentoval a ukázal na své rádoby kraťasy z kůže nějakého živočicha.

„Nemyslím si. Díky tomu jsme hodně získali a vyrostly mi po něm prsa,“ objasnila. Muž se na ní podíval.

„Jo, ehm, to jo, ale... ale hodně jsme toho ztratili. Nevím, jestli to za to stálo. Jsem ti říkal, sněž to žlutý jestli máš chuť na jablko. A ty ne, já chci to červený s tou zlatou aurou! Určitě je lepší, když je tam jen jedno a dítě potřebuje to nejlepší,“ citoval ji.

„A právě kvůli tomu jsme tady a dítě taky zas takovej zázrak nebyl. Snad by mu to žlutý jablko prospělo víc,“ vztekal se.

„Nemluv o Kainovi takhle! A chutnalo ti. Nemůžeš na něj zapomenout. Taky na to, co bylo potom. Tak nemorouš,“ rýpala do něj a políbila ho na tvář. On se pousmál

„Nezačínej zase. Kdybys mě nepokoušela, mohli jsme se mít dobře a dýl než jen pár minut, než na to starouš přišel, ale ne, ty jsi prostě zvědavá a praštěná ženská,“ pokračoval.

„Hm, možná. A ty jsi na to kývnul, takže za to můžeš ty! A taky jsi snědl větší půlku,“ opáčila. Adam se zastavil, a zírajíc na bránu thallaranského paláce položil Evu zpátky na zem.

„Koukni. Po dekadách toulání se v pouštích Pekel, jsme konečně něco našli a není to jen výplod mojí fantazie,“ zmínil.

„Adame, to je... to je určitě sídlo Lucifera, padlýho anděla. Toho, jak jsme ho viděli v Ráji. Syn starouše. Někde tady prej trestá duše. Říkal to ten chlupáč, co jsme ho potkali tři týdny nazpátek,“ komentovala.

Adam se zamyslel. „Nedělej že nevíš. Lucifer... vzal si tu, cos na ní tenkrát tak hladově civěl!“ připomínala mu. On protočil panenkami.

„Přece bys nežárlila, Evo. Po tolika letech. A ještě na démonku, co má zálibu přeměňovat se na hada. A jasně, že jsem na ní civěl, byla to tenkrát jediná ženská okrem tebe, kterou jsem kdy viděl,“ opáčil. „A pojď,“ dodal, chytl jí za ruku a táhnul blíž.

U brány se válel čert. Byl chlupatý, rohatý, ale spíš roztomilý. Jmenoval se Brank. Měla jsem ho ráda, byl to takový méďa a když jsme se jednou za čas potkali, vždycky mi dal karamelku. Jeho sestra Brinx je vyrábí. A jsou fakt moc dobrý.

„Jsem ráda, že máš chlupů tak akorát,“ zašeptala mu do ucha Eva. On se jen pousmál a natáhl se pro klacík, kterým čerta šfouchl.

„Hej, ty,“ oslovil ho. Čert sebou škubnul a pak se překvapeně podíval na dvě lidské bytosti. Ještě si promnul oči, jestli ho nešálí zrak a pak se usmál.

„T-to snad není možný, vy musíte být Adam s Evou. Zlobidla, co porušují pravidla a nasírají boha jsou u nás vždycky vítání. Někdy víc a někdy míň, ale vy... vás Lucifer moc rád pozná. Pojďte dál, musíte být hladoví,“ řekl a otevíral jim bránu.

Adam s Evou si jen vyměnili pohledy a vešli dál. „Díky,“ řekla Eva, když jí čert podával karamelku a hned pak druhou Adamovi. „Co je to?“ zeptala se ho pro jistotu, než si to strčila do pusy.

„Delikatesa. Karamelovej cuc, dělá je ségra,“ vysvětlil a Eva si tedy dala cuc do pusy a úplně se jí rozzářily oči.

„Sakra to je dobrý. Nic lepšího jsem nikdy nejedla. Kam se na to hrabe jablko z Edenu,“ komentovala. Adam to taky ochutnal a přikývl.

„Hm, možná jsem zaujatej, protože k tomu jablku mám odpor a taky jsem ho dlouho neměl, ale je to vážně asi lepší,“ zmínil.

Brank se usmál. „No nic, následujte mě, doprovodím vás do paláce. Bude se vám u nás líbit,“ dodal a pak bylo celou cestu ticho. Brank si Evu sem tam nenápadně prohlížel, ale Adamovi to neušlo. Zatím se mírnil, ale vždycky, když se Evě podíval na prsa, které měla skryté jen svými dlouhými vlasy, propíchnul ho pohledem.

A zatím na Zemi, kde bylo něco málo po deváté večer, (ale pojem o čase se v klubech většinou ztrácí a už tuplem v takovém jakým byl *Neřesto*), klub pulzoval energií. Stroboskopy trhaly tmou na cáry, barevné záblesky světel měnily siluety tanečníků do děsivých stínů. Hudba duněla jako záchvěvy zemětřesení. A uprostřed toho chaosu – Waydan.

Černé tričko, rozčuchané vlasy, oči, které se ve světlech leskly jako tekutý stín. Proplétal se davem jako šelma mezi kořistí. Usmíval se. Skoro jako by byl majitel on sám a vlastnil i ty lidi.

Pak si vybral mladou ženu, zaklonil jí hlavu, prsty zapletl do jejích vlasů. Trpytky z make-upu jí padaly z tváře jako popel. A pak své rty přitiskl k jejímu krku – ne jako milenec, ale jako démon. Hodně vášnivý démon.

U kraje stál Gabriel, v ruce sklenku nějakého likéru a pohupoval se do rytmu celkem bláznivé, ale zatraceně cool hudby. A sledoval Waydana, jak se konečně po dlouhé době baví. Nebo spíš, jak se snaží nemyslet.

Nejdřív ho do toho musel nutit, protože pořád opakoval, že se nemůže bavit, zatímco mě poslal na atrakci zvanou život smrtelnice, ale pak se tomu oddal a to hlavně proto, že si vzal k srdci vlastní radu, že čím víc sní duší, tím dřív bude se mnou.

A Waydan když se odvázel, to bylo tóčo. Tancoval s holkama po parketu na střídačku a každou zakusoval do krku jako by byl na párty upírů. A když se napil jejich krve, odvážil se ochutnat i duši.

A ženský z něj nemohly. Byl hvězda tanečního parketu. Večírku. Ne, celýho klubu, prostě jejich mokrým snem. Gabriel s úsměvem ve tváři vytáhnul mobil a nenápadně Waydana natáčel. Aby měl důkaz pro Lucifera, že se mu podařilo ho trochu vyvenčit.

Další mladá holka přitancila za Waydanem z vlastní iniciativy a nábožně se na něj koukala. Waydan byl stále přisátý ke krku nějaký jiný, ale když měl pocit, že ho někdo sleduje, otevřel oči a zíral na ní. Ona se usmála a vyzývala

ho. A tak od sebe odstrčil tamtu, udělal krok k týhle a pokračoval s ní ve stejným duchu.

„Svatej hříšník, vážně,“ komentoval Gabriel. „Věrnej až za hrob, ale podle vlastních pravidel. A s naftou v žilách,“ povídal si sám pro sebe, zatímco Waydana sledoval na parketu.

Po pár minutách se přestěhoval ke stolu. Waydan si dal ještě pár duší a pečlivě je počítal, než přiběhnul za Gabem. Nesměl se splést, protože Lucifer mu řekl, že nesmí překročit počet sežraných duší.

„Ty krásó, jsem přežraněj,“ prohlásil jako by ho nevnímal a rozvalil se na gauč v rohu. Potom se na Gaba podíval.

„Jak to máš vlastně vymyšlený?“ vyzvídál Gabe.

„Co jako?“ zeptal se nechápavě a uvelebil se ještě trochu, aby ho netlačil pásek do břicha.

„No počet duší. Kolik, že jich máš sníst?“ zeptal se.

„Sto tisíc nevinných duší celkem. Padesát tisíc jich sníst, zbytek přinést. Z toho minimálně dvě stě jich musí být z Nebe. A když překročím hranici, bere to jako nesplněný úkol,“ opáčil.

„Fíha, to je fakt ale testík. No, ale vždyť co jsem tě tak pozoroval, jen jsi duše ochutnával, nezabíjels je,“ zmínil.

„Ochutnávání zdvojnásobí počet, ale uznává je taky. To znamená, že abych nemusel moc zabíjet, musím jich ochutnat sto tisíc. Nebo to nějak nakombinovat. Nebešfany pozabím moc rád. Lidi prostě zabíjet nebudu. Nevinných duší je hodně málo a fakt nepotřebujeme koncentrát hajzlů,“ pokračoval.

Gabe vyprsknul smíchy. „Ty jsi neuvěřitelnej světec, Ďasi. Což je zvláštní, viděl jsem tě flirtovat a tancovat docela hříšnej tanec a...“ Waydan zavrtěl hlavou.

„A nic, Gabe, k ničemu víc nedorazí. Miluju Rinku a počkám na ní,“ objasnil.

„Jak to můžeš vydržet?“ zeptal se nechápavě. Waydan se pousmál.

„Nejsem ty,“ mrknul na něj a zvedl se z gauče.

„Kam jdeš?“ Polekal se Gabriel, když se Waydan tak prudce zvedl.

„Nikam, říkám, že jsem přežraněj. Chtěl jsem se jenom trochu... neřeš to. A proč ty si nejdeš zatancovat? Táhle ta bloncka, to je tvůj typ, ne?“ provokoval ho.

Gabriel se podíval, kam Waydan ukazuje a pak otráveně zpátky na něj. Waydan se zasmál. „Bereš to s Thellnessou vážně,“ odpověděl si za něj.

„Jo no. Asi jsem teď prostě šťastnej a nechce se mi to posrat,“ řekl. Waydan přikývl a poplácal ho po zádech.

„Konečně se chováš jako chlap, kterému bych podal ruku. Žádněj nezodpovědněj a nevěrněj hajzl,“ zmínil. Gabe se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Oh ale já jsem nezodpovědněj a nevěrněj hajzl,“ vyvedl ho z omylu.

„Hm, ale ne když jsem u toho já, protože se mě bojíš. Víš, že bych ti dal kázání, pěstí za tvoji holku a bůhví co ještě,“ komentoval. Gabriel přikývl.

„Pravda,“ řekl a napil se pití. Pak bylo chvíli ticho.

„Kde je vůbec Rinka? Bys za ní mohl skočit. Teď by jí bylo nějak 31 tady ne?“ komentoval Gabriel.

„Ne, takhle to nefunguje, Gabe. Ona tady není vůbec v týhle dimenzi. Tahle dimenze vznikla ještě dřív, než jsem jí seslal na Zem,“ objasnil.

„Tak kde je?“ pokračoval.

„V jiný dimenzi,“ odpověděl klidně.

„Jak to myslíš... v jiný?“ vyzvídal Gabriel.

„Sesláním jsem vytvořil novej proud reality. Tam se narodila v roce 1994,“ vysvětlil.

„Takže v tomhle světě vůbec není?“ polekal se a Waydan zavrtěl hlavou.

„Ne a ani být nemůže. Vybral jsem jí rok 1994, aby měla pěkný datum. A taky to za mě byla jedna z nejlepších dob. Měla by mít fajn dětství. Žádný mobily a hodně běhání venku,“ objasnil.

„No ale proč tady není? Je 2025 a když jsi jí hodil do roku 1994, mělo by jí tady být už 31,“ komentoval, ale Waydan zavrtěl hlavou.

„Nemůže tady být, protože tahle dimenze už byla vytvořená předtím, než se narodila v roce 1994. Takže existuje jen v tý svojí dimenzi. Chápeš?“ pokračoval. Gabriel zavrtěl hlavou.

„Ne, ale věřím ti, když říkáš, že tu není. Protože to bys spíš chodil za ní sem, než se na ní dívat jako na mimino,“ zmínil. Waydan se pousmál a zavrtěl hlavou.

„No počkej, ale když jsi jí v roce 1994 v uvozovkách vytvořil, pak by měla 2025 existovat,“ zmínil.

„Taky existuje ve všech dalších dimenzích kromě týhle, protože jak už jsem řekl, tady v roce 1994 předtím nebyla. Byla v Pekle. Takže tu nemůže být ani teď. Víš co, Gabe, neřeš to. Je to na tebe evidentně složité,“ dodal.

„A proč za ní nechodíš do jiných dimenzí?“ pokračoval. Waydan protočil panenkami.

„To není jen tak. Nebudu si ještě zahrávat s tímhle. A ty nad tím už radši nepřemýšlej,“ dodal a rozcuchal mu ze srandy vlasy.

Brank zatím dovedl Adama s Evou až k Luciferovi, který se vzpamatovával ze setkání s Lilith a z toho, že se bude vdávat a že čeká dítě s Leviathanem. Dokonce přemýšlel, že si dá Waydanův *Divinitas*, ale místo toho si našťěstí jen zapálil doutník.

Byl opřený lokty o zábradlí v nejvyšší věži v paláci a díval se dolů na Řeku Nářků. Poslouchal strašidelný šepot duší, který zněl jako nějaká zaklínadla a silně si potáhl z doutníku. Byl to takový ten, co se šlukuje, takže to natáhnul pěkně do plic.

„Pane?“ oslovil ho Brank, když dorazil na terasu, kde chtěl být král Pekla sám. Lucifer se otočil, užuž mu chtěl vynadat, že ho ruší, když viděl Adama s Evou.

„U všech ďasů, vždyť to jsou... ale, návrat ztracených duší. Takže jste přece jenom dobloudili až sem?“ prohlásil s úsměvem od ucha k uchu, zahodil doutník a oba je šel přivítat. Adama objal jako by to byl jeho přítel a Evě políbil něžně ruku.

„Musíte být znavení a hladoví,“ zmínil a máchnutím rukou na ně na oba přičaroval nějaké nóbl pekelné oblečení. Přece jen nechtěl, aby Evu v paláci démoni očumovali a Adam, aby dělal ostudu v té kožešinové plíně. Pak jen kývnul na Branka, že děkuje a aby odešel. Ten se poklonil a zmizel.

Adam s Evou neřekli ani slovo, jako by byli němí. „Vy dva jste takoví neznabozi, co?“ prohlásil Lucifer s úsměvem. „No nic nevadí, to se mi zrovna hodí. Jste našťvaní, že vás otec vyhnal z Ráje kvůli jablku?“ vyzvídal, zatímco je táhl chodbou do sálu, kde během dne vždycky bylo něco k jídlu.

„Adam víc než já,“ odpověděla Eva tiše.

„Sám na sebe, co? Že se nechal přemluvit. Klasika, znám to moc dobře. Ne teda, že bych skončil nějak špatně, ale... no... řekněme, že znám ženy a jejich manipulační manévry až moc dobře. A taky znám muže a jejich ješitnost. Nic divnýho, všechno naprosto v normě tak, jak to sám bůh stvořil.

Jen tak mimochodem, vy dva, připravte se, že si z vás budou démoni utahovat. Hodně vám budou předhazovat jablko a tak dále, ale snad je to brzy přejde,“ zmínil a uchechtl se, když ho napadla jedna narážka. Nicméně je nedráždil. Ne teď. Na legraci bude čas vždycky.

A tak je Lucifer oba pohostil, nabídl jim pokoje a vysvětlil, jak funguje záchod s koupelnou. Oba se nacpali k prasknutí. Skoro jako Waydan lidskou krví před chvílí v klubu. No a potom si šli lehnout do postelí, ve kterých nikdy neleželi. Protože v Ráji svět vypadal jinak a pekelný pouště taky.

Waydan s Gabrielem si pokecali u stolu. Waydanovi zatím slehlo, takže už se mohl i hýbat. Nějakých pár minut už oba strávili na telefonu. Waydan hledal adresu, kterou viděl napsanou na mém rodném listě.

„Je Češka. Takže bude mluvit česky. To mi moc nejde,“ komentoval. Gabriel se pousmál.

„To zní jako výzva, ne? A proč jsi jí vůbec hodil do té pidi díry, a zvlášť když neumíš tím jazykem říct ani ň?“ vyzvídal.

„Hledal jsem vhodný rodiče, prostředí pro výchovu a hlavně bezpečí. Tohle mi došlo až později,“ odpověděl. Gabriel přikývl jakože chápe a chvíli se odmlčel.

„No, budeš jí muset nějak nenápadně vést k angličtině. Nebo k jazyku, kterým umíš mluvit dobře. A vzhledem k tomu, že je Evropanka, angličtina bude nejlepší,“ dodal. Waydan mu dal za pravdu přikývnutím.

„Na to je ještě času dost. Zatím neumí říct ani ň ve svém rodném jazyce. Nemá ani zuby a její vlasy jsou jako bloňďatý chmýří,“ zmínil s úsměvem. Gabriel se rozesmál.

„Sexy,“ prohlásil Gabriel. „Ty, Waydane? Nechceš mě třeba seznámit s tou tvou lidskou doktorkou přes psychiku? S tou pěknou Abigail, o který nikdy nezavřeš pusu?“ vyzvídal.

Waydan se pousmál. „Chtěl bys jí poznat? Můžu tě s ní seznámit, ale varuju tě, je do mě celá udělaná a než cokoli řekneš. Ne, nic s ní mít nebudu a ani nic nebylo. Takže si ty narážky odpusť, protože jinak jí aktivuješ, ona po mě pojede a já to budu mít těžký. Jasný?“ prohlásil a usmál se.

Gabriel na něj udělal gesto vojáka, který přijímá rozkaz. „Ano, pane,“ řekl a pak čekal, až jí Waydan napíše. Ten tedy vytáhl mobil a napsal jí zprávu, jestli by se nechtěla stavit na chvíli v *Neřestu*. Potom položil mobil na stůl a s hlasitým výdechem se opřel o opěradlo.

„Tak jsem jí pozval, uvidíme, jestli bude mít čas, nebo náladu dorazit,“ informoval ho.

„Doufejme, že jo. Se ženskýma je večer vždycky zábavnější,“ dodal. Waydan na to raději nereagoval. „A proč jí vůbec pořád tak mučíš? Se divím, že to s tebou nevzdá a že se chce pořád kamarádit. Je to peklo být ve friendzóně, vím o čem mluvím, kámo,“ zmínil. Waydan jen pokrčil rameny jako, že ho to nezajímá a sem tam kontroloval telefon.

U toho dopil černý shot, který mu přinesla jedna succuba na účet podniku, olíznul si rty a mrknul na Gaba, který si zrovna shazamoval další song, který hrál klubem do playlistu.

„Už napsala,“ oznámil Waydan, když se displej jeho mobilu rozsvítil. Sáh po něm, přečetl zprávu a pousmál se.

„A?“ Zvedl hlavu Gabe.

„Řekla, že dorazí za deset minut. Prý si jen vezme něco... víc temného,“ dodal s lehce sarkastickým úsměvem.

„Mmm, někdo se chce Waydanovi zalíbit,“ zamručel Gabriel a teatrálně si povzdychl. „Sakra, tak mě aspoň nenech pozadu. Když se na tebe vrhne až moc, tak mi jí přihráj,“ škemral.

„Na to zapomeň,“ odpálil ho suše Waydan. „Jestli se tě dotkne, skončíš v jejím terapeutickým zápisníku jako případ. Má slabost pro paranormální jevy,“ komentoval.

Gabe protočil očima. „A ty v něm jsi jak? Jako neopětovaná posedlost démonem první třídy?“ zeptal se a naznačil prsty uvozovky.

„Třikrát podtržená.“ Uchechl se Waydan.

„Hm, se srdíčky přes celej sešit. To je roztomilý,“ dodal Gabriel.

„Hrozně. Spíš mě to trochu štve. Nechci jí trápit, ale mám jí rád. A potřebuju kamarády a zvláště, kterým můžu věřit a říct jim, co jsem zač,“ objasnil. Gabriel přikývl.

„Ale bude to těžký. Neříkej mi, že jsi ani jednou nepomyslel na to, že bys jí měl. To bych ti nevěřil,“ pokračoval. Waydan si mlčky podal jeho skleničku a dopil jí jako to dělá často s bratrem.

Gabriel se usmál od ucha k uchu. „Mlčení je souhlas,“ komentoval. Waydan nad ním zavrtěl hlavou a zvážněl.

„Už drž hubu,“ dodal a podíval se na schodiště, po kterým už kráčela nahoru ta skvostná zrzka, o který se do teď bavili. Měla na sobě černé šaty, které vypadaly jako z nějaké módní přehlídky, rudou rtěnku a vlasy sčesané dozadu do elegantního uzlu.

Když je uviděla, zamířila rovnou k nim, boky se jí vlnily do rytmu hudby, jako by byl celý klub jen její přehlídkové molo. „No do prdele, Waydane! To je... to je ona?“ Divil se. Waydan jen přikývl.

„Kluci,“ zaznělo sladce, skoro svůdně, když se k nim připojila. Naklonila se nad stůl, aby pozdravila Waydana, její parfém ostře protínal cigaretový dým. Přitiskla mu na tvář polibek, ale ve chvíli, kdy se pokusila přesunout rty ke koutku jeho úst, Waydan lehce uhnul.

„Abby...“ varoval jí s úsměvem, ale striktně. Věnoval jí pohled, který nebyl nepřátelský, ale rozhodně ne pozvánka. Gabriel se zaculil. Pochopil během chvilky okamžitě, jak to všechno je.

Zarazila se, stáhla se zpět a pak se pousmála. „Promiň. Zase jsem to zkusila, co?“ řekla omluvně a posadila se vedle něj, trochu moc blízko.

„Jako nejspíš pokaždý, co?“ poznamenal Gabe, ale okamžitě dostal pod stolem kopanec do holeně. „Ehm, jsem Gabriel. Ano, ten Gabriel. Bývalý archanděl, momentálně na nejlepší cestě stát se démonem,“ představil se a podával jí ruku.

„Moc mě těší. Já jsem Abigail. Waydanova... kamarádka,“ odpověděla trochu smutně.

„Jo, já vím. Hodně o tobě mluví. Hlavně teda říkal, jak jsi krás...ná. Au!“ prsknul, když dostal další kopanec pod stolem od Waydana a pak se na ní tak nevinně usmál.

Abby se začervenala. A pak se opřela tak, že se dotýkala Waydanovo paže. Bylo to jako by tím chtěla alespoň na moment překročit hranici, která mezi nimi pořád byla.

Waydan se na Gabriela tak podíval, jako by mu tím říkal: Vidiš? Takhle po mě jede furt. Potom to ale rozsekl a položil jí paži kolem ramen, naklonil se k jejímu uchu a něco jí zašeptal, aby to Gabriel neslyšel.

Gabriel se na ně díval s pozvednutým obočím. „Tak to bylo romantický jak čert v růžový zástěře. Nechcete si zahrát nějakou hru, než se tady všichni roztečou z těch emocí? Mám tu s sebou starou démonickou verzi flašky, kde místo políbení můžeš někoho posednout,“ navrhnul.

Abigail se uchechtla. „To si nech na rozlučku se svobodou. Já tu jsem kvůli němu,“ přiznala a ukázala na Waydana. Ten jen zvedl ruce v obranném gestu.

„A já tu jsem kvůli duším, pamatuješ?“ objasnil.

„Nejsi tu nikdy jenom kvůli duším,“ řekla tiše. „To víš sám,“ opáčila flirtovně.

Chvilí bylo ticho. A pak Waydan změnil téma. Gabriel se to snažil pochopit, ale chemie i kdyby nic nebylo, se nedá moc pochopit. Prostě tam je, nebo ne a tady byla silná.

„Kde jsi vůbec sebral tu flašku?“ vyzvídál. Gabriel se na chvíli zatvářil provinile.

„No, ukradl jsem jí. Teda, vypůjčil jsem si jí... na chvíli jsem si jí vypůjčil,“ odpovídal rozpačitě.

„Od koho?“ tahal z něj Waydan.

„Od Buba,“ odpověděl. Waydan protočil panenkami a užuž ho chtěl pokárat, ale vložila se do toho Abby.

„Od Buba? Myslíš Beelzebuba?“ vyzvídala s takovou jiskrou v očích. Pekelný bytosti jí víc než fascinovaly. Gabriel přikývl.

„Tak co, Abby, jak to jde v ordinaci? Nějaký nový případ, co by stál za to?“ zeptal se Waydan, aby se ten vzduch mezi nimi konečně pročistil.

„Jestli chceš fakt hříšníky, mám klienty, o kterých si myslím, že někoho zabili. Taky navštěvuju jednoho grázla ve vězení. Sériový vrah, hrozí mu trest smrti. Můžeš si ho vzít jestli chceš,“ zmínila. Waydan se pousmál a vyměnil si pohled s Gabrielem.

„Sériový vrah? Vězení? Abby... to je docela dobrý nápad. Ovšem, až budu mít za úkol trestat hříšníky. Momentálně mám úkol jíst nevinný duše. A ne až dokonce, to bych neudělal,“ zmínil.

Ona se na něj tak podívala a on hned získal strach, že by po něm chtěla, aby to udělal znovu – aby jí zase vzal kousek duše. Možná už jí ta, co jí sebral za tu dobu zase narostla.

„Mohl bych to zkusit já? Víš taky ochutnat duši. Třeba bych se stal démonem už brzy,“ navrhnul Gabriel, aby kamaráda zachránil. Ale Waydan zavrtěl hlavou.

„Nepřipadá v úvahu. Někoho bys zabil,“ řekl.

„No a? Šel bych po tom vrahounovi, jak navrhovala Abby,“ upřesnil. Waydan ale pořád vrtěl hlavou.

„Ne jsem řekl!“ prsknul, jako by byl snad jeho syn a on ho žádal o to, aby mu něco koupil.

„Proč ne?“ zeptal se.

„Protože máš čistou duši, kterou jsi slíbil Thellnesse, ne? Tohle by ti tvou duši očernilo, nejsi jako já. Nech si ochutnávání duší, až budeš mít po tý svojí, ano?“ vysvětlil. Gabriel přikývl.

Jdu si pro tvou duši, tatínku

Už nějakou dobu se procházím ohněm jako by to byl jen déšť. Nikdy jsem se ničeho nebál. Okrem toho, že zůstanu otcův pěšák v Nebi, nebo že svojí povahou ublížím Rince. Což už jsem udělal, ale já jí to vynahradím. Až budu moci.

Démoni se teď už bojí vyslovit moje jméno. Andělé jak by smet. A Bůh? He... Neklupal jsem na jeho svatou bránu snad nikdy. Vždycky se vlámu dovnitř a zanechávám za sebou stopy spálených svatých, abych mu ukázal svojí sílu. A to se mu pochopitelně nelíbí, ale... Hm, řekněme, že mě nezajímá, co se jemu líbí, nebo ne. Už ne.

Ani v mých očích už nevidím šanci na spásu. Vlastně nikdy nebyla. Jen prázdnost v místě, kde jsem kdysi míval světlo – duši. Za ty roky jsem mučil, pojídal duše, pil krev a hrál si. Sledoval, jak mi hnojou křídla a bledne svatozář.

Jo, říkají, že mám naftu v žilách. Sílu, kterou by v sobě jen tak někdo nenašel. A to tajemství? Žene mě bolest ze zrady někoho, ke komu jsem vzhlížel, bezmezně mu věřil. A láska, která mě vyléčila a nikdy nevyprchá.

Nejsem už spoutaný řetězy. Jsem hříšník, který porušil všechna pravidla, co kdo kdy napsal. Udělal jsem všechno špatné a zakázané. Nejsem žádné světec, jsem jen to, čeho se všichni bojí. Jsem Ďas a ani Peklo mě nechce mít nablízku. Teda... jak se to vezme.

A moje hříchy? Do háje, to je galerie umění. Každý tah malovaný krví, každá jizva podpis. Mučil jsem své oběti a pak si kouřil Lucíkovy cigára jako vlastní. A po Pekle si nosím svoje rohy jak trofeje z vyhraných válek. Kterých bylo požehnaně. Hlavně ta největší – svatá válka.

Za ty roky, co jsem sám a čekám až budu zase s ní, jsem líbal ženské se rty od whisky. Moje přítomnost přinášela apokalypsu – v Nebi i v Pekle. Hm a i na Zemi dá se říct.

Naháněl jsem svoje oběti, sváděl je, a pak zahazoval jako špinavý ponožky. Hrál si s nimi, dokud neztratily svojí nevinu a dokud mě nepřestaly bavit. A užil jsem si na tom každou ztracenou chvíli.

Jo, jsem hříšník a věděli to všichni kromě mě. Hrál jsem si i s chlapama. Ehm, jen kostky, karty a tak. Rozdrtil pár lidí. Bez lítosti. Zasloužili si to. Teď jsem spravedlnost já. Lepší, než jakou předváděl můj otec.

A pochopil jsem, že to s sebou přináší oběť. Změní to. Trvale. Pro mě už žádný vykoupení není. A asi ho ani nepotřebuju takže... Ale pozitivní je, že neexistuje hřích ani trest, který by mě donutil krváčet. Snad jen, kdyby se něco stalo mojí snoubence.

A to peklo, který bych pak kvůli tomu rozpoutal? To nikdo nechce zažít. I otec radši drží hubu a krok. Ví, že jsem chaos bez koruny, co by ho smetl jako tlaková vlna po výbuchu atomovky. A sakra, má pravdu, to jsem. Dřív mě to trochu děsilo, ale teď... jsem se s tím smířil. Jsem to já a já se musel naučit se sebou žít.

A ostatní? Ti nevím, jestli se s tím smíří. Dívají se na mě různě. Andělé jsou ze mě podělaní strachy, doslova se krčí v koutě, když mě vidí. Křižují se a mumlají ty svoje svatý kecičky. A démonky? Ty by mě chtěly dostat do postele. A já? Já jsem zaslíbený jenom jedný jediný. Aspoň svým penisem.

Vtipný, jak se můj život v Pekle za pár zemských let změnil k nepoznání. Obětoval jsem svou duši plamenům, spálil minulost v Nebi a přemazal bolest něčím lepším. Skamarádil jsem se se Satanem – týpkem, kterým jsem víc než pohrdal. A to samý bych vlastně mohl říct i o Gabrielovi. Ale oba jsou fajn kámoši na život a na smrt.

Teď držím otěže ve svých rukách a jsem někdo, koho nikdo už nikdy nespoutá. Ani Lucifer, ani bůh. Jsem Nejvyšší démon nad všemi jmény. Jsem Ďas. A jsem fakt zvědavej, kam tohle ještě povede. Protože, požehnání jsem ještě nedostal. Ale všechno bude, jen to má svůj čas.

Největší ironie všeho je fakt, že to, čím jsem teď, tím mě udělal můj otec. I přes to, že to byla jeho největší noční můra. A taky bratr, který nechtěl, abych byl víc než on. Nicméně to potřeboval. Potřeboval tu nejsilnější zbraň v boji se svým otcem. Využil mě a já jeho. Jsme si kvit. No ale nebudeme předbíhat...

Začnu postupně. V Pekle bylo hodně svateb za tu dobu. A ještě nějaký pravděpodobně budou. Lilith a Leviathan se vzali jako první. Hned na to přivedli na svět démona Nerotha – Rinky brášku. Jsem upřímně zvědavěj, co na to řekne, až se sem jednou vrátí.

Lexi a Astaroth se vzali hned po nich. Kdyby na Rinku nezapomněl, těžko říct, jestli by to vůbec dokázal. Ale všechno špatný je k něčemu dobrý, protože mají roztomilý démonský dvojčata – Helliona a Ashera.

Lucifer se oženil hned po tom s tou andělskou krávou Lyrou. Nicméně, ona malinko narazila. Sežral jí duši a vzal si jí jen proto, že jí dal svůj Pekelněj slib. No a její kralování? To je omezený, s čímž nepočítala. Nikdo jí nerespektuje. Ani Lucifer jí nebere vážně. Není na ní zlej, ale chová se k ní spíš jen jako ke svojí premiový hračce na sex. A Astaroth se jí vysmál. Protože jí varoval, ale ona mu nevěřila ani slovo.

Lucifer se malinko změnil. Není takový cvok jako předtím, ale pořád mu něco chybí ke spokojenosti. A že vím co to je. Pomsta našemu tatkoví. Potom to, že je Rinka pryč. A nakonec pořád ta jednostranná láska k jeho bývalý ženě Lilith. A možná ještě závist. Taková ale prorstlejší.

Lyra na něj tlačí s dítětem a on nechce. Tedy chce, ale nechce. Prostě Lucifer. Jo a Leviathana jmenoval démonem I. třídy a naše dva tituly změnil na Nejvyšší demony. Musel ho povýšit, když mu věnoval svojí *Divinity* armádu, kterou vytvořil. A ehm, no taky jsem do toho investoval trochu ze svých zásob božího *Divinitasu*. Takže ta armáda má grády.

Pak je tu Trish s Beelušem. Oni dva jsou nuňánci a taky mají pihatý, zrzavý děti. Buba a Beelu. Konečně taky nějaká holčička.

Satan se zasnoubil s Freyou. Chová se jako gentleman. Ten se změnil hodně. A tak, že si s ním rozumím dokonce víc než s Gabrielem, který krátce na to, co si nechal od Thellnessy sežrat duši, utekl na Zem za mojí kámoškou Abigail. Jojo, ta mrška dokáže ocenit jeho růžky a to se mu nejspíš líbí. A aspoň to se mnou už konečně vzdala.

No a já jsem sežral všechny duše, který jsem sežrat měl. Na Zemi teda. Našel jsem mezi nima i nějaký nebeský. Ty jsem si vzal celý a bez lítosti. Tatínek se zlobil. Hodně. Ale neodvážil se mě za to potrestat. Bojí se dne, kdy se vrátím „domů“ a budu chtít jeho duši. A že se má proč bát.

A Rinka? Moje krásná, sladká andělská démonka v kůži křehkého člověka... ta má fakt těžkej život. Ale snažím se bojovat jak to jenom jde, abych zmírnil dopad na její mentální i fyzický zdraví.

Bojuju s touhou se jí ukázat. Říct jí kdo jsem a třeba jí i políbit. Ale jak jsem řekl, všechno má svůj čas a já musím být trpělivý. A teď ještě víc než kdy jindy.

Vyrostla, je jí dvacet dva let a vypadá úplně jinak než ta Rinka, kterou jsem poznal v Pekle. No jo, genetika. Což je malinko divný, protože mám pocit, jako bych jí byl nevěrný, ale nejsem. Je to pořád ona – moje snoubenka. Moje jediná královna. Moje srdce. Moje duše. Moje všechno.

Už zas prší. Ten typ deště, co je cítit jako mokrá omítka. To dělá beton a to, že je ho tu tak zatraceně hodně. No jo no, New York. Stál jsem na střeše jednoho z mrakodrapů a pozoroval lidi. Na hlavě jen kapuci a ignoroval jsem déšť, který na ní zběsile bušil.

Vidím jejich touhy a slyším jejich myšlenky. Zavřel jsem na chvilku oči a zaposlouchal se do hluku jejich myšlenek. Pousmál jsem se nad představou, že jsou jako rozbitý rádio. Přeskakujou, šumějí, a sem tam hrajou falešnej hit plnej zoufalství.

„Udělej to. Prostě to udělej. Nikdo by tě nepostrádal.“ Otevřel jsem oči. Ten hlas patřil mladý holce. Seděla na střeše tři bloky ode mě. Mokré vlasy se jí lepily na tvář, řasenka rozpitá, oči červený, prsty křečovitě sevřené kolem kovového zábradlí.

„Slyším tě, zlato,“ zamumlal jsem si spíš pro sebe, ale už jsem se k ní vydal. Ne krokem – stačilo pomyslet a už jsem byl tam. Neviditelný pro ní i pro všechny ostatní. Byl jsem jako stín z jejího svědomí. Naklonil jsem se jí k uchu, tak blízko, že by snad cítila teplo, kdyby ještě vůbec vnímala něco jinýho než bolest.

„Dneska ještě ne. Proč by ses chtěla rozbít o chodník? Podívej dolů, je to vysoko. A určitě to hodně bolí. Jako každej pád. A čím větší výška, tím těžší dopad. Teoreticky. Pak už je výška jedno, nad určitej limit, ale... to jsem tím říct nechtěl,“ šeptal jsem jí do ucha.

Sklonila hlavu a prsty se jí zachvěly. Do hlavy jí najednou proudila vzpomínka. Její máma, jak jí zpívala v kuchyni, když byla malá. Teplej chleba s medem. Ruka na čele, když měla horečku. Táta, jak jí držel kolo, když se učila jezdit. Nebyla to láska k nim, ale láska od nich. Přestože už tam nikdo z nich nebyl.

„Hodná holka,“ zašeptal jsem ještě. Ona se rozhlížela kolem, ale neviděla mě. Jak by mohla? Byl jsem neviditelný. Ale ona můj přítomnost cítila. Tak jako Rinka, když jí před spaním hladím po vlasech a... nebudu lhát, občas si k ní lehnu do postele a obejmou ji zezadu, čímž jí dělám nevysvětlitelnou husí kůži.

„Kdo jsi?“ zeptala se trochu vyděšeně, ale přestala plakat i se bát. Správně vycítila, že neměla čeho.

„Jsem tvůj strážnej anděl. Skoro. Nedělej to, žij, dokud můžeš. Já vím, že je to těžký a bolestivý. Ale život se může i změnit k lepšímu, když se budeš snažit a pak dokáže být nádhernej. Máš jenom jeden. Jdi ho prožít,“ dodal jsem a když jsem se přesvědčil, že je v bezpečí, vypařil jsem se zase pryč. A tohle jsem dělal celou noc. Teda, nebyl jsem vždycky v roli andílka.

Nad ránem jsem sledoval chlapa v saku. Drahej parfém, levný svědomí. Následoval jsem ho až do kanclu. Seděl tam za stolem se založenýma rukama a přemýšlel.

Byl to hajzl. Podrazil každýho, kdo mu věřil, jen aby měl víc. Donutil sekretářku k potratu po tom, co jí znásilnil, a ještě jí řekl, že si za to může sama.

Zbohatl na drogách, co nechával testovat na bezdomovcích. Obchodoval s lidma a orgány. Ženský těla mu vynesly miliardy a pokrouceney pocit moci. A když pak jeho žena přišla na to, co je zač, skončila v psychiatrický léčebně. A teď ten hajzl plánoval další nechutnosti.

Nemohl jsem se na to dívat. A zase jsem se nasral, že tohohle hajzla si otec nevšímá a nechá ho, aby mu to všechno beztrestně vycházelo. Hlavně, že potrestá jeho ženu, že s ním musela být, sekretářku, kterou znásilnil a spoustu dalších, kteří kvůli němu zemřeli a byli prodaní na součástky, aby on si za to mohl kupovat drogy a děvky.

A proto jsem tu teď byl já. Moje nový a lepší já. Spravedlivý já, který mělo moc trochu pomoci. Jediná spravedlnost tohohle zasranýho světa. I když jsem nestíhal být všude, rozhodně jsem se snažil jich potrestat co nejvíc. A budu v tom se Satanem a sem tam s Lucem pokračovat i dál.

Objevil jsem se za ním. Pomalu. Zrcadlo mě neukázalo. Což je dobře. Občas. Naklonil jsem se k jeho uchu. „Pěkná kancelář. Ale moc skla na můj vkus,“ řekl jsem mu ledabyly. Kapka deště z mých mokrých vlasů stekla po můj tváři přes rty, že jsem jí olízl.

Trhl sebou, upustil sklenku, whisky se rozlila po stole. Otočil se, ale neviděl mě. Jen cítil. „Kdo je tam?“ vydechl a sáhl do šuplíku pro zbraň.

„To je ono. Zbraň. Pěkně po americku, že jo?“ zašeptal jsem mu do ucha. „Kolik lidí sis tímhle modelem už podal, co? Vzrušuje tě to s ní mířit na druhý?“ pokračoval jsem. Potil se. Jako prase na jatkách.

„Hele... já nevím, kdo jsi... ale já... já jsem jenom...“ zarazil se. Chvilku jsem čekal, ale ne zas tak moc.

„Udělal strašný sviňárny,“ doplnil jsem ho. „Pojmenuj to. Řekni to nahlas. Co jsi?“ syknul jsem na něj. On mlčel. Pousmál jsem se, že mu z toho naběhla husí kůže. „ŘEKNI TO!“ pokračoval jsem.

„Hajzl. Jsem hajzl,“ hlesl. Přikývl jsem, postavil se před něj a sedl si na jeho stůl. Neviděl mě, ale cítil, jak se vzduch kolem sevřel. Jako by se zastavil čas. Vzal jsem si z toho stolu jeho těžítka a pohrával jsem si s ním. Všiml si, že levituje a zpotil se strachy.

„Jenže teď už není cesty zpátky. Víš, někdo jako ty se nemá kam vracet. Zbývá jen jeden výstřel. Buď já, nebo ty. Ale mě nemůžeš zabít. Tak co, hrdino? Potrestáš se radši sám, nebo to mám udělat já? Ale varuju tě, že já ti udělám mnohem horší věci, než ty jsi udělal těm nebohým lidem za ty špinavý prachy,“ objasnil jsem.

Trásla se mu ruka. Namířil si zbraň na hlavu. Zkoušel jí odtáhnout, ale nešlo to. Moje vůle byla silnější než jeho. „Zmáčkni to,“ řekl jsem klidně. A pak jsem se pousmál. „Ať je svět o jednoho parazita lehčí,“ dodal jsem a pak se ozval výstřel a dutý zvuk, jak jeho hlava dopadla na stůl.

Na okně za ním zůstala krev a taky tekla po stole. „Pěkná díra,“ zkoumal jsem jeho prostřelenou hlavu. A pěkně stříkanec,“ zmínil jsem, zatímco jsem si hrál s tím těžítkem. „A tohle si nechám na památku. Ukážu ti to až tě budu mučit. Stejně tak jako svůj obličej, abys věděl, kdo jsem,“ zašeptal jsem mu do ucha.

Potom jsem vstal z toho stolu a šel k tomu zastříkanému oknu. Podíval se, jak kapky deště myjí sklo z druhé strany a jak se slunce pomalu probouzí. A pousmál jsem se. Byl jsem blízko Nebi a zároveň jsem nikdy nebyl dál. „Dobré ráno, New Yorku...“

„Waydane,“ oslovil mě Lucifer. Už nějakou dobu jsem se válel u něj v kanclu na gauči a relaxoval jsem. Měl jsem totiž náročnou noc.

„Hm?“ ozval jsem se. Oči pořád zavřené. Lucifer se pousmál.

„Kdyby sis nehrál až do rána s lidma, možná bys teď byl vyspalej,“ rýpnul si. Otevřel jsem oči a podíval se na něj.

„Jsem vzhůru, co chceš?“ zeptal jsem se klidně. Luc se pousmál.

„Co chci? Nejdřív to, abys mi nemokřil gauč. Je to kůže a ty jsi mokrej jak kdyby ses vyválel v louži. A pak chci, aby až se dáš do kupy, ses stavil za otcem v Nebi. Dlouho jsi tam nebyl a já mám strach, aby nezapomněl, o čem jsme se bavili.

Takže mu vyřídíš, že mu vzkazuju, že si pro něj brzy přijdeš. A taky až tam budeš, aby ses rozhlídnul kolem a zkouknul potenciální nebeský sráče, abys konečně dodělal svůj úkol. Nechci tě nijak honit nebo tak, ale pořád jsi v mých službách. A zdá se mi, že si spíš jen s oběťmi hraješ a úkol stojí,“ objasnil.

Já se zasmál a posadil jsem se na gauč, kde jsem se do teď válel jako většinou u Abigail v ordinaci, když potřebuju terapii. „Vždyť tě baví mě pozorovat, jak si hraju s lidma. Nedávno jsme si s nima hráli spolu,“ připomněl jsem.

„Jo to jo. Nevadí mi to. Baví mě to, ale teď makej!“ dodal a já se tedy zvedl, protáhnul a podíval na mokrý flek na jeho koženém gauči. Luc na mě jen hodil bodavý pohled.

„Je to jenom gauč, Luci,“ rýpnul jsem si.

„Ne není to jenom gauč, Waydane. Je z kůže toho, co zradil tři pekelný rody, zabil vlastní matku a pak fňukal, že neměl jinou možnost. Takže jo, vážně bych byl rád, kdybys na něj přestal kapat,“ objasnil.

Zvedl jsem obočí. „Vážně sis nechal udělat gauč z démona?“ zeptal jsem se. Luc přikývnul.

„Zrádnýho démona,“ opravil mě s klidem. „Třeba tě to inspiruje, až si na někoho příště sedneš. Můžeš si říkat: Na kom to asi sedím tentokrát, hm?“ prohlásil.

„Máš problém,“ řekl jsem mu ze srandy.

„Ty jsi můj problém.“ Usmál se ďábelsky. „A teď už vypadni,“ dodal. Zamračil jsem se, a položil mu na stůl to těžítko, se kterým jsem si do teď hrál.

„Škoda, že nejdeš se mnou. Budu syrovej a to máš rád,“ opáčil jsem. Luc se pousmál.

„Jo buď. Jen bacha, ať nezačneš ztrácet soudnost. Už teď balancuješ mezi mstitelem a tyranem,“ dodal. Já se uchechtl.

„To není balanc,“ odpověděl jsem s úšklebkem. „To je tanec.“ Potom jsem sáhl na kliku a zmizel jsem. Luc nade mnou jen s úsměvem zavrtěl hlavou.

Vstoupil jsem do té zlaté brány s rukama nahoře. „Jdu v míru,“ řekl jsem. „V míru? Ty?“ prsknul bůh, ale pustil mě dál. Přece jen, kdybych chtěl dělat rozruch, nepřišel bych hlavními dveřmi, ne?

„Co chceš?“ syknul na mě.

„Jdu jen vyřídit vzkaz od Lucifera. Říkal, že...“ začal jsem, ale moje oči se zastavily na malém dítěti, které jako by mi z oka vypadlo. „T-to je...“ zakoktal jsem.

„Marcell, můj syn. Moje světlo, moje všechno. Ano,“ řekl. „Teď k věci,“ poručil. Já se pořád na toho malýho andílka díval, nemohl jsem od něj odtrhnout oči. On si mě taky všimnul. A když viděl moje rohy a ocas, ztuhl.

„Pojď sem, synku...“ povolal ho k sobě bůh. „Tohle je Waydan, tvůj starší bratr. Je příšera. Spodina ze samotného dna Pekla. Takhle dopadne jedinec ten, kdo si neváží toho, co má. A kdo porušuje pravidla a paktuje se s bezdušáky.“

Nemá duši, přišel o ní. Byla čistá jako tvoje a teď je pryč. Ještě máš taky takovýho jednoho bratra, Lucifera, ale tenhle je mnohem špinavější. Největší zrudla jakou jsi kdy viděl,“ procedil skrze zuby, zírajíc mi do očí. Měl jsem chuť mu zakroutit tím jeho božím krkem. Zcela určitě by křupnul jako slepičí.

Rozesmál jsem se, i když se mě dotklo, že o mě takhle mluvil před tím malým, ale snažil jsem se svou frustraci potlačit. „Ano, porušil jsem pár otcových pravidel, ale věř mi, že nejsem žádná příšera. Já tak jen vypadám. Příšery nejsou vidět. A většinou jsou v duších těch, co vypadají nevině. To brzy poznáš sám. Doufám,“ dodal jsem a chtěl jít, ale ten malý mě chytl za ocas, protože byl zvědavý.

Jen jsem s ním trhnul a díval se na něj. Asi trochu jako kočka na svoje kotě, když udělá něco nečekaného. „To je můj ocas, nesahat!“ zmínil jsem lehce káravě. Pak jsem se podíval otci do očí. „Copak ty ho nevykoupeš ve svěcený vodě, že se mě dotknul?“ rýpnul jsem si.

„Vykoupu, neboj se,“ opáčil syrově bůh. Já nad ním s úsměvem zavrtěl hlavou.

„Jsi k smíchu, tatínku. A k pláči zároveň. Takhle to vypadá, když někomu není pomoci. Já jsem v pohodě. Jsem vládce Thallaranu, budu se za pár let konečně ženit. Celý Peklo se mě bojí a to stejný i tady. A to jsem jenom chtěl lásku. Absurdní co? Vidíš? A to jsou ty pravidla, který chtěly upravit,“ provokoval jsem ho.

Bůh na mě stále civěl se zatnutými zuby a držel Marcella u sebe, aby se ke mně nepřibližoval. Ten vypadal, že se mě vůbec nebojí. Děti mají totiž dar vidět lidem do duše. Symbolicky. A taky jsem mu asi byl nějakým zvláštním způsobem blízký.

„Stavím se později, až budeš mít čas. Ted' se věnuj synovi. A snaž se to tentokrát nepodělat. Štěstí, že není můj, byla by šance, že bude mít rozum po mě,“ rýpnul jsem si, usmál se na Marcella a odešel jsem. Bůh tam stál jak opářený a zvlášť, když mi Marcell mával jako bych byl jeho kamarád. Normálně se stydí a schovává se za sukni mámě.

„Ahoj, čerte,“ řekl. Bůh ho lehce plácnul přes ruku.

„Pojď, jdeme pryč. A není čert, ale démon. Ďas,“ opravil ho a vlácel ho od brány. „A ty potřebuješ vykoupit. Už nikdy se takových příšer nedotýkej. Nikdy nevíš, co ti můžou udělat. Třeba tě i sníst. Oni totiž čistý duše žerou,“ pokračoval.

Marcell se na mě ještě otočil. Naše oči se střetly. Až se mi rozbušilo srdce. *Na chvíli jako by... hloupost, otec mi lhal tak jako vždycky. Marcell není můj syn.* Byl to zvláštní moment, opravdu. Pak jsem jen zavrtěl hlavou a vrátil se do Pekla.

Hned na to jsem sebou plácnul na ten Lucův velkolepý gauč. „Už jsi zpátky? Byl jsi hrozevej? Báł se? Co říkal?“ tahal ze mě. Jen jsem se na něj podíval a zamyslel se nad tím, jak zformulovat větu. Bylo mi divně, na blití a v hlavě jsem měl vymeteno, ale zároveň se mi tam honila jedna myšlenka za druhou. Vřelo to ve mně. A tohle se mnou umí jenom táta.

„To dítě... Luci, vypadá jako já,“ prohlásil jsem. On na mě tak divně vytřeštil oči. A pak se rozesmál a zavrtěl hlavou.

„Jo, možná. Je to tvůj brácha. A můj taky. Měl by nám být malinko podobnej,“ komentoval.

„Malinko? Luci, on je podobnej jenom mě a ne malinko. Je jak moje dvojče akorát o x let mladší,“ objasnil jsem a zvedl se zase do sedu. „Myslíš, že mi zase lhal? Že je ten kluk můj? Protože... sakra, přísahal bych, že jo.“ Promnul jsem si dlaněmi a prsty celý obličej.

Lucifer ani nepípнул. Jen se tak přiškrceně zaculil. Doufal, že na to nikdy nepřijdu. „Tak za první, nesmysl, není to fyzicky možný. A za druhý, i kdyby nějak jo. Nemáš s ním nic společnýho. Ani s Ludmilou. Je to táty mini bůžek. Rozmazlenej nebeskej spratek. Fakáně, o který nestojíš...“ pokračoval. Já jsem se na něj jen díval, srdce mi vynechávalo.

„Jo, ale jestli je můj syn... Brácho, tys tam nebyl. Bylo to divný. Ještě nikdy jsem se takhle necítil. Jako bych věděl, že je můj. Já to cítil,“ vysvětloval jsem.

„Dobře no a co s tím chceš jako dělat?“ vyzvídal. „Chceš ho snad tátovi čmajznout a udělat z něj démona?“ opáčil syrově.

„Já nevím,“ odpověděl jsem sklesle. „Ale jestli zjistím, že je můj a otec mi tenkrát zase lhal, tak...“ zarazil jsem se o jeho pohled. Byl empatický. Podezřeale až moc.

„Ježiš, neříkej mi, že o tom něco víš. Protože...“ Podíval jsem se mu do očí. Lucifer si promnul bradu prsty a vydechl. „Nic neříkej! Já ho zabiju! Já ho kurva zabiju!“ zajčel jsem a prudce se zvedl.

Luc ke mně přiběhl a postavil se mi do cesty. „Šššš, klídek, Waydane,“ šeptal, zatímco držel dlaně na mé hrudi jako dva nárazníky, aby mě mohl když tak držet. Díval jsem se na něj spíš zlomeně. Tak já mám syna, o kterýho jsem nestál, o kterým jsem nevěděl, a kterýho musím nechat s tím, co mi zkazil život.

Lucifer pořád stál přede mnou a držel mě na místě, jako bych byl nějaká jaderná hlavice, která každou chvíli bouchne. A sakra, že asi jo. „Waydane, neblbni. Nepůjdeš tam. Ne teď. Takhle ne,“ zkoušel to. Ale já už měl jasno.

„On mě využil,“ procedil jsem skrz zuby. „Využil mě nějak a udělal z toho dítě. Lhal mi dvakrát do ksichtu. A pak si ho nechal. Mýho syna, Luci! Pomlouval mě před ním. Řekl mu, že jsem zrůda,“ vztekal jsem se. Už jsem skoro nemohl dýchat. Jak já toho božího zmetka nenáviděl.

„Nenecháš si zničit život kvůli jedné pravdě!“ řekl.

„Kvůli jedné?“ zasmál jsem se chladně. „Bylo jich tisíce. A všechno to, co jsem mu obětoval, podříznul jak podělanýho beránka,“ ječel jsem téměř hystericky.

Cítil jsem, jak se mi v zádech napíná každá šlacha. Rohy mě pálily a stejně tak krev v mých žilách. Touhou po pomstě. Po spravedlnosti. „Dost. Už žádnej otec, ale prohnílá duše, jaký běžně trestám ve svém patře. Už žádný hranice. Tentokrát to podělal. Seru na hru na padlýho anděla a lehce pobouřenýho démona. Rebelantskýho syna. Jsem sakra Ďas a jdu si pro něj!“ procedil jsem skrze zuby, zatnul pěsti a Lucifera silou odstrčil od dveří.

„A kurva...“ zašeptal si pro sebe Lucifer, když se za mnou zabouchly dveře. Vůbec nevěděl, jak by takovou situaci měl řešit a jak mě zklidnit. Hlavně to ani nešlo. Tohle byla poslední kapka, kterou jsem byl schopný snést.

Spravedlnost platí pro všechny

Waydan stál opět před Zlatou Bránou. U ní dva andílci. Ale když viděli Waydana, utekli. *Hrdinové*. Pomyslel si Waydan. „Otevři bránu!“ sykl a lomcoval s ní. A nic.

Lucifer se zjevil u brány taky a chytl ho za zápěstí. Waydan se na to místo, kde ho držel překvapeně podíval a pak na něj. „Waydane, jestli to teď uděláš, nebude cesty zpátky,“ zmínil.

„Já už po ní stejně nejdu. A myslím jsem, že to chceš,“ zavrčel a otočil se zpátky k bráně. „Tak otevři, otče, nebo si jí otevřu sám!“ zaječel Waydan našťavaně. A nic. A tak se našťoval.

„Že já se pořád ještě snažím,“ procedil otráveně, zvednul nohu tak, že jí v koleni pokrčil a plnou silou do brány kopnul, až se rozletěla a pozval se tak laskavě dovnitř.

Lucifer vytřeštil oči. Takovýho Waydana neznal. Pomstu chtěl, ale teď měl strach, že by to mohlo dopadnout katastrofálně. Waydana opatrně následoval. U brány prázdná a vlastně všude taky. A pak se ozval poplašný zvon.

Waydan si s bratrem vyměnil pohled. Pak se usmál. „Jdeš se mnou dolů, nebo tě mám sundat?“ zeptal se otce, hlasem klidným, až to bolelo. Bůh mlčel. Dělal mrtvého brouka.

„Aha, takže srab. Vážně necháš radši padnout svoje lidi, místo toho, aby ses mi zodpovídal sám? Jak chceš, ale jejich krev bude na tvých rukách. Protože, kdybys teď vylezl a šel se mnou dobrovolně, vyřídil bych si to jen s tebou,“ pokračoval Waydan, ale bůh nic.

„Slyšíte to andílci? Bůh vás použije jako živý štít, aby si zachránil tu svojí shnilou duši a přestárlou prdel,“ pokračoval.

„Waydane,“ šťouchl do něj Lucifer a pohledem mu naznačil, že nad nimi ve věži ze střílen úzkými okny trčí šípy. On jen pokrčil rameny a udělal krok vpřed. Jeden šíp těsně minul jeho levou paži. Podíval se nahoru.

„Takže jsme se rozhodli bojovat. Dobře,“ procedil a udělal další krok. Další šíp. Tentokrát zavadil o jeho černou mikinu. „Nejspíš budu potřebovat novou,“ zmínil suše.

Z nebeské věže zazněl přidušený hlas. „Zpátky, démone, nemáš tu co dělat!“ Waydan se pousmál.

„Jsem tu, protože se mi bůh nechce vydat,“ křikl zpátky. „A spravedlnost platí pro všechny. I pro něj,“ řekl a ukázal směrem, kde se za zlatými sloupy skrýval Bůh.

Lucifer napjatě stál za ním, ruce už připravené. „Jseš si jistě, že chceš tu válku rozpoutat teď?“ houkl na něj.

„Nechci,“ odpověděl Waydan. „Ale on jí očividně už začal, když mě podrazil a pak zase, když mě připravil o syna. Já se ho ptal, lhal mi do ksichtu,“ dodal.

Z věže vyletěl další šíp. Tentokrát ho Waydan chytil v letu. Podíval se na něj, potom ho otočil hrotem nahoru a hodil zpět. Tak silně, že se zabodl mezi kameny pod oknem, odkud přiletěl.

„Poslední šance!“ zvolal Waydan, hlasem tak hlubokým a rezonujícím, že se zdi u brány rozechvěly. „Pojď se mnou, nebo tenhle zkažený ráj padne,“ vyhrožoval.

„Ne!“ odsekl nakonec a vynořil se ze stínů sloupů, kde se schovával. Lucifer zatahal bratra nenápadně za mikinu.

„Jak tohle chceš udělat? Je to sebevražda. Je jich na tebe... na nás moc,“ šeptal. Waydan se rozhlídnul a usmál se.

„Jsme nesmrtelný. Jediný, co nás může zabít je *Zyphyris* a to by ho na mě musel vytáhnout sám bůh. A jeho by přepralo i kuřecí stehno,“ opáčil suše.

„Jdeš si pro mě, nebo?“ provokoval Waydana bůh. To Waydana nakoplo.

„Ty máš ale nervy se mnou takhle mluvit, otče. Si myslíš, že se k tobě nedostanu přes ty tvoje šípový Růženy?“ syknul Waydan a vytáhnul z kapsy u džíň zlatý prášek.

Lucifer vytřeštil oči. Waydan ho nepřestával překvapovat. „Co s tím jdeš proboha... neříkej mi, že... Waydane...“ Polknul překvapeně Lucifer větu. Bůh jen mžoural do dálky, ale moc neviděl, co Waydan vyvádí. A on si ten prášek nasypal do pusy jako panáka na kuráž.

„Jo, vlastní Divinitas,“ řekl. Potom se proměnil do svojí d'así podoby. Jeho zorničky se roztáhly, že měl oči úplně černý, ale hořely mu vzteky modře. Stejně jako z něj sálal *Modrý Plamen*. Pak se podíval na Lucifera.

„Kolik, že jich mám sníst, abych splnil úkol, brácho?“ zeptal se, zatímco mu na kopyto přistál další šíp. Nicméně se zlomil. Waydan se jen podíval na toho, kdo střílel.

„Kolik jenom chceš, bráško. Dělej si co chceš, moje požehnání už máš,“ oznámil mu. Waydan se pousmál, natáhl ruku vzhůru k těm střelcům a jednoho po druhém svou magií zabíjel. Padali kolem těch okýnek jako zatracený švestky. Hořeli pekelným plamenem hodně rychle.

Pak se podíval na otce, který to vyděšeně sledoval. A začal couvat. Waydan šel dramaticky pomalu vpřed s rukou nataženou před sebe, zatímco bůh couval. „Už sis to rozmyslel, tatínku? Nebo mám zajít ještě dál?“ zeptal se.

„Já s tebou nikam nepůjdu! Nemůžu totiž. Jsem... jsem bůh,“ kuňkal. Waydan přikývl jako, že tomu rozumí.

„To jo, spadlo by nebe rovnou na lidi. Nikdo by netrpěl a svět by se dal rychle do pořádku, ale to je špatně, vid’?“ opáčil suše a přibližoval se. Bůh zase couval a namátkově mu házel pod nohy, co stálo bokem, aby ho pozdržel.

Lucifer taky rozžhavl svůj *Modrý Plamen* v rukách a sem tam někoho sejmul, když se mu zdálo, že by mohl Waydanovi překážet. „Vy dva jste moje největší zklamání. A ty hlavně,“ zmínil. Waydan přikývl.

„Nápodobně,“ řekl. No a potom bůh utekl. Lucifer našel Waydana za rohem, kam zahnal boha.

„Jak ti je? Zdá se mi, že ten Divinitas tě hodně vyklidnil,“ komentoval Lucifer.

„To si jenom myslíš. Proudí mi žilama jako adrenalin. Momentálně mám chuť rozpoutat takovej chaos, že ho svět nikdy nepoznal,“ odpověděl a rozeběhl se po městě. Lucifer se o Waydana začínal trochu bát, ale následoval ho. Byl mu v patách. Je to přece jeho bratr a to, co se z něj stalo si dával za vinu.

„Kde jsi ty srabe!!!“ ječel z plných plic, hned co dorazil na nádvoří. Všude kam se podíval byla bílá křídla. Ozbrojení andělští rytíři, které kdysi sám trénoval a učil bojovat. Byl to pro ně šok stejně tak jako pro Waydana. Stát proti sobě a za těchhle okolností.

Drželi ve svých rozřesených rukách stříbrné meče a čekali na povel k útoku. Nebo na Waydana, až zaútočí. „Ustupte a nic se vám nestane. Nechci vám ublížit. Jsem tu pro otce a jeho zatracený sluhý, co kážou vodu a pijou víno. Nejsem tady, abych mučil nevinný,“ objasnil. Nicméně nikdo neuhnul ani pohledem.

Waydan si povzdychl, když viděl, jak si všichni mumlají pod vousy nějakou modlitbu. A pak se na něj vrhli. „Dobře, tak jo. Když to jinak nejde,“ zašeptal, rozžhavl svůj plamen v dlaních a vrhnul se do toho davu ozbrojených andělů jako by skákal do vody.

Každého, kdo se mu připlétl do cesty tak chytl za svatozář a roztavil jí jako tu svojí a Gabrielovu. Andělé řvali, ječeli, plakali, svíjeli se v bolestech a křečích. Padali k zemi jeden po druhém, kdo se dostal s Waydanovo plamenem do kontaktu.

Někteří už začali i couvat. Ale Waydan už neměl slitování. Dali mu jasné najevo, za jakou obludu bojují, a tak si jednoho přitáhl k sobě a bez výčitek mu sežral duši. A dalšímu.

A jak je tak jedl, na chvílku se pozastavil, aby se alespoň nadechl. Jeho výraz mluvil za vše – duše svatých mu chutnaly. Ne, že by ho to nasýtilo, spíš dodávalo zvláštní emoce. Cítil se tak dobře a nabuzeně a opravdu si to užíval. Ne to mučení, ale tu sílu, která jím proudila.

Lucifer chvíli bratra sledoval, jak se vypořádává s anděly i s dušemi. Jak je hltá přesně, jak slíbil. Viděl v něm svého vojáka. Ale i muže, který je věrný sám sobě a tomu, komu dal svůj slib. Tomu, komu na něm záleží...

Bůh na ten masakr koukal z dálky. Jak Waydan požírá svatým duše, pálí pekelným plamenem každého, kdo se ho dotkne a počítal ty, kterým roztavil svatozář. A on nic. Místo toho, aby to šílenství zastavil, nechal svoje lidi trpět.

Lucifer Waydanovi pomáhal. Nejedl duše a netavil svatozáře holýma rukama, ale přihrával mu anděly, kteří opakovali, že konají ve jménu božím. Oba už na to byli hákliví.

„Brácho, mám dalšího,“ ozval se Luc, držíc svatýho za krkem. Waydan odstrčil toho, kterýho žral teď, podíval se na bratra, natáhl se pro anděla, kterého držel, přitáhl ho k sobě a bez váhání se do něj zakousl. Do jeho rtů.

A když bylo skoro po všem. Teda spíš po těch, který zabil. Stoupnul si Waydan doprostřed toho všeho. Kolem něj oheň, praskající svatozáře, bílý peří, mrtví andělé a křik. Všechno, co kdy nenáviděl, leželo v troskách. Chrámy v modrých plamenech, sochy svatých andělů převrácené, tmavý kouř stoupal výš.

Zmučil a zabil přes sto andělů. A to si jejich smrt ani nepřál. Spousta z nich byli jeho vojáci a nejen ti, ale i známí a staří přátelé. Dýchal zhluboka. Každý nádech byl plný kouře. Vůně železa z krve se taky nedala zapřít ani odérem z dýmu. Tvář měl černou od sazí, ale oči mu svítily jako dvě ledové čepele.

„Tak co? Ještě ti to nestačilo? Kolik jich musí padnout, abys to vzdal? Abys prozřel?“ křičel Waydan na otce, který postával poblíž a sledoval ten masakr jako by šlo jen o film.

„Půjdu s tebou jediné přes moji mrtvolu,“ ozvalo se konečně. Pak vylezl zpoza rohu a kráčel si to směrem k němu. V ruce svíral *Zyphyris* připravený ho použít.

Waydan se zasmál. Temně. Krutě. Znechuceně. „To se dá klidně ještě zařídit. Můžu ti sežrat duši jako těmhle,“ procedil mezi zuby, zírajíc na jeho meč.

„To nemůžeš, jsem bůh, mojí duši jen tak pozřít nelze,“ objasnil lehce výsměšně.

„Já si najdu způsob,“ zašeptal Waydan, zatímco k němu šel blíž a blíž. Bůh zavrtěl hlavou.

„To tvoje mrtvola bude ležet na místě činu. Na místě, kde jsi zmasakroval svůj druh. A tvoje ostatky tady budou na památku až budeme slavit, že jsme porazili takový zlo jaký jsi ty...“ pokračoval.

„Tohle je tvoje dílo. Ne moje. A já nejsem zlo. Jsem svatější než celý tvoje Stříbrný Království i bez duše,“ zmínil Waydan, zírajíc na čepel *Zyphyrisu*, která se k němu přibližovala spolu s otcovo rukou. Lucifer byl úplně vystresovaný. Skoro přimražený k zemi.

„Tohle sis vzal na syna? Že se nestydíš! Waydan měl pravdu, jsi pokrytec, srab a zrůda. Ale jestli se ho tou čepelí dotkneš, odtáhnu tě do Pekla já sám!“ vyhrožoval mu.

„Dotknu? Já mu jí proženu tím jeho poblázněným srdcem. A ty půjdeš hned po něm!“ objasnil bůh. Lucifer ztuhl, ale Waydan se jeho výhrůžek nezalekl.

„Hm, tak pojď,“ vyzval ho Waydan i prstíkem k akci. Bůh se k němu přiblížil a švihnul mečem. Lucifera polilo horko, ale Waydan se meči vyhnul. Oba jaksi zapomněli, že Waydan byl trénován tvrdě už od dětství na vojáka, na nebeského bojovníka.

A když se k němu otec se *Zyphyrisem* přiblížil už nebezpečně moc, tak rozzhavl svůj *Modrý Plamen* v dlani a chytl se tak čepele *Zyphyrisu*. A nečekaně meč úplně shořel na prach. Objevilo se malé modré jiskření a puf, byl pryč.

Bůh s Luciferem na Waydana vyjeveně civěli. Jeho ruka krvácela jen lehce, ale on... on dokázal zničit *Zyphyris* jen svým přímým dotekem. Co za obrovskou sílu a magii to muselo být?

„Waydane! Jsi v pořádku?“ Polekal se Lucifer, když viděl jeho krvácející ránu. Měl starost, aby to nebyla smrtelná rána, vždyť se pořezal o *Zyphyris* proboha. A hned se k bratrovi seběhnul.

Bůh začal couvat a nenápadně zdrhat, ale to Lucifer nedovolil. Když si toho jeho útěku všiml, rozběhl se k němu a skočil na něj, až ho povalil do prachu na zem. „Ty nikam nepůjdeš!!“ syknul Lucifer.

Waydan si otřel zakrvácenou dlaň do mikiny a pak jí položil otcí na hrud' jako to udělal Lucifer jemu při ceremoniálu a povýšení na démona I. třídy.

Lucifer položil na to místo i svojí dlaň a oba rozžhavili své pekelné plameny z dlaně. A když na ně otec na oba jen mlčky civěl, jen si vyměnili pohledy.

„Ty...“ zahřměl Waydanův hlas. „Ty zasranej lháři!“ prskal.

„Tfu!“ Odplivnul si před něj Lucifer modrou jiskru a pak ho oba znechuceně pustili jako by byl špinavý. Bůh se snažil vstát, ale Waydan do něj šťouchnul kopytem, že se zase složil zpátky na zem a na oba s prohrou v očích koukal.

„Absurdní,“ řekl Lucifer, ale Waydan se spíš pousmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Naprosto předvídatelný. Nevěřím tomu, že to je pravda, ale tuším jsem to celou dobu,“ zmínil.

„Nenávídím tě, jsi špína! Oba jste špíny!“ procedil mezi zuby bůh.

„Říká ten, co má duši shnilější než meruňky na kompostu slečny andělky Blanky?“ rýpnul si Waydan. Bůh zmlknul a Lucifer se uchechtl.

„Já si tě jednou vezmu do Pekla, tatínku, neboj se. Ještě pořád nejsem spokojenej s tvým trestem. Tihle všichni, kteří pro tebe padli, protože jsi byl srab... ani zdaleka nedosahují počtu tvých obětí.

A kdykoli sem můžu přijít a pokračovat a to bude jedním z tvých trestů. Nebudeš vědět, kdy a jak. Ale já se vrátím. A budeš žít ve strachu do té doby,“ řekl Waydan.

„Au!“ ozval se Waydan krátce na to a šklubnul sebou.

„Co je?“ Polekal se Lucifer. Waydan se chytl za rameno a tak divně se zarazil. Bůh ztuhnul a spolu s Luciferem čekali, co se bude dít. „Co je ti?“ zeptal se ho znovu Lucifer a starostlivě se ho dotknul. Měl strach, že za to může ten *Zyphyrus*.

Waydanova záda se prohnula v bolestivém šklubnutí, když mu z lopatek prorazila dvě obrovská černá křídla. Měla tvar netopýřích. Bůh i Lucifer zírali vzhůru na jeho křídla. Oba s úžasem. Tohle totiž ani jeden nikdy ve svém dlouhým životě neviděli.

„U všech démonů, Waydane, ty... ty máš pekelný křídla,“ zašeptal dojatě Lucifer. Bůh zkřivil rty a znechuceně se na syna podíval. Ale Lucifer? Padl před ním okamžitě na kolena a s rukou na srdci ohnul hlavu až k zemi.

„Waydane,“ zašeptal k jeho kopytům. „Teda, chci říct, Ďasi, jsem tvým nejvěrnějším služebníkem,“ dodal. Waydan na něj šokovaně civěl. Cože mu to řekl? Že je jeho služebníkem? A vážně mu teď vyrostly jen tak křídla?

Waydan stál s těmi křídly roztaženými, pod ním klečel jeho bratr a vedle něj na od boje špinavé podlaze seděl bůh. Na křížování a modlitby úplně rezignoval, protože mu právě došlo, že proti někomu jako je Waydan už

nemá žádnou moc. Zvláště, když jedním dotykem spálil *Zyphyris* – jeho nejmocnější zbraň na popel.

„Co to děláš? Proč to říkáš? Vstávej!“ prsknul na bratra Waydan a tahal ho ze země, ale on se ani nehnu. Vzpíral se a pořád před ním klečel. Je to projev úcty.

V mytologiích se píše, že při prvním setkání s Ďasem musí služebník padnout na kolena a sklonit hlavu. Ukázat absolutní respekt. Oslovuje ho výhradně titulem Ďas.

Služebník se nesmí zvednout a ani se mu hned podívat do očí, a už vůbec ne ze země, pokud mu Ďas přímo neporučí vstát, nebo pohlédnout na něj. A to ani v případě, že se spolu dobře znají. Ďas je nejvyšší autorita v Pekle. Vlastně obecně všude i v Nebi, ale tam by ho nikdo neuctíval, jen by se ho báli.

Je to totiž jediný démon, který má pekelná křídla. Je to bytost, která byla zapečetěná ne vnější silou, ale sama sebou. Pečeť v něm dřímá od pradávna a čeká na spouštěč, který nedokáže vyvolat každý. Probudí se jen tehdy, když Ďas sám dospěje do bodu zlomu. Ať už skrze bolest, ztrátu nebo volbu mezi světlem a temnotou.

Jeho pekelná křídla jsou symbolem věčného pouta mezi oběma světy. Ďas nikdy nepatří úplně ani jednomu. Každý Ďas nese dvojí osud stát se zachráncem, nebo ničitelem. Rozhoduje o tom jen jeho vůle. Nikdo jiný.

A Lucifer i bůh o tom věděli. Věděli, že se taková moc dokáže v padlém andělovi probudit. Waydan byl ale jediný, kdo to kdy dokázal. Před tím to byl skoro Ďas, ale křídla a úplné probuzení? To je věc jiná.

„Tak už mi řekneš sakra, proč přede mnou klečíš? Že mám křídla?“ syknul na bratra.

„Jen když mi můj pán dovolí se postavit,“ řekl. Waydan nevěděl, jestli se má smát, nebo brečet.

„Pán? Luci, jsi můj brácha. Křídla, nebo ne. To v tom nehraje roli, my dva si přece už nemusíme hrát na tyhle věci,“ komentoval.

Bůh raději celou dobu mlčel, protože byl v šoku a Waydana se bál. A teď i víc než kdy jindy. Ne, že by on uctíval Ďase, ale věděl o jeho síle víc, než Waydan sám.

Lucifer nereagoval. A tak Waydan protočil panenkami, chytl bratra za paži a pomohl mu vstát. „Tak už si stoupni, jo? Dobrý, stačilo,“ řekl ještě. Lucifer se mu podíval prvně do očí jako Ďasovi. Byly úplně akvamarínově modré, což je naprosto ojedinělá barva u démonů.

„Takhle... takhle se rodí Ďas,“ zašeptal nejistě. Waydan se zasmál.

„Jak?“ zeptal se.

„Z nebeský podstaty, démonský krve a ryzího srdce. Musíš být stvořen světlem, zkalen tmou a přesto zůstat svůj. To je jediná cesta. Tohle se nedá vyrobit. To se musí prostě stát,“ dořekl Lucifer tiše.

Waydan se otočil ve snaze podívat se na svá křídla. Byla těžká a jiná než ta, která měl předtím jako anděl. Byla jako cizí, přesto jeho vlastní. Chvilí mlčel. Hleděl bratrovi do očí, ale necítil pýchu. Ani radost. Jen zvláštní tíhu, která mu seděla na hrudi. A vzpomněl si, že mu to kdysi říkal, že po něm chce spoustu šílených věcí, ale že musí zůstat sám sebou.

„Ty jsi tohle chtěl celou dobu, že jo?“ zeptal se. „Chtěls, abych byl tohle,“ dodal. Lucifer neuhnul pohledem. Mlčel. A pak přikývl. „A proč?“ tahal z něj.

„Protože jen Ďas může udělat to, co nikdo jiný nedokáže. Nikdo. Ani já. Ani otec. Jen ty,“ řekl tiše. „A chtěl jsem tě vidět... úplněho,“ dodal.

„Tak tady mě máš. Spokojenej?“ syknul. Sám si nebyl jistý tím, jestli se mu to líbí, nebo ne.

„Jo, teď už jo,“ opáčil.

„Já to nechápu, proč?“ vyzvídál.

„Protože svět potřeboval něco víc než jen zkorumpovaného boha, anděly a demony. Potřeboval bytost, která překlene propast mezi světlem a tmou, někoho, kdo unese tíhu obou světů. Ty jsi měl sílu stát se tím, kdo zlomí starý řád a vytvoří nový. Jenom Ďas může ničit i chránit a já věděl, že jsi ten jedinej, kdo to dokáže,“ vysvětlil.

Waydanovy oči sklouzly k otci. „Věděl jsi o tom?“ zeptal se tiše. Bůh neodpověděl hned, jen se jeho pohled zocelil.

„Ano. Věděl jsem, že v tobě dřímá něco, co nelze ovládnout ani zničit. Proto jsem se taky tolik bál tě ztratit. A proto jsem si tě tolik cenil. Byl jsi vzácnost sama, než ses takhle zničil,“ odpověděl klidně.

Waydan se rozhodl využít boží upřímnosti a zeptal se. „Je Marcell můj syn?“ Bůh dlouho neodpovídal. „Je, nebo není Marcell můj syn?“ tahal z něj.

„Je. Je to tvůj syn,“ odpověděl nešťastně a sklopil pohled k zemi. Waydan si zaryl prsty do vlasů a udělal malé kolečko. Lucifer čekal hřmění, i bůh, ale Waydan byl úplně klidný. Jako by to stejně dávno tušil.

„Jak jsi mohl?“ zeptal se po chvilce. „Ne, neodpovídej! Mlč! Už je mi zle z tvých záměrů, lží, manipulací a pokrytectví. Je mi zle z toho se na tebe vůbec podívat. To dítě jsem nechtěl. Ludmilu jsem nechtěl...“ pokračoval a chodil mezi nimi. Lucifer zarytě mlčel a raději se na něj ani nedíval.

„Nemusíš se o něj starat. Byl jsi jenom nástroj k jeho vzniku. Otec jsem já. Já ho vychovávám,“ prohlásil. Waydan se naštvál a chytl ho pod krkem svým démoním parátem.

„Zneužil jsi mě ke svým špinavým hrám, stvořil jsi Marcellovi život bez mého souhlasu. Takže já rozhodnu, co s tím udělám. A rozhodně ho nebudeš kazit ty!“ oznámil mu. Bůh se pod tlakem ani nepohnul. A Lucifer se jen nadechnul jako by očekával bolest.

Waydan sevřel pařát pevněji, jeho hlas byl chladný jako led. „Jsem tvůj syn, ale ty jsi nikdy nebyl můj otec. Všechny ty lži, manipulace... Tohle už končí!“ zašeptal mu výhrůžně do ucha.

„Beze mě by Marcell nebyl,“ opáčil a tím synovi nahrál na smeč.

„Beze mě by Marcell nebyl!“ prsknul Waydan a pustil ho, až bůh zalapal po dechu, když narazil zády na probořenou stěnu za ním.

„Co s tím chceš jako udělat?“ pokračoval bůh skrze zuby. Waydan se pousmál a pomalu kolem něj kroužil, že jeho kopyta klapala o podlahu. Lucifer si všiml, jak na ně andělé i obyčejní obyvatelé království civí.

„Nechcete o takových citlivých věcech vyjednávat někde jinde?“ zeptal se. Odpovědí mu byl jen ostrý pohled od obou dvou. Potom se zase Waydan podíval zpátky na boha.

„Takže, já to vidím takhle. Marcell bude veřejně prohlášený mým synem. Přiznáš, že jsi lhal a vydáš mi ho. Bude vyrůstat v Thallaranu se svým pravým otcem. A já tě za to nechám pro tentokrát být. Slibuju,“ navrhnul.

Lucifer byl překvapený tím, co Waydan řekl. Nečekal, že bude chtít to dítě. „To nejde, co Ludmilka? Nemůžeš jí vzít dítě. Nehleď na to, že s tím ani v nejmenším nesouhlasím!“ prsknul.

Waydan se k němu naklonil tak, že mu civěl do očí ze vzdálenosti tak deseti centimetrů a vydechl. „Dobře, pak půjdeš hned teď se mnou po dobrým, nebo po zlým, je mi to fuk a já ti ukážu, jak se trestají hříšníci s duší jako máš ty,“ zašeptal. Lucifer se pousmál.

„Fajn, tak dobře. Ať je po tvém. Ale vychováš z něj anděla! Nechci dalšího démona,“ pokračoval. Lucifer vyprsknul smíchy a Waydan se taky rozesmál. Opravdu ze srdce.

„Mě je upřímně jedno, co ty chceš a co ne. Nebudu z něj dělat něco, co není. Je můj, je po mě. Bude, co bude. Jestli chceš dědice tady těm nebeským ruinám, udělej si svého a mě do toho laskavě už netahej.

Marcell je moje dítě a já ho nenechám trpět tady a s tebou. A ani nechci, aby byl zkaženéj touhle andělskou volovinou. Ludmila ho kdykoli může

přijít navštívit. Nebo ho můžu přivést na návštěvu. Jenom ale pod mým dozorem," dodal.

„Pravda, vezmi si ho. Beztak je to další zkažený sémě. Bude celej po tobě," prohlásil.

„Takhle o mým dítěti nemluv, ty hade!" syknul na něj Waydan a hrubě do otce strčil. „A teď dělej, jdeme pro něj. O něco se pokusíš a bude to to poslední, co uděláš," pohrozil mu.

„Změním všechno. Marcell nebude tvoje figurka na šachovnici. Bude mít svůj život. Svobodnej život." Bůh se pousmál, ale v očích mu zůstala chladná prázdnota.

Lucifer s Waydanem už stáli v Pekle u Luce v kanclu a mlčky se dívali na toho nejmenšího. „Tys ho sem vážně dotáhnul," zmínil Lucifer tak, aby ho Marcell neslyšel. Waydan přikývl a podíval se na syna.

Marcell mlčel skoro celou tu dobu. Ludmila předtím brečela, ale když jí Waydan ujistil, že ho kdykoli může vidět a slíbil jí, že se o něj bude dobře starat a že bude mít pořád duši čistou jako lilii, zklidnila se. V poslední době a zvlášť, co sledovala svého muže usoudila, že jeho božskost není co si myslela, že je. A začínala chápat Waydana a jeho rozhodnutí, která vedla do Pekla.

Zašeptala Marcellovi do ucha jen to, že se nemusí bát a že se zase brzy uvidí. Taky mu řekla, že jsou Luc s Waydanem hodní. No a na otázku proč nemůže být s tátou mu bůh odpověděl, že bude s tátou. Že je Waydan jeho doopravdický tatínek. Luc s Waydanem na něj došlápli, aby to řekl.

A krátce na to bůh přiznal andělům a svatým, co po něm chtěli. A ano, ztratil tím přízeň většiny Nebešťanů. Spousta z nich bylo zmatených a přemýšlelo, že by radši následovali Ďasa. I když to bylo řečené v afektu. Takže Waydan vyhrál svatou válku. Nicméně tahle zcela jistě nebyla poslední. A taky teď Nebe čeká pár občanských nepokojů.

„Teď mě mrzí, že nemůžu sledovat, jak si s tím ten nahoře poradí," komentoval Luc a natáhl se na gauč z kůže démona. Marcell se podíval na Waydana těma svýma velkýma, nevinnýma očima. Byl zmatený z toho, co mu řekl bůh i maminka.

Waydan přikývl. „Taky bych to rád viděl," zmínil. Lucifer se rozesmál, zavrtěl hlavou a šel jim oběma nalít trochu whisky. Dneska to byl opravdu náročný den.

Waydan si k malému sednul do dřepu a podíval se mu do očí. „Vím, že tomu moc nerozumíš. Ale časem to všechno pochopíš,“ řekl a zkoumal, jak se tváří a co si asi tak myslí.

Byl docela klidný a hodný. Nečekaně nebrečel a byl statečný. Ne, že by ho viděl ve stádiu Ďase, ale stejně. Měl rohy, ocas... Waydan ho chytl za ruku a pohladil palcem po hřbetu. Marcell se mu pořád díval do očí a ani na chvilku neuhnul. Bylo to, jako by ho to uklidňovalo.

„Ty jsi můj opravdový tatínek?“ zeptal se. Waydan přikývl. „Ale ty máš ocásek,“ zmínil.

„Mám. Ten mi vyrostl až potom. Taky jsem byl andílek. Jako ty i jako maminka. Teď jsem démon. To ale neznamená, že nejsi můj. Trochu jsem se změnil. Ale nemusíš se mě bát, jsou to jenom rohy a ocas,“ objasnil.

Lucifer postavil tři skleničky na stůl, dvě naplnil whisky a třetí jen vodou. Marcell se k ní naklonil, zamračil se a ťukl do skla prstem. Nelíbilo se mu, že nemá stejný jako oni.

„Ne, prcku, na pálivý máš ještě pár století čas. I když, když vidím, kdo je tvůj táta...“ koutky mu cukly. Waydan se na něj otočil, pohled ledový jak severní vítr. Marcell přitáhl skleničku k sobě a napil se. Očima u toho tékal z jednoho na druhého.

„V Pekle se ti bude líbit, brzy poznáš další strejdy a tety. Všichni jsou tu rohatý. To je prostě jen to, jak tady vypadáme,“ zmínil Waydan a pohladil ho po vlasech. Potom se rozpačitě podíval na bratra.

„A proč do Pekla?“ zeptal se Marcell a pokládal nešikovně sklenku na stůl, že si jí od něj Waydan raději vzal.

Lucifer se rozesmál, opřel se a nalil si další. „Protože, chlapečku, táta je Ďas. A Ďas si bere děti do Pekla,“ opáčil.

„Lucifere!“ zavrčel Waydan výstražně, ale Marcell už se stáhl na gauč, oči velký, rty pootevřené. Pak Waydan svého bratra probodl pohledem.

„Doufám, že jsi spokojenější,“ syknul, podíval se na dítě a posadil se k němu. „Ne. Strejda Luc si dělá jenom srandu. Já žádný děti do Pekla nenosím. Jen tebe. Protože jsi můj. A taky, protože tady je to dobrodružství. Pro pořádný chlapy,“ objasnil.

Marcell se nakonec usmál a přikývl. „Tak se mi to líbí,“ řekl, mrknul na něj a podíval se na Lucifera, který si zase vzpomněl, že má za bratra opravdového Ďase.

„Co tvoje ruka?“ zeptal se. Waydan se jen podíval na dlaň a ukázal mu jí bez jediný jizvy. „To nechápu, vždyť to byl Zyphyris,“ komentoval. Waydan

taky pokrčil rameny.

„Já jsem unavený,“ řekl zírajíc na Waydana.

„Jsi unavený? Tak to půjdeme hajat,“ řekl Waydan a podíval se na bratra. Ten byl jako by mu četl myšlenky a přikývnul.

„Darkane!“ zavolal.

„Ano, pane?“ zeptal se a poklonil se mu. Hned byl ve dveřích. Lucifer ukázal prstem na malého andílka.

„Dvě věci. Tohle je Marcell, je to syn Nejvyššího démona. Bude u nás v Pekle a je unavený. Rychle mu připrav postel a sežeň co nejdřív nějaký hračky. Zítra chci, aby měl parádní dětský pokoj. Blízko Waydana,“ řekl. Darkan se poklonil.

„A druhá věc. Waydan je náš nový pán. Je Ďas. Narostly mu křídla. Pokloň se mu!“ poručil mu. Darkan vytřeštil oči. „Slyšels? Řekl jsem, aby ses mu poklonil!“ zopakoval.

„Luci,“ zašeptal Waydan.

„Ne, Waydane. To, že jsi mi dovolil s tebou mluvit stejně teda respektuju, jsi Ďas, ale všichni ostatní se k tobě musí chovat s úctou a respektem, jaký si zasloužíš,“ objasnil.

Darkan se na Waydana podíval. Marcell už usínal na gauči, ignoroval úplně ty mužské hluboké hlasy. Spíš ho uspávaly, což Waydanovi přišlo zvláštní, aby vytuhnul takhle v cizím prostředí.

„Tys mě neslyšel?“ syknul na Darkana znovu Lucifer. „Asi potřebuje důkaz. Roztáhni křídla,“ řekl Waydanovi, že to znělo skoro jako rozkaz. Ten se tedy postavil a roztáhl svoje d'así křídla.

Darkan ztuhnul a pak okamžitě padl na kolena jako předtím Lucifer. „Omlouvám se, můj pane, že jsem pochyboval o tvé velikosti. Už se to nikdy nestane,“ zakuňkal.

„Darkane, prosím. Vstaň a běž zařídit postel pro mého syna. Děkuju,“ prohlásil otráveně. Darkan ho poslechl a odešel pozadu s úklonou pryč. Potom se Waydan otočil na bratra a ten se jen zahihňal.

„Co to jako znamená, že jsem Ďas?“ zeptal se.

„Že jsi náš pán,“ odpověděl stručně a nalil si další sklenku whisky. „Co na mě tak koukáš? Jsi Nejvyšší bytost,“ pokračoval.

„Dobře, ale to jako znamená, že jsem výš než ty?“ zeptal se a Luc přikývl.

„Jo, Waydane, jsi výš než já. Jsi úplně nejvýš. Technicky nejniž, ale to je fuk. Od chvíle, co se to dozví ostatní démoni, budeš pánem všech temných bytostí – démonů, čertů, přízraků, duší... všech tady dole. Já jsem sice pánem

Thallaranu, je to můj palác, ale ty... jestli nařídíš jinak... budu tě muset poslechnout. Jsem král, ale ty něco jako císař," objasnil.

Waydan se pousmál. „Zajímavý. Nech si svoje království. Já mu budu vládnout až s Rinkou," řekl striktně.

„Jak chceš. Hlavně to tak má být, právem ti to náleží. A ty máš moje požehnání. Nicméně ve smlouvě je ještě pár let přímý služby. Ale vzhledem k tomu, že jsi Ďas..." začal.

„Vzhledem k tomu, že jsem Ďas tak co? Smlouva tím padá, když ti nebudu chtít sloužit?" prohlásil a zasmál se.

„Technicky vzato ano. Je to tvoje rozhodnutí. A chápu, že mi dobrovolně nebudeš už chtít sloužit. I by to bylo divný vzhledem k tomu, že jsi Vyšší..." řekl a zasmál se. „Je to zvláštní situace," dodal.

„Já ti budu sloužit do konce. To jsem podepsal vlastní krví. Už zbývá jen pár let. A pak si vezmu co je moje. Teda... pokusím se. Počkám na to. Taky tu teď mám syna, s tím jsme nepočítali," dodal. Lucifer se pousmál.

„Co je?" zeptal se Waydan.

„Nic jen... to je to proč jsi Ďas. Každý tvoje rozhodnutí je tak noblesní. Spravedlivý. Slyšíš to?" zmínil. Waydan pokrčil rameny.

„Mě se to zdá normální," řekl.

„Jo. To ale není. Každě by využil svojí moci pro svůj vlastní profit, ale ty... ty jsi úplně jinej. Jsi ryzí a asi se budu opakovat, ale jsem na tebe pyšnej," dodal.

Ďábelský plán

Byla skoro půlnoc toho dne, kdy Waydan přivedl svého syna do Thallaranu. A to se právě zdálo Luciferovi nejprůhodnější. Nejlepší doba pro to, mít proslov. Vždycky si potrpěl na atmosféru.

Waydan si připadal jako kdyby měl jít na popravu. Chodil tam a zpátky po místnosti. Lucifer z jeho v uvozovkách d'así korunovace udělal hotovou událost tisíciletí. „Brácho, tohle je hrozný. Kašli na to. Nepotřebuju žádné takovej obdiv a tak. Připadám si hrozně,“ komentoval.

„Neexistuje, jsi něco extra a všichni v Pekle to musí vědět. Ocenit a uctít tě. Když jsi byl v Nebi, taky jsi byl uctíván. A nevadilo ti to,“ dodal. Waydan se uchechtl.

„Vadilo mi to vždycky. Připadal jsem si divně. Nechci být opěvován jen proto, že jsem se narodil jako bůh,“ objasnil. Lucifer se usmál a zavrtěl nad ním hlavou.

„Ano, tomu rozumím. Ale tentokrát je to jiný. Ty ses nestal Ďasem jen pro tvoje krásný oči, Waydane. Ty jsi ho v sobě probudil tím, jakej jsi. Ty sis to zasloužil. Makal jsi tvrdě. Obětoval jsi pro lásku všechno. Zasloužíš si uznání a taky ho dostaneš. Teď už jdeme,“ řekl a vlácel ho do sálu, kde už byli všichni démoni, čerti, zkrátka celý thallaranský palác a jeho blízké okolí.

Waydan měl roztažená křídla a kráčel si to ve své pravé podobě za Luciferem k trůnu. Sál doslova praskal ve švech. Všichni chtěli Ďasa alespoň vidět. A když ho viděli s těmi křídly a rohy, ozývaly se sálem zvuky údivu. Pár démonek z toho dokonce i omdlelo.

Waydan se zastavil vedle Lucifera, který zvedl ruce, aby utišil sál a mohl začít mluvit. „Přátelé, bratři, sestry temnoty, dnes se shromáždíme, abychom vzdali hold tomu, kdo překročil hranice, jež nikdo nikdy nedokázal přejít. Jemu, největšímu z nás, našemu Ďasovi – Waydanovi.

Kdysi byl světlem nebes, pýchou výšin, srdcem láskou hořícím jasněji než samotné Boží Světlo. Bůh ho zahalil do svých svatých lží, ale on poznal pravdu sám.

Jeho duše byla přetěžce zkoušena, jeho srdce zlomeno na tisíc kousků, stejně tak jako mé. Ale na rozdíl ode mě, on neukázal slabost, neklaněl se každému, kdo byl Vyšší. Bojoval s ohněm, který ho formoval. Zabil a zhřešil,

ale přesto neztratil svou víru a sám sebe. A povstal v démona jakým je dnes. V pořádného démona.

Takže ho uctěte. Pokloňte se principi svatých hříchů, který nade vše ctil lásku, hrál tu nejnáročnější hru a padl, aby si zasloužil právo alespoň držet za ruku naší princeznu.

Proměnil Nebe v ruiny, s pohrdáním zničil boží poklad – jeho svatý kříž, před kterým byl vždycky nucen se kát za hříchy, které jsou i mezi normálními lidmi považovány za součást každodenního života. Dostal boha na lopatky, aby ho potrestal tak, jako každou prohnitou duši.

Trpěl zradou ze strany svých nejbližších a překonával těžké překážky, které si nikdo z vás ani nedokáže představit a odměnou mu za to jsou jeho majestátní rohy a křídla.

Nebe pro něj plakalo, ale my plakat nebudeme. My jsme na něj pyšní. Máme Ďase, někoho, koho Peklo zoufale potřebovalo. A tak se mu budeme klanět.

Tomu, kdo miloval tak hlasitě, že klidně ztratil svoje boží jméno a vyměnil křídla za pravdu. Říkali mu monstrem, křičeli, utíkali před ním. Ale navzdory tomu, jak moc se změnil, uvnitř zůstal milujícím mužem. A i když se vše staví proti němu, jeho světlo nezhasne. Za všechno, co dal a čeho se vzdal... je prvním a posledním, tak ho uctěte!“ řekl a všichni se svezli na kolena a čelem se dotýkali podlahy. Lucifer jen sklonil hlavu.

Waydan se cítil nesvůj. Vždycky nesnášel klanění. A kdybych to měla dělat i já, to by asi nepřežil. „To stačí! Stoupněte si, připadám si jak nějaký zatracený anděl. Nechte toho!“ ozval se a s malým trhnutím lopatkami zatáhnul křídla.

„Chci jenom říct, že vládcem Thallaranu je stále můj bratr Lucifer. To on vybudoval tohle království, který bylo roky mým jediným útočištěm. Naučil mě žít a nejen přežívat. A já mu budu rád stát po jeho boku jako jeho služebník. Je to stále otec ženy, kterou nade všechno miluju a chci si jí vzít. Je to stále můj starší bratr, díky kterému jsem se stal tím, kým jsem se stal.

Díky němu jsem poznal pravdu. Bez něj bych byl vládcem království lži někde na mracích a nudil bych se k smrti. Nikdy bych nepoznal lásku a touhu. Ani žádný další radosti života jako je dobrý jídlo, zábava s přáteli a jo, démoni, sex taky. I když si to pořád šetřím. Víám aspoň co to je,“ dodal a zasmál se.

„Zkrátka nikdy bych neviděl svět tak, jak ho vidím teď. Takže...“ řekl a podíval se na bratra. „Uctěte ho. Toho, bez koho bych byl pouhá nebeská loutka svého vysoce postaveného otce. Uctěte, našeho Ďasotvůrce,“ dodal a

zírajíc na něj začal tleskat. Všichni se roztleskali taky a jak Waydan přikázal, poklonili se Luciferovi.

„Waydane,“ zašeptal dojatě Lucifer a objal ho jako by se s ním roky neviděl. Potom se od něj Waydan odtáhl.

„A teď, moji milí démoni, budeme slavit a bavit se,“ zakřičel nadšeně a seskočil z vyvýšeného patra u trnů mezi demony jako by mu bylo pět a skákal do louže.

„Ať žije Lucifer a Ďas!“ volali lidi a když mezi nimi Waydan procházel, každý se ho chtěl dotknout. A on jim podával ruce a namátkově je pohladil, aby jim vyjádřil své díky.

Satan seděl na schodech na chodbě u klubu. Waydan vedle něj. V *Neřestu* byla párty roku. A oba se tam šli na chvíli schovat a odpočinout si od hlasité hudby.

„Máš křídla a syna. Zmasakroval jsi stovky andělů, trochu potrestal boha a dostal jsi Lucovo požehnání. To je hustý. Jsi fakt něco, kámo,“ komentoval Satan. Waydan na to nic neřikal.

„Nevím co budu s tím klukem dělat. A ani jak to sakra vysvětlím Rince. Chtěl jsem ty roky strávit na Zemi někde poblíž, nebo udělat nějakou šílenou blbost jako třeba, že bych porušil pár pravidel a vlezl jí do hlavy, ale když tu mám dítě, tak nemůžu nic. Měl bych se o něj postarat,“ zmínil.

Satan přikývl. „No, teoreticky... je brzo, sotva jste se potkali, ale když tu pár měsíců vydržíš, můžeš ho na někoho hodit. Každě se přetrhne o to, aby se mohl postarat o syna Ďasa a on bude taky v pohodě. Pochybuju, že by se mu v Nebi bůh nějak extra věnoval,“ řekl.

Waydan se pousmál a dal mu za pravdu přikývnutím. „To jo, ten by ho tak leda nutil si drhnout uši několikrát denně a modlit se za to, že se může najíst, napít a později i za to, aby neměl chuť na sex, když jí chce mít. A pak by ho viděl jen u snídaně, kde by ho jen kritizoval za to, že mlaská, hrbí se, nebo že vstal o tři minuty pozdějš,“ opáčil Waydan.

Satan se pousmál a zavrtěl hlavou nad absurditou toho, co mu Waydan povídá. Pak bylo chvilku ticho. Satan se opřel lokty o schod za ním a zasnil se. „Chtěl bych s tebou na nějakou misi na Zem. Myslíš, že by mě Lucifer vzal s váma? Třeba by mě i povýšil na démona I. třídy,“ zmínil.

„Jo, to by asi nebyl problém tě vzít s sebou, ale co Freya? Nechal bys jí tady?“ vyzvídal.

„Prosím tě, bude ráda, že si ode mě na chvíli odpočine. Poslední dobou jsem fakt asi na ránu. Nedám jí pokoj. Ale ona je tak sladká,“ prohlásil a pousmál se nad sebou.

„Chápu. Ženský jsou sladký. A kdy bude svatba?“ vyzvídal Waydan. Satan se na něj podíval a pokrčil rameny.

„Snad brzy. Nechci na ní tlačit. Zdá se mi, že ještě není připravená. A nevadí mi to. Vlastně je to fajn. Je na tom něco kouzelného. Na tom, že máme každé pořád svoje soukromí a zároveň spíme každou noc spolu v jedné posteli. To jsem nikdy předtím nepoznal. Ženský se ke mně furt chtěly nasáčekovat a ovládnout mě. Ale tahle? Kámo, nevím jak to dělá, ale chci být ovládnutej,“ dodal.

Waydan se zasmál, až se mu pohnul ohryzek a přikývl. „Jo, tak nějak asi poznáš tu pravou. Tohle mám s Rinkou taky,“ zmínil a pak se zamračil. „Nebo spíš jsem měl. Nechal bych jí mě mučit, kdyby si to přála. A nejsem žádný masochista. Nevzrušuje mě bolest. Jen... nevím, jak to popsat.

Líbí se mi, jak jí ze mě žhnou oči, když se dívá jak žhnou ty moje z ní. Je to takový souznění. Nechci říkat duší, protože to anatomicky nedává smysl. Spíš asi srdcí,“ dodal.

Satan se usmál a přikývl, že tomu rozumí. „Jo, to zní fakt pěkně. Teď nějak nechápu, jak jsem mohl dřív žít. Myslel jsem jenom na vlastní potěšení a jenom na tu chvilkovou věc, ale tohle... to je milionkrát lepší. Mít fakt ženskou.

Je fajn být chtěnej a obdivovanej, ale být milovanej? Sakra, to je už vyšší level. Byl jsem idiot, že jsem se o to šidil. A nejen sebe, ale i ty, co jsem měl rád. Nalhával jsem si, že je nemám rád, protože jsem se bál závazků.

Asi jsem se bál toho neznáma. Možná toho, že mě asi zavře do nějaký klece a bude mi nosit zbytky od večeře, odpírat mi sex a nutit mě mít nádobí,“ vyprávěl. Waydan se smál a vrtěl nad ním hlavou.

„Vidíš, já nad tím nikdy takhle nepřemýšlel. Ale asi vím, jak to myslíš. Takhle jsem se bál vládnout Nebi. Vzít si Ludmilu a zůstat tam. Viděl jsem jenom ten trůn, povinnosti a nudu na vždycky. A předtím jsem s tím byl smířenej, ale když jsem poznal Rinku... asi jsem nějak začal myslet na jiné věci,“ řekl.

„Hm, třeba na to, jak by ses s ní rád mazlil?“ zeptal se.

„Jo. Já nevím ani proč mě to napadlo. Vždycky když otec mluvil o tom, že se ožením a budu mít dědice, nikdy mě nenapadlo, že bych se s tou ženskou měl doopravdy pářit. Fakt ne. Ale když jsem poznal Rinku... ježiš, myšlenky na to, že bych se s ní pářil mi úplně zatemnily mozek. Napadaly

mě fakt nemravný věci, který jsem nikdy předtím ani neviděl," rozpovídal se.

„Pudy. Potřeby. To je přirozenost, kámo. A víš co bych se vsadil? Že ty jsi nevzniknul tak jako Marcell. Podle mě se bůh snažil úplně jinak. Jak by to někdo vydržel?“ komentoval.

„Taky si myslím. Jenom já byl takovej blbec, že jsem to držel,“ opáčil. Satan se pousmál.

„Nemůžeš za to. Věřil jsi otci, to je normální. Tomu svýmu jsem taky věřil. Dlouho,“ dodal.

„A co se s ním vlastně stalo?“ vyzvídal Waydan. Satan se zakřenil a podíval se mu do očí.

„Zabil jsem ho,“ řekl klidně a pak bylo zas chvíli ticho.

„No víš, možná jsem já vzniknul jako Marcell, protože otec na moje zrození byl až moc pyšnej. Ale možná Lucifer...“ napadlo ho. Satan se pousmál.

„Jo, to je taky možný. Naši rodiče byli zlo, ale my dva nebudeme. Naše děti budou v pohodě. Když budeme hodný, nebudou nás muset zabíjet,“ dodal.

Waydan s úsměvem přikývl a pak se podíval na mobil. Když ho vyndával, zase s sebou omylem vytáhl sáček s *Divinitasem*. Měl tam ještě dva. Krátce ho protočil mezi prsty, než ho nechal sklouznout zpátky do dlaně.

Satan na to mrknul a jen zavrtěl hlavou s polovičním úsměvem, který se dal číst jako pobavené uznání. „Ty jsi vážně dost cool, víš o tom?“ prohodil tónem, který zněl napůl jako pochvala, napůl jako nepochopení.

Waydan se zasmál, aniž by k němu zvedl oči. „Proč, protože u sebe nosím drogy?“ zeptal se.

„Jde o to jaký drogy u sebe nosíš a proč,“ objasnil, natáhl se pro sáček a trochu si ho přiblížil k očím. „Předpokládám, že tohle je tvůj vlastní. Nebojíš se ho zkusit? Luciho to docela položilo,“ zeptal se.

Waydan mu ho bez váhání podal do ruky, jako by mu nabízel něco tak obyčejného, jako je zapalovač. „A ty? Bojíš se mýho Divinitasu?“ zeptal se. Satan na něj pohlédl přes roh sáčku, oči mu na okamžik potemněly.

„Jo,“ přiznal krátce. „To teda jo,“ odpověděl a vrátil mu to zpátky do ruky.

„To je dobře, aspoň to bude výzva,“ prohlásil Waydan. Satan se uchechtl a zavrtěl hlavou.

„Nene, tohle já si radši nedám,“ odpověděl, ale Waydan mu ten sáček pořád držel před očima.

„Jak myslíš, nechci ti vnucovat drogy a už vůbec ne nic tak vzácnýho jako je můj Divinitas. Ale s tímhle přístupem se démonem I. třídy nestaneš. Luc si najde tvůj slabinu a tu přesně ti předhodí. A abych tě trochu uklidnil, už jsem to měl a bylo to vážně dobrý,“ dodal, zatímco se chystal sáček uklidit zpátky do kapsy.

Satan se zarazil a chytl ho za zápěstí, aby to neschovával. „Počkej.“ Zasmál se. „Chceš mi říct, že sis to vzal? A co se stalo?“ vyzvídal. Waydan se zakřenil.

„No, jenom jsem vtrhnul do boje se stovkami ozbrojených andělů bez ničeho a udělal v Nebi menší čurbes. Taky jsem rukou zničil Zyphyris a narostly mi křídla. Jsem zvědavěj, co by to udělalo s tebou,“ zmínil ze srandy.

Satan si ten sáček z jeho ruky vzal a usmál se na něj. „Jsi vážně dobřej démon našeptávač. To musím uznat. Skoro bych si to i chtěl vzít a hned,“ řekl.

Waydan se mírně pousmál, ale v jeho očích problesklo něco jako zvědavost. „Strach je jenom hluk v hlavě, co ti brání slyšet, co opravdu chceš,“ zašeptal Waydan.

„Bojím se, když vím, že nad tím nemám kontrolu,“ odpověděl, zatímco si s tím sáčkem pohrával mezi prsty. „A Divinitas... to je přesně ten typ. Není to jen droga, Waydane. Je to něco, co ti zbrousí smysly, otevře oči dokořán a donutí tě to užívat si všechno bez zábran jako je strach. Proto je to nebezpečný,“ dodal a zase mu sáček vrátil.

Hudba z klubu se na okamžik rozlila do ticha mezi nimi, když se otevřely dveře a ven vyšel pár smějících se démonů. Jakmile zase zmizeli, zůstalo jen to ticho a šustění sáčku v Satanově ruce.

Waydan se opřel zády o studenou zeď a upřeně sledoval, jak jeho kamarád bojuje s touhou podlehnout. „Tak si vyber. Buď se bojíš a necháš to být, nebo zjistíš, jestli za to ten strach stojí,“ zmínil. Satan se na něj podíval pohledem, který říkal, že ta výzva se mu v hlavě už zakořenila.

„Ale ty jsi toho už hodně dokázal. Snad jsi nikdy neselhal. Nebál ses. A v tomhle bych chtěl být jako ty,“ zašeptal. Waydan se zvedl, hodil mu ten sáček do klína a usmál se.

„Nebud' jako já, bud' svůj. Risk je někdy zisk. Můžeš o tomhle světě zjistit zase něco víc. A ne, že by tě to nějak zranilo. Je to Divinitas, ne heroin. Je to skoro zázrak. Uklízí bordel v hlavě a třídí myšlenky. Všichni se toho mýho

bojí, protože je to silný a oni jsou pak chvíli trochu nevyzpytatelní. Slabší verzi už jsi měl, ale tohle je... něco neznámého. Ty se možná bojíš, že tě to změní, nebo že na tom budeš závislej. Jasně, a o tom je to překonávání," dodal a mířil si to pryč. A směrem od klubu.

Satan si to pořádně prohlídnul a pousmál se. „Vážně je to zatraceně dobrej našeptávač. Je to vůbec možný, že by měl takovej vliv zrovna na mě?“ Divil se.

Lucifer to na parketu rozjížděl se svojí milovanou Thellnessou, která když dostala kopačky od Gabriela a všimla si, jak se Lucifer trápí se svojí rádoby královnou, tak se rozhodla, že do něj zase zatne drápy.

Kroužili kolem sebe dvacet dva zemských let a ještě pořád spolu nic neměli. Ale to, jak spolu tancovali, laškovali a mluvili tomu nenasvědčovalo. Lyra sledovala svého muže na parketu a zatínala zuby, že je zázrak, že si je nerozskřípala.

V tom se k ní posadil Astaroth se sklenkou něčeho v ruce. Udělal si pohodlí jako by byli kámoši a díval se na ní. Ona vypadala, že ho nejmní vykastruje. „Žárlíš?“ rýpnul si.

„Drž hubu!“ sykla na něj nepřátelsky. Astaroth se pousmál.

„Chceš radu?“ zeptal se a napil se zlehka ze skleničky. Taky se na ní bez přestání díval a čekal, až odpoví.

„Od tebe jako? Co ty víš o dlouholetých vztazích?“ prskala.

„Hm jo, ode mě. A vím o tom hodně, mám jeden co už trvá přes dvě dekády. Znáš Lucifera jako svý boty a znám i chlapy. Taky jsem chlap víš? A taky znám tebe. Chceš dítě a on je proti. A taky chceš jeho pozornost a on jí dává někomu jinýmu. A víš proč? Protože ses dostala do nepříjemného bodu ve vztahu.

Vím, jak tě dostat zpátky do sedla. Zařídím, aby si tě všímal a přestal se zajímat o Thellnessu a taky ti garantuju, že ti kývne na to mít dítě,” prohlásil. Ona se rozesmála.

„A proč bys to jako dělal? A jak to jako chceš zařídit?“ sykla. Roth se na ní tak podíval a malinko se pousmál. „Děláš si prdel? To snad není možný,” komentovala jeho tichou odpověď.

„Co je na tom? Vždycky ses mi líbila. Chybíš mi... v posteli. A Lucifer bude žárlit, to potřebuješ, ne?“ přemlouval jí.

„Zbláznil ses? Zabil by mě a tebe taky. A co tvoje žena?“ vyzvídala. Roth se zase napil ze skleničky a dal si na čas s odpovědí.

„Co je s ní?“ zeptal se jako by o nic nešlo.

„Hele, já nejsem zvědavá na nějaký vaše sexuální hry na zpestření vašeho zjevně nudného manželského života...“ začala, ale Astaroth se rozesmál.

„Říká ta, co vypadá, že je těsně před skokem z věže z nedostatku sexu a nudy v jejím manželském životě. Hele, to byl jenom návrh. Dělej si co chceš,“ dodal a zvedl se, že půjde.

„Počkej,“ zašeptala a chytla ho za zápěstí. Astaroth se na ní jen podíval a usmál se.

„Hm? Rozmyslela sis to?“ zeptal se. Ona na něj jen mlčky koukala, její srdce bušilo jako blázen. Potom se podívala na parket, kde její manžel Thellness něco šeptal do ucha, zatímco na ní byl nalepený tak těsně, že to víc snad ani nešlo a lehce jí líbal na ucho.

„Co Lexi?“ zeptala se ještě jednou.

„Nestarej se o moje problémy, jo?“ opáčil syrově. Tak divně se pousmála.

„Au. Říkal jsi problémy? Takže Lexi je tvůj problém. Asi vám to neklape, co?“ rýpala do něj.

„Lyro...“ začal, udělal k ní krok blíž, až se lehce dotkl svým tělem jejího a zíral jí bez přestání do očí. „Chceš mě, chci tě. Jasný? Nic víc, nic méně,“ řekl a zdálo se, že naposledy.

„Jako tady? Veřejně?“ Divila se. Lexi neměla dneska službu ale stejně. Astaroth jí jemně prstem pozvedl za bradu a hladově jí políbil. Lyra zavřela oči a stekly jí z nich dvě malé slzy. Možná i úlevy. Chyběla jí blízkost druhé osoby tak moc, že už myslela, že se z toho zblázní.

Astaroth se od ní odtáhl a pohládl jí palcem po rtech. „Pojď, jdeme k tobě,“ navrhnul.

„Počkej, myslíš jako do ložnice? Do mojí a Luciferovy ložnice?“ polekala se.

„Jo, do tvojí a Luciferovo zatracený ložnice,“ zašeptal jí do ucha nadržene a lehce jí do něj kousnul. Lyra slastně vzdychla a pak ho chytla za ruku a táhla ho po schodišti dolů kolem Lucifera.

Ten měl oči jen pro Thellnessu, ale stejně si Lyry všimnul. Na chvíli se zamyslel, zatímco pozoroval jejich záda a spojené ruce. Nakonec je ale nechal jít.

„Copak, můj nejdražší?“ šeptala mu do ucha Thellnessa. Lucifer se od ní odtáhl a posadil se na bar.

„Přines mi něco ostrýho k pití,“ řekl a ona přikývla a šla mu něco připravit. Sice neměla službu, ale nic nenamítala. Jen bokem lehce drkla do succuby za barem a položila před něj sklenku s vodkou.

„Co se stalo?“ tahala z něj. On k ní zvedl oči.

„Byl jsem špatnej manžel to se stalo. Vždycky jsem byl strašně špatnej manžel a pak jsem se divil následků, ale tentokrát se jim už nedivím,“ odpověděl.

„Jakých následků? O čem mluvíš?“ vyvíдалa. Lucifer si povzdychnul.

„Nesáhl jsem na ní měsíce. Chtěla být královna a já řekl ne. Chtěla dítě a já řekl ne. Chtěla mi být věrná a byla, ale já jsem běhal za tebou,“ pokračoval a kopnul do sebe tu vodku.

„Ale ty jsi jí nezahnul, ne?“ vyvíдалa. Lucifer na ní jen dlouze mlčky koukal.

„Ne, ale... to ona neví. Vypadalo to všelijak. A i kdyby to věděla, nijak mě to neomlouvá. Já se k ní choval jako ke svému majetku, Thellnessko,“ objasnil. Ona na něj empaticky koukala.

„Miluješ ji?“ vyvíдалa.

„To je složitý,“ odpověděl a nastavil jí skleničku, aby mu ještě dolila. Ona popadla zase tu láhev s vodkou a nalila mu do skleničky, dokud jí neřekl stop.

„Pravděpodobně si teď někde užívá s Astarothem. A já tu sedím a nechávám je si spolu hrát. A pravděpodobně si to rozdávají v mojí ložnici, protože on má doma manželku,“ komentoval nahlas.

„S Lexi už spolu nejsou roky. Žijou spolu a vychovávají děcka, ale co mi tak říkala, tak spolu nespí dlouho. Pořád to můžeš zastavit. Nenech si jí vzít,“ prohlásila, ale on na ní jen koukal. Potom k ní natáhl ruku a pohladil jí něžně po tváři.

„Měl jsem Ďase poslechnout. Neměl jsem si jí brát. Ale myslel jsem si, že když budu poslouchat pro změnu hlavu, že to bude výhoda, ale je to ještě horší.

S Lilith jsem měl aspoň něco extra. Skončilo to blbě, ale měli jsme to a užili jsme si to. Ale s Lyrou? Vzal jsem si jí jenom proto, abych splnil slib a mohl jsem získat její duši. Tohle jsem si zasloužil,“ dodal a podíval se na ní tak, že si až teď uvědomil, co říkala o tom, že se Roth s Lexi rozešli.

„Co se vlastně stalo mezi nima? Mezi Lexi a Rothem?“ vyvíдал. Ona si jen povzdychla. Zřejmě mu to nechtěla říkat, ale když už to nakousla a on se toho chytnul.

„Pořád myslel na Rinku. Užíralo ho, že se vzdal vzpomínky na ní. Snažil se si za každou cenu vzpomenout. Trpěl jednostrannou láskou k ní. Lexi to nevydržela. Zjistila to z nějakýho deníku, kam si psal postupy, jak obnovit

paměť a tak. Hledal kouzla, cokoli. Našla to u něj v práci na stole, když na něj čekala. Byl tím posedlej," objasnila.

„Hm, to je mi líto, myslel jsem, že se mají dobře," komentoval. Thellnessa na něj překvapeně civěla.

„Ty ho vážně necháš, aby ti obšťastnil manželku?" zeptala se.

„Co mám dělat?" prsknul na ní.

„Já nevím, jít tam, dát mu pěstí a odtáhnout si jí k sobě? Nebo zase nevíš co chceš?" vyzvídala. Lucifer přikývl.

„Už jí nebudu mučit. Nikoho nebudu mučit. A já vím co chci a ona to není. Už to takhle dělat nebudu. A nikdy se už neožením. Budu radši sám. Nechci zničit život další ženský. Já už dítě nechci, víš? Bez výjimek," řekl.

„To chápu. Já taky nechci děti. Nikdy jsem je nechtěla. No a co teda chceš?" zeptala se a přiblížila se k němu přes bar natolik, aby mu dala pocit soukromí. Lucifer se smutně pousmál.

„Tebe chci," zašeptal po chvilce. „Víc než cokoli. Vždycky jsem tě chtěl," dodal. Thellnessa naklonila lehce hlavu doprava a přiblížila se k němu ještě blíž. „Ale jsi jako nějaká zatracená siréna. Lákáš mě a já mám strach tě mít. Nikdy jsem se nebál si s nikým něco začít, ale s tebou se bojím," přiznal.

Thellnessa zachytila svými rty jeho poslední slova a políbila ho. „Miluju tě, Lucifere," zmínila mezi dalším jemným polibkem. Jeho polila husí kůže a vzrušeně jí vydechl do rtů.

„Já vím. Já tebe taky. A už je to věčnost," řekl a začal jí líbat hladověji. Kašlal na nějaký pult mezi nimi.

Astaroth povalil Lyru do načechráných peřin v Lucově ložnici. Přišlo mu to tak zvláštně obscénní, že se nad tím pozastavil a pousmál se. Ale on takový byl. Měl rád změny a výstřednosti.

Možná to v sobě na chvíli potlačil, ale zkrátka on nebyl ten typ na rodinný život. Což neznamenalo, že by byl špatný milenec, nedokázal milovat, nebo nebyl dobrý táta. Ale manžel? Možná by byl se mnou, ale já jsem měla Waydana. Teda teď ne a ještě o tom ani nevím, ale budu ho mít. Snad.

„Ani se nenamáhal ti dát pěstí, nebo nám to překazit. Nechce mě," zmínila sklesle. Astaroth se pousmál a políbil jí na klíční kost a pak níž. Ležela pod ním zcela odevzdaně, šaty vyhrnutý a pomuchlaný, jak se s ní intenzivně muchloval.

„Ale já tě chci," zašeptal, aniž by se na ní podíval a přestával s tím, co dělal. „A to, že jsem nedostal pěstí, nebo mi v tom nezabránil mi teda moc nevádí," dodal.

Lyra se zarazila. „Nechtěls mě s ním dát dohromady, že ne?“ zeptala se. On zavrtěl hlavou, rukou jí vjel pod šaty a začal žužlat její prso. „Tak o co ti sakra šlo? Ošukat mě?“ sykla na něj. On se pousmál a podíval se na ní.

„Jo, taky. Ale... bylo to padesát na padesát. A holt to nevyšlo s Lucem, to ale neznamená, že si to nemůžeme užít spolu a že z toho nebude nakonec něco lepšího. Luc je na tebe stejně starej, kočička moje,“ šeptal a sem tam jí zase vtiskával do kůže vlhký pusinky.

Lyra vzrušeně vzdychala a nechala ho, aby jí rozmazloval. „Myslím, že to bude dneska rychlý, dlouho jsem to nedělal,“ přiznal jí po chvilce letmého ozobávání jejího břicha, zatímco si rukou sahal po pásku.

„Jak to? Že bych se trefila s tou nudou v manželském životě?“ rýpla si. On se pousmál, zakousnul se jí něžně do rtu a stáhnul si jednou rukou džíny i s páskem.

„Řekněme, že nic netrvá věčně. A je to tak dobře, protože bych si toho nedokázal vážit,“ odpověděl.

„Vy jste se rozešli?“ Polekala se.

„Šššš,“ zašeptal jí do rtů a přitiskl jí k sobě tak, že mezi nimi nezbyl ani kousek prostoru. Jeho ruka se přesunula na její bok, opřel se jí čelem o rameno a úlevně vydechl.

„Do háje, Rothe, si my...slíš, že u toho budu ml...čet?“ vzdychala a prohnula se v zádech, když se do ní konečně celý ponořil.

„Ne, mám rád, když mi dáváš najevo, jak moc se ti to se mnou líbí,“ zašeptal jí do ucha, aniž by pohnul hlavou. Byl pořád opřený čelem o její rameno jako by mu to snad mělo dodat výdrž.

Lyra mu zabořila nehty do zad a sem tam nervózně hypnotizovala dveře. „Nemysli na to, on nepřijde. To je to poslední, co by chtěl vidět,“ šeptal nadržene a pokračoval. Lyra se nakonec tedy uvolnila a přestala na chvíli myslet.

Možná dobře, že nevěděla, co se ve skutečnosti odehrává v jeho hlavě. Že kromě žáru, kterým jí spaloval, tu byla i chladná kalkulace – dohoda s Thellnessou.

Nešlo jen o ní. Šlo i o klíč od Lucovy pracovny, o zamčenou vzpomínku na mě, kterou Luc sřezil ve své kanceláři. Astaroth věděl, že klíč od té zatracené skříňky, kde vzpomínky schovával, je v nočním stolku tady na dosah ruky.

Dvě mouchy jednou ranou. A nejen pro něj, ale i pro Thellnessu, která konečně dostala příležitost získat svého muže zpátky.

Waydan se objevil jako duch v mém pokoji. Bylo něco kolem 3., takže jsem spala jak zabitá. Kupodivu jsem mohla usnout. Dost často jsem měla problémy se spánkem. Hodně jsem totiž myslela.

Převážně na to, co dělám špatně, že nemám žádný kamarády. Teda... normální kamarády. Proč jsou na mě holky zlé aniž by mě poznaly a proč mě ghostnou ty, se kterým mám pocit, že to jde dobře.

„Rinko...“ zašeptal skoro nešťastně, sedajíc si ke mně na postel. Jeho ruka mi hned zamířila k obličeji. Pohladil mě něžně klouby po tváři a skončil u koutku mých úst. Chtěl mě políbit, ale nikdy to neudělal. Už to, že mě pozoroval, když spím, a tulil se ke mně, považoval za přes čáru.

Jeho dotek mě nevzbudil. Ne dneska. Párkrát jsem měla hezký pocit, ale nic, co by mě po probuzení děsilo. A pak se ke mně opatrně přitulil zezadu. Hrál mi záda a já spala jako na obláčku.

„Byla jednou jedna princezna,“ zašeptal tak potichu, že i komáři proti němu řvou. „Démonka, která dokáže všechno, co si jenom zamane. Neměla a nebude to mít lehký, protože má v patách svého fakt strašného dědu, ale zato má vždycky po boku svého strážného anděla. Někoho, kdo jí dal doslova část svého srdce, celou svojí duši a snesl by jí modrý z nebe. A jo, sakra jednou jí to všechno dá,“ šeptal.

„Protože si to nikdo nezaslouží víc. Nebo je možná její strážnej anděl zaujatej, ale to je fuk. Každopádně, tenhle anděl... co vlastně už není vůbec anděl, ale šílená a nejnížší obluda ze samotného dna Pekla. Tak tahle obluda rohatá a okřídlená jí miluje tak moc, že nikdy nikomu nedovolí, aby jí ublížil. Nikdy! Zabil by i vlastního otce – boha, kdyby jí zkřivil na hlavě jediný vlas.

Což vlastně dělá každý den, aby mě naštal, ale zatím nepřekročil tu hranici, kvůli které bych roztrhal Nebe a obrátil svět vzhůru nohama. Moje duše tě chrání, miláčku. I před takovým zlounem jakým je můj otec. Máš boží duši, a to hodně znamená. Jenom jí ještě vůbec nechápeš.

Možná sis toho všimla, ale ty jsi tak ryzí člověk. Neumíš nenávidět. Umíš odpustit, vcítit se i do vraha. Což není dobře, ale jsi neuvěřitelně citlivá a hodná bytost. A já tu budu s tebou, abych tě trošičku zkazil. Musím tě naučit s ní zacházet, abys neskončila jako tenkrát já. Tak hodnej až byl blbej,“ dodal.

„Škoda, že ti nemůžu říct, kdo jsem. Že si mě nepamatuješ. Ani nevíš jak mě to bolí, že si mě nepamatuješ. Že jsem bez tebe a tvého něžného doteku dvacet dva zemských let a bůhví jak dlouho to ještě bude trvat,“ šeptal a přitiskl se ke mně čelem.

„Udělal jsem všechno, vydržel jsem strašnou bolest, jsem trpělivej jako nikdo na tomhle zatraceném světě, ale tohle je ta nejhorší věc, jakou jsem

kdy zažil. Mám pocit, že to nevydržím. Že se bez tebe rozplynu jako bublina. Až tak jsem bez tebe prázdněj. A já vím, že ty tu prázdnotu cítíš taky, jen nevíš z čeho je. A já ti to nesmím ani říct.“

Pohnula jsem se, otočila čelem k němu a nevědomky jsem přes něj přehodila ruku. Waydan na chvíli zatajil dech. Potom jeho oči sklouzly k mému krku. Rozbušilo se mu divoce srdce. Jen vzpomínka na mou krev ho pálila na jazyku.

„Miluju tě,“ zašeptal a políbil mě něžně na čelo. Musel to udělat. Aby tím uhasil tu svojí žízeň, touhu a zároveň pocit, že to potřebuju, abych měla sladký sny.

Život v Pekle

„Sakra, ty mě umíš odrovnat,“ procedil Astaroth a svalil se vedle Lyry na postel. Ona vedle něj jen mlčky ležela a civěla do stropu. Ještě pořád cítila mravenčení po celém těle a šimrání v prstech u nohou z doznívajících orgasmu.

„Ty mě taky,“ přiznala a otočila k němu hlavu. On se na ní taky podíval. Byla nějaká divná.

„Co je? Výčitky svědomí?“ zeptal se.

„Podvedla jsem Lucifera, proboha,“ prohlásila a zabořila si prsty obou rukou do vlasů. Roth se pousmál.

„Neklej. A neměj výčitky,“ řekl a přehoupl se na bok. Taky si opřel hlavu o ruku zapřenou loktem v tý sakramentsky pohodlný matraci. Potom k ní natáhnul nenápadně ruku a jemně jí pohladil palcem po rtech.

Lyra na něj zírala trochu nevěřičně. „Jak to můžeš říct? Ležíš v posteli krále Pekel a spals s jeho ženou. A říkáš mi, že bych neměla mít výčitky? Ty se mi snad zdáš, Astarothe,“ prskla a začala se smát. Spíš trochu zoufale, ale i tak s jistým nadhledem.

„Hm, jak ti to jenom říct...“ začal. Lyra se na něj podívala přímo zděšeně. On k ní natáhl ruku a chtěl jí zase pohladit, ale odstrčila jeho ruku syrově pryč.

„Jak mi máš říct co?“ sykla.

„No, že jsem tě trochu využil, abych dostal tohle,“ řekl, otevřel šuplík nočního stolku a vyndal z něj zlatý klíč. Lyra zbledla na odstín křídý.

„C-co? A co je to?“ zakuňkala zlomeně. Dostalo jí to. Ranilo. A hodně. Mohla přijít o všechno. A taky přišla. Pocit zrady jí teď proudil celým tělem jako krev.

„To je klíč ke vzpomínkám. Chci... potřebuju vzpomínku na Rinku zpátky. Drtí mě to, Lyro, a on by mi to nikdy nedal. Ne jen tak,“ objasnil.

„Takže jsi mě jenom využil?“ zeptala se. Hlas se jí lámal. Roth tak pokýval hlavou ze strany na stranu.

„Jo i ne,“ řekl nakonec. „Jestli tě zajímá to, jestli jsem se s tebou vyspal jenom kvůli klíči tak ne, bylo v tom víc. Fakt jsem se s tebou chtěl vyspat. Hele, mrzí mě to. Nemusel jsem ti to říkat, ale nechtěl jsem ti lhát. I když to

tak nevypadá, mám tě rád. A pořád mi na tobě záleží. A jseš fakt strašně sexy," dodal a nasadil tomu korunu.

Lyra se napráhla, že ho praští, ale chytil jí za obě ruce za zápěstí, až se mu sklouzla příkrývka po těle a odhalila jeho nahé břicho. „Jsi hnusnej!“ zašeptala a horkotěžko se snažila nerozbrečet.

„Já vím," řekl Roth a díval se jí do očí. „Mrzí mě to. Fakt... ale tohle, co jsme dělali. To nebyla lež. Ani jediná vteřina. Bylo to skutečný, fakt jsem tě chtěl. Moc jsem tě chtěl," zašeptal a naklonil se k ní. Lyra se utopila v jeho očích. On byl okouzlující, to můžu potvrdit.

„Odmítám ti dělat nějakou hračku, když jsi nadrženej. Už ne!" prskla a uhnula mu, když se jí snažil políbit. Potom se chystala utéct. Rychle si upravovala šaty a hledala všude možné svoje kalhotky.

Roth se pousmál. „Nemusíš mít výčitky, Lyro. Lucifer tě nemiluje. A měla bys být ráda, že jsem ti pomohl, aby to takhle klidně odeznělo. Mohla ses s ním trápit třeba dalších deset zemských let," řekl.

Lyra věděla v hloubi duše, že má Astaroth pravdu, ale přiznat mu to do toho jeho samolibýho ksichtíku se jí nechťelo. Roth se usmál, zírajíc na ní, jak není schopná ani se vztekat.

„Pojď ke mně," zašeptal přátelsky a natahoval k ní ruku. Ona se na něj podívala jak na blázna.

„Ani náhodou, nesahej na mě! Už nikdy na mě nesahej!" prskala na něj jako kočka. Roth si povzdychnul.

„Co mám udělat, abys mi odpustila?" zeptal se.

„Nic. Zase je to Rinka. Pořád je to ona. Předtím i teď. Nevím proč jsem si myslela, že bys mě možná mohl..." zarazila se.

„Milovat?" zeptal se.

„Jo," odsekla, natáhla na sebe ty kalhotky, které našla na zemi pod postelí a snažila se na něj nedívat.

„Ta vzpomínka na Rinku je pro mě důležitá. Ublížil jsem jí tím a asi už se mnou nikdy nepromluví. A sobě jsem tím taky ublížil. Chtěl jsem chránit svojí ženu, ale byla to hrozná hloupost vzdát se zrovna tohohle. Mám pocit jako bych měl v sobě díru. Chtěl jsem jenom vědět, co bylo.

A co se tebe týče, choval jsem se jako idiot. Já se vždycky k ženským, který mám rád chovám jako idiot. Nevím čím to je, ale proto nakonec skončím sám.

Tentokrát jsem to dotáhl asi nejdál se dvěma dětma a na přes pět pekelných let dlouhým manželstvím. Ale... Lyro, odpusť mi, naposledy.

Prosím," řekl a podíval se na ní tak, že to musel myslet vážně. „Jsi můj rohatej andílek," pokračoval něžně.

„Kdybych pořád ještě měla duši, snad bys jí ze mě i dostal," zmínila zcela obměkčená těma jeho hlubokýma očima a rebelskou tvářičkou.

„Pojď ke mně," zopakoval a roztáhnul náruč. Ona mu padla kolem krku a pevně ho objala. On jí zas omotal svoje paže kolem pasu.

„Já tě tak nesnáším," zašeptala mu do ucha a rozbřečela se mu na rameni.

„Já vím. A máš u mě za to, co jsem ti udělal laskavost. Cokoli budeš chtít. Jakkoli to tvoje přání bude pitomý, splním ti všechno," řekl.

„Chci dítě," prohlásila. On vytřeštil oči. Soudě podle jeho reakce s tímhle asi nepočítal.

„Cože?" vykřiknul a odtáhl se od ní asi, aby zkontroloval, jestli je při smyslech, když mu říká takový věci.

„Říkal jsi cokoli budu chtít a jakkoli bude moje přání pitomý," zmínila.

„No jo, ale to jsem nepočítal s tím, že to bude takhle pitomý!" objasnil. Lyra si povzdychla.

„Hm, planý sliby. Každý chlap je úplně stejnej," prohlásila zoufale. Roth jí jen chytl za ruku.

„Počkej, Lyro. No tak. Já to tak nemyslel. Chci říct, jo je to pitomý. Fakt hodně, ale slíbil jsem to. Sliby chyby... A jestli to fakt chceš, udělám to. Ale radši bych, aby sis přála něco rozumnějšího," řekl.

Lyra se na něj podívala jako by mu chtěla zanalyzovat každou buňku v těle. „Byl to test," opáčila. Roth si zhluboka oddychnul. Až tak, že to bylo slyšet a vidět.

„To jsem vážně rád, protože to fakt nechceš. Mít se mou dítě, to je fakt strašně..."

„Možná," přerušila ho. On se na ní tak podíval a rozpačitě se pousmál.

„Lyro," začal, ale ona zavrtěla hlavou a chtěla vstát. „Ne ne ne ne ne, počkej!" naléhal, že to znělo, že jí až prosil.

„Co?" vyhrkla vztekle, ale Roth jí pevně chytl za zápěstí, aby jí u sebe za každou cenu udržel.

„Poslouchej mě," řekl klidně, ale s určitou naléhavostí. „Nechci, aby ses rozhodovala o něčem takovém v emocích. Mít dítě ti změní celej život. Nám to změni život. A ty mi říkáš, že mě nesnášíš a pak zase miluješ. Vážně bys to chtěla? Se mnou?" zeptal se.

Lyra se na něj zadívala očima plnýma bolesti i naděje. „A ty? Co ty s tím svým klíčem? Co když ti to přinese víc bolesti? Přemýšlel jsi nad tím střízlivej, nebo v emocích?" vrátila mu to.

„Mezi mnou a Rinkou nikdy nic nebude, Lyro, a nemůže být. Já se s tím smířil. Jen chci vědět co bylo. Nedokážu žít s tím, že nevím, co jsem k ní cítil. Je to na hlavu.“

A chápu, že se bála Lexi, ale proto jsme se taky rozešli. A nejen kvůli tomu. Nejsem dobřej manžel, jsem v tom fakt příšernej. Svoje děti mám rád, ale taky jsem jim nedokázal dát všechno. Další dítě by mě zničilo, Lyro,“ objasnil.

Ona se na něj empaticky dívala. „Vždycky mě jenom donutíš se do tebe zamilovat. Dáš mi naději a odkopneš mě,“ prohlásila a vstala z postele. Dokonce se mu i vysmekla z jeho sevření.

Astaroth si povzdychl a pak vrátil ten klíč zpátky do nočního stolku. Lyra na něj jen mlčky zírala. „Co to děláš?“ zeptala se.

„Já nevím. Asi mi došlo, že jsem kvůli tý jednostranný lásce k Rince ztratil až moc. Možná máš pravdu. Ten klíč odemkne další bolest a problémy. Možná lepší nic necítit,“ dodal.

„A?“ páčila z něj. Normálně by se pousmál a škádlil by jí, že ví, co by chtěla slyšet, ale tentokrát to bral vážně.

„Já... nevím přesně, co cítím,“ zamumlal a přejel rukou po obličejí. „Jsem zmatenej, Lyro. Něco k tobě cítím, to jo, ale... jestli je to láska, nebo něco jinýho, teď neumím říct. Ale nechci tě ztratit. Už ne,“ řekl a podíval se jí do očí.

Lucifer s Thellnessou se loudali chodbou jako dva puberťáci, co utekli z vyučování. Se smíchem táhl Thellnessu za ruku k ložnici, cestou jí přitiskl ke zdi a ukradl jí dlouhý, hravý polibek. Ona se hihňala a tahala ho za košili, až se oba málem svalili na zem.

Zastavili se až kousek od jeho ložnice. Lucifer se opřel zády o zeď a přitáhl si jí blíž, šeptal jí něco do ucha a ona se zaklonila v dalším záchvatu smíchu. Oba věděli, že uvnitř jsou Roth s Lyrou a ani jeden z nich neměl důvod spěchat dovnitř.

„Co když nás někdo uvidí spolu? Bude to hrozný haló,“ šeptla mu pobaveně do rtů.

„Ať se dívají. Klidně všem řeknu, že jsem zamilovanej a že už nikdy žádnou jinou nechci,“ zašeptal, zatímco se jí zamilovaně díval do očí a zase jí chtivě políbil. Bylo to jako by to nemohl už dál vydržet.

Thellnessa mu zabořila prsty do vlasů a lehce ho kousla do spodního rtu, až tiše zavrčel. „Jestli takhle budeš pokračovat, nikdy se do té postýlky nedostaneme,“ pošeptala mu do ucha a sjela mu dlaní po hrudi níž.

„Na to je ještě čas. Moje drahá manželka si ještě užívá s Rothem v mojí ložnici a to může chvíli trvat. I když...“ utrousil mezi smíchem, jako by oznamoval, že venku prší. „Necháme je to v klidu dodělat, a pak si vezmeme, co zbyde z mojí postele,“ prohlásil.

Nessa se pousmála, sklouzla k němu pohledem. „Fakt mě překvapuje, jak klidně to bereš. A to jak jsi vlastně nemravnej,“ zmínila.

„Hm, jak jinak to brát? Odešla s ním ona, já jí nenutil. A možná mi to pomohlo věci konečně pochopit. A je to sranda. Já se těším,“ řekl a přitiskl jí ke zdi. Polibek, který jí vtiskl na rty, byl směsicí výsměchu a chtíče.

„Na co?“ zeptala se.

„Chci vidět ty jejich provinilý ksichty, až nás potkají,“ zašeptal jí do rtů. Přejel jí palcem po spodním rtu, pak jí znovu políbil, tentokrát tvrději.

„Myslíš, že se aspoň snaží být potichu?“ ptala se.

„Ne,“ uchechtl se. „Znám Rotha. Vsadil bych duši, že mi schválně ničí matraci. A Lyra? Bez komentáře,“ opáčil.

Ještě chvíli stáli těsně u sebe. Líbali se a muchlovali. Lucifer se ani nesnažil zakrývat, jak ho tahle situace baví. Pak konečně cvakla klika. Dveře se otevřely a vyšel z nich Roth, ruku v kapse, vlasy rozčuchané, výraz až příliš nevinný. Za ním Lyra, snažící se tvářit, že právě nevylezla z postele. Její tváře hořely a oči před Luciferem uhýbaly.

Lucifer se líně narovnal, pohled mu přešel po obou a koutky rtů se stočily do širokého, jedovatě pobaveného úšklebku. „Hm, vypadá to, že už je konečně volno,“ prohodil tak nenuceně, až to skoro bolelo, a naznačil Nesse, aby zaplula dovnitř. Skoro jako by tam Lyra s Rothem ani nebyli.

Lucifer se při průchodu kolem Rotha zastavil a podíval se na něj tak, jako by mu nejradši poděkoval. Roth se jen ušklíbl, položil ruku Lyře na záda a vedl jí pryč po chodbě. Za nimi už z ložnice zazníval další smích a tlumené, příliš spokojené hlasy.

„Měls pravdu, nemiluje mě. Kdyby jo, nikdy by mě s tebou nenechal odejít,“ zašeptala smutně.

Roth si jí k sobě přivinul a políbil jí na spánek. „Je to Lucifer, já tě varoval. Mělas tu duši dát mě, já bych si jí vážil víc,“ prohlásil. Ona na něj hodila vražedný pohled, který on vyignoroval a pousmál se.

„Víš, Lyro, my dva máme hodně společnýho,“ zmínil. Ona se na něj překvapeně a tázavě podívala.

„Jako co například?“ zeptala se.

„Máme podobně narušenou morální kompas. Oba jsme hříšníci, svůdníci, provokatéři a užíváme si to. A spolu? Neklapalo nám to jenom vlivem

okolností, ale teď? Teď nám to klapat bude, protože jsme se oba poučili a pochopili, jak fungujeme. A navíc o sebe nechceme přijít," vysvětlil a zastavil se. Lyra se na něj zase překvapeně podívala. „Když nepůjdeš proti mně, nepůjdu proti tobě," zašeptal a něžně si přitáhl její bradu prstem k sobě, aby jí políbil.

„Jak dlouho mi budeš schopnej být věrnej, Rothe? Měsíc? Dva?" zeptala se těsně před tím, než se jí dotkl svými rty. On se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Věrnej? Lyro, věrnost není něco, co si můžeš předplatit. Jsem král chtěče, relaxu a zábavy. A ty víš, že já nejsem věrnej jako pes," zasmál se tiše. „Spíš jako kočka. Nemůžu ti slíbit, jak dlouho to vydržím. Ale můžu ti slíbit, že tu budu, když to budeš potřebovat. To je můj jazyk lásky," řekl a pohladil jí po tváři, v jeho očích byla znát trocha nejistoty, ale nelhal jí. „Takže, zkusme to, jak to půjde. Bez slibů a bez tlaků," dodal.

Lyra se usmála. „Vlastně se mi tohle na tobě vždycky líbilo, i když mě to dokáže zranit. Ale je to sexy," přiznala, stoupla si na špičky a vášnivě ho políbila. Roth se pousmál.

„Máš to v sobě taky. Jsi moje andělská mrcha, která mě taky umí zranit," dodal a pak už si spolu moc nepovídali. Zase se do sebe hladově zakousli a líbali se jako by byli v soukromí. A taky že byli, na tý chodbě chcíp pes.

Bylo asi půl šestý ráno a Roth se tiše vecpal do postele ke svojí manželce. Ona ještě spala. Děti kupodivu taky. Jenže jí probudil. Otevřela oči. „Kdes byl?" prskla na něj.

„Vážně to chceš vědět?" zeptal se klidně a otočil se k ní čelem. Ona pokrčila rameny.

„Nevím. Nechci vědět s kým spíš a tak, ale zajímá mě to, protože přes noc normálně býváš s náma. A možná... to znamená, že s někým chodíš," řekla a on si povzdychl.

„A co když jo?" zašeptal.

„Chceš se rozvést?" odpověděla mu otázkou. On na ní jen mlčky koukal a přemýšlel. Rozvod je v jejich případě nekomplikovaná věc. Myslím, že by mu Lexi nedělala problémy, ale mají dvě malé děti, kterých by se to dotklo. Ne rozvod, ale případný stěhování se.

„Nepřemýšlel jsem o tom zatím," odpověděl. „Můžeme to udělat v klidu. Ale nechci, abys byla nešťastná a trpěla mě tady jenom kvůli dětem. Jestli mě tu nejsi schopná mít, tak to vymyslíme jinak," prohlásil.

„Kdo to je?“ zeptala se jako by ho vůbec neposlouchala. Roth jen pomalu zamrkal.

„Ta, kterou bys čekala nejméně,“ odpověděl. Ona se na něj tak zvláště podívala.

„Lyra...“ zašeptala nevěřicně. Roth přikývl. „Proč zrovna ona? Co na ní sakra máš?“ vznítla se. Lyru nemohla vystát.

Astaroth pokrčil rameny. „Nevím, líbí se mi. Je chytrá, sexy a má mě ráda,“ odpověděl.

„Má tě ráda? Že to tak teda nikdy nevypadalo,“ opáčila syrově. Roth se pousmál.

„Možná, ale je to tak. Mezi náma vždycky něco bylo,“ řekl.

„Mlč už. Nechci to slyšet. Neměla jsem se ptát,“ prohlásila žárlivě a otočila se k němu zády. „A co Rinka a ta tvoje vzpomínková dráha. S tou už sis to jako zase rozmyslel?“ zeptala se, že to znělo jako rytí a asi bylo.

„Nic. Budu se teď soustředit na Lyru,“ opáčil. Prudce se na něj otočila.

„Děláš si srandu? Vždyť jsme se kvůli Rince prakticky rozešli a teď to vzdáváš a kvůli ní?“ vztekala se. Roth na ní jen koukal.

„Co mám říct. Věci se mění. Rozhodnutí taky. A my se nerozešli jenom kvůli Rince, zlato. Rozešli jsme se proto, že nám to prostě nefunguje. Já nemiluju tebe, ty nemiluješ mě,“ dodal.

„Spíš ty nemiluješ mě, já tě nikdy milovat nepřestala,“ zakuňkala a zase se k němu otočila zády. On na to nereagoval. Což jí aktivovalo. A zvlášť, když zaslechla šustění a ucítila prudké pohyby. To se otočila, aby viděla co dělá.

„Kam jdeš?“ zeptala se, když ho viděla s dekou a polštářem v ruce.

„Nevím, do obýváku,“ opáčil. „Neměli bysme spolu už spát v posteli. Je to divný,“ dodal a když za ním cvakly dveře, Lexi si povzdychla. Zvláštní, ještě před pár dny to vypadalo, že by se to mezi nima dalo ještě zachránit, ale teď? Teď tomu nebylo nic dál.

Lyra seděla na schodech a přemýšlela nad tím, co se dneska všechno odehrálo. Bylo jí smutno. Nečekala, že o Lucifera takhle přijde. A sice je všechno špatný k něčemu dobrý, protože se dala konečně zase dohromady s Rothem, ale i tak to bolí vědět, že už jí její drahá polovička nemiluje. I když už to byla celkem doba, někdy si prostě nalháváme věci...

Seděla tam takhle asi další dvě hodiny a pak se rozhodla jít vstříc svému strachu. Musí si přece promluvit, pořád je jeho královna. I když už jen formálně. A tak se sebrala a šla za Luciferem do kanclu.

Ten na ní koukal jak na zjevení a kupodivu se nesmál. Ono už to nebylo k smíchu. Možná když byli oba trochu připití a v náladě, ale teď už byli oba střízliví a trochu na ně následky té hříšný noci dolehly.

Lyra za sebou potichu a pomalu zavřela dveře a podívala se mu do očí. On jen seděl za stolem, v ruce pero a pod nosem nějaký dokumenty k podepsání.

„Cítila jsem se sama a nechtěná. Dávala jsem ti to za vinu. A tak jsem... asi ti to udělala naschvál, když mi Roth dal najevo, že by o mě měl zájem,“ začala.

On přikývl. „Já vím. Nechoval jsem se k tobě zrovna hezky. Vyhýbal jsem se ti, protože jsem nechtěl dítě. Nechtěl jsem tebe tak, jako tě chtěl Roth,“ zmínil. Lyra se smutně pousmála.

„Omlouvám se,“ řekl a podíval se na ní, jak to vnímá. Ta vypadala, že se jí chce brečet. „Omlouvám se za to, Lyro. Máš u mě jedno přání a je předem splněný. Řekni co chceš,“ prohlásil.

„Asi abys vrátil Rothovi jeho vzpomínky na Rinku. Je z toho smutnej. A i když vím, že ho to zase pohltí, chci, aby měl tu možnost volby,“ odpověděla. Lucifer se pousmál.

„Hm a taky chceš, aby ti za to byl vděčnej, vid'? Vděčnej Astaroth, to je něco, co se ti hodí,“ dodal.

„Dobře, všichni jsme kalkulativní. Já, ty, Roth, Nessa... dokonce i náš božskej Ďas, kterej je z nás nejhorší,“ prohlásila. Luciferovi se ztratil úsměv.

„Takhle o Ďasovi nemluv! Dobírej si mě jak je libo, ale Ďasa nech na pokoji. Mluvíš o svém Nejvyšším,“ syknul.

„Co Nessa, miluješ jí?“ vyzvídala.

„Jo. Miluju. Už ale nějakou dobu. Dlouhou dobu, Lyro. Ještě delší dobu, než ty jsi vůbec tady v Pekle. Potlačoval jsem to, ale už nebudu. Byla to chyba,“ objasnil. Ona přikývla. O potlačování citů věděla dost.

„Budeš si jí brát až se rozvedeme?“ tahala z něj. Luc se pousmál.

„Ne, nebudu. Další královna Thallaranu bude moje dcera. Neměl jsem si brát už ani tebe. Jen jsem myslel, že to půjde dobře. Byl jsem naivní,“ dodal.

„Milovala jsem Rotha i když jsem ti řekla u oltáře ano. Taky jsem nebyla fér. A jemu jsem to nikdy neřekla. Nejen, že měl Lexi a taky byl celej udělanej do Rinky, ale říct mu to byla sebevražda. A možná si vším lano i teď, ale potlačovat city mě skoro zničilo. Stejně tak jako lhát,“ přiznala.

Lucifer vyndal ze šuplíku u stolu malou lahvičku se stříbřitou tekutinou hustou jako olej a podal to Lyře do ruky. „Máš to ve svých rukách. Jestli si myslíš, že je dobře mu to dát, dej mu to. Ale nejdřív se nad tím malinko

zamysli. Je to Astaroth. Myslím, že ti nemusím říkat, co to znamená," dodal. Lyra si od něj lahvičku vzala a dala si jí opatrně do kapsy.

„Díky. Zamyslím," zašeptala, naznačila mu drobnou úklonu a odešla.

„Přestaňte se chvíli vztekat!" ječela Lexi na dvojčata, když byli oba kluci úplně rudí a uříčení. „Já nemůžu za to, že jsi nesnědl snídani, Hellione. Pravidla znáš, žádný jídlo, žádná mlaska. A ty, Ashi, si prostě vezmeš to tričko. Horko je nám všem, ale bez trička se prostě po paláci nechodí," prohlásila a snažila se je nějak zpacifikovat, ale bylo to k nevydržení.

Astaroth jen protočil očima. „Kluci, poslouchejte maminku. Kdo bude poslouchat maminku, dostane večer odměnu," řekl a bylo ticho. Lexi na něj hodila vražednej pohled, když si Asher na sebe natahoval bez křiku tričko a Hellion zmlknul.

„Co je?" zeptal se.

„Nic, třeba to, že tě respektujou," prskala nasupeně, chytla obě děti za ruce a táhla je konečně tam, kam měli namířeno už asi dvacet minut. Roth sebou jen zase plácnul zpátky na gauč. Chtěl se vyspat, ale to moc nešlo.

„Další dítě..." zašeptal si pro sebe zoufale a zabořil obličej do polštáře. Snažil se ignorovat vzdálený křik dvojčat a Lexiino našťavané dupání, ale ještě nebyl konec. Hellion se rozhodl, že se s tatínkem rozloučí a že se ho zeptá na důležitou věc.

„Tati, a co dostaneme, když budeme hodný?" zeptal se, zatímco mu lezl do perin. Roth se na syna otočil a zamyslel se.

„Co byste chtěli?" opáčil strategicky.

„Impa. Tati, my chceme impa!" pokračoval Hellion a pak na něj skočil i Asher.

„Impa!!" ječel Ash a oba mu lezli po břiše.

„Ani náhodou! Už jsem řekl, že nebudeme mít žádný mazlíčky, o který se budu muset starat já, nebo maminka. Imp vás přestane za pár dní bavit. Navíc je sprostěj jak dlaždič. A taky by to chtělo na takový pitomý přání, abyste byli hodní mnohem dýl než jen do večera," objasnil.

Lexi si oddychla, že jim na to nekývnul, jinak by ho musela už asi zabít. Stála v předsíni opřená zády o zeď a nechala kluky, aby se rozloučili s tátou. Chtěla je vzít na výlet, ale s dětmi je to vždycky hrozná výprava. Pak vykoukla ze dveří.

„Pohlídej je na dvacet minut, já hned přijdu a pak vyrazíme," řekla a odešla.

„Co? Zlato, počkej...“ vydechl zoufale a aniž by se stačil vzpamatovat, schytl to polštářem. „Au, no tak, nechte toho!“ prskal na ně Astaroth, ale neposlouchali ho. Skákali po něm a hráli si doslova z minuty na minutu.

„Tati, Hellion mi dal polštářem do oka,“ zakvílel Asher.

„Lže!“ ozval se Hellion, který vběhl hned za ním a skočil na druhou stranu matrace.

„Nene nelžu!“ vztekal se Asher.

„A on mě zase kousnul do prstu,“ žaloval Hellion. Roth přes sebe jen přetáhl deku, aby se schoval do bezpečí.

„Démoni... prosím... kdokoli odnese mě... kamkoli jinam, jenom mě někam odnese daleko od těchtole dvou!“ modlil se.

„Tati, vylez!“ prsknul na něj Hell. Roth vystrčil hlavu z pod deky a podíval se na něj.

„Tohle je naše loď, ty jsi kapitán a já jsem...“ vymýšlel Asher.

„Piráť, který zařve ještě jednou, a kapitán ho hodí přes palubu!“ zamumlal Roth, ale ani to je nezastavilo jen se tomu oba řehnili.

„A kapitán nám dá impa, až přepadneme první obchodní loď!“ vykřikl Hellion nadšeně, že něco takového vymyslel.

„Jo! A imp nám bude nosit rum!“ přidal se Asher. Roth si jen zakryl obličej rukou.

„Imp vám bude akorát nosit průšvihy... a ten rum bych si nechal já,“ komentoval suše.

„Ale tati, v Pekle se bez impa nedá být!“ pokračoval Ash.

„Dá,“ zabručel. „Já bez něj žiju už tisíce let,“ objasnil.

„A vypadáš unaveně,“ ucedil Hellion nevinným tónem.

„S impem bych byl ještě víc. A za tenhle nevinnej tón si koleduješ o vyhození přes palubu dřív než brácha,“ sykl Roth a po hmatu nahmátl polštář k protiútok. Oba se začali smát a pištět no a Roth se k nim přidal taky. Taky byl jak malej občas.

V mučírně v mínus sedmém bylo horko i na pekelné poměry. Ze zdí trčely řetězy, v rohu tiše sténaly tři přivázané duše a mezi tím vším stáli dva démoni, kteří po sobě ječeli přes celou místnost.

„Je to můj meč!“ ječel jeden démon.

„Ne, našel jsem ho já!“ hájil se druhý démon. Satan se opíral o sloup, ruce zkřížené na prsou, a sledoval je, jak si ten zubatý kus oceli tahají mezi sebou. Jeho výraz zůstal netečný, dokud jeden z nich nezačal druhému rvát z rukou nejen meč, ale skoro i kusy masa.

„Dost,“ pronesl tichým ale o to tvrdším hlasem. Oba démoni ztuhli a otočili se k němu. Satan k nim pomalu přešel, vzal jim meč z rukou. „Jestli se chcete řezat, běžte do arény. Tady se pracuje.“ Pohledem přešel po duších, které si jejich hádku očividně užívaly.

Satan se nadechl a místo výbuchu pomalu přešel k oběma. Položil ruku každému na rameno a stiskl oba dost silně na to, aby to pocítili. „Ten meč bude tady. A až se naučíte bojovat bez toho, že budete kňourat jak pekelní kojenci, tak ho možná dostanete zpátky,“ opáčil.

„A teď běžte. Mám schůzku,“ dodal.

„S kým?“ vyzvídal démon.

„Se ženou, která by mě dokázala zabít rychleji než vy dva dohromady, kdybych přišel pozdě. Takže...“ pozvedl obočí. „Kdo z vás se vzdá hádek a vezme si místo meče bič?“ zeptal se, ale nikdo neodpověděl.

„Dobře,“ řekl. „Oba bez nástrojů. Ručně. Do konce směny,“ poručil. A když odcházel, koutky rtů se mu lehce zvedly. „Aspoň se ty duše nebudou nudit.“

Satan šel rychlým krokem k východu, kde na něj už čekala Freya. Tvářila se divně, ale on to přehlídl a políbil jí na tvář. „Ahoj, zlato,“ zašeptal a usmál se na ní. „Sluší ti to,“ řekl.

„Co je to?“ zeptala se nasupeně a mávala mu malým sáčkem se zlatým práškem před očima. Satan na chvíli ztuhl.

„Kdes to vzala?“ zeptal se a sáhnul po tom, ale nedala mu to.

„Prala jsem ti džíny. Co je to?“ zeptala se znovu jako by to nevěděla. Satan si povzdychnul.

„Divinitas,“ odpověděl tiše. Ona přikývla.

„A proč máš u sebe Divinitas?“ vyzvídala. „Ty to bereš?“ tahala z něj. On se na ní jen tak podíval.

„Neberu,“ odpověděl klidně a natahoval se pro to, ale zase mu to vyškubla z ruky těsně před tím, než to stačil chytit mezi prsty. „Dostal jsem to od Ďase. Je to jeho Divinitas,“ pokračoval. Ona mu to teda vrátila. Když je to od Ďase, mění to hru.

„Od Ďase? A proč?“ zeptala se. Satan si dal pytlíček do kapsy a podíval se jí do očí.

„Je to takovej můj úkol. Jde o překonání strachu a... přemýšlel jsem, že bych se stal démonem I. třídy. Chtěl jsem ti to říct až bude lepší příležitost. Ale chápu, jestli to nechceš, byl bych dlouho pryč,“ zmínil. Freya na chvíli ztratila dech.

„Proč bys to dělal?“ tahala z něj.

„Chci být lepší a silnější. Kvůli mně i kvůli tobě. Chci, abys na mě byla pyšná. A taky na sebe potřebuju být pyšnej já. Kromě mučení duší fakt nic pořádnýho neumím. Chtěl bych být víc jako on. Je to můj vzor,“ objasnil.

„Řas?“ zeptala se. Satan přikývl.

„Jo, Řas,“ odpověděl.

„Je vzorem nám všem. Ale já na tebe pyšná jsem. Jsi konečně muž jakýho jsem celý život hledala. Ale rozumím tomu, že se chceš posunout dál. A nebudu ti stát v cestě. Jen mi slib, že budeš opatrný. A že si ten boží Divinitas vezmeš jen jednou. I kdybys měl nutkání, slib mi, že si ho vezmeš jen jednou,“ naléhala.

„Slibuju,“ řekl a usmál se na ní. Ona mu úsměv opětovala a něžně ho pohládila po tváři. Satan zavřel oči a vydechl. „Miluju tě, Freyo,“ zašeptal a vášnivě jí políbil.

Nádvoří bylo plné. Démoni posedávali na kamenných schodech, mezi obchody křičeli trhovci a z horních pater domu rozkoše se líně vykláněly succuby v průsvitných šatech.

Když se objevil Waydan, šum se proměnil v ticho. Vysoká postava v černém, sebevědomý krok, a po jeho boku... malé dítě s černými vlasy a očima jasnýma jako nebe.

Marcell se držel Waydanovy ruky a očima těkal na všechny strany. Peklo bylo hlučné, barevné a cizí. Na rozdíl od Nebe tu bylo všechno ostřejší, plnější a živější. Cítil pach pečeného masa, slyšel cinkot kovu a tlumený smích, který v něm vyvolával zvláštní zvědavost i strach zároveň.

„Kdo to je?“ šeptali si démoni mezi sebou hned po tom, co se před ním uklonili a on je minul jako by je ani neviděl. Pak se zastavil uprostřed. Okamžitě zavládlo ticho, které bylo tak husté, že by bylo slyšet spadnout jehlu.

„Tohle je můj syn Marcell,“ oznámil jim. Ticho se změnilo v neklidný šum. Démoni se na sebe dívali, jako by se právě otevřela nová kapitola pekelných dějin a šeptali si.

V první řadě stál starý démon s rohy zahnutými dozadu poklekl, pohled sklopený k zemi. „Syn Řasa...“ vydechl s úctou. Další padli na kolena, jiní jen hluboce sklonili hlavu.

Succuby stáhly svá pobavená úsměvná gesta a dívaly se na chlapce, jako by viděly zjevení. Dokonce i ti nejdrzejší pekelníci stáli stranou, bez jediného slova.

Marcell se pevně přimkl k Waydanovi, trochu zmatený a ohromený. Waydan se pousmál a naklonil se k němu. „Vidíš, klaní se ti. Můžeš jim za projev úcty poděkovat a taky se jim poklonit,“ řekl.

Malý vykročil s vážností, která by se od něj nečekala a taky se jim poklonil. Démoni se překvapivě úplně rozplývali nad roztomilostí toho malého démonského andílka.

„A proč to dělají?“ zeptal se Waydana.

„Protože jsi syn jejich pána – syn Ďasa. Synovec Lucifera. Budou tě ctít a milovat,“ odpověděl Waydan s hrdým úsměvem.

„Díky za pozornost, můžete pokračovat,“ zakončil Waydan a chytil syna za ruku. „Pojď, půjdeme si dát něco sladkého, třeba karamelovou tyčinku v čokoládě. Tohle v Nebi nenajdeš,“ dodal a táhnul ho dál.

Život v Nebi

Mraky v Nebi visely potrahané jako rozervaný závoj. Šedobílé cáry mračen se líně táhly mezi ostrými paprsky světla, které už nehřály, ale řezaly jako lasery. Mramorové cesty popraskaly a hluboké trhliny odhalovaly lidský svět z výšky pod nimi.

Oltáře, kdysi dokonalé a symetrické ležely v troskách chrámů, zohýbané do nepoznání. Na bílých kamenech se leskly zaschlé kapky andělské krve. A mezi nimi se válelo bílé peří z jejich křídel rozsypané jako sníh po vichřici.

Místy se třpytily kapky roztaveného stříbra, vpité do země jako jizvy – připomínka svatozáří, které jim byly násilím roztaveny rukou Ďasa a jeho *Modrým Plamenem*.

Uprostřed nádvoří se válely polámané nebo úplně roztříštěné sochy svatých. A všude po vysvěcených místech plápolal lehce *Modrý Plamen* a zanechával za sebou ohořelé černé jizvy.

Na hlavním náměstí se pohybovaly postavy andělů. Křídla měli skloněná, kroky pomalé. Sbírali těla padlých bratří a sester, pokládali je do řad stříbrných sarkofágů s vyrytými verši. Nad nimi se nesl žalozpěv, slabý a roztřesený. Hlasy se lámaly smutkem a beznadějí.

Nad tím vším, na nejvyšší terase zničeného nádvoří a části chrámu, stál bůh. Oči měl přimhouřené, jako by se snažil přehlédnout tu spoušť a nevidět prázdná místa tam, kde kdysi stáli jeho věrní.

Vítr mu cuchal vlasy i dlouhý bílý plášť, ale on se ani nepohnul. Pohled upíral k místu, kde Waydanův *Modrý Plamen* poprvé sežehl nebeské mramory – tam, kde se mu Waydan postavil.

Jeho tvář byla zkřivená vztekem. Nejen kvůli porážce, ale kvůli hanbě. Waydan ho urazil přede všemi Nebešťany, vzal mu to, co považoval za své. A zničil, zabil a mučil jeho svaté.

„Ďas,“ procedil mezi zuby, a jeho hlas se nesl nad celým nádvořím. Několik andělů přestalo zpívat a zvedlo hlavu. „Zatracenej ďábel!“ vztekal se. „Sebral mi následníka trůnu,“ dodal zoufale.

V jeho hlase se mísila nenávist s bolestí, touha trestat s potřebou ukázat všem, co znamená postavit se proti bohu. Ale v davu se našli tací, kteří šeptali o lžích, o spravedlnosti... a mezi nimi stála i Ludmila. Už neplakala.

Jen se na něj dívala, chladně, jako by konečně viděla pravdu. A on to cítil – jak se mu vzpírá. Jak mu uniká. A věděl, že jí musí získat zpět.

Vítr jí doslova rval vlasy do tváře, ale ona nemrkala. Každé slovo, které z božích úst zaznělo, se jí zářvalo do srdce jako ledový hrot. Někde hluboko v ní se cosi zlomilo.

Už to nebyla ta oddaná, slepě věřící nevěsta, připravená položit svůj život na oltář poslušnosti. Teď byla jen žena, která viděla svého muže „nahého“ – viděla jeho ne tak moc čistou duši, o které neustále básnil. Pochopila, že Marcell nevznikl tak, jak jí vyprávěl. Že to nebyla nehoda. Že tomu pomohl a využil Waydana.

Přemýšlela nad tím, co jí řekl Waydan při zasnubní večeři a pak myslela na to, jak jí navždy opustil u oltáře. Všechno do sebe začalo zapadat jako puzzlíky. Její muž je lhář, pokrytec a srab. Její muž... ten Nejvyšší. Stvořitel. Ten, koho měla za nejsvatější bytost má duši shnilější než by měl Lucifer, kdyby jí nedal sníst Lilith. Než samotný Ďas, než jí dal mě.

A přesto, uprostřed toho rozkladu, se bůh snažil stát vzpřímeně, jako by jeho neochvějný postoj mohl vrátit majestát, který Nebe ztratilo. Jeho ruce se třásly, i když je pevně sevřel za zády, aby to nikdo neviděl. Na okamžik vypadal, jako by se chystal něco říct, ale místo toho se otočil zády k náměstí a kráčel pomalu zpět k rozbořenému chrámu.

Za jeho kroky zůstávala jen ozvěna a pohledy těch, kdo už si nebyli jistí, zda je chtějí následovat. Andělé dál zpívali, ale jejich hlasy byly prázdné, jen automatické opakování slov, kterým už nevěřili. Ludmila stála mezi nimi jako kámen v proudu s očima upřenýma na jeho záda, dokud se neztratil ve stínu zlomených sloupů.

Modrý Plamen, který Waydan zanechal, dál šeptal svůj chladný příběh v mihotavém tanci. Každý jeho záblesk připomínal, že tady už se nic nevrátí do starých kolejí.

A ani následující dny nepřinesly žádné dobré zprávy. V Nebi se podle boha všichni zbláznili, ale oni měli pocit, že se spíš zbláznil on sám. Jak se říká, násilím si nic dobrého nezískáš, tak on na to měl jiný názor.

Hlavní náměstí v Nebi bylo prázdnější než obvykle, skupinky andělů postávaly bokem, sváteční roucha, které měli andělé povinně nosit při mších se válely v prachu.

„Na mši se dostaví každý. Je to přikázání!“ zaburácel bůh, ale odpověď mu bylo jen ticho. Nikdo se ani nepohnul. Ta atmosféra byla tak těžká, že jen sem tam zašustil někdo omylem křídlem.

Jeden anděl se naklonil k druhému. „Už mu nevěřím. Slyšel jsem, že má shnilou duši,“ zmínil. Druhý anděl přikývl.

„Řas sice už nemá žádnou duši, ale měl jí vždycky čistou. A prej jí dal princezně Pekel. Teď je z ní smrtelnice. Udělal to z lásky,“ pokračoval druhý. „To tenhle neví co to znamená,“ dodal ještě.

„Jo. Se nedivím, že zdrhnul. A Gabriel taky. Se určitě mají líp. Možná jsme měli jít taky,“ zmínil další.

Bůh sevřel ruce v pěst a na nádvoří přistál do hloučku andělů blesk. Ale andělé stáli dál, mlčky a beze strachu. Někteří schválně odvrátili zrak. „Těm, co nedorazí odeberu křídla!“ prohlásil. Ludmila jen protočila panenkami.

„Vezmi si naše křídla. Beztak jsme je nikdy nesměli bez tvého svolení ani použít. Ale hlas nám nevezmeš!“ ječel na něj nějaký z andělů. Bůh se naštvál a svým *Božím Světlem* ho spálil na uhel. Zbyla po něm jen černá stopa na bílém mramoru.

Ozvaly se hlasy údivu a nesouhlasu. „Tohle ať je vám ponaučením!“ řekl hlasitě. Ludmila se ošila a zadržovala slzy. Byl to její přítel, koho teď její manžel upálil. A pak se otočila a beze slova odešla. Každý její krok zněl na dlažbě jako vzdor. Bůh se za ní ohlédl. Jeho úsměv byl klidný, ale v očích mu plál neklid.

Bůh se jí snažil dohnat. Andělé se rozšuškali. „Ludmilko,“ zašeptal sladce a udělal na ní štěněčí oči. Ludmila od něj odvrátila zrak a sevřela ruce v pěst.

„Nikdy... nikdy už nebudu tvá!“ vydechla. Bůh se k ní přiblížil a chytl jí za ruku. Místnost, kam se před ním snažila schovat potměněla.

„Nemusíš chtít,“ zmínil klidně, že to znělo až psychopaticky. „Není důležitý něco chtít, nebo nad věcmi moc přemýšlet. Důležitý je dělat, co je nutný. A ty jsi moje žena. Jsi žena boha. Moje bohyně a tvoje povinnosti jsou mi dát dědice. Takže, když je Marcell pryč...“ prohlásil.

Ona se na něj znechuceně podívala. Jeho ruka se zlehka dotkla jejího ramene a Ludmila ucítila chlad, který mrazil až do kostí. Srdce jí bušilo, ale odporovala. „Nikdy!“ sykla.

Bůh se rozpačitě pousmál. „Nikdy? Tohle od bohyně nechci slyšet! Nenávist není překážka a není důvod k rozvodu, Ludmilo. V božích očích je to jen nemilý fakt. Světlo musí pokračovat ať se ti to líbí, nebo ne. A teď už jsi jeho součástí,“ objasnil. Ludmile přejel mráz po zádech.

„Když bude třeba... stvoříme světlo i přes tvou nenávist. Světlo musí žít, a já se postarám, aby z tebe vyšlo.“ Ludmila se odtáhla, ale v očích měla poprvé strach, který nešel jen skrýt slovy.

Bůh stál mlčky vedle Ludmily, která na něj nechápavě zírala a pokusil se o úsměv, jemný dotek po jejím zápěstí, slova plná něhy a čekal, že v něm vzplane jiskra. Ale nic.

Nic co by stálo za to. Hněv, vztek, strach... to všechno mu bylo k ničemu. Potřeboval víc. Potřeboval cítit lásku, výčitky, cokoli opravdového, co by se mohlo proměnit v život. Aby mohl čistě stvořit potomka, musel zažehnout pravou jiskru života.

Stál tam, zírajíc jí do očí a zkoušel to znovu a znovu. Ale nic. Byl klidný navenek, ale uvnitř sžíraný frustrací. Každý jeho pokus selhal. Sladká slova zůstávala prázdná, doteky ledové, oči Ludmily odmítaly jeho pohled a snahy. Modlila se snad za opak. Moc mu byla k ničemu, když jeho srdce bylo prázdné. A bez té jiskry nebylo možné nic stvořit. Ani on nemohl obejít zákony, které sám stanovil.

A pak si možná konečně uvědomil, že ani jeho božská autorita nedokáže ovládat to, co cítí nebo necítí. Že pravá jiskra vzniká jen z opravdových emocí, ne z přikázání nebo strachu.

„Když to nejde po dobrým...“ zašeptal. Ludmile se roztáhly zorničky šokem. V té větě nebylo nic z jeho obvyklé božské klidnosti. Nebylo v ní ani zrunko soucitu. Jen chladná, neochvějná vůle.

Jeho prsty dosud byly jen vlažně položené na jejím zápěstí, ale teď se stáhly pevněji kolem něj. Ludmila ztuhla. Poprvé jí došlo, že tentokrát to nejsou prázdná slova, kterými by se jí snažil zvíkat.

Jeho pohled se změnil z nuceně něžného v cosi nebezpečně přímočarého a úlisného. Jako by se rozhodl odhodit všechny masky a ukázat, že ani bůh se neštítí nejtemnějších prostředků, pokud jde o pokračování rodu.

V místnosti se rozhostilo dusivé ticho. Z každého jeho pohybu bylo cítit, že přestal hrát hru na city. Že ho k činu žene čistá potřeba, která překračuje boží morálku, jeho vlastní nařízení i svazek, jenž kdysi sám posvětil.

Ludmila couvla, ale jeho ruka jí nepustila. Až teď pochopila, co znamenají jeho slova o světle, které musí žít. A v tu chvíli, bez jediné další věty, si uvědomila, že poprvé skutečně věří, že je ochoten zajít až na samé dno.

„To není čisté. To nemůžeš!“ prskla na něj, když jí došlo, co bude nejspíš následovat.

„Budeme o tom vědět jenom my dva a ty nic nikomu neřekneš, má choti,“ zašeptal jí do ucha a přitáhl si jí syrově prsty za bradu k sobě, aby si vynutil její pohled.

Ludmila se snažila odvrátit zrak a vysmeknout se mu, ale marně. Jeho stisk byl silný, nekompromisní. Už v něm byla síla obyčejného muže, který ztratil všechno – respekt, důvěru, i víru v sebe. A právě to z něj dělalo nebezpečí. Nebyl už bůh světla, ale stín svého vlastního jména.

„Nejsi žádné světlo,“ vydechla. Její hlas se chvěl, ale nebyl zlomený. „Jsi temnější než nehlubší jáma,“ prohlásila. Ale byla to právě pravda, která ho páčila víc než pekelný plamen čistou duší. A on jí nemínil slyšet.

„Mlč!“ zavrčel. Ludmila znovu ucukla, zvedla ruce, jako by z nich chtěla vytvořit štít.

„Dítě, které se narodí z nenávisti a takhle nečistým způsobem nebude světlem. Bude stínem!“ objasnila. Ale bůh se jen zasmál. Krátce, ostře a bez stopy radosti.

„To už není důležitý. Potomek bude, ať se zrodí z čehokoliv. Všechno ostatní je jen divadlo, který už mě omrzelo,“ dodal. Ludmila se na něj dívala tak jako nikdy na nikoho. Jako na něco nechutného. Jak se mohla tolik splést?

On se přiblížil blíž. Ta dusivá přítomnost jeho těla byla teď cítit v každém zákoutí místnosti. Stěny se zdály nižší, světlo mrtvě bílé a dech těžký. Vzduch se nehýbal.

„Bůh, který nedokáže stvořit světlo jinak než násilím, už není bohem. Je jen temným mužem, který se bojí tmy ve vlastní duši,“ šeptala, zatímco jí natlačil zády na oltář. Ludmila se polekala, když narazila na ledový stůl z mramoru, na kterém se tyčil obrovský kříž.

„Chceš mě znásilnit? Jako vážně?“ křičela. Bůh mlčel a smetl jednou rukou ten kříž na zem, až zaduněla celá místnost. Ludmila zavřela oči, ne ze strachu, ale jako by se modlila. K čemukoliv vyššímu, co by mohlo být nad ním. A modlila se k Ďasovi. A to tak moc, že se v modrém kouři zjevil vedle padlého kříže a se znechuceným výrazem odplivnul otci k nohám modrou jiskru.

„Okamžitě z ní slez, ty starej slizoune!“ zařval na otce a přitáhl si k sobě Ludmilu jako by byla jeho přítelkyně. Waydan jen kopytem šlápnul na ten kříž, aby ho dorazil a pak se podíval zpátky na otce. „Tohle bude tvůj boží krk, jestli neprohlásíš hned teď Ludmilu jako svobodnou! Že se nestydíš!“ dodal.

Bůh mlčel. Waydan se zasmál, i když situace nebyla k smíchu. Ludmila se ho držela jako klíště, celá otřesená. „Tohle nebyl pokus o zrození, i když byl z tvýho pokroucenýho řádu jen jako nemorální,“ pronesl. „Tohle byl pokus o znásilnění. A jsi směšný, jestli sis myslel, že se to dá ještě nějak obhájit. Schovat za manželský slib mlčenlivosti,“ řekl.

Bůh jen mlčel, došly mu slova. Ale Waydanovi ne. „Jiskra ti nefungovala, co?“ rýpnul si. „Nechápeš to, že ne?“ pokračoval Ďas. Jeho hlas už neburácel. Byl spíš tichý, opovržlivý.

„Chtěl jsi dítě, ale bál ses, že jsi prázdněj. Ale dítě se nezrodí z prázdna. Jen z něčeho, co v tobě už dávno chćplo. Teda jestli to tam někdy i bylo. Což těžko říct, jak jsme se narodili my dva s Lucem,“ pokračoval.

„Nemůžeš mi vzít mojí ženu, ty pekelnej hade!“ vztekal se bůh.

„Ne, to nemůžu. Proto mi jí vydáš dobrovolně, jestli nechceš, aby se tohle dozvěděli všichni. A vlastně možná by to bylo dobře, ale ty bys Ludmilu zmučil a to ti nedovolím,“ objasnil.

Bůh zatíнал zuby i nehty do vlastních dlaní, jak byl našťvaný. Ďas ho připravil o všechno. Waydan byl klidný, jen čekal, jak se otec rozhodne a Ludmile se po tváři kutálely slzy úlevy.

„Je to moje žena!“ řval hystericky bůh.

„Ty sis jí nevzal, přivlastnil sis jí. Bál ses, že zůstaneš sám. A nádherně ses postaral o to, aby to tak dopadlo. Protože, tatínku, boží vůle je silná a ty ses nechal ovládnout strachem a nenávistí.“

Bůh se otočil zpět. Jeho oči hořely, ale ne *Božím Světlem*. Byl to vztek. Prskal jako raněné zvíře, pěstmi máchal do prázdna a hlas mu přeskakoval. „Tohle je tvoje vina!“ zařval na Ďasa. „Ty jsi jí zblblnul hlavu! Ty jsi jí pošťval proti mně! A pak ses sem přiřítíl jako hrdina?! To ty jsi rozvrátil Nebe. Ty jsi zrádce!“ ječel.

Waydan se zasmál. Suchý, opovržlivý smích bez stopy lítosti. „Ne, otče. Ty jsi si to rozvrátil sám. Já jen přišel zachránit to, co jsi chtěl zničit,“ objasnil.

„Nechtěl jsem jí ublížit!“ křičel bůh, zatímco ukazoval na Ludmilu. „To, co se stalo, to bylo...“ zaváhal. „Nutné! Z pohledu vyššího řádu. Chtěl jsem zachovat rovnováhu. Ne... ne jí znásilnit! To nikdy!“ hájil se.

„Vážně?“ nadhodil Ďas a přistoupil k němu blíž. V očích už neměl smích, ale ocel. „Tak proč ses jí dotýkal proti její vůli? Proč jsi na ní lezl jako nadržěný zvíře, když tě prosila, ať přestaneš? Proč jsi zničil ten kříž jako posedlej démon?“ vyštěkl. Bůh mlčel.

„Už nejsi všemocný, otče. Už tě chrání jen tvoje mlčení. A já ho můžu kdykoliv zničit. Nikdo ti nevěří, všechno se ti rozpadá pod rukama. Je to tak snadný jako skopnout kříž z oltáře. Ale neudělám to, když mi vydáš Ludmilu jako svobodnou. Nechť se ti to tu rozpadne samo,“ dodal.

Bůh zbledl. Ztuhl. V tu chvíli už to nebyl vládce Nebes, ale jen muž zahnaný do kouta, který věděl, že nemá kam utéct. A že přestává mít kontrolu nad tím, co kdysi bylo jen jeho hrou.

Ludmila stála mezi nimi, oči zarudlé, ale hlavu hrdě vztyčenou. Mlčela. Už nemusela nic říkat. Její ticho mělo větší váhu než všechny slova.

„Vezmi si jí,“ procedil bůh mezi zuby. „Ale budeš mlčet!“ řekl. Ďas se pousmál.

„Díky. Ani jsem nečekal, že to půjde tak snadno. A mlčet budu, ale asi to nebude mít žádný efekt, tatínku,“ dodal a během vteřiny i s Ludmilou zmizel v modrém dýmu do Pekla.

Když Waydan přenesl Ludmilu do Pekla, postavil jí na zem, která jí nezvykle páčila do bosých nohou. „Neboj, nemůže tě to zranit. Jen je to malinko nepříjemný,“ chlácholil ji.

„Kde je Marcell?“ zeptala se. Waydan se pousmál.

„V bezpečí. Je s Luciferem, šli na průzkum paláce. Možná si něco koupit na trh. Něco k mlsání. Ale neboj se, nerozmazlíme ho. Teď si odpočiň a až se vrátí, přivedu ho. Jo?“ řekl. Ona se usmála a přikývla.

„Děkuju ti, Waydane. Strašně moc ti děkuju. A omlouvám se, že jsem ti nevěřila, pochybovala o tobě a proklínala tě. Jsem tvojí služebnicí. Navždy,“ zašeptala a poklonila se před jeho pekelným zevnějškem.

„Vstávej, Ludmilko,“ zašeptal, chytl jí něžně za ruku a pomohl jí zpátky na nohy. „Tady ti nikdo neublíží, jsi pod mojí ochranou. V Pekle se mučí jenom hříšníci. A jo, budou ti civět na duši a přemlouvat tě, abys jim jí dala, ale nikdo na tebe ani nesáhne. Jsi matka Ďasovo syna,“ řekl mile. Ona se na něj usmála a přikývla.

Waydan jí jemně stiskl ruku, a pak jí opatrně pustil, když se i s ní přenesl ke schodišti do jiného patra. „Chceš vidět svůj pokoj? Teda, je můj a Marcellovo, ale já tu teď moc nebudu. Chystám se na misi na Zem,“ řekl a pokynul k točitým schodům, které vedly do vyššího patra paláce, jehož stěny byly z černého skla, žhnoucího žilami lávy.

Ona mlčky kráčela vpřed a rozhlížela se kolem. Všechno tu dýchalo žářem, ale pod ním se skrývala jistá harmonie. Ne chaos, spíš energie, která se nepokoušela nikoho přetvořit, jen existovala.

Nohy jí stále pálily, ale už si začínala zvykat. Spíš než bolest to byl zvláštní pocit, jako by jí Peklo zkoumalo. Něžně, ale důkladně. Potom Waydan chytl za kliku a otevřel jí dveře.

Místnost byla nečekaně útulná. Teplé barvy, měkké čalounění, těžké závěsy. Na stole stála miska s ovocem, které vypadalo jako z jiného světa. Rudé fíky, modré hrozny, černé třešně, a uprostřed nich malá láhev tmavě fialového vína.

„Udělej si tu pohodlí. V baru je i whisky, zkus se neopít, jestli to budeš ochutnávat. Doporučuju jen jeden doušek. Jo a dělej si tu co tě napadne. Cokoli. Za dveřma je Marcellův pokoj. Má tam postel a hračky. Ještě jsem to nestihl všechno zařídit, ale Lucifer ti s tím pomůže. On to nepřizná, ale je hrdej strejda,“ zmínil a zasmál se.

Ludmila byla v šoku, ale v dobrém. Rozhlížela se kolem a s údivem pořád pootevírala pusy. Waydan jí jen sledoval. „Jen tak pro informaci, takhle jsi mnohem krásnější, než kdysi. Tohle jsi totiž ty a nejen nějaká přetvářka, jakou jsem v Nebi vídal běžně,“ řekl.

Ona na to chtěla něco říct, ale nenapadlo jí ani slovo. A tak se jen usmála. Waydan jí úsměv opětoval. „Tak já půjdu. Odpočiň si. Pošlu pro tebe pak brzy Luce a on ti všechno vysvětlí, ukáže a představí tě démonům. Nemusíš se bát. Opravdu. Peklo není nic špatného. Nebe je horší,“ dodal a odešel.

Život na Zemi

Život na Zemi byl prostý, ale ne pro tuhle svatou trojici – Satana, Lucifera a Ďase. Už nějakou dobu tam byli a dělali, co bylo dle jejich uvážení potřeba. Waydan sloužil Luciferovi, i když už nemusel. Satan se snažil být lepším pro sebe a Freyu. K Waydanovi vzhlížel. A Lucifer oba nechával růst. Taký se byl podívat za mnou.

Byl to pro něj šok. Byla jsem úplně jiná, než ta, která vzešla z lůna jeho milované ex manželky Lilith. Místo dlouhých, černých vlasů, zahnutých růžků a ocásku s bílým chmýřím, jsem byla blondýnka bez růžků a ocásku. A s očima obyčejné šedo-zeleno-modré barvy.

Ale hlavně... byla jsem starší o dva roky, než Rinka. Bylo mi 22 zemských let, zato Rince, než opustila Peklo necelých 21. Všichni tři stáli v mém pokoji a sledovali mě. Já si zrovna u počítače psala něco do deníčku. Měla jsem rozepsanou knížku, rozdělanou písničku, poslouchala jsem hudbu o démonech, a to, co jsem psala bylo o MBTI – testu osobnosti.

„To je to, co jsi mi tenkrát poslal?“ zeptal se bratra Luc. Waydan přikývl, udělal ke mně krok blíž a naklonil se, aby viděl, co si tam píšu. „Co jí vyšlo?“ vyzvídal Lucifer.

„INFJ. Intuitivní introvertka s velkou fantazií, empatií a podle všeho to J znamená, že je spíš plánovací než spontánní typ,“ osvětlil oběma démonům, kteří tomu tolik nerozuměli. Přece jen Waydan byl ten, kdo to zkoumal, když byl na Zemi první dny.

„A tobě vyšlo co?“ zeptal se Satan.

„ENFJ,“ odpověděl, zatímco četl, co si tam píšu. Už jsem si nepsala o MBTI, ale něco osobnějšího.

„A to je co?“ vyzvídal Lucifer. Všiml si, jak divně se Waydan tváří, když čte moje poznámky.

Waydan se na něj podíval předstírajíc, že se ho nijak moje slova psaná na papíře nedotkla. „Rytíř na bílém oři,“ opáčil suše. Byl to účel, chtěl, bratra trochu rozptýlit od toho, aby se zajímal, co si tam jeho dcera smolí.

Satan s Lucem se pousmáli. „To samý jako ona, akorát spíš racionálnější a ne tolik uzavřený. Dělal jsem si nedávno další. Mimochodem, vyšlo mi něco jinýho,“ zmínil.

„To jde?“ Divil se Satan. Waydan zavrtěl hlavou.

„Ne. Introvert nepřestane být introvertem, když začne být víc společenský. Stejně tak extrovert nepřestane být extrovertem jen proto, že má chuť být chvíli sám. Intuice taky jen tak nezmizí, ani ti nenaroste. A svojí přirozenost co se týče plánování, nebo spontánnosti taky neovlivníš...” pokračoval, ale Luc mu do toho skočil.

„Tak co se jako mění?“ vyzvídal. Satan se na Waydana taky zvědavě podíval.

„Nic,“ řekl Waydan. „Teoreticky se nic nemění. Vyjde ti to jinak, protože odpovídáš jinak na otázky podle toho, jak se zrovna cítíš, ale jestli jsi předtím dostal správný výsledek, pak by ses měl řídit rozumem. Mění se okolnosti, ne fakta. Mění se tvůj pohled na svět a tvoje chování podle toho, ne to, jaký jsi,“ vysvětlil.

„Takže to, co ti vyšlo...” začal Satan, ale Waydan ho přerušil.

„To bylo správně. Vyšlo mi ENTJ. Což je Generál... vůdce...” řekl a podíval se na Lucifera, kterému kdysi vyšlo to stejné. „Nepřestal jsem být empatický. A ani to neznamená, že když jsi empatický a nemáš tam T, neumíš myslet. A ani to, že když tam nemáš F, neumíš mít nikoho rád. Jen je to u tebe dominantní rys. Nezměnil jsem se, ale začal jsem používat víc svojí racionální stránku. Vysvětluje to všechno,“ dodal.

Oba na něj chvilku mlčky koukali a pak přikývli. Zdálo se jim to logické. „A co jsem já?“ zeptal se Satan po chvilce ticha. Waydan se na něj tak podíval a zamyslel se.

„Myslím, že INTJ. Ďábelský génius,“ dodal. Luc se zakřenil a Satan se tak spokojeně pousmál. „No, spíš to znamená psychopat. INTJ mívají nejmenší empatii k ostatním bytostem,“ objasnil. Satan se zamračil a Luc ho jen poplácal po zádech a s úsměvem zavrtěl hlavou, aby ho uklidnil, že to není tak zlý, jak to zní.

„A ona je teda INFJ, jo?“ zeptal se Lucifer.

„Jo, introvertní, intuitivní, diplomatická, kreativní, empatická, vysoce inteligentní... mučednice,“ zmínil Waydan sklesle.

„Paráda, to z ní udělala tvoje svatá duše,“ rýpnul si Luc. Waydan přikývl.

„Jo. No, ale to se pokusím nějak napravit. Všiml jsem si, že je nějak v depresích. Už jí to začíná způsobovat i zdravotní problémy. Má fakt těžkej život, tohle jsem nechtěl. Šíkana od dětství. První od učitelky v první třídě. Pak se přidaly děcka. Na další základce taky. Potom vyrostla do krásy a začalo to nanovo s holkama. Ale to už se moc nenechala,“ zašeptal smutně.

Lucifer mu položil ruku na rameno. „To je moje chyba. Možná jsem neměl chtít, aby měla tvoji duši. Beztak ti jí pak dá, abys jí ochutnal, zvlášť

jestli zůstane to INFJ,“ prohlásil. Waydan se na něj šokovaně podíval. Ale spíš zoufale.

„To je to, co právě musím změnit,“ řekl.

„Jak to chceš udělat? Jsi sice Ďas, ale nejsi bůh,“ opáčil. Waydan se zamyslel a pak se mu podíval do očí.

„Technicky vzato jsem. A ona se s tím pere dobře, docela. Ale moc pomalu na smrtelnici. Než by se jí povedlo změnit přístup a přestat se mučit, bude jí osmdesát. Jestli se toho přes ty deprese vůbec dožije. Možná je to blbej nápad, ale napadlo mě, že bych jí trochu tý svojí naučený racionality mohl dát,“ prohlásil a oba se Satanem na něj nevěřicně zírali.

„Jak jako dát?“ zeptal se opatrně Lucifer. Waydan si dával na čas s odpovědí.

„Přemýšlel jsem nad tím. A ona k tomu, aby byla ENTJ nemá daleko. Inklinuje k tomu. Je v rozporu mezi racionalitou a emocionalitou. Ale tohle plácání se v tom jí akorát způsobuje deprese a výčitky svědomí, když upřednostní sebe před někým svým blízkým. A to je hrozný.

Sice bude pořád introvert a pořád empatická a všechno, ale začnou jí věci být víc u zadku. Přestane se trápit pro druhý a bude víc myslet na sebe a na svoje pohodlí. Ona potřebuje být trochu sobecká,“ dodal.

Luc přikývl. „Nemá k tomu daleko, ale taková proměna celková, by trvala jak jsi řekl moc dlouho. Tak co s tím uděláš?“ tahal z něj.

„Kdyby ENTJ byla její temná stránka, která by jí pomohla zatáhnout záchrannou brzdu, když by se cítila už emočně vyčerpaná, zabralo by to. Hlavně proto, že ENTJ je tak trochu protiklad INFJ. Ne přímý protiklad, ale protiklad ve smyslu, že by se skvěle doplnilo to, co jí chybí,“ objasnil.

„Teď tě, brácho, vůbec nechápu. Jak jako temná stránka? Snad tím nemyslíš, že by ses jí nacpal do hlavy jako démon našeptávač, že ne?“ zeptal se a zasmál se nad absurditou té myšlenky, ale Waydan se nesmál.

„Počkej, ty to myslíš vážně? To nemůžeš, akorát bys jí zamotal hlavu, už tak má pocit, že vede dvojí život, že nikam nezapadá. Je démon s andělskou duší. Teď ještě by měla být Hitler a Ježíš dohromady? Neblbni,“ řekl.

„Takhle extrémní to teda nebude, nechci jí nijak mučit, ani rozervat. Chci jen vybalancovat tu šílenou potřebu neustále obskakovat ostatní na úkor sebe samotný,“ vysvětlil. „A taky jí být nablízku,“ dodal.

„Budeš do její smrti dobrovolně v její hlavě? Aniž bys jí mohl říct, co jsi zač? Bude se to v ní tak míchat, že tě bude spíš nesnášet. Jestli si myslíš, že až tě uvidí na jediném místě, kde má klid, a bude z tebe nadšená, tak jsi naivní. Našeptávači jsou mylně zaměňováni u lidí jako duševní poruchy.

Bipolární porucha, schizofrenie, disociativní, hraniční... bude z toho šílet. V hlavě není místo pro dva, věř mi. Je to blbej nápad," řekl Lucifer.

"Já to zvládnou. Uklidním jí," pokračoval. Lucifer si povzdychl a posadil se na mou postel. Satan se raději zdržel komentářů.

"Je úplně někdo jinej. Nebo není, jen to, co byla před tím má v sobě potlačený. Si myslíš, že se z tebe posadí na zadek jako Rinka? Že se do tebe zabouchne jako Rinka na první pohled? Vážně to děláš jenom kvůli ní, nebo protože ti tak moc chybí, že chceš být s ní?" zeptal se a podíval se zoufale na bratra.

"Ne, neodpovídej na to. Je mi to jasný. A chápu tě. Musí to pro tebe být těžký, ale... jsi Ťas a dělej si co chceš, ale já jsem její táta a jako její táta ti jen radím racionálně, abys to nedělal," vysvětlil.

Waydan se naklonil nade mě a začal číst nahlas. *"Milý deníčku, můj život je fakt šílený kříž. A já myslím, že mám hodně mentálních poruch, o kterých teda oficiálně ještě nevím. Ale cítím je. Sice nemám pocit, že bych byla ještě tolik zničená, pořád si myslím, že to nějak zvládnou sama překonat, ale je toho moc, že o tom občas stejně pochybuju.*

Uklidňuju se tím, že někdy být sama je lepší, ale pro mě to taky není to pravý. Potřebuju, aby to bylo dokonale vyvážené. A bohužel, není. Občas mám pocit, jako bych stála každou nohou na jiný hraně. A pode mnou propast někam do prdele.

Chtěla bych být důležitá, dělat něco užitečného, ale nic mě nebaví. Všechno je tak předvídatelný. Jsem tak jiná v porovnání s ostatními. Jsem na ně hodná, ale stejně se mnou vždycky vyjebou. Jsem úplně otrávená ze života a to mi je teprve 22. Jak z týhle klece vypadnu? Co je se mnou špatně, bože? Co mám ještě udělat víc?

Jediný věc, co mě baví je psaní, hudba a žít ve svojí vlastní hlavě s lepšími lidmi, což dělám pořád. Vytvořím si vlastní svět. Lepší svět. Bojím se, že mi brzy hrábne. Protože tam trávím víc času, než bych měla. Ale sem do tohoto světa já tak nějak nepatřím, cítím to..." přečetl a podíval se na Lucifera, jak vypadá, že bude brečet.

"To je síla," komentoval Satan a posadil se na mou postel vedle Luce.

"Bojí se co má pro ty zmetky ještě dělat víc? Máš pravdu, to je... vážně nebezpečný. Pro ní. Spíš by se měla zaměřit na sebe," dodal Lucifer.

"To dělá," řekl Waydan a povzdychl si. "Jenom... až moc jí záleží na tom, co si o ní ostatní myslí. A já jí rozumím. Může se přetrhnout a nikdy to není ostatním dost dobrý. Nikdo v ní nevidí tu sílu jakou má. Tu šťávu bych jí mohl právě přidat.

Hele, to co tady vidíš jsou roky depresí. Když byla malá odešel od ní vlastní otec. Ne ty, ten lidskej," objasnil, když viděl Luce sebou trhnout. „Tohle je nedostatek rodičovský lásky, pocit viny, když jí opustil táta. A bůhví co všechno.

Taky cítí, že je jiná. A je. A nedokáže si to vysvětlit. Ale kdybych s ní mohl mluvit, možná bych to nějak vyrovnal. Nebude se cítit tak sama, bude ve mně mít oporu a já jí taky potřebuju.

Slibuju, že se pokusím jí nemotat hlavu. Neřeknu jí kdo jsem a co je ona. A přísahám, že jí nebudu... chtít. Jako, že se nebudu o nic pokoušet. Naopak, nasadím tvrdou skořápku. Budu si s ní hrát. To jí zabaví," pokračoval Waydan a pořád přidával další nápady nahraně, když viděl, jak se na něj Luc dívá.

Pak se Lucifer pousmál a zavrtěl nad bratrem hlavu. „Tvrdá skořápka? Budeš si s ní hrát? Waydane, to... stejně vím jak to skončí. Ale dobře. Zkus to. Lepší, než aby jí třeba napadlo se zabít. To pro ní nechci. Chci, aby byla šťastná.

Ale nebud' smutnej, jestli se ti nepovede k ní dostat. Nebude to jako předtím. Bude tě vnímat jako vetřelce. A jestli se ti povede se k ní dostat, neudělej jí v hlavě ještě větší bordel. Bylo by nejlepší, aby ses držel... abys s ní nic neměl. A hlavně jí neříkal co je zač.

Možná to její život ještě ztrpčí, když jí dojde, co měla a co už nemá. A taky mě začne nenávidět, což bych nerad. Protože to nikdy nepochopí. Ne, když nemá vzpomínky," dodal a podíval se na Waydana.

„Ještě si to promysli. Prosím. Racionálně, Waydane. Je to sice dobrá psychoterapie, ale může i uškodit. Až moc ti na ní záleží. Což je dobře, ale... u všech rohatých, tohle mě upřímně děsí. Taky to, že ztratím i tebe," přiznal.

„Mám to promyšlený. A až to udělám, budu se chovat jinak. Zkusím to," objasnil. Na tu poznámku o tom, že ztratí i jeho nereagoval.

„Jako jak? A proč? Aby tě nechtěla?" zeptal se Lucifer.

„Přesně tak. Aspoň na začátku, jinak by to bylo moc těžký pro mě to ustat. A jak? No budu se chovat trochu jako Satan z dřívějšíka neplatilo to na ní," odpověděl.

„Zajímavý. Ale... nemyslím si, že to nezabere," zmínil a pak jen zavrtěl hlavou, když viděl, jak se na něj Waydan dívá. „Škoda, že u toho nebudu. I když, možná to je dobře. No a kdy to teda uděláš?" zeptal se. Waydan pokrčil rameny.

„Teď hned ne," odpověděl sklesle, zírajíc mi do sešitu. Lucifer nakrčil nos a pousmál se.

„Pročpak?“ vyzvídál. Zaujala ho Waydanova odpověď. To se mu totiž nepodobalo, že by byl takhle zdrženlivý když jde o něco pro něj moc důležitého. „Co ses v tom sešítku dočetl zajímavýho, že jsi najednou tak rozumnej? Nebo bych měl spíš říct vypočítavej a strategickej?“ rýpnul si do bratra.

„Má nějakýho kluka,“ přiznal. Lucifer se uchechtl a Satan se taky zasmál na Waydanův účet. Ne škodolibě, ale spíš z legrace nad ironií osudu.

„A ty žárlíš,“ řekl Lucifer. Waydan se na něj podíval jako na blázna a chtěl něco říct, ale vyrušilo ho z toho to, jak jsem zahodila ten deník a zoufale jsem si povzdychla.

„Podle toho, co jsem četl v tom deníku, je to úplnej idiot a nechová se k ní hezky,“ odpověděl.

„Jak se k ní nechová hezky?“ vyzvídál Satan. Kdyby to neřekl první, zeptal by se na to Lucifer. Oba měli trochu obavy v očích a ne moc hezký představy.

„Podvádí jí,“ opáčil.

„A to jsi vyčetl z toho deníku? Takže o tom ví? A proč s ním teda pořád je? Tím spíš bys to měl urychlit a přivést jí na myšlenku rozchodu,“ zmínil Luc.

„Neví, tuší. A já to vím, protože jsem ho sledoval. A chci, aby to udělala sama, takže... jen čekám, až to udělá,“ objasnil. Lucifer se zasmál.

„To se načekáš, Romeo. Tak tomu pomoz, ne? Udělej něco,“ naváděl ho bratr. Waydan zavrtěl hlavou.

„Nemůžu. To bych se cítil hrozně a zvlášť, kdyby pak byla smutná. Ale něco udělám. Dám jí důkaz,“ řekl.

„Jakej?“ zeptal se Satan.

„To ještě nevím, ale na něco určitě přijdu. Jdeme? Už jí sledujeme celý dopoledne, chci, aby měla i nějaký soukromí,“ zmínil. Sat s Lucem přikývli a zvedli se z mojí postele.

A jak se zvedli, spadl mi na zem můj plyšový kocour Konrád. Polekala jsem se, ale ne tolik jako ti tři, kterým se zdálo, že jim civím přímo do očí. Někdy jsem měla pocit, že mi doma straší.

Waydan s Lucem se vydali na Zem do *Neřesta* hrát o duše. Satan šel zase plnit misi, kterou dostal, aby ověřila jeho schopnosti. Měl si za úspěšné splnění vysloužit konečně titul démona I. třídy.

Taková mise zní spíš jako zábava, ale zas tak snadné to tedy nebylo. Měl za úkol provokovat věřící. Udělat z nich ateisty. A ty, co jsou v tom až po uši

má vyděsit svým zjevením. Je přece Satan. Opravdový Satan. No a taky tím dráždit boha. A na pomoc si má vzít Waydanův *Divinitas*.

Pořád se tý věcičky bál, ale musel to prubnout, pokud chtěl být jako Waydan – statečný a silný. Bylo chvíli před polednem, když galantně držel dveře do kostela nějaké babce.

Všichni včetně mě by čekali, že hned jak vkročí na svatou půdu, začne hořet jako upír na slunci, nebo že aspoň budou padat Ježíšové ze zdí a obracet se kříže, ale kupodivu se nedělo nic. I on si oddychl, když si to uvědomil. To nejdivnější bylo, že se na něj ta babka usmála, sáhla prsty do svěcené vody a nakreslila si malý křížek na čelo.

Satan se na vodu díval s odporem. Na to odvážný nebyl, aby se toho dotknul – pálí to. A fakt hodně. „Jen šup, chlapče, je tu fronta,“ řekla nějaká paní za ním česky a popohnala ho. Čeština mu nešla tak dobře, ale rozuměl jí.

A tak se tedy k vodě natáhl a předstíral, že v ní namočil prsty a pak se jen dotkl čela. Přece si nebude kreslit to znamení smrti na kůži, není padlej na hlavu.

Potom kráčel dál uličkou mezi lavicemi, kde už klečeli lidé se sepjatýma rukama a modlili se. Satan byl vzhledem kostela docela uchvácený. Ne, že by se mu podlamovala kolena a líbilo se mu, o co tam jde, ale architektura, vůně kadidla i ta atmosféra tam byla dechberoucí. Zvláště v Praze.

Ještě se nedostal ani k předním lavicím a už začal zvon odbíjet poledne. Nebo spíš polední mši. Zvuk zvonů se rozléhal kostelem, až mu v uších vibrovaly ušní bubínky. Lidé kolem něj ztichli, obrátili se k oltáři a začali zpívat.

Nepoznával melodii, neznal slova, přesto se cítil, jako kdyby ho samotná víra lidí dusila. Kněz stál u oltáře, bíle oděný a s pokojným výrazem. Když přišlo čtení z Bible, hlas kněze rezonoval tak, že se Satan podivil, jak je možné, že tak obyčejná slova dokážou vyvolat v lidech takovou sílu.

A pak přišla chvíle přijímání. Lidé přistupovali k oltáři, klekali, otvírali ústa na tělo Kristovo, a on stál uprostřed toho všeho a zíral jak z jara. Jak rozbít něco takhle silného? Když ti lidé věří na to, že to, co jim kněz dává je Kristovo tělo. „Vždyť je to... sušenka,“ zašeptal si pro sebe div, že si neklepal na čelo.

„Pamatujte, že Bůh je láska. Všechno, co se vám děje, je jen test vaší víry. Nikdy se nezlobte, vždy věřte a modlete se, protože On ví, co je pro vás nejlepší,“ řekl kněz a Satan vyprsknul smíchy. Nemohl už to dál udržet. Každou větou, kterou kněz řekl, potlačoval smích, ale tohle byla poslední

kapka. Jak by mohlo být nejlepší pro kohokoli, že mu umře dítě, nebo rodič? Jak by mohly být dopravní nehody čemukoli ku prospěchu?

Všichni se na něj otočili. Kněz se na něj přísně požíval. Co by si asi pomysleli, kdyby jim řekl kdo je? Nevěřili by mu, dokud by se neproměnil do svojí podoby, ale vážně může něco takového udělat?

Ne, akorát by podtrhnul jejich víru v boha. Protože, kde je Satan, musí být i bůh. A oni by ho nenáviděli, což nechtěl. Musel na to jít jinak. I kdyby to znamenalo tohle prázdné klišé poslouchat denně.

„Omlouvám se. Chvalme Ježíše Krista... a ať je k nám bůh milosrdný a tak,“ prohlásil. Všichni přikývli a věnovali se dál mši. Pak se začalo zpívat. Satan pootevíral ústa, aby to vypadalo, že se chytá, protože kněz na něj tak zvláště zíral.

„To je taková sračka, jak jsi tohle mohl přežít tak dlouho, že nejsi úplně vymydlený cvok?“ prohlásil Satan hned, jak viděl Waydana sedět u stolu v *Neřestu* a přisedl si i se sklenkou whisky k němu.

„Těžko. Peklo mi otevřelo oči. Možná by tohle potřebovali lidi zažít,“ odpověděl s úsměvem a začal jíst.

Satan zavrtěl hlavou a povzdychl si. „Je to banda idiotů. Jak tomu můžou věřit? A jak sakra můžou přežít denně poslouchat tisíckrát, jak je bůh nejlepší, když na ně z vysoka kašle. A když říkám z vysoka, myslím tím fakt doslova z vysoka,“ komentoval. Waydan se pousmál a přikývl.

„Tak co, nelíbilo se ti v kostelíku, Sate?“ ozval se Luc provokativně. Akorát si to mířil i s obědem ke stolu. Normálně by mu to přinesly succuby, ale on byl džentlmen a když viděl, že mají teď všechny plné ruce, vzal si to sám.

„Ty jsi to taky ve zdraví přežil. To nechápu. Já jsem tam sotva vydržel když začali zpívat. Natož na celou mši. Málem jsem se pochal smíchy a pak už mi skoro vybouchla hlava. Ty kecy jsou sice úplně prázdný, ale i tak to zatěžuje hlavu,“ dodal.

„No, je to něco jiného, když se v tom narodíš. Nezpochybňuješ všechno hned. Pokud jsi normální, což nás v Nebi tolik není, tak ti časem všechno připadá divný. Otec si protiřečí ve všem. Odůvodňuje věci stylem, který nedává smysl. Všechno je v rozporu s tím, jak to chápeš. Postrádalo to logiku. Ani on sám nevěděl, jak to všechno je a není.“

Samý lži obalený dalšíma. Záplaty na záplatách. Vysvětlení bez toho, abys opravdu pochopil o co jde. Samý fakt špatný metafor. Hloupým lidem

stačí málo," vysvětlil Lucifer a podíval se na bratra, jako by očekával, že mu to odsouhlasí a on přikývl.

„To jo. Bůh je láska. Nechce, aby trpěli. Všechno je vůle boží. A přitom všichni trpí a nikdo ho ani nikdy neviděl. My v boha věříme, ale protože ho známe, ale... a co ty sušenky, vážně věří tomu, že to je Kristovo tělo? Protože to by bylo fakt už šílený," zeptal se Satan.

Luc s Waydanem si vyměnili pohledy. „Ne, to je jenom symbolika," odpověděl Waydan.

„I když já bych se u některých ani nedivil. Někomu ta víra přeroste přes hlavu a znáš to, čeho všeho jsou ve jménu víry schopní," dodal Luc. Satan přikývl.

„Jo, mám jich na patře dost," opáčil. Lucifer se na něj tak podíval a usmál se. Dokonce na chvíli přestal i jíst.

„No a jak to uděláš? Už máš nějaký plán? Teď když jsi viděl, jak to tam funguje," vyzvídal Luc. Satan se zamyslel a pak zavrtěl hlavou.

„Vůbec. Všechno je kontraproduktivní. Jako napadlo mě asi miliarda způsobů jak si s nima hrát, ale to bych byl za zlouna. A strašení přímo v kostele jsi mi zakázal," řekl. Luc se pousmál a přikývl.

„Jo, to by bylo už moc. Najdi způsob, jak je zlomit. Zlom jich co nejvíc, některý postraš, když to s nima nepůjde snadno a pak se vrať do Pekla pro titul. My s Waydanem zatím pomučíme pár duší, nějaký dostaneme do Pekla a pak se rozloučíme. Na dlouho. Už se rozhodl, že stráví zbytek jejího lidského života u ní v hlavě," objasnil.

Satana to překvapilo i když věděl, že to tak stejně dopadne. Bavili se o tom. „Budeš mi chybět, kámo," zmínil Satan a podíval se na Waydana skoro smutně. Waydan se pousmál a přikývl.

„Taky mi budete chybět, hoši. Ale bez urážky, Rinka mi chybí mnohem víc," prohlásil a z legrace od nich z obou stran schytl malý plácanec po zádech.

„Kde je vůbec Gabriel? Už dlouho jsem ho neviděl," zeptal se Satan. Luc s Waydanem pokrčili rameny.

„Bůhví, kde je tomu démonovi konec, ten by si tvoji misi užil, Sate," rýpnul do něj Luc.

A kde byl konec Gabrielovi? Ten měl být na Zemi. Nevztahovaly se na něj boží tresty ani zákony. A teoreticky ani ty pekelný. Byl svobodný démon. Sice se mohl setkat s nepříjemnostmi na Zemi, protože bůh ho viděl, a sem tam mu mohl přichystat nějaké nepříjemné překvápko, ale toho se Gabe

nezalekl, takže to boha přestalo bavit. Pochopil, že na to vynakládá mnohem víc energie, než by Gaba nějak zastrašilo. A tak toho nechal.

Gabriel se patlal ve svojí luxusní kuchyňce s těstem na palačinky. Chtěl překvapit svojí drahou přítelkyni, ale nějak se mu to víc než nedařilo. Tak maximálně jí šlehne, až uvidí ten nepořádek v kuchyni.

„Že já jsem radši nezůstal s tou zrzkou, která nejedla sladký,“ mumlal si pro sebe. „I když... ta nejedla nic, jen zeleninu, a nesnesla, když jsem jedl maso před ní. Tak nic, беру to zpátky, ale tohle je nechutný,“ stěžoval si, zatímco vyhazoval skořápky od vajíček do koše.

Všechno bylo od těsta a vajíček, od mlíka a másla a to ty věci snad ani pořádně nevybalil. Jestli někdo byl anti talent na vaření, byl to Gabe. Spálil by i vodu. A to se ho Abigail za ty dva měsíce, které spolu byli, snažila naučit aspoň omeletu.

Waydan taky nikdy neuměl vařit, ale za poslední dobu, kterou trávil s Lucem na Zemi, tak se to intenzivně učil. On si občas užíval, když mu succuby nosily dobrůtky, ale byl trpělivý a učenlivý a strašně moc potřeboval a chtěl být soběstačný.

A tak proto, že má rád maso, tak se naučil dělat steaky a brambory. Vaječné omelety a palačinky, těsto na pizzu i špagety. A proto, že zjistil, že jako Elza mám celiakii, snažil se to všechno zvládat i v bezlepkové formě, aby mi to jednoho dne mohl dát ochutnat.

Zato Gabriel tohle dělal čistě ze sobeckých důvodů. Vidina sexu ho zase úplně rozbila. Byl horší než Satan kdysi. Vážně. Sice neměl stejné skóre, což ani nešlo vzhledem k tomu, kdy s tím začal. Ale ženský střídal víc jak Satan ponožky.

Gabriel sice neuspěl s palačinkami, ale rychle se dal do úklidu. Bylo už skoro půl páté a za chvíli měla dorazit jeho přítelkyně Lisa. Kdyby viděla ten čurbes, zcela určitě by se zlobila a to, čeho se Gabriel snažil docílit by mělo opačný efekt.

Nejspíš si říkal, že to nevádí, že kdo nic nedělá, nic nezkazí, ale to se spletl. Vždycky lepší něco než nic, ne? Platí to když se bavíme o penězích, o gestech, lásce, sexu, jídle, zábavě... vlastně mě nenapadá nic, v čem by tahle rovnice neplatila. Možná tak v nemocech.

Když konečně umyl poslední ulepený cákanec na lince a zavázal pytel od koše, vytáhl z kapsy mobil a zavolal Abigail. I když se rozešli, byli už roky přátelé. Abigail si všechny demony držela při sobě i jen jako kamarády.

„Abby, to jsem já Gabe, máš chvílku? Nechtěla bys někam zajít? Nebo spíš, nemohl bych zajít já za tebou? Potřebuju terapii,“ prohlásil. Z druhé strany se ozval jen sotva slyšitelný výdech, jak se pousmála.

„Mám chvílku a jsem v ordinaci, tak přijď, čekám na tebe,“ odpověděla a vytýpla mu to. Gabe si strčil mobil zpátky do kapsy, rychle zkontroloval stav úklidu, popadl klíčky a vyrazil rovnou za svou ex.

Waydan vyhrál nad několika smrtelníky jejich duše a pak se vydal ven na procházku po městě. Lucifer viděl ten jeho výraz a už se na to stejně nemohl dívat, takže po něm už dál nic nechtěl. Místo toho se šli se Satanem pobavit dolů do *Neřesta* na parket a k baru.

Waydan sice klukům řekl, že už mě nebude sledovat, že chce, abych měla taky nějaké soukromí, ale porušil to. Spíš nechtěl, aby mě sledovali oni. On mohl, byl to přece můj snoubenec.

A tak mě doprovázel všude, kam jsem se hnula. Byla jsem v drogérce koupit si něco pro radost. Tam fakt utrácím nejvíc. Mám doma miliardu malovátek a stejně si pořád kupuju další. Myslím, že to je nějaký druh postižení.

Sice to chlapy obecně moc nebaví, Waydan ale vypadal, že kdybych ho viděla a on mohl být se mnou, nevadilo by mu to. Když jsem byla o dvanáct stovek lehčí a o plnou tašku sračiček těžší, šla jsem ještě pro něco do normálního obchodu. Nemusela jsem spěchat. Můj přítel říkal, že bude pracovat dýl a být sama doma mi dneska nějak vadilo.

Když jsem vylezla z metra, venku bylo ještě ostré slunce a 30 stupňů. Neměla jsem to tak těžké, tak jsem se rozhodla, že si dám zmrzku. Nebo bezkofeinové latté se šlehačkou.

Koupila jsem si jedno střední a posadila se s tím na lavičku do stínu. Waydan si sedl vedle mě a smutně na mě koukal. Vypadalo to, že nad něčím přemýšlí.

Seděla jsem tam takhle asi hodinu. Nijak jsem neměla chuť jít domů. V uších jsem měla sluchátka a pozorovala jsem lidi, jak dobíhají autobusy, jak nesou nákupy, jak čumí do telefonů, nebo pokuřují na zastávkách a do toho mi hrála hudba, která mě nutila přemýšlet o mém životě.

Momentálně jsem nebyla moc šťastná, takže jsem byla v takovém transu, kdy jen poslouchám hudbu, přemýšlím, píšu deníky, knížky a snažím se vymyslet plán, abych se cítila líp. Třeba změnu přístupu, ale prostě nejsem jako ostatní. Jsem citlivá a dřív nebo později mi ty emoce stejně vybuchnou do ksichtu.

A můj přítel? Celý den se mi neozval. Zase. Už je takhle divný několik měsíců. Moc mi nepíše. Mám pocit, že o mě ztrácí zájem. Nejen, že spolu moc nespíme, což je proto, že spolu nic nepodnikáme, ale on to vidí naopak. Že spolu nic nepodnikáme, protože spolu nespíme. A to je začarovaný kruh.

Už ani nevím kdy to začalo. Ale najednou mi začal odsekávat, sekýrovat mě, komandovat mě a být lhostejný k mým pocitům. Někdy byl dost hnusný a agresivní, ale ne tak, že by mi ublížil, spíš jen tak, že ať jsem řekla cokoli, tak na mě útočil.

Měla jsem toho dost a chtěla jsem se s ním rozejít, ale vždycky, když jsem se k tomu chystala, najednou byl hrozně milej a já začala přemýšlet nad tím, jestli nejsem jenom pitomá.

A takhle už to bylo nějakou dobu. Ale měla jsem strach, že už nikdy nenajdu nikoho takovýho. I když na druhou stranu, nebylo by to dobře? Třeba najdu někoho lepšího? A jo, tohle všechno vím, ale rad' sám sobě, co? Když to podělám, budu si to vyčítat.

„Ach jo,“ povzdychla jsem si. Waydan si povzdychl se mnou. Bylo to jako by mi četl myšlenky. Nedokázal se na mě dívat, když jsem byla smutná. A o to těžší bylo to, že mě nemohl obejmout.

Gabriel akorát dorazil za Abigail do ordinace. Zavřel za sebou dveře a objal jí. „Copak tě ke mně přivádí, Gabe? Zase problémy s přítelkyní? Máš furt tu stejnou, že jo?“ vyptávala se, zatímco si přejela dlaněmi po hladké sukni na stehnech, aby se mohla decentně posadit.

Gabriel na ní civěl jako na obrázek. A přestal když si hodila své dlouhé zrz vlasy na jednu stranu a upřely se na něj její oči. Co na tom, že jí bylo čtyřicet, byla atraktivní. „Nejsem vztahovej materiál, vůbec mi to nejde. Stejně tak jako mi to nejde v kuchyni,“ prohlásil a natáhnul se na její gauč.

„Aspoň, že ti to jde v posteli,“ rýpla si. On se pousmál a zavrtěl hlavou. „Tam taky ne? Sakra,“ zašeptala a ze zvyku popadla svůj notýsek. Gabe se zvedl a chytl jí za zápěstí, aby jí v tom zabránil.

„Bez notýsku dneska. Hele, já nemám problémy v ložnici. Jenom se mi moc nechce, jestli mě chápeš. Lisa je nádherná a s tím není problém a ani nemyslím na žádnou jinou, ale jak říkám, nejsem vztahovej materiál a prostě je to na mě dlouhý a pořád stejný,“ objasnil.

Abigail na něj mlčky koukala. Malinko si to brala osobně, ale už to bylo dávno a ona měla manžela a dvě děti. „To mě mrzí, že se tak cítíš. A co Lisa, cítí nějaký problém mezi vámi?“ vyzvídala. Gabe pokrčil rameny.

„Nevím. Chtěl jsem to překonat. Dneska jsem pro ní dělal palačinky, ale tragédie. Nakonec z toho nic nevzniklo. Tak jsem to zabalil. Cítím se děsně,“ vyprávěl.

„Kdybys byl smrtelník asi bych ti dávala jiný rady, ale nestárneš. Možná se vážně do vztahů nenuť. Chápu, že máš pocit, že to tentokrát zvládneš, ale nezvládneš. Ne dokud to nevyřešíš v sobě,“ řekla. Gabriel na ní překvapeně koukal.

„Nevyřeším co?“ zeptal se.

„Toho raněnýho kluka. Toho anděla, co si musel odpírat život. Možná to chce ještě jednou tolik času na nápravu, abys pochopil, že ti nic neuteče. Hezký ženský budou pořád. A chytrý taky,“ dodala.

„Pálí ti to, víš o tom?“ zeptal se a ona se pousmála.

„Co Waydan, stýkáte se? Už jsem ho dlouho neviděla,“ zmínila po chvíli a překvapilo jí, když Gabe zavrtěl hlavou.

„Neviděli jsme se měsíc. Ale myslím, že je na Zemi. Má tu nějaký pochůzky se Satanem a Lucem. A taky chodí za Rinkou,“ objasnil. Abigail přikývla jako že tomu rozumí.

„A nechtěl by sis i s ním vyrazit? Dneska?“ navrhla. Gabriel se zamyslel a nakonec přikývl.

„Jo, to zní fajn. Zavolám mu,“ řekl a vytáhl zase telefon z kapsy, ale vyrušil ho zvonící mobil Abigail, který ležel na stole a vlivem vibrací se točil na místě jako praštěný.

„My o vlku...“ zašeptala, natáhla se pro mobil a dala si ho k uchu. „Ano? Zrovna jsme se o tobě s Gabrielem bavili. Je tady se mnou. Nechceš se stavit?“ zeptala se.

„Ahoj, Abby. Jo rád. Chtěl jsem se zeptat, jestli máš chvíli. Potřeboval bych ti něco říct. A nevádí mi u toho Gabriel. Dlouho jsem ho neviděl,“ řekl. Abby se nadšeně usmívala.

„Tak paráda. U mě, nebo chceš jít někam do baru?“ zeptala se.

„Barů mám plný zuby, spíš bych chtěl někam do klidu, jestli to nevádí,“ odpověděl. Ona zavrtěla hlavou a usmála se.

„Vůbec ne,“ zašeptala a podívala se na Gaba, který zvědavě nadhazoval hlavou, aby mu řekla, o čem se spolu s Waydanem baví. Ta ho odbyla jen mávnutím ruky.

„Tak za půl hodinky?“ řekl Waydan. Abigail se podívala na hodinky a přikývla.

„Jasně, tak za půl hodíky. Zatím,“ opáčila a položila telefon zpátky na stůl.

„Není třeba tlumočit, pochopil jsem,“ zmínil Gabriel a pak se na sebe jen usmáli.

Já jsem akorát doma vyložila nákup. Máma byla někde pryč. Byla nějaká akce u ní v práci, takže jsem měla před sebou volný večer. Většinou ho trávím nějak poklidně, ale každou chvíli měl přijít můj přítel Marek. No a to je vždycky o něčem jiném.

Bud' se díváme na televizi, nebo spíme, protože on je unavený, nebo on kouká na fotbal a ostatní hloupý sporty a já si něco píšu, nebo hraju něco na počítači.

Waydan seděl u mě na posteli a pozoroval mě, jak běhám tam a zpátky po pokoji a něco hledám. „Hm, to je divný, ještě před chvílí to tady bylo,“ šeptala jsem si pro sebe. Po chvíli jsem si dokonce začala i zpívat.

„Kde jsi, ty... ztracená... podprsenko!“ pěla jsem a pak jsem jí našla na dně šuplíku. Trochu zmuchlanou, ale pořád v pohodě. Když Waydan viděl, že ze sebe strhávám oblečení, abych si vyměnila podprdu, fakt nádherně ztuhl.

„Ježiš, Rinko...“ Chvíli nevěděl, jestli se má otočit, nebo ne, ale nakonec si dal ruce před oči. Tolik k tomu, jaký byl džentlmen. Ale pořád to byl chlap, a tak to nevydržel dlouho a stejně roztáhl prsty, aby přes ně viděl.

O jednu podprdu a lehce zaskočeného Waydana později, jsem uslyšela štrachání klíčů v zámku. Byl tu Marek. Akorát včas.

„Čauky, tak co v práci? Jsi tam byl nějak moc dlouho,“ vyzvíдалa jsem už na chodbě, zatímco jsem si tak trochu vynutila pusku, protože sám by mi jí nejspíš nedal. Možná zapomněl, protože měl plné ruce a zouval se. A možná taky ne.

Trochu mě to zamrzelo, ale držela jsem hubu a krok. „Promiň, nevěděl jsem, že se to tak protáhne, měl jsem meeting a pak jsem potkal spolužačku a zakecali jsme se,“ odpověděl a když si zul boty, vyndal z tašky brambůrky a colu.

„Dáme si? Můžeme u toho kouknout na ten film, jak jsi o něm mluvila včera,“ navrhnul. Překvapilo mě to, čekala jsem spíš, že bude vyjít moje zásoby a že bude radši koukat na fotbal. Že by zabralo to, co jsem mu říkala o tom, jak se u mě doma na fotbal koukat nebudeme?

Waydan se úplně naježil, když ho viděl. A taky vstal z postele, když si vedle něj sedl Marek. Já jsem si mu vylezla na klín a políbila ho na krk. Byla jsem na něj celou dobu naštvaná, ale když jsem ho viděla, vztek mě přešel. Navíc byl milej, a celkem mi chyběl. Neviděli jsme se dva dny.

Waydan tohle vidět nechtěl a nepotřeboval, stejně se ale nedokázal odtrhnout očima a odejít. „Jsem hned zpátky, zlato,“ řekl Marek po chvilce, políbil mě na tvář a šel na záchod. Slyšela jsem, že tam telefonuje, ale nerozuměla jsem ani slovo.

Posadila jsem se na postel a čekala, až přijde. Zatím jsem se snažila vymyslet nějakou zábavu. Waydan si sedl zase vedle mě a položil mi ruku na stehno.

Samozřejmě jsem necítila jeho ruku, ale cítila jsem něco... Podívala jsem se na své stehno, což ho úplně vyděsilo. Nevím co to bylo, ale projela mnou elektrizující vlna chladu, která byla jako obří husí kůže po celém těle, ale spíš než zvenku, jsem jí cítila zevnitř.

„Jsi moje, i když o tom nevíš. A pořád budeš jenom moje,“ řekl a pak se tak zadíval do prostoru. Nakonec si všiml mikiny, kterou Marek ledabyle pověsil na židli u mého stolu. Z kapsy tam něco trčelo. Vypadalo to jako roh krabičky od bonbónů. Waydan se zvedl a podíval se pořádně.

A když to viděl, tu mikinu shodil na zem tak, že krabička vypadla z kapsy rovnou na zem. Lekla jsem se toho zvuku, ale když jsem viděla, co to je, lekla jsem se ještě víc. Byly to kondomy. A my dva je nepoužívali. Nikdy.

Můj mozek se okamžitě dostal do analytického módu. A to na všechny detaily typu: Když je má v mikině, se kterou teď přišel, musel je použít nedávno. A musel na ně zapomenout, protože jinak by je někam schoval.

Vstala jsem z postele, natáhla se pro krabičku a otevřela jí. Byl tam jen jeden. Udělalo se mi špatně a zvlášť když se Marek najednou zjevil ve dveřích mého pokoje a viděl mě s krabičkou od kondomů v ruce.

Úsměv mu ztuhl na rtech. „Co to děláš?“ syknul na mě. Syčet jsem měla spíš já, ale otočil to proti mně tak, jak to má ve zvyku. Vynadal mi, že jsem se mu hrabala v kapsách, přitom nehrabala. A i kdyby, tohle je větší prohřešek!

„Hrabeš se mi v kapsách?“ prsknul na mě.

„Ne, vypadlo ti to z kapsy, tak jsem to šla zvednout. Takže... teď mi dej klíče a vypadni,“ zašeptala jsem se zaťatými zuby. Waydan nás bedlivě sledoval. Měl strach, aby mi Marek neublížil.

„Proč? Co blbneš? Já jsem přece nic neudělal. Jsi hysterická a zase skáčeš k unáhleným závěrům,“ pokračoval. Podívala jsem se na něj tak, jako ještě nikdy na nikoho. Srdce mi bušilo jako šílené a já cítila zradu. Ale dobře mi tak, měla jsem se s ním rozejít už když jsem tušila, že si píše s nějakou holkou. Moje intuice se nikdy nemýlí, nechápu, že jí nikdy neposlouchám.

„Tak já skáču k unáhleným rozhodnutím? Jsem hysterická? Ještě jsem ani nezačala být. Dej mi ty klíče a vypadni jsem řekla,“ můj hlas už skákal nahoru a dolů, lámal se pod přívalem emocí, vzteku, smutku, zrady a zoufalství. Mohl být rád, že jsem na něj nezaútočila a nezačala mu nadávat do bezvědomí.

„Já tě nepodvádím ježiši,“ ječel na mě, aniž by se vůbec odhodlal vyndat ty klíče z kapsy. Myslel si, že to se mnou uhraje, ale to se teda plete. Jestli něco nedokážu odpustit, tak nevěru. Ještě bych odpustila líbání, ale sex nikdy. Nikdy!

„Sklapni, ty idiote! Máš bod za použití kondomu, jinak bych tě nejmíň zabila, teď mi dej ten klíč a vypadni!“ řvala jsem na něj už hystericky jak si přál.

On na mě ale jen koukal a snažil se vymyslet přijatelnou výmluvu, bylo mu to vidět na očích, ale nezajímalo mě to. „Dělej, nebo tě zabiju!“ křičela jsem.

Waydan byl ve střehu, kdyby na mě Marek sáhl, aby mě mohl bránit, ale to on by si nedovolil. Teda doufám. Což se o mě říct nedalo, měla jsem chuť ho zmlátit. Nejmíň.

„Zlato, já jsem nic neudělal. Přisahám. Ty kondomy jsem vzal s sebou, kdyby náhodou...“ Já mu hned skočila do řeči.

„Kdyby náhodou co? Kdyby ti na péro spadla nějaká ženská cestou za mnou? Protože my dva je nepoužíváme, tak jak by sis mohl myslet, že... tohle nemá cenu, já nejsem úplně blbá, víš?“ pokračovala jsem. On na mě zaraženě civěl. Došly mu argumenty. Ale mě ne!

„A jsi hnusnej. Jak jsi mi to mohl vůbec udělat? A jak mi můžeš ještě lhát?“ vztekala jsem se. A když se pořád neměl k tomu, aby mi dal ten klíč, popadla jsem jeho mikinu i tu krabičku s kondomy a mrskla jsem to po něm.

„Nesnáším tě ty hajzle!“ pokračovala jsem už se slzami v očích, nešlo to neukázat bolest. Prostě to nešlo. Hlas se mi třásl stejně jako ruce. Srdce šlelo a mě bylo na omdlení, ale ne teď. Až vypadne.

„Já jsem s nikým nic neměl, lásko. Přisahám,“ začal zase něžně, což mě dopálilo.

„A ty kondomy jsou asi moje, ne? A neříkej mi lásko. Už nikdy, rozumíš? A kdo to je? Někdo z práce? Ta tvoje kozatá kolegyně, který lajkuješ fotky na facebooku?“ prskala jsem.

Waydan na mě tak zničeně koukal se slzami v očích. Nejspíš by dal cokoli za to, kdyby to mohl vyřešit za mě a obejmout mě, ale to nemohl. Zatím.

Marek se zasmál. „Jsi paranoidní. Úplně mimo. Víš co, stejně jsi moc upjatá a mě to s tebou nebaví. Možná, že za tou kolegyní půjdu,“ prohlásil, což mě málem zarazilo do zemského jádra.

Uděkala jsem k němu dva dlouhé kroky, chytla jsem ho rukou za krk a strhla dolů k zemi. „Jsi nechutnej a doufám, že budeš mít jednou erektilní dysfunkci!“ dodala jsem, strčila jsem do něj a zírala na něj, až mě pálily oči. Měla jsem pocit, jako by mi v nich šlehalý plameny.

On na mě jen šokovaně civěl ze země. Pak se zvedl a měl chuť do mě nejmní strčit, viděla jsem to v jeho obličejí, ale váhal. „Zasraná krávo, nešahej na mě!“ zařval a strčil do mě, že jsem zavravorala a spadla na postel. Jak že mi to řekl?

Waydan se naštval a dupnul mu na nohu tak silně, že Marek vyštěkl bolestí, hodil po mě klíč a prásknul dveřmi. A když byl pryč, se mi ulevilo. Nepochopila jsem ten konec, ale bylo mi to jedno. Jen jsem si objala kolena a plakala jsem. Hodně. Už nikdy žádnýho chlapa nechci, je to teror.

Waydan se u okna ujistil, že je Marek pryč a pak šel ke mně a objal mě, že jsem z toho přestala brečet. Cítila jsem zase tu elektrizující vlnu chladu po celém těle. Tentokrát to nebylo ale vteřinové, ale přicházelo a odcházelo to jako křeč.

„Už nikdy ti nikdo neublíží, Rinko, protože to nedovolím. Nikdy,“ zašeptal mi do ucha a políbil mě na něj. Ted' se mi husí kůže rozlila po krku až k ramenu.

„Bože, co to je?“ zašeptala jsem překvapeně z toho, co to cítím za divné šimrání po těle. Bylo to ale tak příjemné, že jsem občas zavřela oči a snažila se si to vychutnat. Jako by mě to nabíjelo energií, kterou jsem ztrácela tak dlouho.

„Miluju tě. Brzy se uvidíme, lásko,“ zašeptal mi Waydan do ucha a pak odešel. A já jsem si otřela slzy po tom hysterickém pláči a šla jsem si dát horkou vanu na uklidnění.

Nevím proč, ale vždycky, když jsem byla nemocná, měla jsem teplotu, rýmu, migrénu, bolesti břicha. Nebo když jsem byla smutná, nešťastná, zoufalá, unavená, nebo moc nadšená, vždycky jsem šla do vany. A vždycky mi pak bylo líp.

Waydan si povzdychl a pak se rychle přenesl do jiné dimenze. Do roku 2025 tam, kde já nejsem a ani nemůžu být. Tam, kde poznal Zemi a Abigail.

„Waydane, tak ráda tě vidím,“ vypískla nadšeně Abigail a skočila mu kolem krku, když ho viděla stát mezi dveřmi. Tvářil se zdrchaně, ale lehce se na kamarádku usmál. Přemohl se k tomu.

„Ahoj, ahoj. Já tebe taky,“ šeptal, objímal jí, ale neusmíval se jako obvykle. Byl vážně raněný tím, co před chvílí se mnou prožil. Nebo spíš po tom, čeho byl svědkem.

„Wayde!“ štěknul nadšeně Gabe a taky mu padl do náruče. „Co je ti, ty kluku jedna ďábelská, tváříš se jak na pohřeb,“ vyzvídal.

„To proto, že skoro z jednoho jdu. Možná i z něčeho ještě horšího,“ zmínil a zavřel za sebou dveře. Gabe se vrátil zpátky na gauč a udělal Waydanovi místo vedle sebe. Abby se na něj starostlivě dívala a čekala, co z něj vypadne.

Waydan se posadil vedle Gaba a povzdychl si. „Byl jsem za Rinkou. Její přítel jí podváděl, a ona se to teď dozvěděla. Bylo to docela dost... hnusný. Bojím se jí tam nechávat samotnou,“ řekl.

Abigail se zamračila a natáhla k němu ruku. Položila mu jí na koleno, což bylo nejdál, kam dosáhla a pohládila ho po něm. „To mě mrzí,“ zašeptala. Gabe mu zas položil ruku na záda, aby ho utěšil.

„Chtěl jsem se s váma rozloučit. Dlouho tu nebudu,“ prohlásil. Gabe s Abby si vyměnili pohledy.

„Jak jako tu dlouho nebudeš? A kde budeš?“ vyzvídal Gabriel netrpělivě i za Abby. Waydan se povzdychl.

„Budu s Rinkou. Už jsem se rozhodl. Budu její démon našeptávač a budu s ní až do konce,“ prozradil. Oběma jeho přátelům se zatajil dech.

„Je to dobřej nápad?“ zeptal se ho Gabe po chvilce ohlušujícího ticha. Waydan přikývl.

„Ten nejlepší. Nemůžu bez ní být tak dlouho, zabíjí mě to. A nechci, aby na ten život byla sama. A zvlášť, když to musí přetrpět kvůli mně,“ objasnil. Gabe přikývl jako že tomu rozumí.

Abby se zalily oči slzami, když pochopila, že už se s Waydanem nikdy neuvidí. „Je mi to líto, Abby. Nikdy na tebe nezapomenu,“ řekl a tím jí rozbřečel úplně. Hned na to mu padla do náruče i přes ten konferenční stůl – doslova si na něj lehla.

Waydan jí držel jako by rád dneska držel mě. Míř vášnivě, ale stejně upřímně a plný emocí. Potom jí políbil na tvář když se od ní odtahoval a něco jí zašeptal do ucha. Ona přikývla a taky ho políbila. Jejich přátelský polibek byl slaný od slz.

Gabriel na ně na oba smutně koukal. Taky mu to bylo líto, ale byl si jistý, že se s Waydanem zase setká. „Já se budu Abby věnovat i za tebe, aby se

neustýskala,“ prohlásil Gabe a usmál se na Waydana. Ten přikývl a úsměv mu opětoval.

„Možná by nebyl tak blbej nápad zajít do nějakýho baru, uděláme si rozlučku, co? Zahrajeme si kulečnick a tak,“ navrhnul Waydan. Gabe s Abby souhlasili.

Démon v mojí hlavě

Waydan se vrátil po té rozlučce s Abby a s Gabrielem domů. Sedl si na gauč v obývací, ani se neobtěžoval rozsvítit světlo. Bylo kolem 5. ráno. Ale Lucifer měl lehký spaní a vzbudil ho i holub na parapetu. I když, ten by asi vzbudil i spáče, protože těma pařátkama dokázali být pěkně hluční.

Slyšel dveře a šel se podívat. Věděl, že to bude Waydan, protože ho večer neviděl přicházet. Zastavil se mezi dveřmi do obývací a podíval se na něj, jak tam sedí po tmě.

„Co tak sklesle, brácho, něco se děje?“ zeptal se a přisedl si k němu na gauč. Waydan se na něj podíval s lesklýma očima.

„Včera jsem viděl, jak se ten kluk k Rince chová. Pomohl jsem jí si všimnout, že jí podvádí a pak se rozešli. Bylo to dost hnusný a měl jsem chuť ho zabít. Ale nakonec to dopadlo relativně dobře, ale Rinka je smutná a já nechci, aby byla teď sama. Udělám to dneska,“ oznámil mu.

Luc se zhluboka nadechl a chvíli vzduch držel v plicích, než ho vypustil ven. Potom bratra jen objal. „Nikdo se o mojí dceru nepostará líp než ty. Věřím, že mi jí přivedeš zpátky do Thallaranu a pak bude svatba. Jen to nesmíš posrat, buď jí nablízku, ale drž si od ní odstup. Zkus na ní Satana, jak jsi navrhoval,“ řekl a podíval se na něj.

Waydan přikývl. „Budeš mi strašně chybět, brácho. Ani nevím, co si bez tebe počnu. A zvlášť, co si bez tebe počne Peklo,“ dodal Lucifer. Waydan se pousmál.

„Pohlídej za mě Gaba a postarej se o Marcella,“ zašeptal. Lucifer se zasmál a přikývl. Gabriel byl vážně připad na hlídání o tom žádná.

„Neboj se. O oba se postarám jako o vlastní děcka. A kdy se k tomu chystáš?“ vyzvídal Lucifer a opřel se o opěradlo gauče. Waydan udělal to samý a hlasitě vydechl.

„Za chvíli. Chtěl jsem se s tebou ještě rozloučit. A kdybys spal, počkal bych do rána. Ale když už jsi vzhůru, udělám to dřív. Měla by vstávat do školy,“ odpověděl.

Lucifer se na něj mlčky díval a přemýšlel. Formoval otázku. Nakonec řekl jen: „No a jak to uděláš?“ zeptal se. Waydan se zamyslel. Bylo několik možností, jak se jako démon dostat člověku do hlavy. Bylo to kouzlo přes *Modrý Plamen*, nebo nahrazení duše, což nepřipadalo v úvahu, protože pak

by mě o duši připravil a sežral jí a v našem případě by to bylo dost divný, vzhledem k tomu, že je ta duše vlastně jeho.

Potom tu byla lest, že bych ho doslova vypila, ale to byla taky kravina, a nakonec tu bylo propojení srdcí. A vzhledem k tomu, že jsem měla díky rituálu střípek jeho srdce a když jsem byla malá, jeho esence mi kolovala v žilách. A taky proto, že jsem jeho pokrevní příbuzná. Možná... pak by propojení srdcí mělo fungovat nejlíp.

Má to jiný průběh, ale i výsledek. Normálně se démon dostane do hlavy a může plně ovládat celé tělo hostitele, ale to Waydan nechtěl. Nechtěl mi narušit funkce, chtěl mi jen být na blízku. A tohle, kdyby to vyšlo, by znamenalo, že bude mít jen jednu půlku mého mozku. A do té druhé nedokáže nijak výrazně zasahovat. Je to dost, ale když toho nechtěl využít, tak to bylo akorát.

„Propojení srdcí,“ řekl a ukázal mu jizvu na dlani, která se mu nikdy nezahojila. Lucifer na jeho dlaň šokovaně civěl. Nikdy si toho nevšiml. Ta jizva nebyla výrazná a dlouhá, ale krátká a malá. A stejně tak netušil, že on už ten rituál provedl.

„Waydane... ty jsi... u všech Ďasů, ty jsi vážně riskoval život použitím Zephyrisu, abys udělal ten rituál nesmrtnosti s mojí čerstvě narozenou dcerou? Mohlo tě to zabít!“ prskal.

„Mohlo, ale nezabilo. A nejspíš mi to dalo imunitu, když se mě pokusil otec tou čepelí zabít,“ opáčil. Lucifer přikývl. Jeho oči se mu zalily slzami, když si uvědomil, že všechno, co tehle démon udělal byl šílený risk a že ho mohl ztratit. A místo toho se z něj stal Ďas.

„Stav se za náma někdy. Se na nás podívat. Na ní teda, ale víš jak to myslím,“ řekl Waydan a Lucifer po chvíli přikývl a poplácal bratra po zádech.

„Samozřejmě,“ řekl. Pak se na něj podíval. „Jo a, Waydane, nesmíš jí říct, co je zač. Trápila by se kdyby to věděla a musela žít jako smrtelnice. Chtěla by zpátky a mohla by se o to pokusit, a to by jí zničilo duši... nesmíš jí to říct, slib mi to,“ naléhal. Waydan přikývl.

„Neřeknu. A i kdyby, tak to nedovolím. Její duši budu chránit jako jsem jí vždycky chránil. Slibuju. Neboj se,“ dodal. Lucifer se pousmál. Ulevilo se mu. A jestli někomu věřil, byl to Waydan. Vždyť už se mu ve všem osvědčil.

„Dobře. Víím, že jsi citlivý a s Rinkou ztrácíš rovnováhu, ale tentokrát to musíš dokázat ovládnout. Jde o její život. Buď na sebe tvrdej, jako voják v mých službách. A když náhodou něco... aspoň to zahraj do outu,“ dodal.

„Neboj se, brácho. Až se seznámíme, budu jí radit se životem, aby byl co nejkvalitnější, nejdelsí a nejhezčí a pak se vrátíme oba domů, kam patříme. Pokusím se vypnout svoje emoce a ovládat se. A když se mi to vymkne, budu improvizovat,“ řekl Waydan tak, že to Lucifera vážně uklidnilo.

Když se Waydan s Lucem rozloučili, Waydan se šel projít po městě, aby se ještě naposledy nadýchal čerstvého vzduchu a protáhl se, protože u někoho v hlavě to je jiný. To, co démon uvidí bude jen to, co chce vidět hostitel. Klidně nic, když to bude tak chtít. Tedy plus mínus. Ale rozhodně to není opravdový čerstvý vzduch, ale jen napodobenina reality.

Já jsem po tom včerejšku byla pořád smutná, unavená a oteklá a taky jsem z toho dostala rýmu. Jak pak by ne, když jsem se skoro vybrečela z podoby. Ale už jsem se cítila líp. Zapsala jsem si to do deníčku a snažila jsem se myslet pozitivně. Třeba na to, že už žádnýho chlapa nechci, protože jsou s nimi jen starosti.

Měla bych se soustředit sama na sebe, abych byla zdravá a v pohodě. To mi poradila i máma. Ona taky nikoho nechce. Pochopila, že jí je takhle líp a pořídila si kočku. Jmenuje se Křupinka a je to pěkná pinda. Pořád všude čůrá.

Někde jsem četla, že to kočky dělají, když s něčím nejsou spokojení. Ale už nám neřeknou s čím nejsou spokojení. To aby si člověk hrál na detektiva. Že bych začala taky všude čůrat? Třeba by si konečně někdo všiml, že nejsem v pohodě... ne sranda.

Bylo půl sedmý a do školy se mi dneska po tom všem nechtělo a už vůbec ne takhle, tak jsem si ještě lehla a zavřela na chvíli unavené oči. Nicméně jsem nemohla spát, protože jsem neustále jenom kašlala a smrkala.

A tak jsem měla jen zavřené oči a snila jsem. Moje hlava – jediné místo, kde jsem tady na tom světě měla trochu klidu. Teda, když mě nepožíraly myšlenky zažíva.

To bylo pořád samý: *Nedělej tohle! Udělej tamto! A co když tohle...? Zajímalo by mě, jestli... Jak je možný, že...? Měla bys udělat tohle, protože když to neuděláš... Ale bylo by příjemnější to nedělat a dělat radši tohle, ale když to uděláš... Proč? Proč to tak je? Jsi hrozná! Nejhorší. Jsi skvělá! Nejlepší...*

Měla jsem asi tisíc hradů, zámků, luxusních domů, vysněných pláží a všeho možného, ale stejně jsem se ráda vracela domů. Všude dobře, doma nejlíp. Takže jsem snila o místnosti, kde jsem nejvíc. O svém pokoji.

Nevím proč, ale asi proto, že to tam bylo uklizený a nikdo mi tam nemohl vtrhnout. A taky jsem si to tam mohla zorganizovat bezpracně jak chci. Měla

jsem to proto obráceně. Okno zrcadlově. Postel proti které byly dveře do další místnosti. A za ní byla další místnost s vchodovými dveřmi. Vedly ven, nebo možná do nějaký černoty, což nevím, protože jsem je nikdy neotvírala.

Proč taky, když jsem byla už tak v představě svého pokoje, což už je samo o sobě malinko zvláštní, a mohla jsem se kdykoli přesunout do jiné místnosti, aniž bych tam šla dveřmi.

No každopádně, i v tý mojí představě mého malého bytu jsem vedle těch dveří dovnitř měla koupelnu. Ta byla jiná než ta naše. Byla větší. Měla velkou vanu, spoustu sračiček jako jsou čelenky, gumičky a tyhle věci, který stejně nikdy nepoužívám.

No a když jsem zrovna snila o tom, jak si beztrusně užívám život ve svojí hlavě, aniž by se něco změnilo v mojí realitě, šokem bylo, když se ve dveřích mého pokoje objevil muž. A ne, rozhodně jsem ho neznala a nemyslela na něj. Nikdy jsem ho neviděla.

Kdyby jo, možná bych na něj někdy myslela, protože byl fakt hezký, ale asi bych neměla na sobě pyžamo a nevypadala bych na umření. A proto jsem z toho byla víc než zmatená a zaskočená.

Byl vysoký, hezký a měl na sobě černou mikinu s kapucí, tmavý džíný a černé Conversky s bílou podrážkou. Stál tam s rukama v kapsách a opřený o zavřené dveře mého pokoje. Jako by mě znal a my se domluvili na tom, že přijde.

Zvláštní bylo i to, že s sebou přinesl zimu, a to venku nebylo pod nulou a sníh. Voněl jako zima, ananas a čerstvě nařezané dřevo. Což je kombinace, ze který úplně šílim a nikdy jsem nepřišla na to, co to je za vůni a kde jsem jí cítila, protože necítila. Ale přesto jsem jí znala. Byla mi povědomá.

Pramínky jeho černých, silných vlasů mu lehce padaly do čela, což podtrhovalo jeho mužné rysy v obličeji. Vypadal božsky. A pak se ty jeho ledově šedé oči připomínající ledovec do mě zaklenuly a on se tak samolibě pousmál.

„Tady jsi,“ pronesl a udělal krok vpřed. Nerozuměla jsem tomu, jak je možné, že je na takovém místě a hlavně proč. A taky co znamenalo to, co řekl. *Tady jsi?*

„Hledal jsem tě už nějakou dobu. Ani nevíš, jak to bylo náročný. Kdo by to byl řekl, že budeš zrovna... doma,“ řekl ještě.

„Promiň, ale kdo sakra jsi a co tu sakra děláš?“ zeptala jsem se a zírala jsem na něj ze svojí postele. On se pousmál.

„Jak to jak myslíš, že nevíš kdo jsem? Jsem tvoje noční můra,“ procedil, zatímco si to mířil k mojí posteli. Vytáhla jsem se, abych se na to posadila a

zírala na něj. Vypadal jako anděl, ale bylo na něm něco ďábelského, což mě přitahovalo.

On se drze posadil na mou postel jako by byla jeho a položil mi ruku na stehno. „Vidím, že jsi nemocná. To je nechutný, vypadáš děsně. Tuhle chvíli jsem si představoval trochu jinak, víš?“ řekl a zarazil se o můj pohled. *Kdo si sakra myslí, že je, že se mnou takhle mluví? A to už jsem jako usnula? Co je to za sen? Probud' se!!*

Ale ne, nešlo to. Otevřela jsem oči a nic. Zase jsem je zavřela a představila si ten svůj vysněný pokoj a byl tam pořád s rukou na mém stehně a tvářil se jako by nade mnou vyhrál slovní hříčku – samolibě.

Chňapla jsem tu jeho ruku, která zcela nevhodně byla pořád na mém stehně a shodila jsem jí. „Nesahej na mě!“ sykla jsem. „A vypadni z mojí postele! A hlavy!“ dodala jsem ještě.

On se pousmál a stoupl si. Potom se na mě otočil a prohlížel si mě od shora dolů jako by mě viděl prvně, přesto že to znělo jako by mě už znal. Pak se natáhl ke stolku vedle mojí postele a podal si malou lahvičku s likérem, kterou jsem tam nechala před pár dny.

Otevřel to, přičichl si a zasmál se. „Hm, oříškový,“ řekl a dopil to. *Ten týpek je tak drzej. Co to jako dělá? A kdo to sakra je?*

„Kde máš vychování?“ zeptala jsem se ho a on se jen zaculil, otřel si pusou do hřbetu ruky a vrátil prázdnou lahvičku zpátky na stůl. Pak se na mě zase podíval. Jeho oči zčernaly do barvy uhlí. Což mě překvapilo, protože bych přísahala, že byly šedé skoro bílé.

„Vychování? Nepotřebuju vychování, jsem démon,“ prohlásil a sedl si zpátky vedle mě na postel. Tentokrát si natáhl nohy na můj stolek. Myslela jsem, že vybuchnu vzteky. „A tohle mě fakt baví. Kdo by to byl řekl, že být zloun je taková zábava,“ dodal, ale já ho nevnímala, soustředila jsem se totiž jen na ty špinavé boty na mém stolku.

„Dej ty zatracený nohy dolů z mého nábytku!“ prskla jsem na něj a k mému překvapení mě poslechl. Vstal a s povzdychem kolem mě kroužil.

„Nemáš tušení, kdo jsem, co? No, to je vážně hodně zajímavý. Fascinující. Takový jsem to nečekal,“ dodal. *Nemám tušení, kdo je? Měla bych to snad vědět? A proč ho teda neznám? Myslím, že bych na někoho jako je on asi jen tak nezapomněla, ne?*

„Zajímavý? Měla bych... počkej, říkal jsi... že jsi démon?“ zeptala jsem se a on přikývl. „Přeskočím tu část, jak je to vůbec možný a zeptám se tě, proč mám démona ve své hlavě? Znamená to, že jsem tak hodná, že tě poslali, abys mě zkazil? Očernil mojí duši?“ zeptala jsem se a on vyprsknul smíchy.

„Očernil duši...“ zašeptal se širokým úsměvem ve tváři a pak se na mě zas podíval. „Já je spíš žeru,“ objasnil a já ztuhla. *Cože? Pozírač duší?* Nemohla jsem od něj odlepit oči. Ten jeho samolibý úsměv byl sexy.

„Jíš duše?“ ujišťovala jsem se.

„Jo, ale jenom těm zlým. A ne, nikdo mě neposlal,“ opáčil, zatímco si hrál s malým rudým kamínkem, který jsem měla položený na stole. Měla jsem ho od dětství.

Ani nevím, kde jsem k němu přišla, ale kdybych ho ztratila, zešilela bych. Byl pro mě nějak až moc podivně důležitý. Měla jsem na ten šutrák emocionální vazbu. Byl to granát černý jako jeho srdce, jestli teda nějaký má.

„Chtěl jsem přijít sám,“ dodal ještě. Pozorovala jsem ho, jak si s tím hraje a byla jsem z toho na nervy. I když on vypadal, že mu nijak neublíží.

„Nesahej na to! Vrať to zpátky!“ sykla jsem a on to teda opatrně položil zpátky na stůl, což mě překvapilo. Pak se na mě tak podíval a usmál se.

„Kde jsi k tomu přišla?“ Překvapilo mě i, že se o ten kámen tak moc zajímá. Vypadalo to, jako by ho neviděl prvně. Pokrčila jsem rameny.

„Nemám páru, prostě se nějak objevil,“ odpověděla jsem a on jen přikývl.

„Hm, zajímavý,“ řekl a letmo se na mě podíval. Byl to divný typ pohledu, takový nejasný. Běžně mi nedělá problémy vyčíst z pohledů a výrazů emoce a myšlenky, ale on byl nějaká podivně záhadná pekelná bytost.

„Asi bych tě měl informovat, že od týhle chvíle tu s tebou budu žít až do konce tvýho života,“ prohlásil klidně, zatímco já totálně ztuhla. *Co? Ani náhodou! Nikdy! Neexistuje!*

„To už nemůžeš být víc na omylu, démone. Tohle je moje hlava a tady si můžu dělat co chci. Ty nemáš co mluvit do toho, kdo tu bude a kdo ne. A ty tady teda nebudeš!“ objasnila jsem.

„Vážně? Tak na mě teda zkus zapomenout a uvidíme, kdo má z nás dvou silnější vůli. Nemysli si, že to je jen tak tvoje vůle proti mojí. Jsem démon... bůh,“ objasnil.

„Bůh?“ vyprskla jsem smíchy a sledovala jeho dotčený výraz. Asi jsem mu poranila jeho obrovské ego. Nicméně jsem se spletla, nebylo to ego, ale jen ho zamrzelo, jak věci mezi námi jsou. Toť vše. Možná na to vážně nebyl připravený. Hrát Satana.

„Ty? Vážně vtipný. Kde je ta skrytá kamera?“ provokovala jsem ho. Během chvíle jsem ucítila jeho sametový, černý ocas, jak se omotává kolem mého krku. Pak se ke mně naklonil.

„Pozor na pusinku, vytáčíš mě,“ zašeptal mi do ucha a hned na to mě vyprostil ze svého sevření. Ta věc... myslím, jeho ocas. Byl tak hebký a horký. Nikdy jsem nic takového necítila.

A ten jeho hluboký hlas, který mi trochu vyhrožoval zněl tak klidně a vřele, jako kdyby mi jen vyprávěl pohádku. Moc mě to nevyděsilo, naopak. Cítila jsem se bezpečně a musím přiznat, že jeho blízkost byla docela vzrušující.

Střídavě jsem otvírala oči a zase je zavírala, ale pořád tam byl. A byl na všech místech v mojí hlavě, které jsem si představila, vždycky tam přišel po svých, nebo se tam jen tak objevil. Ale když jsem otevřela oči, v realitě nebyl. Teda, nebyl tam vidět, ale jeho smích byl slyšet jako moje vlastní myšlenky.

„*Nezbavíš se mě, pusinko,*“ zaslechla jsem jeho hlasem, když jsem si to mířila do koupelny si opláchnout obličej studenou vodou. *Tohle není možný, to není prostě možný.*

„*Budu s tebou pořád a všude. Vím o tobě všechno. Nemůžeš se mě nijak zbavit. Ale když budeš hodná, budeme spolu vycházet,*“ pokračoval.

Asi po deseti minutách pod studenou vodou, jsem si uvědomila, že ho vážně ze sebe nijak nesmyju. Lehla jsem si zpátky do postele a zavřela oči, protože bylo lepší ho i vidět, než jen slyšet jako cizí hlas v hlavě.

„Jsem rád, že jsi přišla. Teď se můžeme seznámit. Jsi Elza, já jsem Waydan. Nejvyšší démon. Démon I. třídy. Ex anděl, bůh... vlastně jsem už výš než první třídy, jsem Nejvyšší démon. Ďas,“ prohlásil.

Zírala jsem na něj jako na cvoka. „Hm. Chvástale. Kde máš teda rohy?“ rýpla jsem si. On se pousmál a přešlápl z jedné nohy na druhou.

„Chtěla bys je vidět?“ zeptal se. Já přikývla. On se trochu nahnul pak zhluboka vydechl a... fakt měl rohy. Černý, velký, těžký a zahnutý jako beraní.

Na chvíli jsem ztratila slova. Nebyl děsivý, byl sexy. *Jak to, že jsem na demony?* To jsem o sobě fakt nevěděla. Měla bych se jich bát, nebo by mě měli odpuzovat, ale z nějakýho důvodu mi to přišlo strašně normální a přitažlivý.

„Co je?“ prsknul, když jsem na něj civěla až moc. „Jsou malý, nebo se ti nelíbí?“ vyzvídál a přísahala bych, že měl v hlase obavy. Možná na chvíli zapomněl na to, že by měl být jako Satan – sebevědomý až to bolí. Byla jsem to přece já. Někdo, pro koho už udělal všechno, co mohl. Jasně, že mu na mých názorech záleželo.

„Malý? Myslím, že moc dobře víš, že nejsou malý. Kam se podělo to sebevědomí, přes který by se nedal přehodit míč?“ zeptala jsem se. On si tak odkašlal a dal si ruce křížem.

„Pravda, je mi jedno, jestli se ti líbí, nebo ne. V Pekle jsou z nich všichni hotový. Mám největší rohy ze všech,“ opáčil a já se zahihňala.

„A to jsi Lucifer? Satan, nebo nějaký král podsvětí?“ pokračovala jsem, on ztuhnul.

„Jsem Waydan. Žádný Lucifer ani Satan neexistuje. A jo, jsem král podsvětí. Bůh. Už jsem ti to říkal. Jsem... Ďas,“ objasnil. Protočila jsem panenkami. To jeho chvástání mě nebralo.

„Proč, že jsi teda tady, když mi nechceš sníst duši? A když tě sem nikdo neposlal? A proč bys tu chtěl strávit se mnou celý můj život?“ tahala jsem z něj. Na to nějak nevěděl co říct.

„Do toho ti nic není. Ale když to musíš vědět, jsem tu, abych tě rozptýlil a trochu si s tebou pohrál. Nudil jsem se v pekle. A ty... hledáš si fakt příšerný týpky a přitom docela ujdeš,“ prohlásil.

„Hm. Jsem magnet na příšerný týpky a ty jsi toho důkazem,“ opáčila jsem, otevřela jsem oči a šla jsem si dát něco k pití. Měla jsem chuť na Sprite s ledem.

„Je hezký, že jsi odešla v půlce rozhovoru, ale měla bys vědět, že to tě přede mnou neskryje, pořád vidím co děláš a pořád na tebe můžu mluvit,“ zmínil. Já jen protočila panenkami. *Když si ho nebudu všímat, třeba ho to přestane bavit a půjde za nějakou jinou obětí.*

Položila jsem skleničku s ledem na podložku u mého počítače a nalila si z plechovky Sprite. Potom jsem otevřela nořas a pustila si písničky na YouTube.

„Ježíš co to je za songy? Vypni to, drásá mi to nervy!“ prohlásil. On drásal nervy mě, ale rozhodla jsem se mu to neříkat. I když to pravděpodobně tušil. A tak jsem zesílila písničky.

Možná si Waydan uvědomil, že jsem ten typ ženy, na kterou by ani takový sexouš jako byl Satan nezabral. Možná, že i malinko litoval toho našeho prvního setkání a toho, jaký na mě udělal první dojem. Měla jsem ho za někoho, kdo on opravdu není.

Lucifer se na chvíli vrátil zpátky do Pekla. Neměl na nikoho náladu. Jeho milovaný bráška je pryč stejně tak jako jeho jediná dcera. Těžko říct, pro koho ta situace byla těžší. A nebylo to jen pro něj, ale i pro Abby, která už nikdy neuvidí svého nejlepšího kamaráda, nebo pro Astarothovy smutný dvojčata z rozvodu jeho rodičů.

Bůh se taky neměl nejlíp. Waydan mu vzal všechno, co měl včetně naděje na jeho důstojnou vládu nad hloupými a naivními anděly. Zato Ludmila

s malým bůžkem Marcellem se měli asi nejlíp. A Lilith se svým manželem Leviathanem a jejich synkem Nerothem taky. No a možná i Trish s Beelušem a Astaroth s Lyrrou.

Sice byl ve vzduchu pořád ten problém s potlačenými vzpomínkami, ale ti dva měli jiskru jakou Peklo poznalo jen párkrát. A jo, já s Waydanem jsme na tom seznamu byli taky.

„Strejdo, ty jsi zpátky!“ prohlásil Marcell nadšeně, když zahlídl Lucifera a jeho rohy mihnout se v kanceláři, kam ho občas Darkan pouštěl hrát si s jeho likérovým autíčkem. Byl to kus plechu ve tvaru auta a po bocích měl v držáku čtyři panáky a na střeše placku s likérem. Už byla ale prázdná.

Hned mu skočil na klín. „Nazdar, špačku, ty jsi ale vyrostl, je to možný?“ zmínil s úsměvem a políbil ho na temeno hlavy.

„Strejdo, kde je táta?“ zeptal se. Lucifer si povzdychl, nebylo snadné tohle říct malému klukovi, který sotva zjistil, že je jeho táta někdo, o kom si myslel, že je cizí.

„Táta musel na dlouhou misi. Splnit nějaký těžký úkoly,“ odpověděl sklesle.

„A kdy se vrátí? Chtěl bych mu ukázat co jsem namaloval,“ pokračoval.

„To nevím, ale hned tak to nebude. Může to trvat roky. Zatím to můžeš ukázat mě,“ dodal. Marcell vypadal, že bude brečet. Tak ne, nevypadal, rozbřečel se.

„Táta se se mnou ani nerozloučil,“ prohlásil skrze vzlyky. Lucifer si dítě přitiskl k sobě a snažil se ho utěšit.

„Rozloučil, spinkal jsi. Nechtěl, abys byl smutnej. Bylo by to pro něj těžký pak odejít. A on se vrátí, neboj se. Jen to bude za dlouho,“ vysvětlil. Marcell se k němu přitulil a podíval se na něj těma velkýma očima.

„On na mě zapomene. Už mě nebude mít rád. Proč mě tady nechal?“ prohlásil a znovu se rozbřečel.

„Táta je voják, víš? Musí plnit mise. A to se nestane, trumbero, táta tě bude mít vždycky rád a nikdy na tebe nezapomene. A zatím tu máš mě a mámu a taky strejdu Darkana a ostatní strejdy s rohama. A děcka ve tvém věku, už jste se skamarádili?“ zeptal se. Marcell přikývl.

V Pekle nikdy nebyly lepší podmínky pro malého andílka a syna Ďase jako teď. Všechno se změnilo a zlepšilo. Z Marcella mohl klidně vyrůst plnohodnotný anděl, který by nebyl zkažený Peklem, protože se Peklo změnilo, když přišel jeho otec. A ani Nebem, protože v Pekle neměl bůh žádnou moc.

„Odpustíš tátovi, že musel jít pracovat? On věří tomu, že to tady zvládneš, jsi pořádněj andělskej démon po něm,“ zeptal se a otřel mu slzičky z očí. Marcell přikývl a usmál se.

„Až vyrostu, taky budu pracovat jako táta?“ Lucifer se pousmál a poplácal ho po zádíčkách.

„To víš, že jo, kamaráde. Budeš jednou moc důležitěj. Tak jako tvůj táta,“ dodal. Marcell přestal plakat a rovnou čáru na jeho rtech nahradila křivka úsměvu.

„Můžu si půjčit tvoje auto?“ zeptal se po chvílce. Darkan čekal za dveřmi a usmál se na Lucifera. Ten mu úsměv oplatil a dal malému bůžkovi svolení.

„To víš, že jo. Klidně si ho nech,“ dodal a podal mu ho. Marcell mu nadšeně poděkoval a odhopsal i s autem zpátky za Darkanem, který ho měl dnes za úkol hlídat. Ludmila si potřebovala něco zařídit.

Po několika dnech, co jsme se s mým démonem špičkovali, hádali a mučili vzájemně svou přítomností, jsem na chvíli cítila úlevu, když jsem pochopila, že je taky z těch soubojů vyčerpaný.

Ve škole jsem se nedokázala na nic soustředit, protože mě třeštila hlava. Myslela jsem na Marka a na to všechno, ale brzy mě to přešlo, když mi ten démon začal měnit systémová nastavení.

Seděla jsem v lavici, něco si čmárala na papír a poslouchala jsem učitelku, jak něco povídá o literatuře. Nesnášela jsem to, a i když jsem uměla česky na výbornou a psala perfektní slohy, z nějakého důvodu jsem u ní nikdy neměla lepší známku než za tři.

Pak se ke mně naklonil spolužák. Dřív jsme spolu chodili na cigáro, ale už jsem nekouřila nějakou dobu, takže i naše „přátelství“ trochu vychladlo.

„Nechceš jít dneska někam?“ zeptal se. Protočila jsem panenkami a stejně tak jako můj démon.

„Jako vážně? Jsi single tři dny a už to na tebe zkouší? To je fakt kretén, jestli si myslí, že u tebe uspěje,“ prohlásil Waydan s takovým úsměvem, ale když jsem na to nijak nereagovala, úsměv mu spadl z tváře. Což jen hádám, neviděla jsem ho teď.

„Sklapni už!“ sykla jsem na něj ve svojí hlavě. „Kam?“ opáčila jsem a v tom zazvonil zvonek na konec hodiny. Zaklapla jsem sešit a hodila ho do tašky.

„Třeba ke mně. Dáme film, nějaký jídlo. A chill,“ odpověděl. *Chill?*

„Chce tě opíchat, chápeš to, že jo? Hlavně nebuď naivní, že bys věřila tomu, že mu jde o něco víc,“ pokračoval Waydan.

„Nejsem blbá. A i kdyby, to je moje věc! Přestaň se mi plést do života. Stačí, že jsi se mnou každou minutu dne a já nemám žádný soukromí. Nejradši bych tě někam zařela. Do nějaký klece hluboko v mojí hlavě, abych měla od tebe klid!! Vybouchne mi z tebe hlava!“ ječela jsem na něj.

„To nemůžeš,“ zmínil klidně. Ale jo, můžu si ve svojí hlavě dělat co chci, nějak to půjde.

„Elzo?“ Šťouchl do mě Tomáš. *„Nějak jsi ztuhla. Tak co? Přijdeš? Bude sranda,“* zeptal se.

„Promiň, zamyslela jsem se. A asi ne, mám nějakou práci a taky zaracha,“ objasnila jsem. Nikdy jsem zaracha neměla, protože moje máma mě nechává žít jak chci a já jí taky nechávám žít jak chce a nedělám problémy.

Waydan se uchechtl nad mojí lží a zněl spokojeně s mojí odpovědí. Ale nějak mě bavilo toho démona provokovat. *„Ale můžeme někdy jindy ke mně,“* dodala jsem a mířila jsem si to ke dveřím.

„Slečno Wallerová, můžete sem za mnou na chvilku?“ zeptala se učitelka, kolem které jsem akorát procházela. Tak jsem se tedy zastavila u její katedry. Měla brýle na provázku kolem krku, ale stále na očích a dívala se do papírů skrze škvíru mezi brýlemi a svým čelem.

„Z toho slohu máte trojku. Zase. Nejde o to, že byste psala špatně, máte nejlepší práci ze všech studentů, ale píšete špatně čárky a neodsazujete správně odstavce. To je škoda, slečno, napište mi ještě jeden sloh na vypravování a zaměřte se na opravu toho, co vám dělá problém. Jestli chcete, abych vás pustila k maturitě,“ řekla a odešla.

„Co ti prosím tě nejde na odstavcích?“ zaslechla jsem odněkud ze svojí hlavy a jen jsem protočila panenkami a šla jsem konečně domů. Před školou byly skupinky mých spolužáků. V rukách drželi cigarety a povídali si. Dvě holky si něco zašeptaly, když jsem procházela kolem. Vím, že mě pomlouvaly, jen jsem nikdy nepochopila proč.

Doma jsem si sedla k počítači a udělala si zase Sprite s ledem. Piju jeden denně. A tentokrát jsem stáhla písničky na míň, protože jsem zjistila, že když mučím svého démona, mučím tím i sebe.

Došlo mi to, když jsem cítila jeho bolest a vztek. Myslela jsem si, že to jsem já, ale byl to on a promítalo se to do mě. Ale zatím jsem mu nechtěla říkat, že to vím.

„Proč mě nechceš vidět?“ zeptal se a vyrušil mě tím od psaní. Psala jsem si deník a taky nějaký blbosti o apokalypse a fakt se mi to povedlo, ale psát,

když mám v hlavě bordel bylo těžký. A taky někdy jediná šance, jak ten bordel ignorovat, ale teď mi to nešlo.

„Proč bych tě měla chtít vidět? Stačí mi to ráno hned, jak se probudím a večer, než jdu spát a taky tě poslouchat nonstop denně,“ opáčila jsem. Ale nějak jsem neměla chuť nic psát, tak jsem vypla Word a natáhla jsem se na postel. Neubránila jsem se tomu a zavřela jsem na chvíli oči. Tentokrát jsem si nás představila jinde – venku na lavičce, kam chodím, když chci být sama.

Ani to nezaregistroval tu změnu prostředí a nijak nekomentoval. Jen si automaticky sedl na tu lavičku a podíval se na mě. *„Bojíš se matiky,“* prohlásil hned na to. *„A bojíš se i učitelky na literaturu. A myslíš si, že je na nic být sama a tak si píšeš s kreténama na seznamkách a pak se divíš, že jsou to idioti. Jsou tam samý zoufalci. Nikoho nepotřebuješ,“* řekl.

„Jak to souvisí s matikou a češtinou? Hele já vím, že jsou to idioti, ale lepší než se cítit sama,“ opáčila jsem.

„Jak se můžeš cítit sama, když máš mě?“ zeptal se. Podívala jsem se na něj jako na blázna.

„Akorát mi ztěžuješ už tak komplikovanej život. Bolí mě z tebe hlava a mám pocit, že blázním. Moje neutišitelný myšlenky na mě řvou navíc i tvým hlasem,“ zmínila jsem.

„Můžu ti pomoci. Vzdej to, místo toho fňukání bys mě mohla využít. Jsem dobrej v matice a ve všem v čem ty ne. Ovládám druhou část tvýho kreativního mozku,“ řekl a já zatnula zuby a pěsti.

„Já od tebe nic nechci!“ sykla jsem na něj. On zase protočil panenkami a povzdychl si.

„Jsi tvrdohlavá a stupidně hrdá,“ oznámil mi klidně, což mě dopálilo.

„A ty zase arogantní a namyšlený. Chci mít aspoň ve svojí vlastní hlavě klid. A já tě vyženu, uvidíš!“ prskla jsem na něj a otevřela oči.

„Počkej, kam jdeš? Ještě jsme spolu neskončili!“ zmínil, ale já ho ignorovala. Teda snažila jsem se. Nevím proč mě tolik vytáčel. Jako by mi někoho připomínal a ten někdo mě štal úplně hrozně.

Sice je pravda, že bych ho mohla využít, ale on by za to něco chtěl. Něco, co mu nechci dát. Teda aspoň myslím. Vypadá na to, že pro něj bude všechno jenom vzrušující hra. Říkal přece, že šel ke mně do hlavy, protože se nudil v Pekle, ne?

Jak zkrotit démona I. část

Astaroth akorát vlezl do sprchy. Bylo ráno kolem osmé a on musel na půl devátou do práce. Neměl náladu jít snídat mezi demony, tak se rozhodl, že se nají v práci.

Lyra se taky vyhrabala z postele. Byla celá úplně rozcuchaná z toho jejich ranního muchlování, že měla vlasy jak Einstein. Sedla si na kraj postele a natáhla se k šuplíku, ve kterém schovávala tu lahvičku se vzpomínkami na mě.

Měla výčitky svědomí. Měla u sebe takovou bombu a ani mu o tom neřekla. A to už to měla u sebe celkem dlouho. Zcela určitě by se to Rotha dotklo, kdyby o tom věděl. A věděl to i Lucifer.

Když jí to dával, varoval jí. Ale spíš před tím, aby mu to dávala. Ale já tam přece nejsem a dlouho nebudu, proč by to mělo tolik vadit? Jestli někdy byla vhodná doba, tak je teď. Ne?

V tom se otevřely dveře a on vylezl omotaný ručníkem ven. Lyra sebou trhla. „Co je?“ zeptal se s úsměvem na rtech. „Snad nemáš špatný svědomí,“ škádčil jí a políbil jí na tvář.

„Rothe, já bych ti chtěla asi něco říct,“ zašeptala, zírajíc mu na nohy, zatímco mačkala tu lahvičku v ruce. Měl chlupatý prsty. Kdysi mi to přišlo na něm sexy.

„No, tak říkej. Děsíš mě s tímhle tónem. Udělal jsem něco? Chceš se se mnou rozejít? Nebo sis to rozmyslela s tím dítětem? Ale to by bylo blbý, protože jsem si nedával pozor a...“ Ona ho přerušila a zavrtěla hlavou.

„Ne, o to nejde. A nerozmyslela a to poslední co chci je se s tebou rozejít. Něco pro tebe mám. Něco, co si strašně moc přeješ. Nebo aspoň sis to vždycky přál, ale bojím se ti to dát,“ přiznala.

Vážně na jejich vztahu zamakali, protože už velmi zřídka docházelo k nedorozuměním způsobeným nedostatkem komunikace. Astaroth se na ní podíval a usmál se.

„Tak se neboj. Když je to něco co chci, tak...“ Lyra ho zase přerušila a tentokrát tím, že mu ukázala tu lahvičku, kterou schovávala v dlani. Normálně by nikdo nepochopil, co to má být, ale jemu to došlo.

„Chápu,“ zašeptal a nastavil dlaň, aby mu jí dala. Ona na chvílku zaváhala, ale bylo pozdě na nějaký rozmýšlení, a tak mu jí vložila do dlaně.

„Kde jsi to vzala?“ zeptal se. „Vlastně, chci to vůbec vědět? Nemusela jsi kvůli tomu spát s Luciferem, že ne? Nebo mu dát něco dalšího, co nechci aby měl?“ vyzvídal. Lyra zavrtěla hlavou.

„Dal mi to, protože jsem měla u něj laskavost,“ odpověděla. On málem vykulil oči.

„Cože? Měla jsi u něj laskavost a chtěla jsi zrovna tohle? Proč?“ Divil se její odpovědi. Lyra si povzdychla.

„Protože tě miluju a chtěla jsem, abys byl konečně šťastnej, ale bojím se, co to s tebou udělá. Nicméně to není nic, do čeho bych měla zasahovat. Jsou to tvoje vzpomínky a každý by měl mít ty svoje u sebe. A žárlit na vzpomínky je fakt ujetý,“ pokračovala. Roth se pousmál a políbil jí lehce na rty.

„Děkuju. Fakt si toho vážím. Něco takovýho pro mě ještě nikdo nikdy neudělal. To je na tebe fakt až moc nesobecký a ani já sám nevím, jestli bych si to vracel. Ale neboj se, určitě to bude dobrý. Vždyť spolu brzo budeme mít dítě, už se nikam nechystám,“ řekl.

„Nevím jestli mě to zrovna uklidňuje, když máš dvě děti, se kterýma se sotva vídáš,“ rýpla si. A hlavně taky proto, že Rotha znala dobře. On byl vášnivý a opravdu věřil tomu, že se chce usadit, ale myslím, že 22 zemských let je pro něj maximum.

„Jo no... spíš jsem se vyhýbal Lexi. Neboj se, zase je sem brzo přitáhnu a pak budeš chtít chvíli klid,“ řekl, zase jí políbil na tvář a šel se oblíknout. Tu flaštičku si vzal ale s sebou. Lyra si povzdychla.

„Ashi, Hellione, neštvěte mě. Já musím jít do práce. No tak, jdeme pozdě. Kam jsi dal ty boty, Helle?“ tahala ze synka Lexi, u botníku. Už bylo všechno přichystané, když si všimla, že Hellion nemá v policiče botičky.

Ten jen pokrčil rameny a culil se na bráchu. Zcela určitě moc dobře oba věděli, kde ty boty jsou. Lexi si povzdychla a šla je hledat. Převracela všechno skoro vzhůru nohama. Ash zatím schoval svůj batoh do školy za polštář u sedačky. Nebylo překvapení, že se jim nechtělo chodit do školy.

Po chvílce se vynořila Lexi i s botami, které našla schované na skříni. Pochopila, že to byla ta rána, kterou slyšela včera večer, u které nedokázala odhadnout z čeho vznikla.

„Tohle bylo naposledy!“ křikla na ně a hned Hellionovi boty nazula. Oba bráškové si vyměnili pohledy. „Co je? Tohle už na mě nezkoušejte. Vemte si

batůžky a jdeme," řekla, popadla klíče a chystala se vyjít ven, ale všimla si, že Ash nemá svůj batoh.

Jen vydechla, zula si zase boty a šla ho rovnou hledat do obývacího pokoje, protože věděla, že v pokoji ani jeden teď nebyl. Sem tam na ně koukala, aby se ujistila, že kromě smíchu neschovávají další důležité věci, bez kterých by nemohli odejít. Když batoh našla, šoupla ho Ashovi na záda a šlo se chtít nechtít do školy.

„Tohle udělat tátovi, tak vám oběma naseká na zadky. A ještě jednou to uděláte mě a budu horší než táta!“ vyhrožovala jim a vedla je chodbou směrem do výukového křídla. V Pekle bylo totiž úplně všechno v podstatě skoro pod jednou střechou.

Když je odvedla do třídy, byly tam i ostatní démonní děcka. Bub a Beela, můj bráška Neroth, a dokonce i Marcell. No a další démonní děcka v jejich věku. Sett, Moriel, Dartan, Sirugal, Anomious, Lariela, Alea, Mira, Sarina a Caralus.

„Bud'te hodní. A uchte se. Táta vás pak vyzvedne. Zatím pa,“ řekla oběma klukům, dala jim pusku na tvářičky, zamávala jim a odešla do práce. Dneska musela pracovat i přes den. Lucifer na večer vyhlásil další večírek. Nicméně už ne nic tak šíleného jako kdysi ty jeho hry.

Thellnessa se taky už chystala do práce. A i když byla přítelkyně Lucifera, stejně zůstala v *Neřestu* jako barmanka a někdy i tanečnice. Ale už jen tanečnice. Stejně tak Lexi.

Ještě za ním zaskočila na chvíli do kanclu. Byl workoholik a moc se nevidali. Sice za ní občas přišel do *Neřesta*, nebo do ložnice, nebo ona za ním, ale to bylo tak všechno.

„Tady je můj nejoblíbenější démon, chyběls mi. Pořád jenom pracuješ,“ zmínila už mezi dveřmi a šla mu dát pusku. Lucifer se spokojeně pousmál a stáhl si Thellnessu k sobě na klín.

„Tady je moje nejoblíbenější démonka. Taky jsi mi chyběla, ale musel jsem se vypořádat s problémama u brány a taky v nejhorším patře. Neustále duše padají z připínáků a snaží se utéct. Je tam chaos. Nechápu, co to způsobuje, testoval jsem to a ani se to nehne,“ vysvětlil.

„Tomu nerozumím. Ale chápu, že tě to šťve a že je to potřeba řešit. Nicméně dneska je ta akce a tak mě napadlo, jestli bys nechtěl ještě než to začne přijít za mnou. Mám pro tebe překvapení,“ zašeptala mu do ucha a políbila ho na něj.

„Překvapení? Ty jsi nezapomněla?“ zeptal se a ona se usmála a zavrtěla hlavou.

„Jak bych mohla zapomenout na tvoje narozeniny, miláčku? A ještě na kulatiny,“ zmínila a přitulila se k němu. Jo no, na něco takového se fakt zapomenout nedá, i když už je to tak dávno, že to nikdo skoro neslaví. Ne u nás v Pekle. Slaví se prvních pár Thallaranských let do dospělosti a pak už ne. Možná tak milióntý rok, miliardtý, ale jinak ne. No a Luciferovi bylo... Chce to si na to asi sednout... Čtyři miliardy zemských let. Což je v přepočtu u nás o dost míň, ale stejně. Čtyři miliardy, to se musí oslavit.

Lucifer se pousmál. „Tak to se těším,“ řekl a políbil jí vášnivěji na pus. Jeho ruka sklouzla po jejím rameni přímo na prso. Thellnessa se usmála a on hned na to její úsměv sevřel mezi své rty. „Miluju tě,“ zašeptal do její pusy těsně před tím, než se od ní odlepil.

Už vím co myslel tím, že je na mě Waydan moc starý. Ale pravdou je, že Satan s Astarothem a ostatními pekelnými princátky nebyli o moc mladší.

Já jsem se snažila přežívat se svým praštěným lidským životem, kterému ten démon fakt nasadil korunu. Už to byl měsíc, co jsem ho měla v hlavě a pořád jsem si na něj nezvykla. Ne úplně. Neustále jsme se pošuchovali, prudili a bojovali spolu.

A já se snažila vymyslet, jak bych ho mohla ve svojí hlavě někam zavřít, aby mi dal pokoj. Aby mě přestal šmírovat, číst mi myšlenky, komandovat mě a posmívat se mi za každý malinký nezdar, který jsem prožívala.

Nicméně pravdou je, že jsem od té doby nebyla smutná a na toho hajzla Marka jsem ani nepomyslela. A dokonce ani na žádné další hloupé kluky ze seznamek a podobně. Taký mi dával pocit bezpečí a sebevědomí. Zvlášť když jsem mu to natřela ve slovní hříčce, nebo jakkoli jinak v našem souboji.

A hlavně mě nutil myslet. Šlo mi to líp na matice, aniž by mi pomáhal. Spíš jsem jen nechtěla, aby se mi posmíval, tak jsem zapnula mozek. Taký mi šlo líp psaní, protože jsem měla jeden nápad za druhým. A dala jsem se díky němu i do psychologie. Začala jsem si psát deník a zkoumat sama sebe.

I negativní věci se dají proměnit v pozitivní pohon. V motivaci. A já fakt potřebovala zdravý pohon. Seberealizaci. Pochopit sama sebe a uzdravit se. A způsob, jakým mi dával najevo, že je na mě pyšný, byl tak nenápadný, ale sexy, že mě to podporovalo jako nic, co jsem do teď zkusila. Lepší než droga, lepší než nevím co.

Začínali jsme si oba ty boje užívat. Ne, že bych už ho nechtěla někam na chvíli uklidit, ale nejspíš bych se nudila.

Akorát zazvonilo na konec hodiny. Měla být polední pauza a pak rovnou odpolední dvouhodinovka angličtiny.

Všichni šli domů, nebo na oběd, ale já nemohla jíst, měla jsem celiakii, a taky jsem už měla nějaký chipsy, tak jsem neměla hlad. Takže jsem se pomalu ploužila chodbou ke skříňkám. Chodby se mezitím vylidnily a akorát zvonilo na další hodinu.

„Co máš v plánu? Domů to nestíháš. Pak by se ti sem už nechtělo,“ vyzvídal.

„Neumíš mi náhodou číst myšlenky, pane démone první třídy?“ opáčila jsem jedovatě. On se pousmál. Slyšela jsem ten malý výdech a představila jsem si i jak se asi tak tváří, když tohle udělá.

„Asi jsem línej je číst, tak mi to řekni,“ naléhal. Zalezla jsem ke schodišti ke křídlu, kudy skoro nikdy nikdo nechodí, hodila jsem tašku na schod a sedla si vedle ní. Potom jsem se opřela zády o stěnu a zavřela jsem na chvilku oči.

Představila jsem si to místo tak jak je, stejné schodiště, stejný chodby, stejná denní doba. Waydan se pousmál a přišel ke mně blíž. *„Na chvilku jsem měl deja vu. Mám rád opuštěný chodby a tuhle atmosku,“* zmínil a posadil se ke mně.

Podívala jsem se na něj a pousmála se. *„Co se stalo? Budu hádat, měl jsi tam s nějakou sex, je to tak?“* vypadlo ze mě. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, to neměl. Bohužel. Ale ani tak to nebylo špatný,“ řekl. Moc jsem mu to nevěřila, ale páčit jsem to z něj nechtěla. *„Viděl jsem ten tvůj test z matiky. Sice už konečně nepropadáš, ale je to pořád bída. Copak vážně neumíš počítat?“* rýpnul si.

Dělá to schválně, protože to na mě funguje, nebo mě vážně jenom prudí, protože je takovej? *„Anglina taky nic moc, takhle se s nikým ani nedomluvíš. Motáš časy, slovní zásoba skoro nulová, je ti dvaadvacet, cos dělala celej život?“* pokračoval.

Otevřela jsem oči, abych s nimi mohla protočit a sepjala jsem ruce. *„Prosím, bože, zbav mě tohohle démona. Chtěla bych mít klid. A myslím, že ani nepotřebuju mít v hlavě démona, jsem na to moc hodná a kdyby to byl účel a test, on mě fakt nezkaží.“*

Waydan úplně nadskočil. *„Co to děláš? Nech toho!“* syknul na mě. Zavřela jsem zase oči, abych s ním mohla líp konverzovat. To gesto modlení jsem zopakovala i ve svojí hlavě.

„Copak, funguje to na tebe? Bojíš se modlení? No ovšem, jsi přece démon,“ zmínila jsem s úsměvem ve tváři a pokračovala jsem.

„Nejsem sice věřící, bože, ale jinak mám určitě blíž k tobě než tady k tomu démonovi...“ začala jsem a zírala, jak na mě vyděšeně kouká. Vypadal jako by se mu chtělo brečet.

„Prosím, nech toho,“ řekl. *Vážně řekl prosím?* Podívala jsem se na něj a položila ruce na stehna.

„Bojíš se ho?“ vyzvídala jsem.

„Ne, ale ty bys měla. Neměla by sis hrát s těmahle věcmi, a zvlášť, když znáš mě. Víš, že existuju, co když on taky? Navíc štěkáš u špatného stromu. Měla by ses modlit k tomu druhému,“ dodal. *Co prosím? Měla bych se modlit k tomu druhému?* To mě urazilo.

„Mám se bát boha a ne tebe?“ Rozesmála jsem se. On ale vypadal, že bude brečet. Ne zase, ale ještě pořád. Tohle téma ho očividně žralo a mě to i bavilo, ale když jsem začala cítit tu tíhu na plicích, kterou z toho měl on, nelíbilo se mi to, a tak jsem s tím přestala.

„A ke komu? Neříkal jsi, že Satan ani Lucifer neexistuje? Snad nemyslíš k tobě, to bys mě rozesmál,“ rýpla jsem si. On si stoupnul, ruce měl v pěst. Nevím, jestli byl víc frustrovaný, nešťastný, našťavaný, nebo co to bylo za emoci, ale nějak se to v něm pralo. Možná to bylo od každého trochu.

„Nikdy se mě nezbavíš. Vzdej to. Místo fňukání a plácání času na tyhle války, který nikdy nevyhraješ a na to stěžování si, jakej máš těžkej život si zvykni, že tu jsem a udělej z toho svojí nejsilnější zbraň!“ prohlásil.

„Jak bych z tebe jako mohla udělat svojí zbraň? Pravda, trochu jsi mě nakopnul, ale ty mi nebudeš sloužit. Nebudeš za mě dělat nic zadarmo a já nemám čas a ani náladu se ještě hašteřit s tebou. Mám svých starostí dost,“ opáčila jsem.

„Jsi vážně tak pitomá, nebo co? Můžeš poslouchat moje rady, jsem starěj jak Metuzalém, vím všechno. Ne každěj má takovou šanci. Buď vděčná, že mě máš. Jsem nejlepší!“ řekl a samolibě se na mě pousmál.

Ta hra na Satana už se mu dostala pod kůži, úplně si jí osvojil. Původně s tím bojoval, ale teď se tomu dokonale poddal. Mělo to efekt, s jakým nepočítal. Dokázal se pohybovat na vlnách, na kterých to dřív nešlo. A to bylo to, co chtěl, abych pochopila.

To bylo to, co mě chtěl naučit. Chtěl, abych si osvojila racionalitu a začala jí používat víc než dělám. Takoví lidi bývají vždycky úspěšnější a šťastnější, ale chce to napřed překonat obrovskou propast plnou emocí. Je pravda, že jsem ho občas trochu vyvedla z míry, ale to brzy jak Lucifer chtěl, zahrál do outu.

Já se rozesmála. Bavil mě ten jeho výraz a sebevědomí. Podíval se mi do očí. Zdálo se mi, že jsem se ho svou reakcí zase malinko dotkla. „Nesnášíš, když tě ostatní podceňují a teď to děláš mě? Věř mi, že toho budeš litovat!“ prsknul. Byl reaktivní. Na mě. Představa, že ho vnímám jako cizího, komu nevěřím a koho ani nemám ráda, ho bolela.

„Nemyslíš si o sobě náhodou, že máš až moc dlouhý ocas?“ zmínila jsem. V jeho očích šlehl *Modrý Plamen*. Začal rychle dýchat a vypadal fakt hodně naštvaně.

Ruce zatínal v pěst. Ne, že by mi ublížil, ale udělal to proto, aby se měl čeho chytit, aby nevybouchnul vzteky. Nikdo nemá rád podceňování a rýpání, ani já ne, a to nejsem chlap a nemám jejich ego.

Nevím proč, ale takhle mi přišel ještě roztomilejší. Rozčertěný čertík. Usmála jsem se. On ne. Zaťal zuby. „Nejsem žádnéj zatracenej čert, jsem démon!“ prsknul nasupeně. Evidentně čtení myšlenek funguje dobře, a teď na to líný nebyl.

Potom se narovnal a udělal ke mně krok. Pořád se mi intenzivně díval do očí. „S tím ocasem ses trefila, chtěla by ses o tom přesvědčit?“ prohlásil a já na něj zírala jak z jara. *Jakej ocas myslel?*

Jen jsem se na něj zaksichtila. „Teď mě poslouvej, maličká, myslím, že dřív, než uděláš nějakou blbost, který bys mohla litovat, bys měla vědět, že já nejsem trpělivej vůbec. Už ne. Takže si na to, že mě potřebuješ asi budeš muset přijít sama, doufám, že ti do té doby nebude sedmdesát,“ řekl, otočil se a šel pryč. Jeho nepřítomnost jsem okamžitě pocítila formou chladu někde hluboko v mém nitru.

„Počkej!“ křikla jsem na něj, chňapla jsem ho za jeho černou mikinu a přitáhla ho k sobě. On se na mě docela výhrůžně podíval, ale nic neřekl. A pak, místo toho, abych se ho bála, nebo přemýšlela nad tím, co říkal, jsem se ztratila v jeho očích.

Byly tak okouzlující. Někdy skoro bílý jako sníh, rudý jako krev, nebo černý jako uhlí a teď byly tak zuřivě ohnivý, modrý jako moře, jaký si ho představuju na mělčinách Malediv.

Ještě chvíli jsem na něj tak civěla a pak jsem si z ničeho nic stoupla na špičky, a aniž bych se odtrhla od jeho očí, jsem ho políbila na ty jeho hebké rty.

Nechápu, co to do mě vjelo. Ale najednou jsem ucítila silné nutkání to udělat. Tak jsem to udělala. A nebesa, bylo to boží. Správný. Jako bych splnila nesplnitelný úkol. Jako bych líbala někoho pro mě nepolapitelného. Henryho Cavilla třeba.

Potom jsem se od něj nakrátko odlepila, a i když se na mě díval šokovaně, na nic nečekal a skoro okamžitě si mě přitáhnul k sobě zpátky a políbil mě sám.

Skoro jsem ani nedýchala, nechtěla jsem se od něj odlepit. Všechno se to seběhlo tak rychle, a tak nějak jsem pochopila, že mě chce tak jako já jeho, aspoň pro teď. Takže jsem se soustředila jen na to, co jsem mohla mít – jeho. U toho intenzivního líbání jsem ho objala kolem krku, že jsem na něm visela jako nějaká fanyinka.

Nádherně voněl a byl stejně tak tvrdý jak vypadal. Ale líbal něžně a opatrně a způsobem, který mě překvapil. Bylo to jako by to se mnou myslel vážně. Jako by mě miloval celou svou duší. Dal do toho emoce, o kterých jsem nevěděla, že je chlapi mají.

Protože... chlap co chce jenom sex se rozhodně takhle s holkou nemazlí. Teda aspoň myslím. Nikdy jsem žádné jednorázovky neměla. Vlastně kromě Marka jsem nikdy nikoho jiného neměla. A taky bych takhle nezodpovědně na nikoho neskočila. Na to jsem byla málo odvážná.

Ale tohle bylo jiný. Měla jsem pocit, že je to správný a taky to je jen v mojí hlavě. On doopravdy neexistuje, můžu si dělat skoro co chci, ne?

Lehce jsem ho narazila zády na stěnu schodiště, až to v něm hrklo. Potom jsem mu skočila jako šílená do náruče, že když mě chytl, oba jsme se sklouzli dolů po jeho zádech na zem. Jeho jazyk mě šimral v puse a můj jazyk se snažil šimrat v puse jeho.

Seděla jsem mu na klíně ne moc cudně a vášnivě jsme se muchlovali. Pak jsme s tím na chvíli přestali. Mlčky na mě koukal a automaticky mi položil ruce na boky. Zase jsme na sebe nějakou dobu civěli, než jsme se do sebe zase hladově zakousli. Jeho oči teď byly černý jako uhlí, ale to bylo to poslední, co mě momentálně zajímalo – jakou barvu mají jeho oči.

Nevím, jak se to stalo, ale můj vztek úplně zmizel a stejně tak pocit, že ho úplně nesnáším. Místo všech těch negativních pocitů, které jsem ještě před chvílí k němu cítila, jsem vnímala touhu a vášeň, která se měnila ve formu fyzické lásky.

Neptala jsem se ho na svolení. Tak nějak jsem předpokládala, že můžu. A tak, jako by byl můj, jsem mu hrábla na pásek a zběsile ho rozepínala. Nic neříkal, jen vzrušeně dýchal a netrpělivě čekal, až se tam dostanu. Snad si i lehce přikousl ret.

Myslím, že jsem se nemýlila, když jsem předpokládala, že mu to nevadí, protože pode mnou během té chvíle vyrostl strom. Naštěstí jsem měla sukni

a taky to díky bohu... teda v tomhle případě, nebylo doopravdy, protože jsem ani nepomyslela na ochranu.

A když jsem udělala tu věc, na kterou čekal, sklouzla jsem se po něm a opřela se mu dlaněmi o hrud' a čelem o rameno. Prsty jsem mu mačkala jeho černou mikinu a tiše mu vzdychala do ucha.

On byl zticha, ale viditelně si to užíval. Hlavu měl opřenou o stěnu za sebou, oči měl zavřené, pusou pootevřenou. Políbila jsem ho na ohryzek, který mu tak viditelně trčel na krku.

Kdo by to byl řekl, že je tak roztomilý u milování? Nikdy bych si to ani netipla, když se tak na něj podívám, tak podle toho, jak se mnou mluví a jak se chová, předpokládala bych, že je to děvkař a sobecký milenec. Možná i hrubý...

Lehce jsem mu nadzvedla mikinu rukou, vjela jsem mu s ní na břicho a nechala jsem jí někde na jeho boku. On si mě k sobě přitáhnul za boky a na vteřinu se na mě podíval, než zase blahem zavřel oči. Sice neřekl ani slovo, ale jako by ke mně mluvil vnitřně a říkal mi, že mě miluje.

Bylo to divný. Ne, že by se mi to nelíbilo, to vůbec. Naopak to bylo moje asi nejlepší milování, a to ani nebylo doopravdy, ale připadalo mi to tak zvláště zakázaný a nereálný, a zároveň neexistovalo nic opravdovějšího a upřímnějšího než my dva.

Ale i přes to všechno mě to nezaskočilo tolik jako to, co jsem mu řekla, když jsem otevřela oči po tom, co jsme se na sobě eroticky vybili. „S tebou se fakt hrozně dobře šuká,“ prohodila jsem cestou z jeho klína. Ještě udýchaně na mě vyjeveně civěl.

On se tak polichoceně pousmál a pak jak kdyby ho flákla realita po hlavě se zarazil a tvářil se rozpačitě. Nečekaný od někoho, kdo vypadá na to, že měl v minulosti hodně ženských v posteli.

Ale nedivím se mu. Vždyť se to stalo všechno tak rychle. Ještě před chvílí jsme si šli po krku a teď jsme spolu sdíleli něco, co jen tak někdo s někým nesdílí. Zvlášť ne s někým, koho vůbec nezná. Jako my dva ještě před pár minutami.

„No... asi bych měl už radši jít,“ zašeptal, zatímco si zapínal pásek. Pořád ještě seděl na té podlaze. Taky jsem se začínala cítit blbě, když řekl, že by měl jít pryč. Došlo mi, že to je vážně něco, když i tenhle démon, co hrál o místo v mojí hlavě tady se mnou, poraženě odchází. *Může za to ta věta?*

„Jo... no jasně. Asi jo,“ zamumlala jsem. Možná bychom spolu mohli něco podniknout. Něco jinýho. I když je na to možná ještě brzy. Ironie. Zdá se, že jsme vzali ty věci od konce.

„Tak zatím ahoj,“ zašeptal, zvedl se a odešel. Já na něj jen mávla a pak byl pryč. Tentokrát si to zkrátil tak, že radši zmizel. Nedivím se, taky bych se nejradši vypařila. Ještě, že to udělal i za mě.

Waydan si možná myslel, že když si bude hrát na Satana, že se tohle nikdy nestane. A teď se trochu polekal, když jsem mu ukázala, že to jde i takhle. Ale nejspíš zapomněl na to, že na rozdíl od Satana tenkrát, on má pořád v sobě tu esenci dobra, kterou já po tátovi cítím na kilometry daleko. Ať už je mým tátou kdokoli, oba to dokážou.

Waydan se zatoulal někam do tmavého kouta mojí mysli. Kdybych chtěla, asi bych ho zvládla i najít, ale ještě jsem si neuvědomovala, že prostor v mojí hlavě je hlavně můj a že tam najdu všechno, co chci.

Nicméně na to, že to ještě nevím Waydan sázel, sednul si někam na nějaký placatý šutr, který tam nevím proč byl, ale on to věděl dobře. Přimyslel si ho tam, aby si měl kam sednout. Bylo to jako v Ráji, tohle místo stejně tak jako tamto sloužilo nám oběma.

Krátce na to, co si sedl si složil hlavu do dlaní. Byl celý život zvyklý na to, že ho někdo pozoruje, buď bůh, nebo jeho bratr. A teď, i když se mnou sdílel mojí hlavu, měl soukromí, o jakým se mu nikdy dřív ani nesnilo. A bylo to vzrušující, ale zároveň i děsivý.

Teď byl na to všechno sám. Bylo to jako by byl vážně bůh a měl za všechno zodpovědnost. Akorát to všechno jsem v tomhle případě byla já. Měl za mě zodpovědnost. Za svoje činy a momentálně se cítil špatně. Měl pocit, že to pokazil na plné čáře. A slyšel svého bratra, jak by mu řekl, že je idiot, že to nevydržel ani půl roku.

Byl na sebe až moc přísný. Možná, že by ho Lucifer spíš jen poplácal po zádech a řekl mu, že se mu nediví, že už to nevydržel. A že se na něj nezlobí. Že ho má rád a že se těší na naší svatbu.

Obětoval se pro mě tak moc, že šel do mojí hlavy. Mohl být svobodný, dělat si co chce, ale on šel sem. Za mnou. Cítil to jako povinnost, protože já se obětovala kvůli němu, i když jsem to nevěděla, ale šla jsem kvůli němu na Zem.

Možná, že to nebyla ani oběť. Všude dobře, jen s tím, koho miluješ je ti nejlíp, ne? A možná jsem to už říkala, ale Ráj není místo, je to pocít...

Od té doby, co jsme měli... tu záležitost, jsem ho neviděla. Pravděpodobně se mi vyhýbal, což ve mně vyvolávalo několik fakt šíleně vtíravých otázek. Už to bylo pět dní. Tady na Zemi, v Pekle se čas hnul max o pár hodin.

Nemohla jsem se soustředit. Pořád jsem měla před očima ten jeho výraz když... a to, jak se na mě díval po tom. A taky jsem si nedokázala přestat vyčítat tu pitomou větu, kterou jsem mu řekla. A taky mě štválo, že mi na to nic neřekl. Třeba by stačilo, kdyby řekl: S tebou taky.

Chtěla jsem vědět například to, jestli toho, co se mezi námi stalo lituje, nebo jestli by to třeba někdy chtěl dělat zase. Hlavně mě žrala otázka na to, jestli ke mně něco cítí, nebo ne. Protože nemůže být tak dobrý herec a předstírat city, který tam nejsou, ne?

A hlavně proč by to dělal? A já jsem přecitlivělá a fakt poznám hodně. A moje intuice na mě řve, že ten démon, kterýho jsem tak trochu znásilnila mě musí milovat.

A přiznávám, že mi chyběl a chtěla jsem ho zase vidět. Neříkal to náhodou? Než málem odešel? *Fajn možná měl pravdu, potřebuju ho. Teď už jo. A podcenil mě, netrvalo mi to ani deset minut po tom, natož do sedmdesáti.*

A taky musím přiznat, že bych to udělala nejspíš znova, kdyby chtěl. Protože se mi to líbilo. Moc. On se mi u toho líbil. Zato ta představa, že to teď mezi námi bude divný až do mojí smrti... ta mě strašila v hlavě. *Žije přece v mojí hlavě, musí to mezi námi být dobrý, nebo bych se z toho zcvokla. A teď vážně, jak může být těžký tady někoho najít? Je to přece moje hlava!*

Zase jsem na chvíli zavřela oči a doufala jsem, že ho uvidím. Jako dneska už asi po milionty. Byla sobota a já měla tunu času myslet na... sex. Povzdychla jsem si. To vůbec nezní ujetě. Ale mělo to výhodu, teď už jsem tuplem nepomyslela na Marka.

Už jsem skoro ani nedoufala a najednou se zjevil v mém pokoji a vypadal dobře. Dost dobře. Snad ještě líp než před tím. Až na to, že byl až neobvykle tichý. Trochu jsem se zastyděla, když jsem si vybavila, kde a jak jsme to dělali. A že jsem mu seděla na klíně na chodbě ve škole a ojížděla ho jak nějaká děvka.

Vždycky jsem musela být zamilovaná a ve vztahu, abych něco takového s mužem udělala. *Musel mě něčím nějak okouzlit, třeba je to tím, že je démon, očaroval mě nějakým kouzlem... ale co si to nalháváš? Dala bys mu tak jako tak, prostě v tobě probouzí děvku, no. Není to tak správně?*

Zvedla jsem k němu hlavu, když došel až ke mně. On se na mě podíval tak spěšně, že jsem sotva viděla jeho duhovky. Pak je na vteřinku zakryl těmi

svými extrémně dlouhými řasami a opřel se o futro mezi otevřenými dveřmi do koupelny.

„Takže...“ začal zlehka, zatímco se díval co držím v ruce. Byla to kniha. Snažila jsem se se rozptýlit čtením a muselo to být něco, co už dobře znám, jinak bych přečetla celou knihu a nedozvěděla se nic.

„Takže?“ odpověděla jsem a on se pousmál.

„Dlouho jsme se neviděli,“ zmínil a usmál se na mě mile. Já přikývla. Z nějakýho pro mě neznámýho důvodu, nebo možná, že nebyl zas tak neznámý, jsem nevěděla, co mu mám říct.

„Copak to čteš?“ Nejspíš se snažil prolomit ledy. A že byly tlustý. Zavřela jsem tu knihu, kterou jsem držela v ruce, abych se mohla podívat na název. Bylo to jako bych úplně zapoměla, jak se to jmenuje, a to tu knížku znám pomalu nazpaměť. Nicméně teď jsem zapoměla název a pravděpodobně i celý její obsah. A svoje jméno taky.

„Je to *Jak přežít první pusu*. Ale když jsme u toho, spíš je to o tom, jak přežít první... ten vyšší level,“ odpověděla jsem s několika sekundovým zpožděním. Taky jsem u toho pozorovala jeho rty a krk. Měl vážně úchvatnej krk. Vlastně celej byl úchvatnej.

On se pousmál a přisedl si ke mně na postel. Být s ním v posteli celkem získalo nový rozměr. „A už víš, jak to obojí přežít?“ pokračoval s tím běžně nenáviděným všedním rozhovorem. Nedivím se mu, taky jsem teď příšerně nervózní. V tomhle případě lepší small talk než úplný ticho.

„No vzhledem k tomu, že už jsem se líbala a tak, tak jo. Ale ta kniha mi s tím teda nijak extra nepomohla. Je to jenom název, co popisuje problém hlavní hrdinky,“ vysvětlila jsem a on se zase jen lehce pousmál a přikývl.

„Chápu. A taky jsem to přežil, kdyby tě to zajímalo,“ prohlásil z ničeho nic. Nevěděla jsem, co na to říct.

„Gratuluju. No a jaký to bylo?“ zeptala jsem se. Pak jsem se zarazila. *To byla ale blbá otázka*. On se na mě tak neidentifikovatelně usmál.

„No... myslím, že víš, byla jsi u toho,“ opáčil, což mě donutilo se k němu otočit. Moje další otázka měla být s kým to bylo, ale právě mi na to odpověděl.

„Jsem první holka, se kterou ses líbal?“ zeptala jsem se. Nějak jsem nedokázala potlačit udivený výraz. Teď jsem se bála, že jsem ho špatně pochopila a on se mi vysměje, ale přikývl.

„Jo,“ řekl s úsměvem ve tváři. Tohle jsem nečekala, takže mě to úplně vykojelo. A cítila jsem se fakt poctěná. Ale taky silně v rozpacích. „Je na tom něco špatnýho?“ vyzvídal.

Nějak mi došly slova. Žila jsem celou dobu s myšlenkou, že on bude jedním z největších děvkařů a zvlášť když je to démon a bůhví jak starej. A on mi řekne, že jsem jeho první? *To by znamenalo, že jsem byla jeho první i s tamtím? Jestli jo, tak jsem to teda fakt podělala, vždyť jsem ho jenom tak ojela... ale pro chlapy to není taková velká věc jako pro nás ženský, ne? Nepotřebují svíčky a romantiku. Že ne?*

„No, ne, je to jenom... jenom mě to překvapilo,“ odpověděla jsem mu a úsměv jsem mu opětovala.

„Co je? Proč na mě tak zíráš? Myslíš, že kecám? Tam odkud pocházím to bylo vždycky zakázaný, víš?“ objasnil. Jen jsem přikývla a raději mlčela. Už tak jsem to dost zkazila, bude lepší mlčet. *Zakázaný? V Pekle? Vážně?* Nepřestával mě šokovat.

„Ale, aby bylo jasno, tak se mi to líbilo,“ přiznal a pozoroval mě, jak mi ze studu červenají tváře. Pak se ke mně přisunul blíž a položil mi ruku na mojí.

Byla jsem tak nervózní, že jsem sebou trochu trhla. On si to špatně vyložil a dal tu ruku pryč. A já neměla odvahu mu říct, ať tam kouká tu ruku vrátit zpátky. „No, asi bych tě měl nechat si číst. Tak se uvidíme později,“ zašeptal a zase zmizel dřív, než jsem stačila otevřít pusu.

Jak zkrotit démona II. část

Lucifer dodělal všechno, co potřeboval dokončit a potom si ho opět vyzvedla jeho přítelkyně Thellnessa u něj v kanceláři. Vedla ho za ruku přes dvůr a pak několika chodbami, až k jednomu z nejméně používaných východů z paláce.

Tam prošli přes plácek, kde svítilo jen sem tam pár lamp. Protože v Pekle není slunce, tak navečer se venku svítí méně, aby to navozovalo tu správnou atmosféru. No prošli ještě kolem Řeky Nářků, která bublala a hučela zoufalstvím, na které byli démoni v Pekle víc než zvyklí.

„Kam mě táhneš?“ vyzvídal Lucifer. Pořád se nechal držet za ruku a táhnout se někam bůhví kam Peklem.

„Pořád nevíš?“ Zahihňala se Thellnessa. Lucifer se rozhlídnul a pak přikývl, když mu to došlo. Zastavili se u obřího šutru, na kterém byly vyryté iniciály L + T a asi sedm čárek. Byl to počet milování u toho kamene, které tam spolu prožili.

Lucifer se zrovna netajil tím, že měl i jiné démonky za vztahu s Lilith. I ona měla jiné demony. Žárlili na sebe, ale milovali se. Těžko se to vysvětluje lidem, pro které je život krátký, ale čtyři miliardy zemských let, to je prostě nepředstavitelně dlouhá doba na to, aby si byli dva věrní. A oni byli. Dlouho, ale ne vždycky.

„To je tak dávno, že jsem na to místo skoro zapomněl,“ přiznal po chvilce ticha, které vyplnil tím, že počítal vyryté čárky na kameni. Thellnessy se jeho odpověď malinko dotkla, ale potom jí to přešlo, když si uvědomila, že hodně dlouho po tom byla poblázněná Satanem.

„Jo, je to vážně dávno. Ale stalo se to a vzala jsem tě sem, abych ti něco připomněla,“ řekla, udělala k němu krok, stoupla si na špičky a políbila ho. Lucifer nehnul ani svalem v obličeji. Jen na ní neutrálně koukal. A taky trochu s napětím.

„Tenkrát byly věci jiné. Byl jsi s Lilith. A možná jsi ke mně něco cítil, ale určitě jsi nikdy necítil to, co já k tobě. Už tenkrát... jsem tady pro tebe obětovala střípek svého srdce. Chtěla jsem ti ho dát už asi milionkrát, ale nikdy k tomu nedošlo, protože jsem viděla, jak se na Lilith i přes to všechno díváš.

A nechtěla jsem tě zatěžovat s nějakou jednostrannou záležitostí, ale teď vím, Lucifere, že to nikdy nebyla jednostranná záležitost a že jsem to měla udělat už tenkrát, i kdyby ses vrátil zpátky za Lilith," pokračovala.

„Obětovala jsi... ty jsi mi chtěla dát střípek z tvého srdce?“ zeptal se. Trochu se mu zlomil hlas, že to znělo z části jako šepot. Thellnessa přikývla.

„Omlouvám se, vím, že je to moc. Nebo aspoň bylo, ale chtěla jsem ti to říct. Chtěla jsem, abys to věděl. I když je to dávno, není to o nic míň aktuální, protože, Luci, ty jsi láska mého života. Vždycky jsi byl," pokračovala.

Lucifer neměl slov. Oči se mu zalily slzami a trochu cítil výčitky svědomí. Protože i když Thellnessu vždycky miloval, nikdy pro ní nic takového neudělal. Vždycky se honil za Lilith a to by nemělo být nic proti ničemu, vždyť to byla přece jeho žena, ale stejně... když někoho miluješ, měl bys mu to ukázat.

Lucifer jí vzal za obě ruce a přitáhl si je ke svým rtům, aby je políbil. „Kdybych nějaký měl, dal bych ti ho. Vyřízl jsem ho kvůli Lilith, takže mi přijde fakt blbý ti ho dávat v tom stavu, v jakém je. Je to asi jako kdybych ti dal snubák po nějaký jiný. Ale kdybys ho i tak chtěla, je tvoje," řekl a usmál se na ní.

Thellnessa si otřela z oka stékající slzu a úsměv mu opětovala. Potom se ho pustila a šla ke kameni. Lucifer jen mlčky koukal, jak popadla menší ostrý kámen, kterým se snažila v tom tvrdém písku vedle balvanu vyhrabat díru.

Po chvíli se dostala k malé skleněné krabičce, která se za ty roky skoro ani nezměnila a vyndala z ní malý černý kamínek, střípek podobný tomu, který mám já od Waydana.

„Všechno nejlepší k tvým narozeninám," zašeptala, zatímco mu střípek pokládala na dlaň. On se na něj tak dojatě podíval a pak na ní.

„Není to moc. Je to nádherný. Je to dokonalý... je to dechberoucí a úžasný stejně tak jako ty," řekl, přitáhl si jí k sobě a vášnivě jí políbil. „Budu ho nosit pořád u sebe. Budu ho strážet jako oko v hlavě. Budu ho ctít a vážit si ho stejně tak jako tebe," dodal a pevně jí objal.

Thellnessa se usmála a spokojeně si opřela jeho hlavu o jeho hrud'. „Jestli jsi to myslel vážně, chci ho ať je v jakýmkoli stavu. I kdyby mělo být kdysi někoho jinýho. Chci ho strašně moc," prohlásila.

Lucifer se na ní překvapeně podíval. „Tak jo. Je jenom tvoje," zašeptal a zase jí políbil. „A teď pojď oslavit ty moje narozeniny. Chtěl bych..." začal a zbytek jí zašeptal do ucha. Ach ta láska nebeská... ale tfu... pekelná. Je mnohem žhavější.

Astaroth seděl na okraji vany a na dlani měl tu lahvičku se vzpomínkami na mě. Koukal na ní už několik minut. Měl puštěnou vodu, aby to znělo jako když se koupe. Všechno kolem zahalila pára, že už skoro ani na svoje prsty neviděl. A přes slzy taky ne.

Byla to velká neznámá. A taky to asi bude šok. Protože nalít do sebe zapomenuté vzpomínky, to je jako kdyby to měl prožít znovu a on nevěděl... tedy zapomněl, co má vlastně prožít znovu. A to je děsivý.

Lyra byla vedle a připravovala se na ten večírek v *Neřestu*. Věděla, o co se Roth snaží a byla z toho na nervy. Teď když ho má konečně zpátky a když spolu plánují dítě, i když je jejich vztah spíš taková smlouva, která obsahuje i city, pořád je tak trochu její a oni jsou spolu... no a ona ho nemůže ztratit.

„Máš to ve svých rukách. Jestli si myslíš, že je dobře mu to dát, dej mu to. Ale nejdřív se nad tím malinko zamysli. Je to Astaroth. Myslím, že ti nemusím říkat, co to znamená...” Vzpomněla si na to, co jí říkal Lucifer před nějakou dobou, když jí tu lahvičku dával.

Potom se otevřely dveře a z nich se vyvalil dým jako by si tam Roth vykuřoval Marjánku. Lyřiny oči se zhouply tím směrem a pak z té páry vyšel i Roth.

„Jsem srab, neměl jsem na to koule. Asi bych si to měl nechat na jindy,” řekl a ona přikývla a s pláčem mu padla do náruče. Astaroth zadržel slzy a omotal svoje paže kolem jejího pasu.

„Promiň. Promiň, že jsem tak hroznej. Já... to udělám. Po tom večírku. A pak bude klid. Mezi náma se nic nezmění, slibuju. Určitě jsem jí nemohl mít tolik rád jako mám rád tebe. Bylo to dávno. Ještě před tím, než jsem měl děti a než jsem se vůbec zamiloval do Lexi,” řekl.

Lyra se od něj odlepila a oba na sebe mlčky civěli. *„Bylo to to nejcennější, čeho ses vzdal přímo Luciferovi. Nemyslím si, že by to pro tebe moc neznamenal. Taky ses tím trápil celý manželství s Lexi, než jste se rozešli. A mě jsi před nedávnem kvůli tomu svedl...”* pokračovala, ale skočil jí do řeči.

„Jo, já vím. Ale nebylo to jenom kvůli tomu. Už jsem ti to vysvětloval. Chtěl jsem tě. Ten večer jsem tě chtěl. A možná i víc, než ty vzpomínky,” hájil se. Byl to Astaroth, bylo těžké mu věřit. Ale nebyl lhář, aspoň ne takový, aby někomu ubližoval.

„Já ti věřím. Teď už ano,” dodala, políbila ho na tvář a šla si pro boty. Roth tam chvilku stál a pak si taky šel uvázat kravatu a šel pro boty. Ten večírek měl by být velkolepý a vsadila bych se, že bude. Byly to tatkovy kulaté narozeniny.

Byl čtvrtek odpo. Nějak jsem přežila den ve škole a pak jsem šla ven s Tomášem. Ano, s tím, co mě dle slov toho démona chce jen o... Taky mi málem vykecal díru do hlavy. Oba. Začínala jsem se proklínat, že jsem mu na to kývla.

Myslela jsem si, že se bude Waydan stydět dýl, ale Tomáš a naše „rande“ ho nějak aktivovalo. A mě to drásalo nervy. Mluvili na mě oba současně a já z toho začínala chytat záchvaty vzteku.

„Co je ti? Jsi nějaká naštvaná. Udělal jsem ti něco? Hele, jestli ti vadí, že jsem si zapálil, tak já klidně už kouřit nebudu,“ pokračoval.

„Udělal jsem ti něco? Jestli ti vadí, že... vlezdoprdelka,“ imitoval ho Waydan. Protočila jsem panenkami a vydechla jsem.

„Ne, v pohodě, jenom to na mě nefoukej. Asi jsem jenom dneska nějaká unavená. Poslední dobou nemůžu usnout a pořád mě bolí hlava,“ opáčila jsem. On se pousmál a přikývl jako, že tomu rozumí.

„Taky dost blbě spím, ale je to těma energetákama. Málem mi z toho vybuchlo srdce. Teď jsem to radši omezil,“ zmínil. Nevěděla jsem, co na to říct. Jen jsem slyšela otrávenej výdech toho démona, který se před tím, co cítil ze mě a z vnějšku, nemohl schovat. Dobře mu tak, neměl mi lézt do hlavy.

„Ne, že bych nějak žárlil jo, ale nebudeš to s ním dělat, že ne? Za prvej, se mi fakt vůbec nelíbí a vzhledem k okolnostem by to bylo jako bych to s ním dělal taky, takže...“ prohlásil.

„Takže mi tím chceš říct, že už s nikým nikdy nebudu moct být, protože tobě by to vadilo? A že odted jako, až to na mě přijde, mám chodit za tebou? Hele, měla jsem jenom nějaký zatmění mozku, my dva... to už se nikdy nestane!“ prskla jsem na něj.

„Zas tak si nefandi, jako bych měl zájem. A nebylas to ty, kdo říkal, že...“ Prerušila jsem ho.

„Sklapni! To už neplatí. Byla jsem jenom mimo z hormonů!“ sykla jsem. On se zasmál a že vím přesně, jak ten pohled vypadal.

„Jasně, hormony. To tak. Nějak ses k tomu vodopádu hormonů musela dostat a že vím, kdo to dokázal, hm?“ rýpnul si.

„Jsi namyšlenej až to bolí,“ dodala jsem a podívala se na Tomáše, jak se na mě dívá.

„Ty jsi fakt naštvaná. Na něco sis vzpomněla? Na toho tvýho ex, co tě podváděl? Zapomeň na něj, byl to idiot,“ začal a položil mi ruku na záda. Waydan sebou trhnul a já taky. Tomáš tu ruku ze mě rychle stáhnul zpátky.

„Promiň,“ řekl.

„Ježíš, sklapni už konečně, ty vševěde. Právě jsi jí to připomněl. A sám jsi idiot...“ pokračoval Waydan vášnivě.

„Ty sklapni! Nemůžeš mi kecat do života,“ objasnila jsem, ale nesouhlasně zavrčel. *„Dobrý, nic mi není, asi se půjdeme projít. Nebo... nedal by sis Mekáč? Myslím, že jsem někde viděla, že mají ty slevový bločky,“* navrhl a jsem a prudce jsem se zvedla z lavičky.

Tomáš nadšeně přikývl a následoval mě. Měla jsem ještě platnou legítku, tak jsem byla v klidu. *„To ti teda můžu kecat do života! A nejez ty sračky, budeš tlustá a nezdravá,“* pokračoval. Už jsem ho ignorovala. Teda snažila jsem se, ale nešlo to.

Tomáš mi něco vyprávěl o rodičích, minulým létu, o jeho ségře a taky o svojí ex a o florbalu, ale já ho vůbec nevnímala. Ne, že jsem nechtěla, ale nešlo to, protože Waydan se snažil ze všech sil, abych toho kluka nechtěla. Ne, že bych o něj měla nějaký bůhví jaký zájem. Byl docela hezkej, byl milej a nejspíš i „čistej“, ale asi pro vztah potřebuju víc.

„Nemůžeš hned s někým zase začít chodit. Je to blbost. Nepřemýšlíš racionálně, jenom ti schází blízkost, což je normální, ale nemysli na to,“ zmínil Waydan, když jsme s Tomášem akorát vcházeli do metra.

„Takže tím se vysvětluje, proč jsem se hned nalepila na tebe, co?“ rýpla jsem si. Waydan se zarazil. To, co jsem řekla se ho dotklo. I když to jasně nebyl ten pravý důvod. Líbil se mi.

„Nebylo to jen tak nějaký nalepení se, to bych poznal. Znamenalo to pro tebe něco,“ řekl.

„Jako co? Že tě miluju a nedokážu bez tebe žít? Znali jsme se necelej měsíc a ne, že by jsme si někdy fakt povídali, neustále jsme se hádali,“ dodala jsem. On se pousmál a lehce si olízl rty.

„Chemie no,“ řekl. *„A možná ses do mě zabouchla na první pohled,“* dodal. Protočila jsem panenkami. Úplně jsem zapomněla, že by mě mohl vidět Tomáš.

„To metro to je děs, co? Jezdí to po tak dlouhý době,“ prohlásila jsem z ničeho nic, abych to zakryla, ale podíval se na mě jako na idiota.

„Dvě minuty,“ zašeptal. Waydan vyprsknul smíchy.

„Rozptyluju tě, kočička?“ zeptal se. Potlačila jsem chuť na další protáčení očních svalů a povzdychla jsem si. Vnitřně. Kvůli tomu démonovi vypadám jako idiot, a to se mi nelíbí.

Když jsem dorazila domů z toho příšerného něco jako rande, hodila jsem tašku na zem v pokoji a plácla jsem sebou na postel. Byla velká jak pro obra, takže mě spolkla do peřin jako malinu.

Zavřela jsem oči a viděla ho, jak ke mně přichází. Měl zase ten svůj samolibý úsměv. „Nesnáším tě!“ prskla jsem na něj. On přikývl.

„Jasně... ale tenhle týpek ne-e. Najdeme lepšího,“ řekl a posadil se vedle mě. Já jsem se na něj s nedůvěrou podívala a posadila se na polštář. Nevěřil mi, že ho nesnáším. Jak pak by jo, když mi dokázal číst myšlenky a pocity. Byl mojí součástí, věděl, že lžu.

„Ani jsem o něm nepřemýšlela, aby bylo jasno. A jako bys mi snad nějakýho schválil,“ opáčila jsem. On se usmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Ne, jenom tak dvacetkrát. A vždycky to bylo hrozný,“ dodal. Pravda, ale to se tak dělá ne? Představujeme si, jak by něco mohlo vypadat kdyby...

„Máš pravdu, tenhle týpek ne-e. Ale nemysli si, že si tím u mě jako kupuješ nějaký čas a že...“ zarazila jsem se o jeho úsměv.

„Nežárlím a třeba ti nějakýho schválím,“ řekl.

„Nevypadá to tak,“ opáčila jsem. On se ke mně přišoupl ještě blíž a chytl mě za ruku. Vytřeštila jsem oči.

„Nemusím žárlit. Stejně bys to neudělala. Už ne. Máš mě plnou hlavu. Doslova,“ prohlásil. Divoce se mi rozbušilo srdce. Nechtěla jsem to přiznat, ale měl pravdu. A pro pravdu se člověk občas nejvíc zlobí. Když nechce, aby jí ten druhý znal.

„Kdo by to byl řekl, že mít démona v hlavě je tak... nepříjemný,“ procedila jsem a on se uchechtl.

„Zato mít démona na sobě, nebo v sobě, to už tak nepříjemný není, co?“ prohlásil sebevědomě, že se mi na chvílku zastavilo to divoce bušící srdce.

„Jsi nemravnej!“ sykla jsem. On se usmál a přikývl.

„Jo, to jsem. Konečně si to můžu dovolit. Ani nevíš, jak si to užívám. Po těch dlouhých letech v pekle. Teď myslím v pekle jako v pekle ne v Pekle jako v Pekle,“ řekl a já na něj koukala jako na cvoka. „A ty jsi taky nemravná. Takže si nestěžuj,“ dodal.

„Jdu se vykoupat. Buď tak hodnej a nelez za mnou do koupelny, ano? Prosím a děkuju,“ řekla jsem a šla jsem se naložit do vany. Potřebovala jsem si zarelatovat.

Waydan se jen usmál a přikývl. „Beztak už jsem tě viděl dělat všechno. A tím myslím fakt všechno, takže to postrádá logiku, ale chápu, ještě se přede mnou stydiš. Ale neboj se, já za tebou zase přijdu,“ oznámil mi a já na něj jen ukázala prostředníček a šla jsem do koupelny.

Seděla jsem v horké vaně a namáhala mozek intenzivním přemýšlením. Ve vaně je brainstorming a obecně přemýšlení nejlepší. Napadají mě tam nejinteligentnější věci.

Přece musí být nějaká šance, jak ho umlčet. Mozek je nekonečný prostor. Můj prostor. Má neomezený možnosti a všechno je to o nastavení a vůli. Nemůže mě porazit ne? I když ovládá jednu část mého mozku, to by naše síly měly být vyrovnány. I když jeho část je ta levá.

Levá hemisféra řídí mluvení, psaní, čtení, gramatiku, jazyk, práci se symboly, logiku, počty a myšlení krok za krokem. Ovládá pravou polovinu těla. A pravá hemisféra zpracovává obrazy, tváře, barvy, prostor, orientaci, hudbu, rytmus, intuici, emoce, tón hlasu, ironii, metafory a vnímání celku. A ovládá levou polovinu těla.

Myslím, že s ním jsem vážně kompletní. Ale tyhle dvě poloviny spolu nemůžou soupeřit, potřebují se a jsou propojené...

„Teď jsi na to kápla, princezno. A z toho vyplývá co?“ zeptal se jako naše učitelka na základce. Vždycky chtěla, abychom doplňovali její slova. A stejně jsme to všichni řekli blbě.

„No to teda nevím!“ odsekla jsem mu. Kdybych s ním teď nesoupeřila, možná by mě neměl za takovou trubku, ale copak to jde s ním souhlasit? Měl by mě omotanou kolem prstu a tuhle výhodu mu nedám. Musím si ve svojí hlavě, srdci a svým životě udělat pořádek. Jednou provždy!

„Že mě potřebuješ. Nemůžeš beze mě existovat stejně tak jako nedokážeš existovat sama bez sebe. My jsme tým. A navíc jsme spolu už i spali, takže to platí dvojnásobně,“ objasnil.

Uchechtla jsem se, že mi málem zaskočila slina v reálu. *„Nebo neplatí, když to bylo jenom v mé hlavě,“* prohodila jsem. On se zamračil. Teda nevím, ale myslím si to. A taky si myslím, že nakrčil nos tak, jak to vždycky dělá, když se čertí.

„To teda platí!!“ prskal. Povzdychla jsem si. Asi mě jednou můj mozek vážně zabije. Ovládám já jeho, nebo on mě? On mě bych řekla.

V Thallaranu akorát začínala pařba tisíciletí. Lucifer s Thellnessou vcházeli do klubu ruka v ruce. *„Všechno nejlepší!!!“* ozvalo se jednohlasně od všech démonů, kteří byli zvaní do *Neřesta*.

Lucifer se usmíval a očima přejížděl po místnosti. Kam jeho oči dohlédly, všude nějaký známý démon se širokým úsměvem ve tváři.

„Všechno nejlepší,“ zašeptala mu Lilith do ucha. Ta byla totiž v přední řadě gratulantů a hned, jak ho viděla, vyskočila na něj jako čertík z krabičky, chňapla ho za ruku a políbila na tvář.

„Děkuju, Lil. Jsem rád, že jsi přišla. Užijte si s Levim večer,“ řekl a pak jí pustil ze svého sevření. Nessa se na jeho bývalou ženu usmála a následovala Lucifera nahoru do salónku.

„Všem vám děkuju za účast a za přání. Moc si toho vážím. Teď se pro mě dobře bavte,“ řekl hned, jak dorazil k balkónu. Dav se roztleskal a pak začala hrát pořádná hudba, že by zase nebylo slyšet vlastního slova. Ovšem v salónku byla hudba tišší.

Satan se taky směl stavit doma, když šlo o takovou slávu a tak si mezi démonkami našel svojí přítelkyni Freyu, pro kterou bylo překvapení, že dorazil.

„Překvápko, miláčku,“ zašeptal jí zezadu do ucha a jemně jí obkroužil paže kolem pasu. Freya se na něj podívala a padla mu do náruče, když si uvědomila, že je opravdu tam. Neviděli se několik thallaranských týdnů, takže několik zemských měsíců.

„Co tady děláš?“ zeptala se nadšeně, až jí to samotnou překvapilo. Satan se usmál a políbil jí na rty.

„Lucifer má kulatiny, musel jsem přijít. A chybělas mi,“ odpověděl. Ona na něj skočila jako puberťačka a nechala se nést. Satan se jí zamilovaně díval do očí.

„Už jsi zkoušel to... no víš co?“ zeptala se na Ďasův *Divinitas*, ale on zavrtěl hlavou.

„Ne, ještě ne. Ale neboj se, všechno bude dobrý,“ řekl a chytl jí za ruku, aby jí mohl protočit pod svou paži jako princeznu. Její černé vlasy zavlály při tom pohybu dokola stejně tak jako její bílé šaty.

Lexi je za barem celkem žárlivě sledovala. Všechny její kamarádky, kamarádi, nebo ex měli perfektní vztahy, zatímco ona zůstala úplně sama se dvěma dětma.

Astaroth se nabídl, že svojí možná těhotný přítelkyni donese něco nealko k pití, když se cítila divně. U baru se potkal s Lexi, Thellnessa nemusela pracovat, když byla Luciferova přítelkyně a ostatní teď obsluhovaly někde kolem.

Lexi k němu zvedla oči. Poznala ho po vůni. On vážně voněl na sto metrů. „Co si dáš?“ zeptala se. Astaroth si povzdychl a natáhl se přes bar, aby jí chytl za ruku. Lexi na něj šokovaně koukala.

„Ahoj. Jak se máš?“ zeptal se místo toho, aby na ní vybalil co chce, aby mu přinesla k pití. To Lexi zaskočilo. Že by měl zájem o její malíčkost. Nicméně mu nechtěla říkat, že se jí po něm stýská a že žálí a že jí je na nic, tak se pousmála.

„Dobře, akorát pracuju. Co ty?“ řekla a podívala se mu do očí. On si jí přetáhl za tu ruku ještě blíž a začal jí po hřbetu ruky přejíždět něžně prstem. Lexi znejistila.

„Chtěl bych, aby to mezi náma bylo dobrý. Víím, že jsem ti ublížil. Ale, Lex, mám tě rád. Moc. A mám rád i naše kluky. A to se nikdy, nikdy nezmění,“ prohlásil.

„Proč mi to říkáš? Já to přece víím,“ řekla a usmála se na něj. Měl výčitky. Báł se, jak zareaguje na to, až zjistí, že plánuje rodinu s Lyrou. Ale nic jako udobřit si někoho předem neexistuje.

A bylo jasné, že Lexi z toho bude vyšilovat. Protože aspoň v tomhle měla Rotha jenom pro sebe. Byla jeho první a jediná žena, měla s ním jako jediná děti. A myslela si, že s nikým jiným tohle už absolvovat nechce, protože on byl proutník. Ale on chtěl. On se zamiloval. Zase. A přemýšlel nad novou kapitolou.

„To je dobře,“ řekl a křečovitě se pousmál. Lyra si všimla, jak Lexi drží za ruku a malinko se jí rozšířilo chřípí, ale pak se radši otočila zpátky na Lucifera, který se vážně dobře bavil. S Thellnessou.

Milovat víc lidí šlo a bylo to pěkně na hovno. Něco jsem o tom taky už věděla. Teda kdysi, teď jsem měla úplně jiné starosti. Třeba jako dostat se k maturitě, nepropadnout a zkrotit svého démona a taky svojí debilní mysl. Ne, že by byla debilní jako slabá, ale debilní jako komplikovaná, až to bolelo.

„Dám si džus, minerálku a colu s rumem a limetkou,“ objednal si. Ona přikývla a šla mu to připravit. Když se vracela se skleničkami, podívala se mu do očí.

„Lyra dneska nebude pít alkohol?“ zeptala se jako by to snad tušila. Astaroth zaváhal, a nakonec jen zavrtěl hlavou. „Zajímavý. Místní klubová hvězda už šla do důchodu, nebo na mateřskou. Jen aby bylo jasno, nechci vidět, že bys zanedbával kluky. Každý víkend je budeš mít na krku, jasný?“ procedila, nechala mu tam, co si objednal a šla pryč.

Beeluš s Trish se muckali přímo pod třpytivou disko-koulí. Byli na sobě nalepení jako dvě žvýkačky a decentně se při pomalém tanci mazlili. Byli pořád jako čerstvě zamilovaní, sladký. Vážně. Škoda, že jsem tam nemohla být s Waydanem taky. I když, my dva jsme měli svoje...

Bylo půl dvanáctý a já ležela v posteli a snažila se usnout. Ale to šlo těžko, když si Waydan chtěl povídat. Ležel drze vedle mě v posteli, ne pod stejnou peřinou, ale bez peřiny. Měl ruce pod hlavou a zíral do stropu.

„Myslela jsem, že chceš, abych byla zdravá a v pohodě, ale jak asi, když mě nenecháš ani spát?“ rýpla jsem si.

„Vždyť spi. Nic ti nedělám,“ opáčil. Ale dělal. Hodně. Ležel vedle mě, rozptyloval mě a reagoval na moje myšlenky, takže to bylo jako by na mě mluvil. Otočila jsem se k němu a podívala se na něj. Taky se na mě otočil. „Co?“ syknul.

„Víš jak jsi říkal, že jsme to oba přežili... podle té knížky: Jak přežít první...“ začala jsem a on mě přerušil tím, že přikývl.

„No, vím a co?“ zeptal se.

„Ani jeden jsme to nepřežili. Plácáme se v tom. A ty asi nejvíc. Ty mě miluješ nebo tak něco?“ vyzvíдалa jsem celkem směle. On se na mě tak podíval. Zaraženě.

„Miluju? Proč si myslíš, že tě miluju? Vždyť se skoro neznáme, to by bylo divný. Navíc jsme spolu ještě neprohodili normální věty, aniž bychom se neuráželi,“ komentoval, ale nepřesvědčil mě. Zase.

MLčky jsem na něj koukala. „Chováš se tak, víš?“ odpověděla jsem klidně. Přimhouřil oči a šoupnul se ke mně blíž. Ve tváři se mu objevil malý zvědavý úsměv.

„Jo? Jak se tak chovám, pověz mi to,“ vyzvíдал, že to znělo hravě, ale i trochu soutěživě.

„Cítím se s tebou divně. Cítila jsem to už když...“ zarazila jsem se o jeho pohled.

„Když co?“ tahal ze mě, když jsem se neměla k odpovědi. Dala jsem si chvilku na čas. Teď jsme vedli vážnou debatu. Naší první, a ještě ke všemu v posteli a o citech, to chtělo dvakrát měřit a jen jednou řezat.

„Prostě na to, že to byla teda tvoje první pusa, bylo to jako by nebyla první. A jako by ses mi úplně odevzdával. To k rychlovkám z přitažlivosti moc nesedí. A to, jak ses se mnou mazlil...“ Přerušil mě.

„Zadrž,“ řekl s úsměvem. Je pravda, že mi nemohl říct, že jsem sice první, s kým se líbal, ale že tahle pusa první nebyla. A že mě miluje už dlouho i když na první pohled.

„Co sedí k rychlovkám z přitažlivosti teda? Protože pokud vím, taky jsi žádnou takovou nikdy neměla. Jak to můžeš teda vědět?“ rýpnul si. Touché.

„To ne, soudím podle toho líbání hlavně proto, že... protože, víš... no... líbala jsem se s hodně klukama i s těma, kdy mezi náma nic nebylo a i s těma,

kdy bylo, a ty jsi mě líbal jako jeden z těch, co mě miloval, ale ještě tisíckrát intenzivnějš,“ vysvětlila jsem.

On na mě jen tak s malým úsměvem koukal. Jako by mi tím dával za pravdu. Ani to nepřiznal a ani to nevyvrátil. „Jdi už spát, až moc dráždíš mozek, není divu, že nemůžeš usnout,“ prohlásil a zase si lehl zpátky na záda a zavřel oči.

Dlouho bylo ticho, ale nespala jsem. A on taky ne. „Nemělo se to stát. Ani jsem to nechtěl. Nechal jsem se stáhnout, protože jsem byl zvědavěj. O nic víc nešlo. A nebylo to špatný, ale to na tom nic nemění. Opakovat to by byla chyba. Musíme spolu vycházet, tohle nás zničí,“ prohlásil z ničeho nic.

„Vycházet? Jako by jsme spolu snad předtím vycházeli. A jako by to šlo po tom nějak...“ zarazila jsem se. „Myslím, že my dva spolu nemusíme vůbec mluvit, protože to postrádá smysl. Ty lžeš mě, já lžu tobě. Jsme oba až moc hrdí přiznat si pravdu,“ opáčila jsem.

On na mě chvílku jen koukal. „Jakou pravdu? V čem mi lžeš? Že už mě nechceš? A v čem lžu já, že k tobě nic necítím?“ zeptal se.

„Šokuje mě, že to dokážeš takhle klidně říct. Mluvíš o tom jako o nějaký potenciální možnosti, přitom víš, že to tak je. To, že si se mnou můj mozek vždycky takhle hrál jsem věděla, ale myslela jsem si, že když se do toho chaosu přidá démon, bude to jiný. Míň zmatečný. Měl bys mi v hlavě uklidit jako správnej démon, kterej mě chce ovládat,“ objasnila jsem.

Waydan se zasmál. „Uklidit jako správnej démon, co tě chce ovládat? A jak jsi přišla na to, že tě chci ovládat?“ zeptal se.

„Tak proč tu jinak jsi?“ vyzvídala jsem. Na chvílku se odmlčel.

„Pro zábavu a tak, ale nechtěl jsem tě vyloženě ovládat, celkem se mi líbí, jak se v tom plácáš sama,“ řekl.

„No jak jsem řekla, máš mi udělat v hlavě pořádek, ukázat mi, kde je ta moje racionální stránka a kde ta emocionální. Měl bys mi pomoci to oddělit a vybrat tu správnou k použití, až se budu nad něčím rozhodovat. A ne si z nich utahovat a hrát si s nima,“ vynadala jsem mu.

„O to se snažím, ale myslíš, že to je snadný? Ještě jsem si tady nezvyknul, máš tu ve všem bordel. Jako vážně když máš někomu na něco odpovědět, tak myslíš na to, cos dělala před dvěma lety s kámoškou? Nebo třeba když ti někdo něco vypráví, myslíš hned na...“ Přerušila jsem ho.

„Pro tebe je těžký si udělat pořádek v hlavě, kam ses nasáčkoval, jo? Zajímavý, myslela jsem, že v tomhle tvoje první nejsem a že v tom máš praxi, požírači duší,“ rýpla jsem si. On se jen tak zakřenil. Trefila jsem se do černýho. Jo! Konečně jednou jsem ho uzemnila. Asi by mě uzemnil on,

kdyby řekl, že jsem v tomhle taky jeho první, ale to nechtěl, abych věděla. Takže držel tlamu.

„Víš co? Já si to vezmu na starost. Ty jako racionální stránka nefunguješ dobře, když tě ovládají moje emoce. A já jako emocionální stránka taky nefunguju dobře, když...” zarazila jsem se o jeho pohled.

„Když co? Když se chceš vyrovnat mojí racionální stránce? Stydíš se přede mnou za to, že jsi trubka?” rýpal pro změnu on. Povzdychla jsem si.

„Jak to chceš udělat? Protože to bys mě musela nejdřív celýho ovládnout. Musela bys nějak dokázat, že jsi silnější než já. Že tvoje vůle je silnější než moje. A to se ti nepovede, protože jak jsi sama řekla, mozek má obě hemisféry stejně silný, jsou propojené, jedna nemůže být bez druhé,” pokračoval.

„Právě proto, že jsou propojené. Bude to pro mě jako bych uspávala miminko. Hodně uřvaný miminko, ale dám ti dudlík a ty zmlkneš, uvidíš,” zmínila jsem sebevědomě. On se jen pousmál a pak už ticho.

Večírek byl v plném proudu. Všichni se dobře bavili. Pili, jedli, tančili, povídali se, smáli se, mazlili se, líbali se, objímali se a pak tu byla Lexi, která seděla za barem a zírala do mobilu. Četla si nějaký román, když měla volno a pak se rozhlédla kolem a zase si povzdychla.

Astaroth s Lyrrou si o něčem povídali a sem tam se vášnivě muchlovali přes stůl jako dva pubertáci na rande. Satan s Freyou už odešli k sobě, aby na sebe měli víc času a mohli si užít společný chvíle bez ostatních. Další den měl v plánu se vrátit bůhví na jak dlouho zpátky na Zem.

„Nezatancovala by sis se mnou, Lil?” zeptal se Lucifer Lilith po domluvě s Thellnessou, která s tím byla v pohodě. Vytáhla na parket Leviho, aby mu nebylo smutno. Už nějakou dobu nenosil brýle, ale čočky a kdyby to neměl být můj potenciální otec řekla bych, že mu to seklo.

Lilith přijala Luciferovu nabídku k tanci a spolu s ním i jeho ruku, kterou k ní natahoval. Potom už se společně v rytmu hudby vlnili na parketu. Ale nikdo neměl na to, jak trsal Adam s Evou, ti byli pořád trochu jako neandrtálci mezi démony.

Lilith na ně upozornila Lucifera, který se otočil a pak se srdečně zasmál, když viděl, co na parketu ti dva vyvádí. Vypadalo to jako pohyby dvou lidí, co neumí tančit, ale je jim úplně jedno, co si kdo o nich myslí. Jak z filmu, ze kterého trapností trnou zuby. V moderním slovníku se tomu říká cringe. Prostě hýbání se totálně mimo rytmus a ještě tak nějak zvláště.

„Jsem rád, že jsi šťastná, Lil. A jsem rád, že jsem šťastnej i já. Jak se říká všechno zlý je k něčemu dobrý. A my jsme teď to dobrý i po tom všem špatným,“ řekl. Ona přikývla a položila si hlavu na jeho rameno.

„Co naše dcera, Luci, viděl jsi jí?“ zeptala se. On přikývl. Jeho úsměv ale trochu vybledl.

„Viděl. A teď už je v těch nejlepších rukách, nemusíš se bát. Waydan se o ní postará. Věřím tomu. Až si trochu zvykne na nový prostředí. Oba až si na to zvyknou,“ odpověděl.

„Musí to být pro něj strašně těžký. A taky tady v Pekle chybí ne že ne. A ty skoro nemáš čas. Mučíš ve dvou nejhorších patrech úplně sám. Měl bys mě nechat ti pomoci. Možná bych to zvládla v sedmičce za Satana, co říkáš?“ navrhla.

Lucifer na ní překvapeně koukal. „To myslíš vážně? Chtěla bys mučit duše v sedmém patře? Lil, to je strašně náročný...“ Lilith ho přerušila přikývnutím.

„Já vím. Ale vážně ti chci pomoci. A nejen tobě. Potřebuju něco dělat. A ty víš, že jsem měla občas dobrý nápady, jak tresty vylepšit. Spolu nám to vždycky šlo. Chtěla bych zase tvoji důvěru,“ řekla.

„Lil, ty jsi jí nikdy neztratila. Jestli to opravdu chceš, máš to mít. Ale kdyby sis to rozmyslela, chtěl bych, abys mi to řekla.“ Ona na něj chvilku koukala a pak nakonec přikývla a usmála se.

„Mimochodem. Něco pro tebe mám,“ zašeptala a na chvilku přestala tancovat. Naklonila se ke svojí mini kabelce, která jí visela na řetízku na rameni a vyndala z ní zlaté plnící pero.

Bylo úplně stejné, které od ní dostal když založil mučící patra, ale o to přišel, když jsem mu ho omylem přejela židlí. Jako malá jsem si totiž hrála na jeho židli u něj v kanceláři skoro pořád.

„Děkuju, Lil, to pro mě hodně znamená,“ řekl. Ona se jen usmála, políbila ho na tvář a šla zpátky za svým mužem, který už na ní čekal u stolu. Thellnessa zase šla za ním, zatímco on si prohlížel zblízka to gravírované pero.

„Pěkný písátko,“ prohlásila a usmála se na něj. On přikývl a schoval ho do kapsy u kalhot.

„Jo, to jo. Moc hezkej dárek. A co my dva, nepůjdeme už? Stejně si myslím, že se budou víc bavit, až odtud vypadnu,“ zmínil. Thellnessa mu položila dlaně na hrud' a zamilovaně se mu dívala do očí.

„Myslím, že nebude vadit, když už půjdeme. Navíc, se těším na svůj dárek, co jsi mi slíbil,“ připomněla mu, že jí slíbil svoje srdce.

Byl pátek ráno a já seděla ve škole na první hodině informatiky. Měli jsme mít dvou hodinovku a dostali jsme za úkol udělat nějakou pitomou tabulku. Usínala jsem u toho, protože jsem byla unavená. S Waydanem jsme se handrkovali asi do tří do rána, takže jsem nemohla jen tak usnout.

Klikla jsem na *kurzívu* a začala psát, co se po mě chtělo – dny v měsíci a nějaký čísla. „*Máš tam chybu. Víš o tom, že to nemusíš počítat, ale klikneš na nějakou věc a ono se to sečte samo?*“ upozornil mě.

„*To vím, ty chytráku, ale nevím na co mám kliknout, aby se to sečetlo samo. Doma mám jinou verzi. A navíc to ani nepoužívám,*“ opáčila jsem.

„*Mimochodem, už jsi přišla na to, jak se mě zbavit? Teda líp, jak mě uklidit?*“ vyzvídal.

„*Divil by ses, kdybych ti řekla, že jo?*“ zeptala jsem se.

„*Divil. A je to dva tisíce dvě stě čtyřicet osm a ne jedenáct set šedesát dva, kdes vůbec tohle číslo vzala proboha?*“ pokračoval. Protočila jsem panenkami a opravila jsem to na to, co říkal.

„*Zapomněla jsem tam přičíst únor a květen,*“ objasnila jsem. On se zasmál.

„*To jde, když máš počítat všechny měsíce? A proč zrovna únor a květen?*“ dobíral si mě.

„*Ježiši Kriste, já nevím, prostě se nesoustředím a nebaví mě to,*“ opáčila jsem nasupeně. On se pousmál.

„*To vidím. A jeho do toho netahej,*“ řekl klidně. Chvíli jsem ho ignorovala a smolila si tabulku, ale po chvíli na mě začal zase vykřikovat, že to mám špatně. Tentokrát ne výpočty, ale chyběla mi tam desetinná čárka a sem tam se to rozhodlo, že se to samo zaokrouhlí.

„*Seš hrozně protivná, když děláš něco, co tě nebaví. Přepočítej si znovu leden s únorem a červenec se ti nějak zaokrouhlil. A celý to radši spočítej znovu. Hlavně, že máš úplně perfektní vzhled tabulky, ale zbytek je sračka. Máš to hezky barevný a vizuálně atraktivní, ale...*“ pokračoval.

„*Ty seš vizuálně atraktivní prosím tě,*“ prskla jsem na něj a dala jsem se znovu do počítání. On se pousmál.

„*Kolik to do háje je?*“ vztekala jsem se.

„*No kolik je dvacet krát sedm?*“ zeptal se.

„*S tím na mě nechod'. Na tohle jsem úplně alergická!*“ ječela jsem na něj, aniž bych se zamyslela nad tím, jak je to primitivní.

„*Nech toho vztekání a zamysli se. Dvakrát sedm a přidej nulu!!*“ prskal na mě taky.

„*Sto čtyřicet,*“ odpověděla jsem a on přikývl a usmál se.

„*No vidíš, že to nebylo nic těžkého a teď dvakrát 15?*“ pokračoval.

„*Třicet. Chápu a teď to jenom sečtu a udělám další měsíc,*“ komentovala jsem a on se mi smál.

„*Vidíš, že to není tak těžký, když víš, co máš dělat,*“ dodal. Jako bych věděla, co mám dělat, když mi to někdo neřekne. V matice. Já vím přece, že se to má spočítat, ale kde začít?

Násobit velký čísla z hlavy občas jde, ale ne, když zapomenou první výsledek, který mám přičíst k druhému hned po tom, co se k němu konečně dopracuju. Ale s ním matika šla.

„*Díky,*“ zamumlala jsem nakonec a uložila svojí opravenou práci.

„*Nemáš zač. Možná si to s tím úklidem ještě vážně rozmysli. Budeš mě potřebovat. Už jsem ti to dokázal zase,*“ řekl a usmíval se.

„*Tak za prvý, nechci se tě zbavit úplně, což ani nejde, ale chci tě jen zařadit někam, kde nebudeš otravovat. Kde nebudeš škodit mému zdravému myšlenkovému proudu. A za druhý, přestaň to už vytahovat. Nepotřebovala jsem tě, chtěla jsem tě, to je rozdíl,*“ dodala jsem a představila jsem si zas ten jeho samolibý úsměv.

Nějak se mi dostával pod kůži. Což jsem zatím nevěděla, jestli je dobře, nebo špatně a ani jestli je to jeho záměr, nebo ne. A ani důvod, k čemu by to vážně potřeboval, když říkal, že mě nechce ovládat.

Když byla velká přestávka, šla jsem trochu na vzduch, blížil se konec školního roku a já měla to nejhorší už za sebou, až na češtinu, kde jsem pořád nevěděla, jestli půjdu k maturitě. Což bylo absurdní, vzhledem k tomu, že jsem psala nejlepší slohy ze třídy.

U schodů už kouřila partička mých spolužáků cigarety, ale mě se k nim nechtělo. Za prvé jsem nechtěla smrdět kouřem a za druhé jsem si s nimi neměla co říct. Neustále řešili jenom lidi, který neznám a nezajímají mě a nebo další lidi, který znám a taky mě nezajímají.

Koupila jsem si ve večerce zmrzlinu na klacku a sedla jsem si na lavičku s knížkou. Uvnitř divoká na povrchu totální šprtka. *Je to možný? Jaký by to asi bylo, kdybych byla oblíbená a ne ta, kterou pořád někdo pomlouvá? Co asi dělá Marek?*

„*E-e! Na toho dementa ani nemysli!*“ syknul na mě Waydan. „*Jsem rád, že jsi konečně pochopila co je zač. Podváděl tě a byl na tebe hnusnej. Ani tě neměl rád. Jsem rád, že jsem tam byl a mohl mu aspoň dupnout na nohu, když nic jinýho,*“ objasnil.

Polekala jsem se. „*Tos byl ty? Jak? A jak jsi to vlastně...*“ zarazila jsem se. „*Ty jsi shodil i tu ztracenou mikinu, je to tak?*“ vybalila jsem na něj.

„Jo. Nemáš zač. Už jsem se na to prostě nemohl dívat. A jak asi? Byl jsem předtím tak trochu tvůj osobní duch,“ objasnil.

„Cože? Osobní duch?“ zopakovala jsem s úsměvem ve tváři, který byl doopravdy viditelný. Nějaký pán, který šel kolem mě se na mě tak divně podíval. Hned jsem se přestala smát.

A pak mi došlo, že on mě musel znát už dřív, než mi vlezl do hlavy. Bůhví jak dlouho předtím. To by znamenalo, že do mě klidně mohl být nějakou dobu zabouchnutej a pak by dávalo smysl to, co se mezi námi stalo. Z jeho strany, z mojí tak úplně ne.

„Hele, nesppekuluj o tom pořád. Ty tvoje myšlenky mě drtí. Je to únavný. Jak můžeš takhle žít?“ prohlásil.

„Těžko a ty jsi tomu ještě nasadil korunu. Ať chceš nebo ne, musím tě trochu omezit. Moje myšlenky neomezím, ale tebe jo. Mozky mají dvě půlky a obě jsou propojené, každá umí něco jinýho, ale toho propojení se dá využít.

Když mi nechceš pomoci a spolupracovat, aniž bys do mě rýpal, pak to musím udělat. Nemůžeš se mi volně pohybovat v hlavě, jak se ti zachce. Chce to pro tebe vyhradit prostor. Klec,“ napadlo mě. On úplně ztuhl.

„Klec? Jako by tohle už nebylo vězení samo o sobě a ty mě chceš ještě zavřít do klece? Zbláznila ses? No tak, to nemůžeš... to nezvládneš, co tvoje svědomí? Jsi na něco takovýho až moc hodná,“ zmínil skoro jistě.

„Možná, ale jen tak mezi námi, mám dost silný pud sebezáchovy. A ty mě ohrožuješ skoro stejně jako ty debilní myšlenky,“ objasnila jsem. Chvilí bylo ticho.

„Fajn, zkus to, jak myslíš. Jen si pamatuj, když je dobře mě, tobě taky a naopak. Garantuju ti, že držet mě v kleci pro tebe bude utrpení,“ řekl.

„To se ještě uvidí, démone první třídy,“ zmínila jsem a usmála se.

„Nesváděj mě takhle, budu se červenat,“ opáčil a já jen protočila očima, zvedla jsem se a šla zase zpátky do školy.

Celou další hodinu jsem si čmárala do sešitu a přemýšlela jsem nad tou klecí. Představila jsem si jí v hlavě jako čtvercovou místnost s mřížemi. Tak deset metrů čtverečních, abych nežrala. Kam jí umístíš? Nikam. Bude to černočerná tma. Obrovský prostor, který kolem sebe nic nemá.

A abych nebyla zlá, dám mu tam pohodlnou matraci, noční stolek, funkční vanu i soukromý záchod. „To nedává smysl, nemůžeš mít uprostřed klece vanu a záchod. A dost mě to šokuje vzhledem k tomu, jaká jsi perfekcionista. Šokuje mě, že ti to nezpůsobí OCD,“ komentoval moje úvahy.

„Nemusí to mít logiku, je to v mojí hlavě. A bydlet tam budeš ty, ne já. Nebudu za tebou ani chodit, takže mě to nebude nijak znervózňovat,“ dodala jsem. Na chvíli sklapnul.

„To bys mi neudělala! Říkal jsem, když jsem spokojenej já, ty budeš taky a naopak. A když nebudu, budeš trpět se mnou, aniž bys mě viděla,“ zopakoval.

„Uvidíme,“ opáčila jsem suše a čmárala si do bloku klec. Tomáš ke mně tak nakouknul.

„Víš, že to vypadá trochu psychopaticky? Proč jsi do tý klece zavřela toho kluka? To jsou rohy a ocas? Démon? Píšeš novou knížku?“ začal se vyptávat. Radši jsem otočila list.

„Nevěděla jsem, že se zajímáš o moje psaní,“ rýpla jsem si. Nechal mě tedy být. Někdy jsem na něj byla až moc drsná. Jako na všechny. Těžko říct, proč mě společnost lidí v poslední době tolik rozčilovala.

Dřív jsem neměla problém chodit s nimi ven, trávila jsem s nimi většinu svého volného času, ale teď? Jsem jako zapšklá důchodkyně, která má ráda svůj klid a soukromí. Není divu, že mě nikdo moc neměl rád. Možná jsem si kolem sebe postavila zeď a nikdo neměl odvahu jí přelézt. A ani energii. Dostat se za ní mohl vážně jen ten nejlepší. Třeba Waydan.

Když zazvonilo na konec hodiny, jen jsem se sbalila, věci naházela do tašky a pospíchala jsem ven. „Počkej, Elzo,“ zavolal na mě Šimon, když mě viděl letět dolů ze schodů.

Šimon byl z vedlejší třídy. Byl to IT magor, ale byla s ním sranda. Občas jsme spolu zašli ven, pokecali a tak. Už jsme spolu nějakou dobu nemluvili, takže bylo asi na čase zase se trochu obětovat.

„Kdo je to?“ zeptal se Waydan hned, jak jsem se na Šimona usmála a objala ho na přivítanou. Nějak se mu nepodařilo potlačit žárlivý tón. Neodpovídala jsem mu a snažila se ho ignorovat jako většinu svých vtíravých myšlenek.

„Ráda tě vidím, byl jsi nemocnej?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si to s ním mířila k východu. Šimon si přehodil batoh na jedno rameno.

„No tak nějak, spíš jsem se hodil marod. Chtěl jsem se věnovat nějakému svému projektu. A co ty? Jak to jde? Co Marek, už se uklidnil?“ vyzvídal. „Oou,“ zašeptal, když viděl, jak se tvářím při zmínce toho hajzla.

„Rozešli jsme se, podváděl mě. Trochu se za to stydím. Fakt ponižující,“ komentovala jsem to. Šimon se zastavil u svojí skříňky. Já se opřela o tu vedle a čekala jsem, až se přezuje. Potom jsme šli zase k mojí. Měla jsem jí blíž k východu.

„To mě mrzí,“ řekl pak. „Ale na druhou stranu, je dobře, že jsi to zjistila. Najdeš si někoho lepšího, uvidíš,“ dodal. Na to jsem nereagovala, jen jsem zamkla skříňku a společně jsme vylezli ven na denní světlo.

„Mimochodem, slyšel jsem Tomáše se chvástat, že prý u tebe zaskóroval, je to pravda?“ zeptal se. Cože?

„Cože? Zaskóroval? On o mě něco říkal?“ vyštěkla jsem šokovaně. Šimon přikývl, že se mu zavlnily jeho tmavě hnědé vlasy.

„Říkal něco o tom, že prý... no, že jsi s ním něco měla a že je jenom otázka času, kdy s ním budeš mít něco víc, chápeš, ne? No a proto jsem se tě chtěl zeptat, jak to je, nevěřil jsem tomu, aby sis nemyslela, vím, že bys Marka nikdy nepodvedla, proto mě to zaskočilo. Ale když jsi teď říkala, že jste se rozešli tak...“ zarazil se.

„Tak co? Jako, že bych hned skočila po někom dalším? Taková nejsem!“ sykla jsem na něj uraženě. Zasllechla jsem Waydana se uchechtnout.

„Ne? Já ti nevím...“ rýpnul si. Nereagovala jsem na něj. Zase. Byla to součást mojí strategie.

„Promiň, tak jsem to nemyslel. Jasně, že taková nejsi. Ale chtěl jsem to slyšet od tebe, víš?“ dodal. Já přikývla.

Došli jsme akorát na autobusovou zastávku. „Co je ten týpek zač? Líbí se ti, to já poznám. Je chytřej,“ pokračoval Waydan ve výslechu. Moje strategie musela počkat, protože to nešlo s ním přestat mluvit.

„Co? Toho taky nebrat?“ štekla jsem po něm.

„Už jsem řekl nebrat žádnýho. Máš mě!“ připomněl. Povzdychla jsem si. Šimon se na mě otočil.

„Stejně brzo půjdeš do klece, takže proč bych si někoho nemohla najít? Navíc jsi říkal, že najdeme lepšího než Tomáše,“ informovala jsem ho.

„Myslel jsem to jinak. Jako že...“ začal, ale já ho přerušila.

„Jakože mi nakonec dojde, že chci už na vždycky jenom démona, co mě deptá v mojí hlavě? To jsi na omylu,“ dodala jsem.

„Proč to s tebou musí být tak těžký? Myslel jsem, že budeš ráda, že mě máš. Nakonec,“ zašeptal sklesle. Trochu mě zamrzelo, že jsem na něj byla zlá.

„Asi bych i byla, kdybys nebyl ty. Vždyť jsi nakráčel do mýho posvátného chrámu jako by ti patřil. A jediný, kdy jsi se nechoval jako blbec bylo, když jsme to spolu dělali. A promiň, ale já prostě potřebuju nějaký reálný život,“ vysvětlila jsem a on na to už neměl co říct.

„Chápu. A koukej tu klec udělat aspoň pořádnou, když už tordíš, jak jsi lepší než já a jak mě převezješ. A chci tam knížky, rád si čtu,“ řekl nakonec a pak mi dal

pokoj. Mrzelo mě to, protože mi došlo, že se realita přeceňuje a že některý věci jsou v hlavě milionkrát lepší.

Za mřížemi

V Thallaranu bylo něco kolem druhé odpoledne. Astaroth byl v práci ve svém patře a dělal jako vždycky jen, že něco dělá. Hrál si s dušema svoje karetní hazardní hry a provokoval je, jak nejlíp uměl.

Lexi s tím byla v pohodě, ale Lyra zas tolik ne, proto ty svoje hry malinko omezil, ale ne nijak výrazně. Jádru se nikdy nemění a i Lyra to věděla. Taký za ním do práce odmítala chodit, protože co oči nevidí, to srdce nebolí. Většinou.

Roth stejně neměl na blbnutí náladu. A ani energii. A za chvíli měla přivést Lexi dvojčata, aby je pohlídal a užil si jich. Jak řekla na večírku, každý víkend je bude mít na krku. Ne, že by s nima nerad trávil čas, ale byly to zlobidla.

Už asi hodinu seděl na svém oblíbeném fazolovém křesle v hale a skláněl se nad malým stolem, kde ležel papír, na který si psal nápady na nové tresty. Musel se držet limitů, přece jen Astaroth byl vládcem mínus prvního patra a tam byly tresty spíš pokárání na rozdíl od ostatních pater.

Teď se ale zase myšlenkově odpojil od práce, vytáhl z kapsy tu lahvičku se vzpomínkami na mě a pohrával si s ní. Slíbil Lyře, že to udělá co nejdřív a že ho to neovlivní. A znal se a bál se, že jo.

Nakonec ho přemohla zvědavost. Už to nemohl vydržet, a tak se rozhlídl kolem, jestli je v hale sám a když zjistil, že jo, odšpuntoval tu pidi zátku a prostě to do sebe kopnul jako panáka na kuráž.

Zornice se mu roztáhly do černoty a on se zhluboka nadechl, jako by měl nedostatek kyslíku. Jeho hlavou teď intenzivně proudily nejrůznější vzpomínky najednou tak, jak byly v lahvičce rozmíchané.

A nezaplavily ho jenom vzpomínky a myšlenky, ale taky výčitky svědomí, strachy, které do teď neměl, žárlivost a touhy, které před tím cítil. Nejhorší vzpomínky byly ty, které mu připomínaly buď chvíle absolutního štěstí, nebo nehoráznou bolest.

Jednou z takových byla ta, kdy jsme se naposledy políbili. V době, kdy se to nesmělo stát. Bylo to jako by to prožil zase. *Díval se na mě, zatímco seděl u mě na posteli. Díval se na mě jako by mi tím říkal, že jsem jeho všechno. Nechal se ode mě obejmout. Zajet si prsty do vlasů...*

„Řekla bych, že to máme my démoni prostě vrozený,“ prohlásila jsem do mrtvého ticha.

„Co?“ zahuhlal.

„Tohle. Nebo je to aspoň dědičný a já to mám po matce,“ komentovala jsem TO.

„Co myslíš?“ tahal ze mě.

„Ty víš moc dobře, o čem mluvím, Astarothe,“ opáčila jsem suverénně. Ten ke mně zvedl jen hlavu a mlčky mi zíral do očí. Potom si mě z ničeho nic přitáhl ke svým rtům a bez váhání mě hladově políbil.

Naše rty se k sobě přisály jako tisíc magnetů a ani jsme se nehnuli. Byl to ten nejdelší letmý polibek v historii všech letmých polibků. Jen rty na rtech a já cítila explozi všech možných emocí. Úplně se pro mě zastavil čas a věděla jsem, že když se teď od něj odlepím, bude konec.

A tak jsem se neodlepila a místo toho jsem jen pootevřela ústa a polibek jsem lehce prohloubila. A když jsem začala já, pokračoval on. Jemně mi přikousl ret, abych mu neutíkala a opatrně si mě posadil na klín. Vzdychla jsem mu do úst a poválila ho na postel.

A v momentě, kdy jsem se chystala mu do pusy nacpat svůj jazyk, uhnul mi. No a tvářil se prostě jako by si nejradši nafackoval. Já jen vydechla stále sedíc na jeho klíně.

„Ježiš, já jsem takovej idiot,“ prohlásil. „Takovej kretén,“ pokračoval. „Strašně moc se ti omlouvám, Rinko. Prosím, odpusť mi to. Prosím tě...“ mumlal, že skoro brečel a objímal mě jako by se bál, že když mě pustí, shodím ho nejmíň z okna nebo co.

„Nemám ti co odpouštět. Byla to jenom pusa,“ hájila jsem ho, ale on zavrtěl hlavou.

„To mi teda máš co odpouštět. A ne, nebyla to jenom pusa, u d'ase. Celý jsem to tím posral. Udělal ti výčitky. Dej mi facku, prosím,“ zašeptal. Zírala jsem na něj jako na blázna. Nechtěla jsem ho mlátit, chtěla jsem pokračovat.

„Prosím, Rinko. Dej mi facku. Věř mi,“ řekl. Věděla jsem proč to chce, aby to shodil na sebe, ale tak to nebylo a já to věděla. Nezabralo by to. Chtěla jsem ho políbit stejně tak moc jako to chtěl on.

„Nebudu tě mlátit a odpouštím ti, protože to byla moje vina stejně jako tvoje,“ prskla jsem na něj...

A pak tuhle vzpomínku hned nahradila další a bolestivější. Ta, která změnila celý jeho život. Bůhví, jestli by se vážně nakonec oženil a měl děti, kdyby tohle rozhodnutí neučinil.

Díval se mi do očí. Seděla jsem na trůnu, za mnou stál Waydan, vedle mě seděl Lucifer a na jeho klíně jeho milá Lyra. Za ním stála Lexi. Už tohle je nepříjemný vzhledem k okolnostem, ale ten fakt, že teď myslí na to, jak se toho všeho se mnou

vzdá, to ho drtilo teď ještě víc, než když to bylo v přímým přenose. V tu chvíli myslel jen na to, jak moc mě má rád a že to spíš dělá pro mě, abych už taky nebyla tak rozpolcená, protože tu byl Waydan – můj snoubenec.

„Tak co ty, Rothe?“ zeptal se ho Lucifer. Astaroth se podíval na mě a pak na Waydana, než se vrátil očima k Luciferovi.

„Já obětuju všechny vzpomínky na lásku a přátelství k Rince,“ prohlásil a podíval se mi do očí. Byly plné slz. Věděl, jak moc mě to bolí. Cítil to tenkrát a cítil to teď zase.

„No to je velká oběť, Rothe. Jsi si jistý? Podívej na ní,“ řekl a ukázal na mě. On se podíval, jak kvůli němu brečím a pak ode mě odvrátil pohled.

„Nic cennějšího nemám,“ řekl tiše. Pak už si nic nepamatoval, protože tohle byla poslední vzpomínka, kterou na mě měl. Když se ho pak Lucifer dotknul prstem a ty vzpomínky si vzal, byl klidný jako beránek, ale teď?

„Pane, vy pláčete?“ zeptal se ho Rejtar – jeho pravá ruka. Šel ho právě informovat o duších, co se rozhodly, že ztropí scénu. Astaroth měl na patře převážně ženy. Ne, že by si to tak vybral, to byla náhoda.

„Nech mě na pokoji, Rejtare!“ syknul na něj a otočil se od něj zády.

„Ale, pane...“ zašeptal a chtěl ho utěšit, ale on ho odstrčil máchnutím ruky a zase se od něj odvrátil.

„Slyšíš? Vypadni! Nechci nikoho ani vidět! Zavři halu. A běž na chvíli pryč,“ dodal. Rejtar se mu poklonil a odešel. Taký zavřel dveře a všem zaměstnancům řekl, co mu Roth poručil.

Ten se složil na stůl jako hromádka neštěstí. Možná, že to přítomnost a budoucnost tolik neovlivní, ale to neznamená, že to nebude těžká rána, kterou bude muset nějak zpracovat. Nejvíc ho bolelo to, že mi ublížil. Tím, že se mě vzdal. Zrovna tímhle způsobem.

Na jednu stranu to bylo pochopitelné, protože mu Lucifer nedal na výběr, měli jsme se vzdát toho nejcennějšího, co jsme měli. A to on udělal, což mi lichotí, ale na druhou stranu to byla taky pěkná srabárna takhle se z pocitů vyvlíknout.

Roth si zajel prsty do vlasů, až se zarazily o jeho velké rohy. Lokty měl opřené o ten mrňavý stolek a nohy měl do věčka. Záda zase zakulacená, jak se krčil nad tím stolem. No a slzy mu tekly proudem na ten papír s tresty.

Ale možná to je normální, že budeme v srdci navzdory všemu neustále nosit někoho, kdo byl kdysi na prvním místě, i když se okolnosti změnily. Nebyla náhoda, že byl naší slabostí. Sice už to nebude tak intenzivní, ale nikdy to nezmizí. Protože, když si srdce vybere někoho takhle moc milovat, nebylo to jen tak pro nic za nic.

Ležela jsem v posteli a snažila jsem se žít ve svojí hlavě. Před usínáním na to byla nejvhodnější doba, byla jsem nejvíc vzhůru, nejlíp mi to myslelo.

A za tu dobu jsem si postavila v hlavě klec. Bylo tam všechno, co živý tvor jako je Waydan potřebuje. Sice to nebylo nic moc nóbl, ale hrůza taky ne. Až na to, že to bylo vězení.

Ale bylo to pro naše dobro. I když ho to tam bude štvát, my dva si musíme nastavit hranice, jinak se z toho zcvoknu. A to nechceme, protože když umře můj mozek, on taky. A myslím, že si to moc dobře uvědomoval. Ale neměl v povaze se vzdávat. A už vůbec ne jen tak.

Přitáhla jsem ho k té kleci. Ještě jsem nevěděla, jak ho dostanu dovnitř, ale přišel se tam se mnou podívat dobrovolně. „To snad nemyslíš vážně. Nemohla jsi mi udělat něco důstojnějšího? Máš neomezený možnosti a vytvoříš mi klíčku? Jsem démon první třídy zasloužím si víc než jenom tohle,“ prskal.

„To možná jo, ale už jsem se tak rozhodla. A má to svůj důvod. Ty musíš pochopit, že jsi míň než já. Bez ohledu na to, že vlastníš stejnou část mého mozku a v podstatě tím i jednu půlku mého těla, ty jsi tady ten vetřelec. Ty jsi démon ve mně, takže já jsem ta hlavní,“ vysvětlila jsem mu.

On se zasmál a zavrtěl nade mnou hlavou. Pak se oběma rukama chytl za ty mříže a díval se dovnitř. „Hezky sis to vymyslela, to se musí nechat. A asi máš i pointu, což je fajn, to cením, ale tohle nemusíš dělat. Může to fungovat i jinak...“

Přerušila jsem ho. „Musím to dělat a udělám to. A ne nemůže to fungovat jinak, Waydane,“ oznámila jsem mu a on ztuhl, když mě slyšel ho oslovit jménem. Prvně to snad nebyla nějaká urážka, nebo výsměch nad jeho praštěným titulem, o kterým jsem netušila ani co znamená.

„Myslíš si, že mě tam jen tak dostaneš? Ani za nic do té klece nevlezu,“ prohlásil a dal si ruce křížem. Silný řeči a silná póza, ale to mě nezastrašilo.

„Já si to nemyslím, já to vím,“ opáčila jsem a udělala jsem k němu krok. On se na mě tak podíval. Docela nejistě. Jako by se mě začal bát.

„Co děláš?“ syknul.

„Nic,“ odpověděla jsem a stáhla jsem se zpátky. On se trochu uvolnil. Možná se bál, že kdybych na něj zase sáhla, že by se mi celý oddal. A možná, že jo. *Že by tohle byla moje moc nad ním?*

„A i kdyby, tak mě ta tvoje klec neudrží. Ohýbat pravidla mi jde stejně dobře jako mříže. Už jsem jich pár roztavil,“ pokračoval. Já přikývla. Tentokrát jsem si byla jistá. Je to moje hlava, musím být. Když tomu nebudu věřit, zlomí mě.

„No tak tady ti to nepůjde. Když nebudu chtít, ani si neškrtněš. Naše role se obrátily, teď už nesleduješ ty mě, ale já tebe,“ dodala jsem.

„Jak jsi na to přišla?“ zeptal se, až se mu jemně zlomil hlas. Byl vystrašený, že věci nemá pod kontrolou. Poznám to, protože jsem na chlup stejná jako on. Nemít věci pod kontrolou je strašidelný.

„Tak, že když jsi to dokázal se mnou ty, musí to jít i naopak,“ opáčila jsem suverénně a o pár kroků jsem se od něj vzdálila.

„Vida, kdo to v sobě má, když myslí. Takhle ti to sluší, mimochodem. Na to bys mě možná taky sbalila,“ prohlásil.

„Nezkoušej to na mě, démone, vím o co ti jde, ale mě neoblafeš. Do tý klece tě dostanu. Po dobrým, nebo po zlým, je mi to jedno. A jestli si chceš hrát, tak ti dám náskok. Třeba se schovej, najdu si tě tady. Musím se naučit pracovat se svojí hlavou a ty jsi nejlepší trenážér,“ dodala jsem.

Všimla jsem si v jeho očích lehkého záchvatu paniky. „Když jsi mi říkala jménem, bylo to příjemnější,“ přiznal. „A být tvůj trenážér nezní špatně,“ komentoval. Protočila jsem panenkami. „Ovšem, když si to rozmyslíš s tou klecí. Jinak už máš smůlu. Napořád,“ pokračoval.

Usmála jsem se. „Ty máš smůlu. A strach. To je pochopitelný, ale slibuju, že se tam budeš mít dobře. A mimochodem, fakt se mi líbí, jak testuješ mojí vůli. Ale měl bys vědět, že jí mám nepřekonatelně silnou, když mi o něco jde,“ oznámila jsem mu.

„Já taky. My dva jsme si podobnější víc, než si myslíš. Bude to těžký. Ne-li nemožný,“ odpověděl a pomalu zašel za roh klece. Dál od dveří dovnitř. Připomínalo mi to začátek hry na babu.

„Zkusme to a když tak tě pustím ven,“ navrhla jsem a on se rozesmál a zase přede mnou o kousek couvnul, když já udělala pár kroků vpřed.

„To víš, že jo. A já jsem asi úplně blbej. Na to zapomeň. Já se nenarodil, abych žil v kleci jako nějaký zvíře. A už vůbec ne ve dvojité kleci. Přišel jsem sem za tebou, měla by sis toho vážit. Taky to mohl být jinej démon, co by ti vážně sežral duši. Jestli mě tam chceš mít, chyt' si mě,“ pokračoval.

Já proti němu vyběhla, ale uskočil. Měl delší nohy. „Říká ten, co mi řekl, že je tu, protože se nudil v Pekle. A tomu mám věřit, že zabavit se v tvém případě není něco na úkor mě?“ opáčila jsem.

„Hm, zpětná palba,“ komentoval a cuknul sebou, když jsem ho skoro dohnala. Obíhali jsme tu klec kolem dokola jako pitomci, ale musím uznat, že jsem se nikdy necítila víc živá než s ním.

„Dobře, jsem ráda, že jsi to zrovna ty, jsi celkem hezkej,“ zmínila jsem a on se pousmál.

„Celkem?“ provokoval mě. Přidržela jsem se cestou mříží a naklonila jsem hlavu na stranu.

„Copak, nestačí ti to? A jsi i chytrý a to se mi líbí. Možná to je to, co mě na tobě tak uchvátilo, jsem na mozky,“ dodala jsem. On se zase jenom pousmál.

„Když mě tak moc chceš, tak si pro mě pojd,“ řekl a naznačil mi prstíkem, abych šla k němu. Pomalu jsem našlapovala podél klece. Byl ode mě jen pár metrů. A sice tohle byla zábavná hra, ale věděla jsem, že je taky i dost náročná a že když to zvorám, klidně v té kleci můžu skončit sama a to bych nerada.

„Nechceš to vzdát? Je pozdě. Stěžuješ si pořád na to, že nemůžeš spát. Jak pak bys mohla, když myslíš na mě,“ rýpal do mě.

„Zítřka nikam nevstávám, takže je mi to jedno. A až tě dostanu do klece, konečně se vyspím,“ odpověděla jsem mu klidně a vyběhla jsem za ním, ale zakopla jsem a letěla jsem rovnou k zemi. A on ke mně přiskočil, aby mě chytil, což mě šokovalo.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal jsem se, zatímco jsem mu pořád visela přes ruce.

„Protože by sis jinak natloukla, proto. A tohle není něco, čím bych se bavil,“ objasnil. Možná, ale taky to odkazuje na to, že ke mně něco cítí, protože se málem zabil taky jenom, aby mě mohl chytit. Ale tím ho teď zase dráždit nebudu.

Pomalu jsem se postavila na nohy. Dívala jsem se mu do očí. Byly šedé a černaly každou vteřinou, až byly úplně černé. „Co tohle jako znamená?“ zeptala jsem se ho, zírajíc na jeho oči jako na zjevení.

„Co jako?“ odsekl a pomalu ze mě sundával své ruce. Naklonila jsem se k němu ještě blíž. Skoro to vypadalo až komicky, jako bych mu zírala do nosu.

„Hej, co to děláš?“ prskal a lepil se zády na mříže, že to muselo být fakt nepříjemný.

„Proč se ti mění oči? Byly před chvílí úplně bílé. A teď jsou černý. Zase. Už jsi to tak měl několikrát,“ vyzvídala jsem.

„To nic není. Jsem prostě jenom kouzelný, no,“ opáčil v domněnku, že mě tím odbyde, ale to mi fakt nestačilo.

„Vždycky, když jsem ti nablízku, tak zčernají. To není náhoda. Něco na tom bude. Že by to bylo kvůli mně?“ komentovala jsem. Přivedla jsem ho do rozpaků, bylo mu to vidět v obličejí.

„N-ne, hele to tak fakt není. Já ani vlastně nevím proč se to děje,“ řekl. Já přivřela oči na škvíru.

„Ty jeden lháři!“ sykla jsem na něj a uvěznila jsem ho mezi svými pažemi. Byly teď jak závory. Chytla jsem se mříží vedle jeho boků. On úplně ztuhnul. Asi jako předtím, když jsme se políbili prvně.

„Ani na to nemysli,“ zašeptal rozpačitě. Ano, napadlo mě ho takhle rozptýlit a tím ho dostat do klece, ale četl mi myšlenky, nebylo to snadný.

„Proč by ne? Nemáš silnou vůli? Jestli jo, nemusíš se ničeho bát,“ rýpla jsem si. On se nesmál. Jen polknul na sucho a lehce si olízl rty. Taký ze mě celou dobu nespustil oči.

„Tluče ti srdce. Nějak moc, ne?“ pokračovala jsem. On mě chytl za ramena a lehce mě od sebe odstrčil, ale já se držela mříží pevně na to, aby to takhle dokázal. A víc do mě strkat nechtěl si myslím.

„Nedělej to,“ zašeptal, když jsem se k němu přibližovala svými rty. Jen jsem se mu smyslně podívala do očí.

„Proč ne? Máš strach?“ zeptala jsem se. Neodpověděl mi, rovnou ke mně sklonil hlavu a políbil mě. Já se pustila tý mříže a skočila mu do náruče. Nevím, jestli to teď vzdal úmyslně, nebo ne, ale nechal se ode mě porazit. Což mi zatím na sebevědomí moc neubralo. Protože ať to bylo jak chce, ukázal mi slabost a to je důkazem lásky.

Tak či tak jsem s ním nespala. Podrazila jsem ho, což bylo fakt těžký, ale on to čekal. Aspoň myslím. Zatáhla jsem ho do tý klece, protože tam byla matrace. Možná sázel na to, že mi pak ještě uteče?

A možná nesázel na nic a prostě se rozhodl, že se mi na nějakou dobu prostě podvolí, protože šťastná žena, šťastný život, že? A on na to byl chytrý dost.

A jo, nebudu lhát, když jsem odcházela z klece, u dveří to byl docela masakr. Přetahovali jsme se o klíč jako děcka o lízátko a prali jsme se jako malí kluci. Ne tak, že by to nějak bolelo, možná tak jeho, protože jsem ho kousla do ruky, zatímco jsme se jen tak postrkovali.

Nakonec jsem odešla sama a jeho zanechala uvnitř. Protože moudřejší ustoupí? To těžko, ten se fakt bez boje nevzdal. Ale jak už bylo řečeno, on byl jako já. Nepřiznával porážku, protože všechno špatný je k něčemu dobrý a on to v tom dokázal najít. Stejně tak jako já.

Od té doby, co jsme se poznali mě toho hodně naučil. Bylo to učení se praxí, ale o to intenzivnější výuka to byla. Byl to můj rival. Takový ten, co dokáže zdravě provokovat toho druhého. Někdo, koho každý v životě

potřebuje, aby se někam dostal. Protože cesta bývá dlouhá a nudná, že se hodně lidí těsně před cílem vzdává.

Sedla jsem si na zem před mříže a on pro změnu naproti mně za mřížemi. „Spokojená?“ zeptal se. Já se usmála a přikývla.

„Tak napůl,“ odpověděla jsem mu upřímně. On se pousmál a zavrtěl nade mnou hlavou.

„Jak to? Bylo to na tebe moc lehký? Mrzí tě, že už je konec, že už nemáš jak víc mě porazit? Nebo tě mrzí, že jsem tady a ty ke mně nemůžeš, protože bych zdrhnul? Nebo pochybuješ o tom, že to byla celá tvoje síla, která tohle dokázala?“ pokračoval.

„A nebo třeba tě štve to, že jsi to nedotáhla do konce, protože bys mě tu potom nedokázala zavřít?“ hádal. Měl pravdu. Měl pravdu. Měl pravdu. Měl pravdu ve všem.

„To čtení myšlenek je otravný, kazí to hru,“ opáčila jsem. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Nebo jí to ještě vylepšuje,“ řekl a natáhl ke mně ruku přes mříž. Já jsem ho po ní plácla. „Au! Jsi zlá,“ syknul na mě a stáhnul tu ruku zpátky.

„Nezkoušej to na mě. Odtud se jen tak nedostaneš. A už vůbec ne, protože bys mi chyběl,“ objasnila jsem. Možná se mi to jen zdálo, ale usmál se. Malinko, ale byl to úsměv.

„Jednou ti chybět budu. A zvlášť, když za mnou teď budeš muset chodit, aby ses o svýho vězně mohla postarat. Potřebuju knížky a něco jinýho, abych se tu neposral nudou. Třeba nořas. A něco na psaní. A taky občas něco dobrýho k jídlu, protože jídlo vyplavuje hormony štěstí, když už za mnou nebudeš chodit na mazlíčí návštěvu. To mi připomíná, že možná nějaký...“ Přerušila jsem ho.

„Už sklapni! Budeš mít nořas, takže žádný nějaký nepotřebuješ,“ sykla jsem a on se tak sladce pousmál.

„Víš, že jsi sexy, když jsi na mě takhle ostrá? Možná mě to dokonce i vzrušuje,“ přiznal. Ztuhla jsem. A zrudla. Přimyslela jsem si do rukou blok, nořas a pár tužek a podala jsem mu to skrz mříže.

„Něco si maluj a už buď chvíli zticha. Teď už půjdu spát, je asi půl druhý,“ poručila jsem mu a zvedla jsem se. On ke mně zvedl hlavu, v rukách držel tu hromádku věcí, kterou jsem mu podala a usmíval se.

„A nechceš mi dát ještě pusu na dobrou noc?“ zeptal se. Netrvalo mi to moc dlouho a klekla jsem si, oběma rukama se chytla za mříže a podívala se na něj jako na blázna. Jen na sucho polknul a čekal, co ze mě vypadne za perlu.

„Fajn. Naše poslední pusa. Úplně poslední. Už nikdy žádná další nebude,“ řekla jsem suverénně. On se pousmál, odložil hromádku věcí stranou a připlazil se ke mně po kolenou.

„Tak to aby byla něco extra, když bude poslední,“ komentoval. Měla jsem na mysli pravý opak. Co nejvíc to odfláknout, aby to chtěl napravovat a v budoucnu to byl předmět vyjednávání.

Letmo jsem ho políbila a když jsem se od něj odtáhla, všimla jsem si, že se jeho oči okamžitě vrátily z černé barvy do stříbrné. „To bylo jako všechno, jo?“ zeptal se otráveně.

„Když mi to vysvětlíš s těma tvýma očima, tak dostaneš ještě jednu poslední,“ navrhla jsem. Ale k tomu se neměl, protože tohle tajemství pro něj zatím bylo důležitý. Kdybych to věděla, využila bych toho a na to mi zase tolik ještě nevěřil.

„Dobrou,“ syknul, popadl ty věci a odešel do svojí útulný postýlky na zemi. Překvapila mě jeho reakce. I když možná ani tolik ne. Pochopila jsem to.

„Dobrou noc, démone první třídy,“ dodala jsem a zmizela jsem pryč. Waydan si povzdychl, sundal ze sebe oblečení, nechal si jenom boxerky a vlezl si do peřin.

Astaroth ležel na gauči a díval se na televizi. Pořád musel zesilovat zvuk, protože dvojčata pštlýly jeden přes druhého, že nebylo nic slyšet. On na to byl zvyklý, takže to nehrotil, ale Lyra z toho měla hlavu jako balón.

„A já jsem tvůj krááá!“ ječel Asher a jako trůn využil tátovo břicho. Hned na to mu skočil na břicho i Hellion a snažil se bráchovi z ruky vytrhnout nějaký klacek, co měl být jako meč.

S Rothem to skoro ani nehnulo. Když mu skočilo na žaludek první dítě, šklubnul sebou, ale jinak byl myšlenkami někde úplně jinde. „Tobě to jako nevadí? Že po tobě skáčou jako opice?“ zeptala se ho překvapeně Lyra, když z něj zase oba kluci seskočili a šli šermovat někam na chodbu.

„Co? Jo asi jo,“ řekl a povzdychl si. Lyra se na něj starostlivě podívala a položila mu ruku na rameno.

„Co je ti? Ty už jsi... už jsi využil tu lahvičku?“ zeptala se. On se na ní podíval a přikývl. V jeho očích byla znát bolest, ale snažil se jí potlačit aspoň před Lyrou, a tak se donutil k malému úsměvu.

„Nic mi není. Je to v pohodě, vážně. Jen to musím nějak vstřebat. Je toho hodně, ale jak jsem slíbil, mezi náma to vůbec nic nemění. Snad jen kdyby

sis to fakt nechtěla ještě rozmyslet, protože tohle může být brzy naše taky a bude jich tu víc," zmínil ukazujíc na kluky.

Lyra se zasmála a políbila ho na tvář. „Já si to přeju. Ty to fakt vůbec nechceš?“ zeptala se.

„Kdybych to vůbec nechtěl, tak by jsme spolu myslím ani nebyli. Ale stejně bych radši ještě třeba počkal až tyhle budou starší. Je to vyčerpávající," objasnil.

Lyra se k němu taky natáhla a položila si hlavu na jeho rameno. Roth jí lehce políbil na temeno hlavy. „Doufám, že to vážně neděláš jen kvůli mně, abych se s tebou nerozešla," zmínila.

„To nedělám. Ale prostě už se do toho tolik nehrnu, no. A tyhle dva by ti to taky mohli vyhnat z hlavy. Nedaří se jim to? To asi málo zlobí," dodal. Lyra se na něj podívala.

„Třeba to bude holka a bude to všechno v pohodě," chlácholila ho. On se usmál a políbil jí.

„Kéž by," odpověděl, natáhl se pro ovladač a tu telku vypnul. „Oba dva, svlíkat se, složit si oblečení a seřadit se u koupelny! Kdo bude první, dostane zítra lízátko se žvejku. Ten druhý bez žvejky!" zaječel na ně, aby je trochu srovnal do latě.

Lyra se usmála. „Docela to s nima umíš," zmínila, když slyšela dupání směrem ke koupelně a to, jak se oba bez řeči připravují na koupání. Potom vstala, když se zvedl Roth, aby oba kluky připravil na kutě.

„Tak kdo byl první?" zeptal se.

„Já!" křiknul Hellion.

„Já byl první, tati," pokračoval Asher. Roth se na ně na oba podíval takovým pohledem, který většinou maminky neumí a oba pak raději kápli božskou.

„Já byl první," zopakoval Hellion.

„Hellion byl první," přiznal Asher. Astaroth se na Ashera usmál a pohladil ho po vlasech.

„Hodnej, že umíš přiznat porážku," pochválil ho. Ona totiž pochvala od rodiče pro dítě opravdu moc znamená. Víc, než si kdejaký dospělý dokáže vůbec představit. Do určitého věku děti ke svým rodičům vzhlíží a vidí na nich jen to nejlepší. A pokud je rodič nezklame, vydrží to.

„Tak do vany, šup. A mejdlem, uši i pupíky," popohnal je a připravil jim ručníky. Malí démoni šlapali jak švýcarský hodinky, když to Astaroth potřeboval. To Lexi se s nima až moc párala. Není divu, že jí zlobili.

Lyra se zastavila v koupelně mezi dveřmi, hlavou se opřela o futro a zamilovaně na něj koukala. „Co je?“ zeptal se s úsměvem.

„Nějaký rozkazy pro mě, můj pane?“ zašeptala. Kluci měli plný ruce práce s mydlením svých pupíků, že je nějaké flirtování vůbec nezajímalo. Astaroth se zamyslel, pak se ohlídl na kluky a na okamžik Lyru vytlačil z koupelny, aby měli nějaké soukromí.

„No, ty si můžeš taky umýt pupík mýdlem samozřejmě,“ pronesl. Lyra se usmála.

„Hmm, můžu? To jsem ráda, že mám tvoje svolení,“ škádlila ho. „A co musím?“ zeptala se.

„Co musíš? Třeba mi hned teď dát pusu a jít zkontrolovat večeri, protože mám dojem, že se tam něco pálí,“ řekl, políbil jí a když utíkala do kuchyně, plácnul jí lehce přes zadek.

Pak se vrátil zpátky za kluky zkontrolovat, jestli se pořádně umyli. „Dobrý je to, teď to chce ještě umýt vlasy,“ řekl, nalil si šampón mezi prsty a začal Hellionovi mýt hlavu. Ten držel.

„Ale ale, copak nám to tu roste? Že by už růžky?“ komentoval, když malému Hellionovi na hlavě nahmatl dvě malé boule a on se rozbřečel, když je zmáčkнул. Pěkně to bolelo. Waydan by mohl vyprávět. Já byla malá když mi rostly, takže si to moc nepamatuju, ale Waydan to musí mít furt v živé paměti.

Nicméně, asi zažil už větší bolesti než zrovna růst rohů. Třeba tavení svatozáří, nebo požírání svatých duší. A dotek *Modrého Plamene* na jeho svaté duši a podobně.

„Ashi, ukaž hlavu,“ řekl po chvilce a kontroloval, jestli už mu taky rostou, ale ještě tam nic nebylo. Ono si to roste jak chce. Ale vsadila bych se, že mu do měsíce začnou růst taky.

„Lyro!! Hellion bude mít rohy,“ ječel na ní z koupelny s nadšením. Ona hned přiběhla se podívat s pusou od ucha k uchu. Když démonovi rostou rohy, je to velká sláva.

„Ty jo, tady už je někdo velkej mužskej,“ zmínila a políbila ho na tvář. Ten se tvářil polichoceně a roztomile. Pak hned vylezl z vany a podíval se na Rotha.

„Taky budu mít takový jako máš ty, tati?“ zeptal se.

„To si piš,“ řekl a usmál se na něj. Asher se rozbřečel, že jemu ještě rohy nerostou, a že se mu teď táta nevěnuje, a že byl druhý v koupelně, a všechno. Astaroth se k němu otočil, vytáhl ho z vany jako by mu byly čtyři a vzal si ho do náruče, aby ho utěšil. Ne vždycky na ně byl tak tvrdý. „Neboj, oni ti

vyrostou za pár týdnů taky, šmudlo,“ řekl a položil ho na zem a oběma jim podal ručníky.

Hned ráno, co jsem vstala, jsem si šla udělat něco k snídani. Dneska jsem měla chuť na topinky s máslem a džemem. V kuchyni se mi o nohu otírala Křupinka.

Byla to taková šmudlina. Ragdollka. Měla každé oko jiné. Jedno oko měla hnědé, druhé modré. „Copak bys chtěla, tohle ti nemůžu dát,“ oznámila jsem jí, ale nevnímala mě, kroužila kolem mojí nohy jako žralok a otírala se o mě tak, že jsem měla hned chlupatý ponožky.

Tak jsem vyměkla a natáhla jsem se do ledničky pro kousek šunky. Víím, že by jí kočky neměly, ale kousíček nevadí. Hned to zpráskala ještě dřív, než jsem si stačila i s topinkama sednout ke stolu.

V mojí hlavě bylo překvapivé ticho, že jsem skoro zapomněla na toho démona. Bylo to až moc podezřelý. Víím, že jsem říkala, že chci, aby mi dal pokoj. A taky víím, že tím, že je zavřený v kleci ten šum v mojí hlavě bude menší, ale tohle bylo míň než šum. Tohle bylo ticho po pěšině. Nebo před bouří?

Možná bych ho měla jít zkontrolovat. Ale co když je to past? Co když tohle přesně on chce? Abych za ním přišla. Aby mi mohl říct, že jsem to bez něj nevydržela ani pár hodin.

Kousla jsem do topinky a zavřela jsem oči. Vybavila jsem si rovnou to místo s klecí. Černočerný nekonečný prostor a klec. Chrápal. Proto bylo ticho. Spal jako miminko. Potichu jsem k němu došla. Klekla jsem si před něj a sledovala ho zblízka, jak spokojeně chrní.

Měl tu matraci natlačenou v rohu klece, kam jsem mu jí dala. Chlapi, jsou líní si něco organizovat sami, všechno tohle nechávají na ženských, aniž by si to uvědomovali. No a takhle jsem ho mohla klidně sledovat když spí, nebo ho prudit, kdybych chtěla, ale místo toho jsem si vybrala možnost, že ho budu sledovat.

Vedle matrace se válel otevřený blok s nějakým textem. Zřejmě šel spát později než hned, jak jsem odešla. Natáhla jsem pro ten blok ruku a opatrně si to vytáhla přes mříže. Překvapením bylo, když tam bylo napsáno moje jméno. ELZA.

Otočila jsem list a začala číst text s názvem: *2v1 – Přes mříže*. Vypadalo to jako by mi napsal písničku v angličtině.

Locked in cell deep inside of your mind,
Zamčený v cele hluboko v tvojí mysli
Always here, forever tied
Pořád tady, navždy spoutaní
You think you're alone, but that's not true,
Myslíš, že jsi sama, ale to není pravda
Every breath you take - I breathe with you
Každý tvůj nádech – dýchám s tebou

Through the bars, I ache for you, baby,
Skrze mříže, toužím po tobě, zlato
Your touch is the fire that drives me crazy
Tvůj dotek je oheň, který mě přivádí k šílenství
I'm locked away, but you feel me near,
Jsem zavřený daleko, ale cítíš mě blízko
Whispering into your ear:
A šeptám ti do ucha:

That you're lovely and I want you more,
Že jsi úžasná a já tě chci víc,
Been waiting here, behind the lattice door
Čekám tady za těmi mřížovými dveřmi
It's been so long, but I can't ignore,
Už je to tak dlouho a já nedokážu nevnímat,
The fire inside, that I adore
Ten oheň uvnitř, který tak zbožňuju

You live among mortals, lost in their days,
Žiješ mezi smrtelníky, ztracená v jejich dnech
Flesh and bone, just playing their ways
Z masa a kostí, jenom žiješ podle jejich způsobů
You smile, you play, you follow their game,
Usmíváš se, hraješ si, podržuješ se jejich hře,
But deep inside, you know your name
Ale hluboko uvnitř znáš svoje jméno

I'm the impulse inside your chest,
Jsem impulz ve tvou hrudi,

The one who reminds you you're more than the rest
Ten, kdo ti vždycky připomene, že jsi víc než ostatní,
When you close your eyes, there I stand,
Když zavřeš oči, vždycky tu stojím,
Reaching for your trembling hand
Abych tě mohl držet za tvou chvějící se ruku,

Your touch, your lips, I crave them so,
Tvůj dotek, tvoje rty, strašně mi chybí,
Through the bars, I want you close
Skrze mříže, chci tě blíž,
This burning need, it won't let go,
Tahle spalující potřeba mě nenechá být,
You're my desire, my one, my soul
Jsi moje touha, moje jediná, moje duše,

I feel your heartbeat, it's mine as well,
Cítím tlukot tvého srdce, je i můj,
In the silence, where our secrets fell
V tichu, kde naše tajemství žijí,
No words are needed, no sound, no song,
Není třeba slov, zvuků, hudby,
In your soul, I will belong,
Do tvojí duše, vždycky budu patřit,

I'm the strength, that pulls you through,
Jsem ta síla, která tě pohání,
The demon you love, the one who loves you too
Ten démon, kterého miluješ, ten, kdo tě miluje taky

You're my ruby stone...
Jsi můj granát (kámen)...

Zírala jsem na to jako z jara. Slzy mi tekly po tváři. Vyvolalo to ve mně jen miliardu dalších otázek. *Jestli je to pravda, pak to vysvětluje to milování. Ale nevysvětluje to spoustu jiných věcí.*

Jako třeba, co je ten démon zač? A proč se ke mně tak choval, jestli ke mně cítí tohle? A chtěl vůbec, abych to četla? Kdyby ne, nebylo by tam napsané moje jméno,

ale nevyložila jsem si to špatně? A kdyby tam to jméno nebylo, nechala bych to snad být? A jestli nechtěl, abych to četla, měla bych mu o tom říkat? A já ho zavřela do klece...

Opatrně jsem položila ten blok zpátky tam, kde ho měl. Spal jako pařez, pokud tedy není jen dobrý herec. Chtěla jsem raději odejít a čelit tomu jindy, ale jak jsem vytahovala ruku skrze mříže, dotkla jsem se jeho boku a vzbudila jsem ho.

Ty jeho stříbrné oči se na mě upřely a on se okamžitě probral. „Co tu děláš? Ty jsi mě šmírovala ze spaní?“ zeptal se a pak jsem si všimla, že mu oči sklouzly na ten blok.

„Četla jsi to?“ zeptal se. *Neměla bys mu lhát, jsme propojení. Ne takhle.* Přikývla jsem. „Nevadí, stejně to bylo pro tebe. Ale chtěl jsem ti to dát až jindy. Hádám, že teď jsi z toho zmatená, co? Já ti to vysvětlím,“ začal, ale já zavrtěla hlavou.

„Nevím, jestli jsem teď připravená to řešit. Možná je to ode mě sobecký, ale pochop to, že mám teď v hlavě a všude zmatek a tohle nezvládnou. Je mi jasný, že to bude mít hluboký kořeny.

A ta písnička je vážně nádherná. Vždycky jsem si přála, aby pro mě můj přítel nějakou takovou napsal. Ale hrozně mi připomínáš mě samotnou a mě to děsí. Zdá se mi jako bych si to psala sama sobě a to je strašně divný. A taky nejsi můj přítel a... proč jsi to proboha napsal?“ šeptala jsem se slzami v očích.

On ty svoje potlačil kvůli mně. Aby mi ulehčil. Aby mě nemátl. Aby mě ochránil. Aby mi vyhověl. Vzpomněl si co mu říkal Lucifer o tom, že to se mnou nebude lehký, že nejsem jeho Rinka, ale Elza a že ho neznám. A že se mnou nemůže být sám sebou alespoň ne hned. Že na to nemá tlačit, že mě to porazí a jeho to smete taky. A právě to pochopil...

Našeptávač

Kdysi dávno, někde hluboko v nekonečném a tmavém 3D prostoru byla klec o velikosti deseti metrů čtverečních. Nikdo nikdy tam nestrčil ani nohu kromě mě a jeho. Uvnitř byla jen velká, tlustá a pohodlná matrace, pár knih, noční stolek, noťas a vždycky čistý povlečení. Nejsem žádná tyranka šmarjá.

„Pust' mě už ven!! Jsem tu zavřenej věky,“ stěžoval si. Jeho tón hlasu mi prozrazoval, že byl frustrovaný a našťvaný. A jeho trpělivost se chýlila ke konci. Není divu, uplynuly skoro dva roky, co jsem ho nechala hnít v tom vězení.

Ne, že bych s ním nemluvila. A ne, že bych za ním vůbec nechodila. A ne, že by to bylo snadný, ale disciplína je důležitá pro trénink mého naprosto šíleného mozku s démonem uvnitř. A on to po mě vyžadoval, aniž by mi to řekl.

Nejspíš si nemyslel, že to vydržím tak dlouho. A možná to chtěl trochu jinak, ale pro pedanty je důležitý hlavně výsledek, ne? Pro cítí už zas tak ne, a proto se divím, že jsem to vydržela. Že on to vydržel. Ale už jsem říkala, že jsme propojení a na chlup stejní. Nebo aspoň výdrž máme oba stejnou. A právě proto vím, že není nekonečná.

Poslední dobou začínal být už dost našťvaný. Taky byl syrový a jeho slova občas řezaly jako nože, ale moje taky. Potřebovali jsme to takhle oba dva.

On proto, aby se nezbláznil, že mě nemůže mít, takže jediná útěcha byla hrát si na někoho jiného, až se s tím skoro úplně ztotožnil. A já to potřebovala proto, že jsem nemohla kvůli svému duševnímu zdraví prostě milovat někoho, kdo neexistuje jinde, než v mojí hlavě. Byl to přirozený pud sebezáchovy z obou stran. A ta věc s písničkou byla tabu. A jo, byla jsem zvědavá, ale to patřilo k mému tréninku.

Waydan na mě za to byl pyšný. A dával mi to občas najevo. Což bylo hezký. Motivující. Ale mělo to nevýhodu, přiživovalo to chuť ho pustit ven. No a abych vysvětlila ten rozdíl mezi tím, jestli je můj démon v kleci, nebo není... je to velký rozdíl.

To, kam on vidí a kam může je omezený. Nemůže nikam mimo klec, takže to je jediný místo, kde se můžeme v mojí hlavě setkat. A taky je tak daleko, že nemůže skrze moje mozkové vlny vidět do reality, co dělám.

Sem tam to pozná, protože vycítí určité vibrace, nebo slyší, že jsem ve škole, nebo venku. Slyší, že na mě někdo mluví a podobně, ale nemůže se podívat, a prozkoumat co se kolem mě děje jako předtím.

Ne, že by mohl dřív vystoupit z mého těla a prostě jako duch chodit kolem jako kdysi, když byl jak se nazval, mým osobním duchem. Ale zkrátka se dostal do sfér, kde jsou tenké stěny.

A teď novinky. Ne, nikoho nemám a nikoho jsem ani neměla. Zaměřila jsem se na seberozvoj a začala studovat psychologii. Odmaturovala jsem docela úspěšně až na matiku, ze který jsem měla trojku. A psychologii jsem si vybrala kvůli tomu, že mám pocit, že mám vážně přirozeně výjimečný vhled do lidí.

Waydan se taky nepřestával seberealizovat. Ono být zavřený v kleci by jednoho fakt zabilo, ale on si hodně četl, psal taky deník, který jsem mu dala k narozeninám.

Slavíme jeho normální lidský věk. Nějak jsme spočítali, že by měl být tak o dva roky starší než já. Ani nevím, jak jsme se k tomu dostali, ale jeho počtům budu věřit víc než svým i kdyby to bylo blbě. Takže slavíme jeho narozeniny 28.8. Teď mu bude za měsíc dvacet šest. Podle mě to ale řekl jen aby ke mně měl věkově blíž.

No a zpátky k tomu co mohl všechno dělat. Taky měl přístup k internetu, což je vtipný, nevím, jak to fungovalo, ale říkám si, že když to funguje, nemám co řešit. A taky jsem mu upravila koupelnu jak si přál.

Sprátelili jsme se, ale drželi jsme si od sebe odstup. I když on se neustále snažil o opak. A řekla bych, že to bylo hlavně proto, abych ho pustila ven.

„Užíváš si mě sledovat, jak se tu užírám nudou, ty malá sadistko?“ zeptal se, když mě viděl, jak ho pozoruju skrze mříže. Přišla jsem ho zkontrolovat, když se tolik vztekal.

„Hm, vím na co myslíš. Nic ti nevyčítám, je to dávno, taky mi chybíš,“ prohlásil a naklonil hlavu na stranu. Taky mi věnoval malý rošťácký úsměv.

„Nech toho, musím pracovat,“ prskla jsem na něj a měla jsem v plánu jít, ale nějak jsem se k tomu neměla.

„Sama ses do toho navezla, prcku,“ opáčil a přikousl si lehce spodní ret. Na chvilku jsem ztuhla. „Copak, chtěla by ses zase dívat?“ *Snažil se mě svést?*

„To je tak všechno. Leda, že bys mě už pustila ven a přestala mě trápit. No tak, Elzo, víš, že nám to spolu jde dobře. Nikdo tě nedokáže uspokojit tak jako já. Víím o tobě všechno, znám každé centimetr tvého těla a každé kout tvé mysli. Sdílíme tyhle prostory už dlouho...” začal.

A právě proto, že se známe tak dobře, jsem věděla, kam tím míří. Zase to byla výčitka a zlost. Trochu zrada, která v něm pořád ještě klíčila.

„Myslel jsem, že jsme partneri od té doby, ale ty jsi mě zavřela do klece jako nějaký zvíře. To ti nikdy neodpustím! Nemysli si, že ti to projde. Až se dostanu ven a věř mi, že se ven dostanu, spočítám ti to!“ vyhrožoval zase a nezapomněl se pousmát.

Působil nevině, ale věděla jsem jistě, že svým slibům dostojí. Jen jsem nevěděla, co přesně to znamená. Jestli to bude adekvátní pomsta, nebo to jen tak říká, ale ve finále to bude jen malý snesitelný trest.

Jedno bylo jisté. Jestli se teď z té klece nějak dostane ven, už nikdy ho tam nedostanu zpátky. A budu ráda, když tam neskončím sama a někdy se dostanu ven. Proto musím být chytrá. A zvláště, když je doslova hladový po nějakém kontaktu. Sice by to nepřiznal, ale byl. A já taky.

„Ale když mě pustíš sama a teď hned, nechám tě si se mnou hrát jak chceš...“ pokračoval. „No tak, já vím, že to chceš. Už tě unavuje mě tady držet. Potřebuješ mě mít po svém boku. Ve dne i v noci,“ dodal.

To byla pravda. A on uměl být vážně dobrý v ukecávání. A lámal mě i rychle. Když ale viděl, že váhám, naštvál se. Ne, že by na mě takový byl často, ale už ho to vážně štvalo tolik, že se nehlídal. Lomcoval s mřížemi jako šílený, ale klec se ani nehnula.

„Měla bys už vědět, že to nikam nevede tohle. Jsem silnější a chytřejší než ty,“ nažhavl se. Věděl, že tohle mě vždycky naštvě, tak jsem ho schladila. Nebo možná mu rozproudila krev ještě víc.

„Už sakra sklapni!“ zaječela jsem na něj. On tam jenom tak seděl na zemi za těmi mřížemi, držel v obou rukách jednu tyč a intenzivně mi zíral do očí.

„Nesklapnu! A radši mi už nerozkazuj. Jak ubohý povyšovat se, když jsi venku. Ale jinak nejsi nic než jenom moje otravný klíště. Nezapomeň na to,“ prohlásil. Já se nasrala. Cože mi to řekl?

„Ty jsi tady ten, kdo se povyšuje. Já jsem tvoje otravný klíště, jo? Od kdy? To odvoláš!“ křičela jsem na něj.

„Neodvolám,“ řekl sebevědomě.

„Jedinej důvod, proč jsi to řekl je ten, že jsi zavřenej v bezpečí, protože víš zatraceně dobře, že kdybys byl venku a měl bys mi čelit tváří v tvář, ukázala bych ti kdo je tady čím otravný klíště,“ sykla jsem na něj a on se rozesmál.

„Jo, ukázala bys mi sama sebe,“ dodal. Já myslela, že vybuchnu vzteky. Pak se na mě zase usmál.

„Co je?“ štěkla jsem po něm.

„Nic... jenom jsi strašně roztomilá. Ale přiznej to, mám pravdu. Jsi moje klíště. Já nezapomněl, jak ses na mě přísála. I když je to dávno. A taky jsem nezapomněl, jak vysáváš mojí energii, když jsi unavená a potřebuješ mojí levou hemisféru,“ objasnil.

Já přešlápla z jedné nohy na druhou a dala si ruce v bok. „To říká ten, co vysává energii věčně ze mě? A ten, kdo se mi nasáčkoval do hlavy i když je to dávno. Pořád jsem na to nezapomněla. Nejsem tvoje klíště. Odvolej to, nebo přísahám na všechno svatý, že tě zakopu čtyři metry pod hlínu i ve svojí hlavě!“ vyhrožovala jsem.

„Čtyři metry pod hlínu, jo? Další level, to je celkem výzva. Hm, to je docela dost práce, víš? Na to nemáš dostatek energie. Viděla jsi mě někdy pořádně, nebo přes tu tmou nic nevidíš? Víš jak jsem velký? Řeknu ti, co by bylo lepší, než taková špinavá práce... přiznej to,“ řekl a já se zarazila.

„Mám přiznat co?“ zeptala jsem se jako bych to snad nevěděla. On naklonil hlavu na stranu jako štěně a pousmál se.

„Že mě máš ráda a že mě potřebuješ. Že mě chceš. A že mě nerada vidíš tady v týhle kleci,“ odpověděl. Zhluboka jsem se nadechla. Dívala jsem se mu do očí, byly teď úplně šedé, skoro bílé. Čekal skoro až netrpělivě.

„Mám tě ráda, někdy tě potřebuju, a ne není to pravda, že tě nerada vidím v kleci. Vlastně se mi v tý kleci dost líbíš. Je to víc sexy, když jsi můj vězeň. A už drž tu svojí hezkou pusinku, démone, mám práci tam venku,“ řekla jsem mile a usmála se na něj.

Bylo to vážně super se hádat se svým démonem celý dny, když jsem měla spoustu práce a stresů v reálu. On se na mě taky tak usmíval. „Co je zase? Hleď si už svýho!“ sykla jsem na něj, ale nahrála jsem mu na smeč.

„Ty seš moje,“ opáčil pohotově. „A dovol, abych ti připomněl, že jsi zapomněla říct, že mě chceš, tvoje odpověď nebyla ani trochu uspokojující,“ dodal. Protočila jsem očima a vydechla jsem.

„Už mě neštví!“ sykla jsem na něj. Už s ním mluvit dneska nebudu. Provokuje mě, vytáčí mě, a ještě mu to dělá dobře. Dívala jsem se na něj, ale dýl, než jsem měla. Na ten jeho roztomilý obličej, na ty jeho krásné oči, který byly už zase úplně černý. A taky na to, jak bych mu ráda dala konečně po dvou letech aspoň pusu.

Možná, že ten celý důvod, proč si ho vlastně držím od těla, je úplně k ničemu, protože to stejně nefunguje. On stejně dobře ví, že ani nemůžu dýchat, když se na mě takhle dívá a že ho miluju.

„Líbí se mi tvůj výraz, když o mě fantazíruješ. Ale měl bych ti to překazít, protože jsi zapomněla, že jsi venku s kámoškou a ona na tebe mluví,“ připomněl.

„Já o tobě nefantazíruru a ne, nezapomněla jsem na ní. Jen už mi tohle říkala, tak to zrovna nemusím dávat pozor. A šly jsme sem na křesílka relaxovat, takže můžu relaxovat,“ objasnila jsem.

„Jasně, relaxuj,“ dodal a pak bylo chvíli ticho. Jako by to šlo relaxovat s ním. Otevřela jsem oči a podívala se na Kláru. Byla to jediná kamarádka, kterou jsem měla.

Nebylo to zrovna bůhví jaké přátelství, aspoň z její strany, a byla jsme každá úplně jiná, ale i tak to byl jediný člověk, kromě mojí mámy, s kým jsem se mohla bavit.

„A mimochodem, já o tobě fantazírovat ani nemusím. Já v tom žiju. Ty jsi ta, co má živý představy o nás dvou, a to tak, že dokonce přestaneš vnímat realitu. To je roztomilý. A mě to stačí. Občas. Chtěl bych víc. Ale tohle je dobrý jako trest. Za blbost se platí a ty se tak nádherně mučíš sama.“

Můžu za to, že pak před ostatními kóktáš, vypadáš jako trubka a nevíš, co říct, protože se nesoustřeďíš? Můžu za to, že se ti vaří ze mě krev a že ti jako jedinej dokážu totálně odvařit mozek?“ Pravda, on tohle se mnou vážně dokáže.

Zase jsem na chvíli zavřela oči. Klára už taky přestala mluvit a soustředila se na masáž zad na křesílku. Takže jsem měla na Waydana na chvíli čas.

„Zlobím tě snad? Nepotrestáš mě za to nějak? Prosím, potrestej mě,“ provokoval mě svůdně a přikousl si lehce spodní ret. Chtěla jsem to udělat za něj, ale odolala jsem. *On ví všechno a někdy mě to vážně štve. Nemám před ním žádný tajemství. Jak si před ním ochráním svoje myšlenky?*

„Nijak. Teď mi dej ten klíč, slečno kontrolou posedlá. Jdu se zase trochu protáhnout,“ řekl sebevědomě. *Prudí mě a myslí si, že to na mě zabere?*

„Dobře, od teď už budu hodnej,“ informoval mě a hodil na mě takový andělský typ úsměvu.

„Hm, dobrej pokus, ale ne. Ty se půjdeš protáhnout leda tak až to řeknu. Teď buď zticha už, mám posledních pět minut masáže a chci si to užít a ne se s tebou celý den handrkovat. Takže pššš!“ dodala jsem. On se pousmál.

„Jako, že štěkám moc nahlas?“ zeptal se.

„Jo, tak nějak. Radši neštěkej vůbec, nemám moc ráda psy,“ opáčila jsem.

„Fajn, mňau teda,“ odsekl a urazil se. Já ještě potlačila úsměv a pak už jsem si užívala konečně tu masáž.

Bůh by si taky rád zarelaxoval, ale měl smůlu – nemohl. Nebe už nebylo to, co bývalo. Nebylo to místo klidu a míru, i když pod přísnými pravidly. Bylo to místo, kde byl teď větší chaos než v Pekle v mínus osmém patře, a dokonce i větší, než v mojí hlavě nebo v mém srdci. A to je co říct.

Všichni andělé se proti němu otočili zády. Všichni do jednoho. A vládce bez poddaných, není nic. Problém byl ten, že byl bůh a ne jen král, kterého mohl lid svrhnout. On byl všemohoucí ať už to ostatní chtěli, nebo ne.

Většinu svých andělů potrestal smrtí jejich nejbližších. Vždycky vládnul tak, jak to bylo špatně – strachem. Takže to dopadlo tak, že ho všichni nenáviděli, ale báli se ho natolik, aby něco zkusili. Protože šlo o jejich nejbližší, jejichž život byl v sázce. A to málo kdo chtěl riskovat.

Od doby, co odešel Waydan do Pekla, bylo Stříbrné Město nejsmutnějším místem na světě. Azakiel se musel obracet v hrobě. A myslím, že i moje babička s tetou Božidarou se musely obracet v hrobě, když viděly, co jejich manžel všechno udělal se svým královstvím, se svými lidmi, se svými syny. Bůhví jak se obě vlastně do těch hrobů dostaly...

Bůh stál venku před chrámem na nějakém mraku a zíral dolů přes takové speciální brýle. Pozoroval lidi. A momentálně pozoroval mě. Jemu nic neuteklo, věděl, kde je Waydan a věděl kde jsem já. Věděl všechno, i když nebyl všude a u všeho.

Pozoroval mě, jak jdu s Klárou z obchodu a něčemu se smějeme. Pozoroval mě každý den ať jsem dělala cokoli. Nespál, nejedl nedělal nic jiného, jen mě sledoval. Ani na chvíli mě nespustil z očí. A vždycky, když jsem se na chvíli usmála, natáhl před sebe svou ruku a seslal na mě kletbu. Byl plný zloby. To kvůli mně se mu zhroutil svět.

Pokaždý to bylo něco jiného, ale mělo mi to znepříjemňovat život, což se dělo. Rozbolela mě hlava. „Asi už půjdu domů. Možná by jsme si mohly vyrazit zase někdy příští týden. Třeba zajdeme na kafe, nebo tak něco,“ navrhla jsem.

„Jak chceš, klidně. A co tak najednou? Stalo se něco? Nějak mi přijde, že se z tebe vytratila radost. Před chvílí ses smála a teď vypadáš, že se ti chce brečet,“ komentovala mojí prudkou změnu nálady.

„Já nevím, začala mě bolet hlava a jsem nějaká unavená. Snad to vyspím. Tak ahoj, zavoláme si,“ řekla jsem, objala jí na rozloučenou a každá jsme šly na jiné metro.

Když přijelo to moje, sedla jsem si oknu a nacpala si do uší sluchátka. Zajímalo by mě, co tohle jako znamená. Vždycky, když se už konečně

odhodlám se uvolnit a na chvíli nic neřeším, udeří mě depka jako bych dostala facu. Ale z čeho ta depka je?

Možná je to z toho, že jsi zbytečná. Nic nedokážeš dotáhnout do konce. Nemáš žádný pořádný kamarády, nikdo tě nemá rád. Oči se mi zalily slzami. A ještě řveš. A vypadáš u toho příšerně. A víš, že dřív zestárneš, když budeš brečet? Budeš mít vrásky a vysušenou pleť. A udělají se ti pupínky.

Umřeš brzo protože máš tolik stresů, že z toho budeš mít nějakou hnusnou nemoc. Bojíš se. Bojíš se toho, vid'? Vědět, že umřeš. Co když ti vážně něco je? Ty příznaky... Ale není to jedno? Vždyť život stejně hrozně bolí. A kdybys umřela... Stejně nikomu nebudeš chybět. Nikomu. Ani táta tě nechtěl. Nemáš žádný kamarády. Klára tě stejně pomlouvá. A nikdo tě nepotřebuje. I Marek tě podváděl, jsi hnusná...

Slzy mi stékaly po tváři jako šílené. Nestíhala jsem je ani utírat, aby si toho nikdo nevšiml. Zírala jsem na sebe do okýnka. Když jsem přes ty slzy viděla.

Je pravda, že mi pořád něco je. Pořád mě někde bolí, pořád se mi dějí nevysvětlitelné věci, pořád žiju s tím, že tu dlouho nebudu. Cítím to.

Nech toho, jestli s tím nepřestaneš, vážně onemocníš a umřeš. A nech těch úvah, máš tady mámu. A máma tě miluje. A máš tady Waydana a něco takovýho nikdo nemá. Pravděpodobně jenom málo spíš, proto máš deprese. A jsi sakra úžasná, vždyť se na sebe podívej. Dokázala jsi víc, než kde jaký průměrný člověk.

Jsi chytrá. Jsi krásná. Jsi hodná a táta je jenom blbec, že tě opustil. Vůbec tě nezná a jednou toho bude litovat. Až umřeš... Zase jsem se rozbřečela. Moje myšlenky mě zabíjely.

„Neposlouchej to, prcku. Zklidni se. No tak. Neumíráš. Nic se neděje. Šššš,“ ozval se Waydan. Akorát jsem vystoupila z metra a šla jsem na autopilota. V hlavě šílenosti pozitivní i negativní najednou. Srdce mi bušilo jako šílené, na plicích mě tížilo, hlava se mi mohla rozskočit a já ani neviděla přes slzy na cestu.

„Elzo...“ pokračoval, ale moje vtíravé depresivní myšlenky ho úplně přebily. A zvláště, když byl v kleci. *Stejně nechceš být stará, bojíš se, že zůstaneš sama jako ty stařenky v nemocnicích, pro který si nikdo nepřijde. A stárneš. Bude ti třicet.*

Když umřeš mladá, má to výhodu. Budeš mít na náhrobku pěknou fotku. Teda počkej, ty nemáš peníze na svůj vlastní pohřeb a kdo tě pohřbí, když nebudeš mít mámu? Waydan těžko. A děti? Ty nikdy mít nebudeš...

„Elzo, neposlouchej sakra ty hlasy. Pusť mě ven! Pusť mě sakra ven!! Na tohle nemůžeš být sama. Nejsi sama. Já ti rozumím. Jsem s tebou...“ volal na mě a lomcoval se mřížemi.

Nějakým zázrakem jsem došla domů. Spustila jsem hysterák mezi dveřmi, že i sousedi museli slyšet, že mě někdo na nože bere. Panická ataka, sebelítost, strach, bolest, žal, vztek... všechno mě to pohltilo jako bych skočila do obřího mlýnku na maso. Nešlo z toho ven.

Moje idiotská hlava vymýšlela další a další věci, jak mě rozhodit. Třeba vytahovala starý záležitosti, aby mi připomínala bolest. Věděla jsem, že tohle není normální. Že mám asi nějakou bipolárku nebo tak něco.

Taky jsem si o tom všechno už zjistila a byla jsem u doktorky, ale nic než prášky mi nedala a ty já brát nebudu. Mám ráda svůj mozek. Teda, když mě zrovna neničí.

A pak se to začalo zase všechno zvedat. Ty pozitiva přebily ty negativa. Vlezla jsem si do vany jako vždycky, když se mi tohle děje. Vybrečela jsem se z podoby, skoro jsem nemohla ani dýchat a obličej jsem měla jak rajče, ale všechno to skončilo, když jsem se podívala do zrcadla a viděla svůj oteklý ksicht.

Někdy to pak začne znovu, že jsem ošklivá a bla bla, ale tentokrát jsem se uklidnila. Pozorovala jsem svoje oči, ve kterých jsem asi jako jediná viděla bolest. Byly skoro černé jako ty Waydanovy a zarudlé od slz.

„Jsi úplně blbá! Takhle vyvádět. Vždyť se nic nestalo. A život miluješ. Bojíš se, že bys umřela. Máš tady kočku, mámu, babičku s dědou, ještě jsi nedopsala všechny knížky. A ty tvoje jsou mimochodem mnohem lepší než některý z krámu,“ zašeptala jsem si pro sebe, opláchla obličej ledovou vodou a šla jsem se obléknout.

Potom jsem se natáhla na postel a zavřela jsem oči. Šla jsem za Waydanem až ke kleci. Tentokrát jako poražená. *Potřebuju ho. On nemá být v kleci. Bez něj tyhle myšlenky neuhlídám. Bez něj jsem ztracená, málo racionální. Až moc emocionální. Bez něj nejsem nic. On je já a já jsem on.*

Stála jsem tam, ale musela jsem vypadat, že se za chvíli zhroutím. Waydan ke mně hned přiběhl, chytl se oběma rukama mříží a čekal, až přijdu k němu. *„Elzo...“* zašeptal něžně.

„Je mi to tak líto. To, co cítíš. Kéž bych ti mohl nějak pomoci. Pojď sem,“ šeptal a natáhl ke mně svou ruku. Já jsem se jí chytla a nechala jsem se přitáhnout až k mříži.

Nepřekvapilo mě, že je po hře. Za první, co cítím já, on taky. A za druhý, nebyl to hajzl. Byl stejný jako já. Akorát neměl tyhle otravný myšlenky a byl chlap, takže nebyl pytlík hormonálních emocí.

Celá levá půlka mého těla byla vadná, včetně srdce. Teda prý mi nic není, ale měla jsem s ní problémy. A proč levá? Protože byla moje. Waydanova půlka byla zdravá. Náhoda? Nemyslím si.

„Vím, jak ti to ulehčit. Ty sem na chvíli půjdeš místo mě a já se o tebe postarám, jo? Jen na chvíli, slibuju. Já to venku zvládnou. Potřebuješ si odpočinout,“ pokračoval, když jsem po každé jeho větě vrtěla hlavou.

„No tak, Elzo, my to oba potřebujeme. Nebuď tvrdohlavá,“ řekl. Podívala jsem se na něj s těma usazenýma očima. Přemýšlela jsem nad tím, ne že ne, ale on je moje bezstarostnější verze, nevím, jaký by to mohlo mít dopad na moje okolí.

„Ty se s nikým zrovna moc nesereš. Nechci, aby sis znepřátelil i to málo, co mám. Ty za mě vystupovat nebudeš. Cením si toho, že mi... nám chceš pomoci, ale ne,“ odpověděla jsem pevně.

On si povzdychl a trochu se ode mě vzdálil. „Jak dlouho mě tady chceš sakra ještě držet? Copak nechápeš, že to je úplně k ničemu? Nedává to smysl. Potřebuješ mě. Tak mě nech ti pomoci!“ vztekal se.

Nahmatala jsem klíč na svém krku. Waydanovi se roztáhly zorničky vzrušením a netrpělivě čekal, jestli to fakt udělám, ale neřekl ani slovo. Báł se, že by mě mohl vyplašit.

„Když tě pustím ven, dokážeš být po mém boku, aniž by ses snažil být na vrcholu? Já fakt nepotřebuju chlapa, aby nosil mojí korunu a rozkazoval mi, ale chlapa, co by mi jí pohlídal s pokorou a respektem ke mně a pak zase vrátil zpátky. A když jí budu mít na hlavě, bude přede mnou klečel, rozumíš?“ prohlásila jsem a on se zasmál a přikývl.

„Jo, rozumím,“ řekl. Chvilí jsem se na něj jen tak koukala. „Co je? Řekl jsem, že to chápu,“ připomněl mi.

„Já vím, co jsi řekl. Ale to neznamená, že to tak bude. Respekt si musíš zasloužit a já nevím, jestli mě respektuješ. Většinu našeho soužití jsi byl v kleci. Nepotřebuju msty, chci partnera. Ty jsi chtěl to samý. Ale nevím, jestli tvoje ego dokáže...“ Přerušil mě.

„Unést to tvoje?“ rýpnul si. Nakřčila jsem nos a on se pousmál tak, že lehce zvedl levý koutek. „Miluju tvoje ego a rád ho budu šimrat,“ prohlásil, že jsem na něj koukala jak na blázna.

„Proč bys to... to nedává smysl...“ komentovala jsem jeho reakci a on se zasmál.

„Mě to smysl dává, princezno. Doplňujeme se, jsme jako dva puzzle,“ dodal.

Přimhouřila jsem oči na škvíru. „Od kdy?“ rýpla jsem si.

„Už dlouho, jen se na to nejlepší vyplatí počkat. Teda aspoň na tu nejlepší příležitost. Hele, nevádí mi být tvůj... mazlík. Fakt ne. Budu rád tvůj mazlík a ty jsi měla pravdu, byl jsem tvoje otravný klíště...“ pokračoval.

„Řekl bys všechno, aby ses dostal ven a když tě pustím, zase se mnou budeš hrát o moc,“ zmínila jsem zoufale. On vrtěl hlavou a kleknul si na kolena.

„Přisáhám, že jsem rád tvůj cokoli budeš chtít, abych byl,“ prohlásil. A pak mi to došlo. Do tý klece jsem ho nedostala svojí silou, ale proto, že tam chtěl jít. Sice nečekal, že to bude na takovou dobu, ale on je... on je totálně...

„Co je?“ zeptal se, když jsem se na něj tak podívala.

„Ty masochisto! Ty máš rád, když nad tebou mám moc. Tobě se to líbí. Proboha. Tebe to nějak... vzrušuje?“ zeptala jsem se a on na mě jen mlčky koukal. Pak se pousmál, že z něj vyšel jen takový výdech nosem a jinak nehnul ani koutkem.

„Takže já jsem tě nijak nepřemohla. Jak bych mohla, když jsi démon první třídy, bůh a prostě chlap, co řídí mojí levou hemisféru. Jak jsem si mohla myslet, že bych nad tebou mohla vyhrát? Proboha, nechal jsi mě vyhrát, protože to bylo jednodušší. Nechtěl ses jenom dohadovat. To je...“

Přitáhnul si mě k sobě a skrze mříže mě konečně políbil. Z oka mi stekla malá slza úlevy a dojetí. „Už sklapni, Elzo. Jsi silnější a chytřejší než já, ne proto, že bys mě šoupla do klece, ale proto, že jsi mě totálně dostala do tohohle stavu. Udělal bych pro tebe všechno, umřel bych pro tebe. Chápeš to? Máš nade mnou veškerou moc světa. A když jsem bůh, ty jsi moje bohyně a klidně si budeme hrát na hierarchii u lvů, mě to je fuk. Lev je král jen dokud ho řídí lvice,“ šeptal mi do rtů.

Úplně mě jeho slova omámila. Jak pak by ne, když jsem jako spisovatelka, psychologka ve výcviku a žena hlavně na slova. „Jsi příšernej manipulátor,“ zmínila jsem a lehce jsem mu přikousla ret.

„Jo, to jsem. A ty taky. Jsme jedno tělo a jedna duše. Doslova,“ dodal a pak jsem ucítila na mé hrudi jeho ruku. Čekala jsem, že se dotkne mého srdce a řekne mi konečně, že mě miluje a nejspíš mi to chtěl říct, ale potlačil to. Musel. A já jsem zase byla pitomá. NIKDY NEOČEKÁVEJ OD DRUHÝCH TO, CO OD SEBE, NEJSOU TY!

Místo toho mi nahmatal ten klíč a než jsem si to stačila uvědomit, lehce s ním trhnul a stáhnul mi ho z krku. „Ty...“ zašeptala jsem s bolestným

výrazem v obličeji, když jsem z toho vystřízlivěla. „Neříkej mi, že jsi mi tohle říkal jen, abys dostal ten klíč, to by mě zklamalo,“ řekla jsem zlomeně.

„To ty mě znáš, tak co si myslíš, slečno psycholožko?“ zašeptal, lehce a provokativně mě políbil, než běžel ke dveřím. Já vyběhla taky. Chytla jsem se za kliku a přirazila se těsně na ně. Nechápu, co jsem si myslela, on byl přece mnohem silnější, a chytřejší, a odvážnější, a všechno, co já nejsem.

„Uhni, nebo tě to bude bolet!“ zmínil klidně. Už bolelo. U srdce. Podvedl mě. Využil mě. Nemívám ve zvyku se vzdávat, ale já to vzdala. Podlomila se mi kolena, a tak radši, než abych si natloukla ještě fyzicky, jsem mu uhnula.

Ve vteřině už stál naproti mně a usmíval se. Byl venku. A já se zase bojím. Následků. I těch našich her. Oba jsme dost... šílení. „Bez těch mříží v záběru vypadáš jinak. Víc k pomilování,“ prohlásil z ničeho nic, aby řeč nestála. *Bezva a teď mě ještě znásilní.*

„Ale fuj, tohle si o mě vážně myslíš?“ zeptal se a přitáhl si mě k sobě, že jsem se mu nalepila na tělo jako moucha na mucholapku. Pak mě políbil do vlasů. Srdce mi šílelo. „Ty jsi pitomá. Ty jsi tak pitomá, prcku,“ zašeptal, zatímco mě pevně držel u sebe.

„Neznám nikoho jako jsi ty,“ zamumlala jsem to po chvilce do jeho hrudi. On se pousmál a přikývl.

„Jo, to je dobře, protože bys s ním už chodila,“ opáčil suverénně. Já se od něj odtáhla a překvapeně jsem na něj koukala.

„Asi jo. A ty? Znáš někoho jako jsem já?“ zeptala jsem se. On zavrtěl hlavou. A byla to pravda, protože Rinka byla trochu jiná, než moje Elzí já.

„Ne,“ povzdychl si. „Neznám,“ dodal. „Ty jsi totiž výjimečná víš? Nikdo není jako ty... démon s andělskou duší. To se hned tak nevidí,“ řekl, zírajíc mi zamilovaně do očí.

„Já nejsem přece démon a rozhodně nemám andělskou duší. Někdy mám pocit, že jsem fakt strašnej člověk. Ale víš co je divný? Vždycky, ale vždycky když pomyslím na něco špatnýho, tak zakopnu. Mám pocit, že jsem jediná, na koho funguje karma. Moje kámoška klidně může být děvka a nikdy se jí nic nestane, ale udělat to já, hned se mi to vymstí,“ vylíčila jsem.

On se tak smutně pousmál a přikývl. Potom mě pinknul prstem do nosu a řekl: „Tak koukej sekat latinu. A jestli chceš být děvka, můžeš být moje,“ dodal a zmizel. On se mi snad jenom zdá.

Rohatý překvápko

Lucifer seděl ve svojí kanceláři a zapálil si doutník k tomu papírování. Měl toho zase moc. Lilith se chopila mínus sedmého patra a šlo jí to pěkně od ruky, ale stejně na ní nechtěl nechávat úplně všechno, takže papírování si vzal na sebe.

Taky trochu spěchal, protože měl v plánu se za mnou jít podívat na Zem. Slíbil to Waydanovi. A taky mě chtěl vidět. I když jsem to nebyla tak úplně já, pořád mě vnímal jako svojí dceru.

A za chvíli mělo být vítání občánků a že letos v Pekle přibyli dvě pro Lucifera významný démoní dětičky, které musel jak se patří na světě přivítat. Byla to holčička Samarin a chlapeček Mercen. A ne, neměli stejné rodiče.

Lucifer dopsal větu, zakroužkoval číslo a podepsal nějaký papír. Potom ohodil zlaté pero na stůl, típnul doutník, dopil poslední lok whisky a zvedl se ze židle.

Ještě před odchodem se stavil u zrcadla a zkontroloval, jak vypadá. Spěšně se upravil a šel dolů. Táta vždycky chodil v luxusních košilích, vázankách a sáčkách. Byl to takový pekelný James Bond.

Dole v hale už se to hemžilo rodinkami se svými nedávno narozenými uzlíčky štěstí. V Pekle se to množilo jedna báseň, když vezmu v potaz, jak moc aktivní v mazlení démoni jsou.

Sálem se ozýval dětský křik a pláč a sem tam byly slyšet i nějaké pokojné miminkovské zvuky. Když se tedy novopečeným maminkám podařilo mimča utěšit.

Lucifer vyšel schůdky na stupínek a usmál se. „Zdravím, moji drazí démoni a démonky, čerti a čertice. Dneska máme za úkol přivítat oficiálně na světě... na nejlepším místě na světě naše drobečky. Že jich ale letos přibýlo, co?“ zmínil a zasmál se.

Potom se letmo podíval na Lyru a Astarotha a věnoval jim kouzelný úsměv. „A ačkoli to bude trochu protekční, stejně to udělám, protože to je jako bych tu vítal dvě vlastní vnoučata.

Jednou z těch vnoučat je krásná holčička a princezna Samarin, dcerka mého málem zeťáka Astarotha a mojí bývalý ženy Lyry. Pojd'te za mnou nahoru,“ řekl a oba se spící malou vyšli schůdky za Lucem.

„Gratuluju vám,“ zašeptal Lyře do ucha a políbil jí na tvář. Potom poplácal Rotha po zádech, a nakonec mu Lyra podala dcerku do náruče.

Lucifer jí opatrně držel a usmíval se na ní. Připomínalo mu to, když mě držel v náručí když jsem byla ve stejném věku. Skoro jako by to bylo včera, kdy jsem se narodila s ocáskem, co měl sotva deset centimetrů.

„Tak tě tady vítám, Samarin. A přeji ti jen to nejlepší,“ řekl, políbil jí opatrně na čelo a vrátil jí zpátky Lyře. Ta dojetím bulela. Astaroth se pousmál a přitáhl si je obě k sobě.

Darkan jim podal zlatou minci, na které byl vyrytý rok a jméno miminka. „Děkujeme,“ řekla Lyra a pak i s malou zase šli dolů. Všichni se jen usmívali, protože tleskání by vzbudilo jejich ratolesti.

Lucifer se zase chopil řeči. „A teď to moje druhý vnouče. Od mého skoro dalšího zeťáka Satana a Freyi. Princ Mercen. A protože Satan se ještě nevrátil z mise a o Mercenovi ještě neví, připravíme pro něj překvápko,“ řekl a vyzval nahoru Freyu.

„Gratuluju Satan bude nadšeněj, až zjistí, že má syna. Pro vládu sedmého patra jako stvořeného,“ zmínil nadšeně a taky si ho od Freyi vzal, aby si ho mohl pochovat.

„Ale to je kus. Ty holčičky jsou lehčí a křehčí, ale tenhle... to bude pořádněj chlapák, bude mít tuhej kořínek,“ komentoval. Freya se usmívala.

„Tak tě vítám, Mercene, synu Satana Morgensterna a Freyi Callaghara. A přeji ti jen to nejlepší,“ prohlásil a políbil ho na čelo. Potom ho vrátil zpátky Freye. K ní taky hned přiběhl Darkan se správnou zlatou mincí.

„Děkuju, Lucifere, my všichni,“ řekla, usmála se na něj a šla dolů za ostatními. Luciferovi bylo malinko líto, že Satanovi nepovolil návrat domů a že na to Freya byla v podstatě sama. Ale mělo to své důvody. Tedy jeden. Satan byl jeho voják a mise byla přednější.

Tak to holt chodilo. A kdyby udělal výjimku, neměl by už žádného Vyššího démona. A Satan ten titul potřeboval. Stejně tak jako to potřeboval Thallaran. A když byl Waydan pryč, tak o to víc.

Satanovi se to s misí vůbec nedařilo, už se o to snažil dva roky a vždycky to skončilo stejně nijak. Zdá se, že argumenty věřících se nedají tak snadno vyvrátit, když neposlouchají a na očích mají klapky. Snažil se to dělat lidsky, ale nikam to nevedlo. A tak se připravoval na změnu taktiky.

Ale aspoň pokušení odolával stejně dobře jako Waydan. Byl to jeho nejlepší přítel a životní vzor. A pořád si schovával na svoje velký finále jeho *Divinitas*.

V Pekle by mu za to urvali ruce, kdyby to někdo věděl. A možná by se o něj ucházel i taťka, protože ten tu závislost nijak nevyléčil, jen potlačil. Ale on se rozhodl s tím ještě počkat.

Během té doby na Zemi navštěvoval farnosti, mše a všechny tyhle sešlosti pro věřící pravidelně. Sprátelil se s lidmi, kolem kterých se často pohyboval. Ti ho zvali na čaj, či kávu a sdíleli své názory a chtěli znát ty jeho. No a to byly jeho šance.

Zrovna odcházel z kostela, když se ho jedna starší žena chytla za rámě a pozvala ho k sobě domů na oběd. Líbil se jí pro svou vnučku. Není divu, byl to pořádný kus chlapa i když měl svůj démonní šarm pod přeludem.

„Sette, pojďte k nám dnes na oběd. Vařila jsem knedlo zelo vepřo, to jste říkal, že tady máte nejraději,“ zmínila a usmála se na něj. Satan se taky usmál a přikývl.

„Děkuju, přijdu rád,“ řekl a úsměv jí opětoval. Představil se jí jako Sett, protože se Satanem by se žádný věřící dobrovolně nepřátelil. Byla drobná, milá a dle Satana i hloupá, že podporuje takového zloducha jakým byl Waydanův a Luciferův otec.

Společně si to tedy zamířili rovnou k ní domů. Jmenovala se Anna a její vnučka byla Kateřina. Měly obě typicky česká jména po nějaké svaté. To přišlo Satanovi úsměvné.

Když Anna Satana usadila v obývací u prostřeného stolu, hned přivolala Kateřinu, aby mu dělala společnost, než dodělá oběd. Satan se na ní usmál, když se tam zjevila v letních šatech s květinovým vzorem.

„Babička o tobě pořád mluví, Sette,“ zmínila, zatímco si sedala ke stolu. „Jo? No... to nechápu proč,“ opáčil jako by fakt nevěděl a napil se vody, která byla na stole. Hned jí s křikem vyprsknul, protože mu to úplně popálilo jazyk. Byla svěcená. Nejspíš si na zlomení vybral tu nejhorší rodinu. Rodinu, která pije i svěcenou vodu.

„Co se stalo?“ polekala se, když viděla, že má oči zalité slzami a rty rudé a lehce nateklé jako by se hodinu vášnivě s někým líbal.

„Nic, vůbec nic, jen mi zaskočilo. Omlouvám se, že jsem to tady poplival,“ řekl, popadl ubrousek a snažil se to utřít, ale každý letný dotek té vody štípal jako kyselina.

„To je dobrý. Jsi host, já to uklidím,“ řekla mile, vzala mu ubrousek z ruky a pokračovala. Satan na ní jen mlčky koukal a snažil se vzpamatovat z té intenzivní bolesti.

„Odkud je ta voda? Zdá se mi nějaká trpká,“ vyzvídal nenápadně. Kateřina se pousmála.

„Trpká? Je to nejlepší voda v okolí, všichni jí máme rádi. Je svěcená. Babička jinou nepije. Odhání zlé duchy. A taky prospívá zdraví,“ objasnila. Satan na ní koukal trochu jak na cvoka, ale pak to potlačil úsměvem.

„Jasně... no a vy z toho i vaříte?“ pokračoval s obavami v hlase. Kateřina se zasmála.

„Kdepak, to by bylo už moc drahé,“ odpověděla a posadila se zpátky naproti němu, když dosušila to mokré místo na ubrusu.

Satan se tak rozpačitě zaculil. „No a pomáhá to? Jste zdraví? A bez duchů?“ zeptal se. Kateřina pokrčila rameny.

„To ani tak ne. Babičku bolí kolena. Taky jí zlobí srdíčko a já mám intoleranci na laktózu a opakovaný záněty... v břiše,“ svěřila se. Satan přikývl jako že tomu rozumí.

„A není to z té vody? Je to vůbec hygienický pít tu vodu?“ pokračoval a Katka se zasmála.

„Jistě že ano, je to balená voda, kterou posvětil jeden náš známý. A ty problémy v břiše... z vody nejsou,“ vysvětlila a dala si pramen svých neposedných vlasů za ucho. Byly tmavě hnědé a spletené v copu, ale stejně jí z toho občas lezly pramínky ven.

Satanovi se Katka nelíbila. Byla dle jeho názoru moc obyčejná a cudná až to bolelo. Bylo jí skoro třicet let a babička jí aktivně sháněla nápadníky. A jak

nejspíš pochopil, rovnou pro svatbu a v kostele. To by se radši utopil ve svěcený vodě.

„Jsem ráda, že jsi přišel. Bylo to kvůli mně, nebo kvůli tomu, že miluješ českou kuchyni? A nebo proto, že odmítnout babičku nejde?“ vyzvídala. Satan na ní chvilku mlčky koukal a přemýšlel, jak jí na tuhle otázku odpovědět upřímně a neurazit jí. A ještě nepřijít o to jídlo. Vskutku těžký to úkol. Skoro stejně tak jako jeho mise – ukázat věřícím, že je bůh nečistý a horší než jejich nejhorší představy o démonech.

„Všechno. Mám rád tvoji babičku a ona tak naléhala. A ty jsi taky moc sympatická mladá dáma, vsadím se, že se na tebe stojí fronty. Už sis někoho vybrala?“ nadhodil a aniž by si to uvědomil, sahal po té sklenici se svěcenou vodou. Z toho rozhovoru mu vyschlo v krku.

Katka pozorovala jeho ruku a pak i sklenici, jak se blíží k jeho rtům. „Chtěla bych za manžela tebe,“ prohlásila sebevědomě ve chvíli, kdy se Satanovy rty dotkly skleničky, tentokrát mu zaskočila slina a díky tomu si uvědomil, že se málem napil toho hnusu zase.

„Mě?“ zašeptal a položil sklenici zpátky na stůl. Katka znejistěla. Babička jí vždycky říkala, že žádný muž ženě nikdy neodolá. Ale nejspíš to myslela malinko jinak. Měla asi své vnučce lépe vysvětlit, že už nežijí ve středověku, kdy vzít si zbožnou ženu, která nevypadá vyloženě ohyzdně, není to, po čem muži prahnou.

„Kačenko...“ začal zlehka. „Jsi krásná, mladá, roztomilá dívka. A já jsem... já nejsem... zkrátka pro tebe nejsem dost dobrý. Víš, v minulosti jsem... měl jsem velkou spoustu žen, ani bych už je nespočítal. A neumím být zrovna věrný jen jedné ženě. A ty si zasloužíš někoho, kdo bude chtít jenom tebe,“ pokračoval.

Líčil svou minulost, takže to nebyla lež, ale on už takový dávno nebyl. Freye byl věrný od samého začátku. A nemohl jí říct, že stojí na opačné straně řeky. Že je Satan a ona skoro jeptiška, což ho odpuzuje.

„Babička říkala, že muži jsou zřídka kdy věrní jen jedné ženě. A mě to nevadí. Mým posláním je mít manžela, být mu věrná, dát mu děti a starat se o ně a o něj ve zdraví i v nemoci,“ vysvětlila.

Satanovi se obrátil žaludek vzteky. Vzteky, že bůh něco takového chce po ženách. Aby byly majetkem mužů. On ať byl jaký byl kdysi, nikdy nebral ženu jako majetek ani zvířátko. Pravda, nebyl věrný, ale tu, kterou měl u sebe přes noc vždycky hýčkal a rozmazloval jako by byla jeho jediná.

„Nezdá se ti to trochu smutný? Být tady pro někoho, kdo tady nebude pro tebe? Abys byla smutná z toho, jak se chová? A i tak pro něj dělala všechno?“ zeptal se.

„To je test mojí víry,“ odpověděla. Satan potlačil výsměch. A spíš se na ní seriózně podíval a chytl jí něžně za obě ruce přes stůl.

„A co dostaneš za odměnu, když to vydržíš? Půjdeš do Nebe?“ zeptal se. Ona přikývla a usmála se.

„Všechno je lepší, než být navždy v Pekle,“ odpověděla. To Satana úplně rozsekalo. Ale nemohl jí říct, že se mylí.

„Ty bys do Pekla nešla ani kdyby sis užívala s muži mimo svazek manželský, Kačenko. Ani kdyby ses nevдалa vůbec a měla jsi jen kamarády s výhodama. A ani kdybys křičela na manžela, že je nevěrný prase.

Do Pekla bys šla jenom, kdybys někoho zabila, ublížila úmyslně... myslím na mučení. Jinak bys sice byla v Pekle, ale bylo by to tam fajn. Navíc, život máme jenom jeden a neměla bys ho promarnit snahou dostat se někam, kde budeš ještě nešťastnější než tady,“ pokračoval.

Kateřina na něj šokovaně civěla. „Jak to můžeš vědět? A co mi to vůbec povídáš? Přece každý jde do Pekla, když nectí boha a nežije jako správný křesťan. A v Nebi nemůžeš být nešťastný, je to jako v Ráji,“ zmínila. Satan už byl v koncích. Takhle to nikam nevede. Ty lidi jsou asi vygumovaní nebo co.

„Co bys udělala, kdybys prostě potkala Satana? Opravdového Satana?“ vyzvídal nenápadně. Kateřina vytřeštila oči.

„Hned bych se modlila a doufala, že odejde od mojí čistý duše. Démoni baží po čistých duších,“ odpověděla a Satan tak lehce přikývl.

„Jasně,“ řekl a pak se na chvíli odmlčel. „Víš, říkála jsi, že se modlíte, pijete svěcenou vodu a věříte tak pevně, že máte stejně zdravotní problémy? Myslíš si, že tě bůh slyší?“ zeptal se.

„Samozřejmě, že mě slyší. Ale má na starost strašně moc lidí, vždyť by bylo divný, kdybych pro něj byla prioritou zrovna já a babička. Musíme si počkat a být dobří a on se nám odmění,“ řekla.

„Hm aha. Ale víš, bůh je všemocný a kdyby chtěl, mohl by se každému věnovat stejně a najednou. Taky ho nemusíš uctívat tím, že se trápíš a obětuješ. Bůh by měl být laskavý a chtít, aby ses cítila dobře, ne?“ našeptával.

Ona zavrtěla hlavou. „Ne, kdepak. To chce ďábel, aby tě svedl na scestí. Proto když tě posedne, nemyslíš hlavou. Nemyslíš vůbec, chceš být jen jeho loutka. Dá ti potěšení a chce tvoji duši. Proto musíš být odolný, vydržet, mít disciplínu a neztrácet víru a bůh tě za to odmění,“ pokračovala.

Satan už ztrácel trpělivost. Co slovo, to blud. „Poslyš a co kdybys potkala Satana, který by ti řekl, jak to doopravdy v Pekle chodí...” začal, ale přerušila ho.

„Nevěřila bych mu. Je to přece Satan. Lhář a manipulátor. Řekl by cokoli, abych mu podlehla a on dostal mojí duši. Aby se pobavil a odvrátil mě od mojí víry. Aby naštvál boha,” objasnila.

„Aha,” řekl jen a akorát do obývacího dorazila Anna s talíři plných masa, knedlíků a zkaramelizovaného zelí. Tak to vypadá, že se Satan domů jen tak nedostane. Ne pokud se neodváže. Ne pokud nebude jako Waydan.

Lucifer sledoval Satana přes nějaké magické zrcadlo a musel se smát, když ho viděl jako oběť u oběda se striktní křesťanskou rodinou. Nechal ho dojít, protože to byla jediná pozitivní věc, kterou tam zjevně prožil, a pak se rozhodl, že se za ním zastaví.

Zjevil se u něj zrovna, když Satan s nepořízenou odcházel z toho domu hrůzy, kde na každé stěně visel jeden kříž a pila se tam svěcená voda. „Fuj, to jsem se tě lekl,” pronesl Satan, když viděl ten jeho pokoutný výraz, který umí jen on.

„Zdá se, že ti to moc nejde. Jsou tvrdý oříšky, co? Ale nemusíš z nich udělat satanisty. Stačí ateisti,” zmínil Lucifer cestou někam pryč od domu.

Satan se pousmál a zavrtěl nad ním hlavou. „Vždyť o to se celou dobu snažím a je to marný. Jsou úplně mimo. Místo mozku mají v hlavách Bibli. Kdybych se jim mohl ukázat, asi bych je dokázal dostat i na svojí stranu svým šarmem,” nadhodil, ale Luc zavrtěl hlavou.

„O tom nepochybuj, ale pravidla zněly: bez magie a zastrašování,” objasnil. Satan se pousmál.

„Co je na mojí pravý podobě magického a zastrašujícího?” rýpnul si Satan. Lucifer se usmál. Líbilo se mu, že Satan umí kličkovat.

„Ty víš, jak jsem to myslel. Musíš to zvládnout jen slovem, nebo písmem. Musíš je přimět poslouchat, pochybovat, pochopit a zamyslet se. Musíš jim ukázat, že bůh není dobro, ale zlo. A že se jim nedaří hlavně proto, že ho následují,” dodal.

„A kdyby následovali mě, nebo tebe, že by se měli dobře,” komentoval Satan. Lucifer se usmál.

„A nezapomeň na svého pána, Sate. Na Ďase. To jeho by měli konečně všichni následovat. On je pravej bůh. On je naše dobro, naše spása. On je ten, koho všichni potřebujeme,” připomněl.

„Jo, ale on tady teď není, takže důkaz trochu klopýtá,“ rýpnul si Satan. Lucifer se zamračil a lehce do něj drknul loktem.

„Satane! I kdyby byl, řekl jsem bez vizuálů. Jen slovem a písmem. Tak, jak si je získal ten šmejda nahoře. Jinak by to neuznal. A já bych s tím taky nebyl spokojený,“ připomněl zase.

„Já vím, já vím, ale bylo by to o tolik snazší. A proč se vlastně bůh taky těm lidem neukáže? Získal by tím i ateisty,“ zmínil.

„Protože by po něm moc chtěli a on je sraab a lenoch. Ale zas ať nežeru, vládnout Nebi a Zemi, to není jen tak. Vládnout Nebi je jedna věc, ale vládnout takhle i Zemi, to je snad nemožný. Jako vládnout i Peklu. Sice tam to funguje skrze mě, ale i tak, asi by nevěděl co dřív i s tím vším božím časem,“ dodal.

Satan se posadil na první lavičku, co viděl a povzdychl si. „Tohle je marný. Nikdy to nedokážu. Já nejsem jako Waydan. Ten by to sfouknul za měsíc. On je prostě... bůh,“ zmínil zoufale a povzdychl si.

Lucifer si sedl vedle něj a položil mu dlaň na záda. „Ale no tak, Sate. Tohle už od svého Nejvyššího démona nechci slyšet. Waydan to se mnou taky neměl lehký a zlomil mě. Mě. Dal jsem mu svojí dceru. Svému bratrovi. A to jsem to tak moc nechtěl.

Tak ty musíš zlomit pár vírou zkažených lidí, Sate. Jsou to průměrně inteligentní, nebo podprůměrně inteligentní jedinci. Od dětství jim lejou do hlavy srágorý, takže najdi špunt a pak stačí už jen pár kapek tvého šarmu,“ řekl Lucifer a mrknul na něj.

„A teď pojd' se mnou na chvílku do Pekla, čeká tam na tebe velký překvapení. Dlouho jsi tam nebyl. Dva roky. Freya ti musí chybět,“ zmínil. Satan se na Lucifera překvapeně podíval. Říkal přece, že se nesmí vrátit, dokud nebude mít splněnou misi. A on výjimky běžně nedělá, leda že...

„Dlouho? Vždyť je to v Thallaranu teprve devět měsíců...ců,“ řekl a podíval se, jak se Lucifer usmívá. „Je to to, co si myslím?“ zeptal se se slzami v očích.

„Já nevím, co si myslíš, Sate, ale počítáš správně. Jedna a jedna jsou tři,“ řekl. Satan na něj zíral s otevřenou pusou.

„Holka, nebo kluk?“ zeptal se. Lucifer se usmál a poplácal ho po zádech.

„Uvidíš sám,“ řekl a přenesl je oba s sebou do Thallaranu.

Milý deníčku, lidi si často myslí, že jsem slabá, ale ani sakra neví, o čem mluvím. Jak já bych mohla být slabá? Já, která jsem dokázala udržet démona celý ty roky pod zámkem. Démona, který mi neustále říká, co mám a nemám dělat.

A už jsem asi přišla na to, proč mám tak málo přátel a jsem tak opuštěná. Lidi zkrátka nejsou zvyklí na demony. Nemají je, nerozumí mi. Myslí si, že jsem divná a cítí ze mě temnotu. Jeho temnotu, protože on je tady ten démon, samozřejmě...

„Jasně, že jsem tady ten démon já,“ ozval se zase odněkud z mého nitra Waydan. Od té doby, co nebyl v kleci, věděl všechno, kde se co šustne. „A ty to miluješ, démone, tak si nestěžuj,“ dodal.

„Cože? Co jsi to říkal?“ zarazila jsem se. Řekl mi démone? On jen zavrtěl hlavou a pousmál se.

„Nic. Jen, že na ně kašli. Ty jsi to, na čem záleží. My dva si rozumíme. A navíc, ty nikdy nebudeš opuštěná. A jen tak mimochodem, nedělej, že se ti moje temnota nelíbila, vzpomínám si, jak...“ začal, ale přerušila jsem ho právě včas.

„Opovaž se to zase vytahovat! A já to tak nemyslela. Ty prostě nejsi dost, potřebuju někoho, kdo je doopravdy tady,“ objasnila jsem. A on se na chvíli zarazil.

„Au,“ řekl dotčeně. „Jak něco takovýho můžeš vůbec říct? Teď už fakt bez legrace, já jsem ten jedinej, koho potřebuješ. A jsem víc než dost. Nejsem jenom tak ledajaký démon. Měla bys být šťastná, že mě máš. Jsem bůh pro Kristovy rány! Vůbec si mě nevážíš,“ prsknul.

„Hm, tak mě uzdrav. Učiň mě šťastnou, splň mi moje přání, zastav moje stárnutí, udělej mě nesmrtelnou,“ začala jsem a prudce jsem zaklapla svůj deník. Už nemělo cenu si teď cokoli psát. Teď to budeme rozebírat spolu. On se toho jen tak nepustí.

„Víš moc dobře, že to dokážu zařídit. Kromě té nesmrtelnosti a stárnutí. Ale problém je v tom, že mi to nedovolíš,“ opáčil. Povzdychla jsem si a šla jsem se na chvíli natáhnout. Zavřela jsem oči a viděla ho sedět na lavičce v parku. Rozhlídla jsem se kolem, protože jsem to místo vůbec neznala. Šla jsem za hlasem.

„Jak to, když jsi bůh?“ zeptala jsem se trochu rýpavým tónem a posadila jsem se vedle něj. On se na mě tak podíval.

„Už nějak nejsem co jsem býval. Jestli sis toho nevšimla, žiju ve tvojí hlavě,“ odpověděl a natáhnul si nohy. Podívala jsem se na ně. Byly dlouhé.

„Bohužel to je to, co chci, abych byla šťastná. Nějak mi tohle chybí. Jako bych to měla a ztratila,“ zmínila jsem a on se na mě tak překvapeně podíval.

„Jak to myslíš?“ zeptal se. Vypadal vyděšeně z toho, co jsem řekla. Já pokrčila rameny.

„Nevím. Mívám divný sny, víš jaký, ne?“ zeptala jsem se a on na mě jen mlčky koukal. „Takový ty, kde žiju na takovým divným místě. Je tam temno, ale ne strašidelný. Takový uklidňující, víš?“

A taky ještě jedno místo občas vídám. Je tam úplněj nic. Jenom tráva, pochmurný nebe, obrovský starý strom a velký šutr,“ vyprávěla jsem mu a on mě jen poslouchal. Zdálo se mi, že se mu lesknou oči.

„A ještě něco si pamatuješ z těch snů? Někoho třeba? Co jsi tam dělala? S kým jsi tam byla?“ vyzvídál. Zamyslela jsem se, ale nic. Nemohla jsem si to teď ani vybavit.

„Já nevím. Je to důležitý?“ zeptala jsem se. On se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Ne, asi ne. Nevadí. Třeba to někdy přijde k sobě,“ dodal. Nepřestalo mi to teď vrtat hlavou.

„Chodba... tmavá chodba. Bylo tam hrozný teplo. Černá dlažba, černej mramor... točitý skleněný schody,“ řekla jsem a on na moment ztuhnul. To byla chodba k Luciferovi do pracovny.

„A dál?“ tahal ze mě.

„Dál nic. Ale koho zajímá nějaká chodba?“ odsekla jsem a opřela se zády o opěrku. Waydan na to nic neříkal. Co by taky na to měl říkat? „Proč jsi vybral zrovna tohle místo? Moc tu řvou ptáci,“ komentovala jsem jeho výběr.

„Mám rád zpěv ptáků, ty ne? V Pekle to není, řvou tam jenom řeky a duše při mučení,“ prohlásil a já vytřeštila oči. Moc o Pekle nemluví a mě to fakt zajímalo.

„Povídej mi o Pekle, prosím,“ naléhala jsem. On se na mě tak podíval a zavrtěl hlavou.

„To bych asi neměl. Moc by se mi stýskalo,“ řekl, a to mě fakt upřímně překvapilo. Seskočila jsem z lavičky a podívala se na něj.

„Neříkal jsi, že tam byla strašná nuda? Hele a že ty jsi tam měl nějakou holku? Nevěřím tomu, že by se ti nikdy žádná nelíbila. Počkej, jak to, že jsem byla tvoje první a proč v Pekle byly přísný pravidla? To je nějaký divný, ty pěkně kecáš!“ udeřila jsem na něj.

On si jen povzdychl. „Mluvil jsem o pekle, ne o Pekle,“ odpověděl. Koukala jsem na něj jak na cvoka.

„A co to jako znamená? Nechápu to,“ tahala jsem to z něj, ale nelezlo to z něj zrovna snadno.

„Peklo s velkým P je úžasný místo. Zbláznil jsem se do něj hned, jak jsem tam poprvé vkročil. Ale peklo s malým p, to je to místo, kde jsem žil věčnost. V Pekle s velkým P jsem se moc neohráł,“ objasnil nejasně.

„Dík za odpověď, hned jsem moudřejší,“ opáčila jsem sarkasticky a plácla jsem sebou zase na zadek. On se jen pousmál a potlačil chuť mě obejmout.

„Ach jo, proč je můj život tak komplikovanej?“ zeptala jsem se ho a on se pousmál a zavrtěl hlavou.

„Nefňukej když nestojíš o moje rady, Elzo. Ve svojí hlavě si stěžuješ víc, než tam venku, kde nikdo ani neví, že tě něco trápí. A uvědom si, že tě nikdo zachránit nepřijde. Čím dřív ti to dojde, tím líp. Jsem tu jen já a ty. A jestli chceš něco dokázat, něco pro to udělej,“ opáčil.

Podívala jsem se na něj. *Má blbou náladu, nebo proč je tak drsnej zase?* Bylo to jak facka. Ale asi měl pravdu a já to potřebovala. Mentální facku. Ne fyzickou, to bych mu nikdy neodpustila.

„Já se snažím, ale všechno je tak těžký a k nevydržení,“ pokračovala jsem. On protočil panenkami a povzdychl si. Pak se ke mně otočil.

„Chceš vědět, co je vážně k nevydržení? Už jsi někdy chtěla něco tak moc, že bys pro to šla i do Pekla? Že bys pro to obětovala i duši? Že bys udělala všechno i obrátila svět vzhůru nohama, kdyby to šlo, jenom, abys to mohla mít?“ zeptal se. Já na něj zírala jak z jara.

„Asi jsem nikdy nic tak moc nechtěla. Ale jsem si jistá, že kdyby jo, zabíjela bych pro to,“ odpověděla jsem mu. Tak zvláštně se mi díval do očí. Pak se pousmál.

„Já jo. A věř mi, že to je k nevydržení. A mít to na dosah ruky a smět se na to jen dívat a čekat třeba osmdesát let, abych si to už mohl konečně vzít. A taky jsem pro to zabíjel, aby bylo jasno,“ dodal tiše.

„Ty máš v Pekle nějakou ženskou, že jo? Teď musíš mluvit o ženský. Miluješ jí? Proč jsi s ní teda nikdy nic neměl? Nebo jsi mi lhal a já nebyla tvoje první? A proč jsi sem šel, když tu budeš muset čekat celej můj život, než se budeš moct vrátit zpátky?“ bombardovala jsem ho otázkami.

On si zhluboka povzdychl. „Ano. Miluju jí. A měl. A nikdy jsem ti nelhal. A dám ti minutku, třeba si to spojíš,“ řekl a koukal na mě, jak na něj vyjeveně koukám.

„Cože? Fajn, přiznám se, že teď už žárlím. Říkal jsi, že jsem byla tvoje první a nějak jsem si zvykla na to, že... jsi můj,“ přiznala jsem a sklopila zrak dolů na boty. On se pousmál.

„Žárlíš sama na sebe, prcku?“ zeptal se. Zvedla jsem k němu oči.

„Cože? To nechápu. Jak to myslíš? A vím, je to absurdní. Jasně, že jsi před tím měl nějaký život,“ opáčila jsem. On přikývl a povzdychl si.

„Jo no. To ani nejde pochopit. Nicméně, to teď zkus pustit z hlavy. Někdy ti to třeba vysvětlím. Ale nelhal jsem ti,“ dodal.

Chvíli jsem na něj jen zírala. Víím, říkal, že to mám zkusit pustit z hlavy, ale to nemám v povaze. Jsem naprogramovaná, aby můj mozek neustále všechno analyzoval a hrotil. A dokud nemám odpověď, neskončí to.

A tak jsem začala od začátku. „To, co jsi nejvíc chtěl jsem já?“ zeptala jsem se. On nějakou dobu mlčel a pak ke mně natáhl ruku a prsty se něžně dotkl mého krku a palcem mě pohladil po rtech.

„Jo, ty...“ zašeptal, naklonil se ke mně a políbil mě. „Chci zase tvoje tělo, protože do něj zapadám. Chci tvoji krev, protože jí cítím a vím jak chutná. Jsem na ní závislej.“

A chci ochutnat tvoji duši, která neodolatelně voní touhou po hříchu, který nikdy nebude zrealizovaný. Sežral jsem takových duší, ale jestli mě nějaká láká, tak je to ta tvoje.

Všchno na tobě mě volá, protože jsi moje. Konečně jsem tě dostal a zase tě nemůžu mít. Ne tak, jak chci. Tohle je k nevydržení, lásko moje, tohle,“ řekl a zase mě políbil. Jeho ruka si u toho přitáhla mojí na jeho hrud' a držel ji tam, abych cítila, jak mu buší srdce.

Jeho slova mě šokovala. Polibek jsem mu oplatila, ale spíš než, že bych zavřela oči a užívala si jeho blízkost, jsem musela přemýšlet nad tím, co říkal. Byl jako romantickéj hrdina z filmů pro dospělé ženy. Takže není divu, že jsem z něj byla celá paf a taky proto, že je jenom výplod mojí fantazie. Ale sakra, tohle bych si snad ani nevymyslela.

Ale pak jsem si vzpomněla na tu písničku. A na to naše poprvé, kdy jsem z něj cítila lásku a emoce. *On mě musel znát už předtím. A jo, předtím se to snažil zakecat, ale teď o tom začal sám.*

„Chvíli nemysli. Dej mi pusu. Vem si mě a dovol mi si vzít zase tebe,“ šeptal mi do rtů a strkal mi do pusy svůj jazyk. Ruce mu sjely po mých bocích a já se zasekla. Moc myšlenek mi proudilo všemi směry do hlavy. Cože?

„Pomohlo by, kdybych ti řekl, že tě miluju?“ zeptal se a mě se málem zastavilo srdce. Teď mi naložil další otázky, na který bych ráda znala odpověď. A potenciální odpovědi mi teď tlačily na mozek ve formě dalších otravných myšlenek.

„Jestli mě chceš ojet, tak jo i ne,“ odpověděla jsem mu upřímně. A než jsem stihla říct cokoli dalšího, umlčel mě polibkem, který na chvíli utišil i ty moje myšlenky.

Vylezla jsem mu na klín a dala jsem do toho muchlování všechny touhy k němu za poslední dva roky a city taky. A on dělal to samý.

Po chvilce muchlování jsem se na něj tak podívala. On otevřel oči a spokojeně se na mě koukal. „Vážně to uděláme zase?“ zeptala jsem se, až se mi malinko zlomil hlas. Jeho oči byly černé a viditelně natěšené, ale teď to trochu polevilo, když získal pocit, že možná nic nebude, protože se bojím, jak to zmasakruje můj mozek.

On se na mě usmál a dal mi pramínek mých blond vlasů za ucho. „Je lepší mít hlavu v oblacích, nebo být nešťastná a odpírat si donekonečna něco, co chceš?“ zeptal se.

Já ho místo odpovědi políbila. A pak už jsme si moc nepovídali. Moje ruce sjely k jeho pásku, a ty jeho pod mé tričko na prsa. Lehce je stiskl. Jeho rty jsem měla střídavě na mých, nebo na krku a všude po tváři.

Když jsem se dostala tam, kam jsem chtěla, on zase pomohl mě. Dal mi nedočkavě na stranu kalhotky a díval se mi oddaně do očí, zatímco mi prsty přešel po mém nejcitlivějším místě. Nešlo mu odolat. Těm jeho očím, rtům a viditelné touze, která nevím čím zrovna byla, ale odrážela se nám v očích jako pingpongový míček

A tak, když jsem se po něm konečně sklouzla, hodil hlavu do záklonu a vzdychl společně s úsměvem: „Oh, Ježiši...“ zaculil se. Ten zvuk mnou projel jako elektrický proud a vyvolal bouřlivou reakci v podobě husí kůže po celém mém těle.

Pohnula jsem se na něm ještě jednou a on se zase u toho vzdychání tak sladce usmál. Málem se mi z toho zastavilo srdce. Podívala jsem se na něj. „Přestaň to dělat, je to šíleně sexy a asi z toho umřu,“ zašeptala jsem, ale nepřestal – udělal to zase, a ještě si tak roztomile olízl ret.

„Promiň. Je to tak neuvěřitelně boží. A asi na tom budu silně závislej. Jsem starej několik milionů zemských let a tohle je moje podruhá. Čekal jsem na to tak dlouho, že mě to asi trvale poznamená,“ zašeptal mi do ucha a políbil mě na něj. „A s tebou je to tak skvělý,“ dodal a zase mi vzdychl do ucha, když jsem se k němu přitúlila...

Satan s Luciferem dorazili do Thallaranu. Objevili se v chodbě, která vedla do Satanova apartmánu, odkud se momentálně linul křik malého plačícího démona – prince Mercena.

Satan se podíval na Lucifera se slzami v očích. Možná do teď i malinko pochyboval, ale teď už tolik ne. Rozeběhl se směrem ke dveřím a vletěl dovnitř. Luc se jen pousmál a šel si po svých.

„Satane...“ zašeptala překvapeně Freya, když ho viděla stát ve dveřích. Ona stála v obýváku přes chodbu a houpala Mercena v náruči.

„Freyo. U všech rohatých, my máme dítě,“ zašeptal zaskočeně, ale nadšeně a udělal k ní pár kroků, aby jí mohl přivítat. Dveře za ním cvakly. Freya se usmála a nechala se políbit na čelo. Potom mu prince předala do náruče a políbila ho na tvář.

„Máš syna. Jmenuje se Mercen,“ sdělila mu, zatímco sledovala, jak na něj Satan kouká.

„To je to nejkrásnější, co jsem kdy zažil,“ prohlásil dojatě aniž by se od něj odlepil očima a pohládl Mercena prstem po tvářičce. Freya se spokojeně pousmála a opřela si hlavu o jeho rameno, zatímco na dítě oba spokojeně koukali.

„Mrzí mě, že jsem tu s tebou nebyl. Že jsem to nevěděl a nestaral jsem se o tebe. Moc mě to mrzí, Freyo. Ale až splním tu zatracenou misi, a že to udělám co nejdřív, abych neprošvihnul už ani jediný den, tak se od vás nehnu,“ řekl.

„Už jsem si to asi rozmyslela. Chtěla bych si tě vzít,“ zmínila z ničeho nic. Satan se na ní překvapeně podíval a usmál se.

„Vážně? To je... to je úžasný. Kdy? Kdy to uděláme?“ zeptal se nadšeně a plačícího kluka jí raději předal. Zdálo se, že Mercen chtěl k mamince. Freya si dítě od Satana vzala a zase ho začala pomalu houpat.

„Co nejdřív,“ odpověděla. Satan se šťastně usmál, ale potom, když si něco uvědomil, se zase zamračil.

„Nemám prstýnek,“ zmínil sklesle.

„To nevadí,“ řekla a odložila Mercena konečně do postýlky. Už musel být pěkně unavený, když ječel asi půl hodiny v kuse. A tak, když se zbavila závaží, Satan si před ní klekl, chytl jí za ruku a políbil ji jako rytíř princeznu.

„Freyo, moje nejdražší ženo. Jsi láska mého života. Jsi moje všechno. Ty a náš syn. A já ti mám po celý svůj život za co děkovat. Miluju tě od první chvíle, co jsem tě viděl. Jsi nádherná jak zvenku, tak zevnitř. Pro mě jsi dokonalá. A já bych vážně chtěl být dokonalý i pro tebe. Vezmeš si mě? I bez prstýnku?“ zeptal se.

A i když mu na to předtím kývla, teď byl lehce nervózní, že to neřekl dostatečně dobře. Protože teď už má opravdu co ztratit, a to lidi nutí být opatrní. Pokud nejsou nezodpovědní hlupáci. A to on už nějakou dobu opravdu nebyl.

Freya se dojetím celá rozplakala. Byly v tom hormony, ne že ne, ale romantický Satan, to je strašně vzácný jev. „Jo... ano,“ zakuňkala, když se

snažila popadnout dech. „Jasně, že jo. Miluju tě. Strašně moc tě miluju,“ prohlásila, když jí už držel v náručí a objímal ji, líbal a muchlal.

Lyra taky uspávala malou Samarin, akorát v kočárku. Vozila jí po parku asi dvě hodiny. V Pekle bylo horko, nikomu se to nelíbí, ale miminkům extra. Roth byl v práci, aby si odpočinul od dětí a schovával se tam tak trochu i před Lexi, která mu chtěla na krk hodit dvojčata, i když nebyl na řadě s hlídáním.

Lexi si zkrátila cestu přes park a všimla si Lyry. Nepředstavitelně na ní pořád žárlila. Taký jí měla za zlý, že jí kvůli ní Roth opustil a teď když s ní měl dobrovolně a z vlastní iniciativy další dítě, úplně jí to sžíralo.

„Stejně ti bude nevěrněj,“ prohlásila a drze si k ní sedla na lavičku. Zlost jí jiskřila v očích. Lyra se na Lexi otočila a protočila panenkami.

„Nežárlí prosím tě. Už je to únavný. Si taky někoho najdi. I když to jde asi těžko s dvojčatama a už i vytahaným hřištěm na hraní, co?“ rýpla si. Lexi málem zaskřípala zubama, jak je pevně tiskla k sobě.

„Kluci šli ven císařem, ty paní zvědavá. A i kdyby ne, největší děvka v Pekle jsi byla vždycky ty, takže se fakt divím, že Rotha to tvoje ojetý hřiště ještě baví,“ rýpla si taky.

„Nemám ojetý hřiště a nikdy mít nebudu. Jenom mi závidíš, že mě Roth miluje a tebe už ne,“ pokračovala Lyra nasupeně. Pravdou je, že na Lexi taky žárlila. Občas, když si s Rothem předávali děti, zvala ho k ní na večeri. A on zůstal. A někdy se zdržel i dýl.

Lyra si ale odmítala připustit, že by jí s ní podvedl. Ale momentálně byla hormonální a zranitelná v šestinedělí. A zvláště s chlapem, co má sex až moc někde v popředí nejdůležitějších věcí pro život. A s jeho žhavou minulostí.

Lexi se usmála a hodila si nohu přes nohu. „Kdybys ho znala, věděla bys, že mě Astaroth miluje a milovat vždycky bude. On se totiž neumí odmilovat. A zvláště, když jsem byla jeho první vážná známost. Manželka. Tebe si ještě ani nevzal. Asi i on ví, že to nemá cenu. Udělal ti dítě beztak jen proto, že jsi o to škemrala.

A víš o tom, že šuká duše v práci, když se nudí a nebo to na něj přijde? A když teď s tebou nemůže... Jen tak mimochodem, zítra budu dělat steak s jeho oblíbenou omáčkou. Tak se nemusíš dělat s večerí pro něj. Dej si burizony, nebo co ráda zobeš. Já vím, co má rád, tak buď ve střehu,“ prohlásila a šla pryč.

Lyra zatínala ruce v pěst, zatímco zírala na její pořád sexy postavu. Cože to říkala, že její přítel šuká duše v práci, když se nudí, nebo když to na něj

přijde? To se jí moc nelíbilo jen co je pravda. Na rozdíl od Lexi, Lyra žárlí i na duše. A to bude možná malinko problém, protože Astaroth je Astaroth, jak říkal Lucifer. A šukání duší patří k jeho práci. Tak nějak by si to obhájil on sám.

Lyra počkala, až byla Lexi z dohledu, chňapla oběma rukama kočárek a rychlým krokem si to štrádovala do mínus prvního patra. O-ou, Rothe, možná máš po zábavě.

My s Waydanem jsme skončili u něj v kleci na matraci. Podlaha a ani lavička, to není nic pro nás dva – my totiž máme rádi pohodlí. A jeden druhýho. Až nemocně moc.

Lozili jsme po sobě jako šílení. Nejdřív já po něm. Pak chvíli on po mě a pak zase já po něm a tak to i zůstalo. Myslím, že spolu asi už chodíme. Ne třeba slov, je to jasný jako facka.

„Už nechci nikdy vylézt z postele,“ pronesl, zatímco mi zase strkal svůj jazyk mezi mé rty.

„Vždyť taky nemusíš, démone první třídy. Válej se tu jak chceš, ale já budu muset jít do práce,“ škádlila jsem ho a snažila jsem se se od něj malinko vzdálit a natáhnout se pro kalhotky. On se pousmál a stáhnul si mě k sobě zpátky za ruku, že jsem mu narazila na to jeho pevné břicho.

„Tak jsem to nemyslel. A ty nikam nepůjdeš, protože tě nepustím. Nechci, abys odešla,“ pokračoval a zase mě obližoval.

„Bohužel jsi jako bůh nezařídil, že by peníze padaly do kapes samy. Takže teď budu muset jít, protože s mámou nemůžu bydlet věčně. Našla si přítele a chce mít taky trochu soukromí. A já se domluvila s kámošem a kámoškou na spolubydlení,“ objasnila jsem.

Waydan se posadil a zapřel se lokty o matraci. „To je ta divná holka, co má toho psa a neumí vyslovit ani kokršpaněl? A ten týpek? Nechci, abys bydlela s nějakým cizím týpkem. Jsi moje,“ prohlásil. Sladký, ale i trochu na ránu.

„Tak za první, jo, to je ona – kokrášpajel. A nemám lepší kamarády. Ne takový, co by se mnou chtěli bydlet, protože všichni už bydlení mají. A za druhý, ten kluk je zadanej. A tvoje? Vážně? Celá?“ provokovala jsem ho. Jeho výraz mluvil jasně.

„Jasně, že jsi celá moje. Nebo jsem ti to dal málo najevo? Pro mě za mě, klidně můžu znovu...“

Přerušila jsem ho letmým polibkem. „Nežárli, nebo tě zase zavřu do klece a nepřijdu za tebou minimálně další dva roky,“ vyhrožovala jsem mu

z legrace. On mě držel za ruku a díval se na mě jako by mi tím říkal, že to myslí smrtelně vážně. Mojí výhružku na rozdíl ode mě nebral vážně.

„Stýskalo by se ti. A to, že je zadanej nic neznamená. Ne pro chlapy,“ prohlásil ještě.

Pousmála jsem se a naklonila jsem hlavu na stranu. „Vážně, Waydane? Takže pro tebe by to taky nic neznamenalo a hned bys ojel jinou, kdybys dostal příležitost?“ zeptala jsem se.

Chvilku na mě jen mlčky koukal. „Ne, já ne, ale já jsem jinej,“ odpověděl. Já se zasmála a zavrtěla nad ním hlavou.

„A jak víš, že on není?“ rýpla jsem si. On se zamračil. Ne teda, že by vypadal jako sumec s koutky dolů, ale tisknul k sobě čelisti, až jeho rty působily víc než neutrálně.

„Prostě to vím,“ odseknul žárlivě. Já se usmála a políbila jsem ho na rty vášnivěji. Trochu to ten jeho kamenný výraz zjemnilo a on mi polibek opětoval.

„A věříš, že pro mě to, že jsem zadaná něco znamená?“ zeptala jsem se a on se tak kouzelně usmál a přikývl.

„Věřím,“ řekl. Ale chtěl dodat, že je něco jinýho být zadaná jen ve svojí hlavě, ale to zatím polknul. Já se konečně zmocnila svých kalhotek a pak jsem důstojně odešla z jeho klece. Nechala jsem jí otevřenou a jeho ležet polonahého v posteli. Mohla jsem prostě jen zmizet, ale nechtěla jsem mu tam nechávat ty kalhotky.

A stejně jsem věděla, že jsem ho moc neuklidnila. Chápu jeho obavy, je jen v mojí hlavě a on se bojí, že bych chtěla někoho skutečného, ale to se asi nestane. Tenhle démon nastavil laťku vysoko. A navíc, mám pocit, že ho tak nějak znám a že ho mám víc než jen v hlavě.

Lyra vlétla do sálu v mínus prvním patře, kde často sedával Astaroth a hrál s dušemi karty. Vletěla tam jako hořící do vody, aby se uhasila. Srdce jí bušilo jako šílené, bála se, že ho tam při něčem načape. Že měla Lexi pravdu.

A on tam seděl na tom svém fazolovém pytlí, s rukama přes dvě duše, které seděly vedle něj každá z jedné strany a jednu měl dokonce na klíně. Na stolku měl whisky a když viděl Lyru ze všech sundal ruce jako by to snad mělo něco zachránit.

„Co je?“ zeptal se, když viděl její výraz. Lyra úplně zbledla šokem, pak zrudla vzteky a nakonec zezelenala závistí a žárlivostí.

„Co je? Takže takhle ty pracuješ, jo? U Ďase, měla pravdu,“ zamumlala, aby to Roth neslyšel. „Šukáš s dušema v pracovní době,“ vyjela na něj. Roth

se rozesmál a máchnul rukou, aby si jeho průsvitná děvčata odešla po svých a on měl se svou žárlivou přítelkyní soukromí.

„Kde jsi na takovou věc přišla, prosím tě?“ mlžil. Každý zkušený děvkař ví, že se má zatloukat co to jde. A není to tak dávno, co vážně s nějakou něco měl. A chystal se k tomu i teď. Lyru miloval, ale jak řekla Lexi, on miluje hodně žen a taky se nikdy neodmiluje. Ne úplně. A věrnost nepovažuje vůbec za něco důležitého. Jen se snaží, aby o tom jeho milá nevěděla, ale to je tak všechno.

A duše nebral jako opravdické ženy a Lexi mu je kdysi tolerovala, takže tak nějak doufal, nebo předstíral, že neví, že by to vadilo Lyře, ale moc dobře věděl, že by jí to vadilo. A vzhledem k tomu, že Lexi je jediná, kdo o jeho neřestech s dušemi věděl...

Roth vstal z toho křesla a šel k ní blíž. Ona na něj koukala nešťastně a on na ní taky. Ublížit jí nechtěl, ale i to se někdy stane, když se to přepískne. „Spal jsi za tu dobu co jsme spolu s nějakou jinou?“ zeptala se. „A nelži!“ štekla.

Roth si dal chvíli, nebo dvě, aby v hlavě sesmolil odpověď. „Jak se to vezme,“ odpověděl klidně, ale opatrně. Lyra nakrčila nos a zprudka vydechla.

„Co to znamená? Tak jinak, strkal jsi ho někam za tu dobu, co jsme spolu? Třeba do nějaký duše z tvýho patra?“ tahala z něj. On se k odpovědi neměl a mlčení někdy znamená souhlas. A zrovna teď to bylo tiché ano.

Dlouze jí zíral do očí skoro bez mrknutí. „S nikým reálným jsem to nedělal. Vážně. Občas takhle v práci blbnu s průsvitným, ale to je tak všechno,“ hájil se jako by to mělo snad znamenat menší nevěru nebo co.

„Blbneš s průsvitným? Občas? To je tak všechno? Možná Lexi duše vnímala jako prémiový nafukovací panny, ale já ne!“ zaječela na něj a strčila do něj oběma rukama, až ztratil rovnováhu a udělal krok dozadu.

„Já ti nikdy věrnost neslíbil, Lyro,“ opáčil suverénně. Sice jí to takhle syrově říct nechtěl, ale byla to pravda. Lyře se roztáhly zorničky šokem. „A kromě duší jsem ti věrně vždycky byl,“ dodal.

„A co ty večere u Lexi? S ní jsi nikdy nic neměl? Proč jsi tam byl vždycky tak dlouho do večera teda? To ti mám věřit, že jste si spolu jenom povídali?“ vyzvídala.

„Hrál jsem si s dětma,“ odpověděl stručně. Lyra se uchechtla, ale znělo to spíš zoufale.

„Jasně, jako by sis jich neužil už dost víkend před tím. Tohle tvoje lhaní je fakt ubohý!“ vztekala se. Roth se naštvál a zatnul ruce v pěst.

„Já jsem s Lexi od rozvodu nespál. A dlouho předtím taky ne. Ale to není tvoje starost, s kým jsem co měl před tebou,“ prsknul podrážděně. Lyra na něj mlčky nasupeně civěla. Roth nasupeně civěl na ní.

„Vyber si, duše, nebo já. Protože já už chci chlapa, co dokáže být věrný,“ prohlásila a dala ruce křížem. Astaroth na ní pořád jen mlčky zíral, jako by si nedokázal vybrat. Snažil se zpracovat vztek, ale ona mu k tomu nedala moc příležitost.

„Tak když je to pro tebe takový dilemma, tak ti to usnadním. Nech si duše. Stejně jsi mě nikdy nechtěl. Ne tak jako já tebe,“ prskla a práskla za sebou dveřmi, že se to mlátilo o stěny celé obrovské a skoro prázdné haly. Astaroth kopl našťavaně do pytle s fazolemi a dal si chvilku, aby se z toho rozhovoru s Lyrou vzpamatoval.

Během několika minut se zjevil u Lexi doma. Bušil na dveře jak kdyby ho pronásledovala horda zombíků. Ona mu otevřela a překvapeně na něj koukala.

„Co se děje, někde hoří, nebo co?“ zeptala se a udělala krok stranou, aby mohl projít. Potom za ním zavřela dveře. Astaroth se k ní otočil a podíval se na ní s tvrdým výrazem v obličeji.

„Řekla jsi Lyře, že spím s dušema?“ zeptal se. Lexi se zatvářila provinile, a nakonec přikývla.

„Možná jsem to zmínila,“ přiznala mu. On si povzdychl a plácnul sebou na gauč.

„Hm, tak díky. Teď je na mě našťvaná a zase mi dává ultimáta a utíká ode mě a podobně. Je v šestinedělí, proboha. Nemohla sis vybrat vhodnější dobu, nebo nápad, jak se mi pomstít? Ale duše, vážně? Víš, že tam nemám co jinýho dělat. A já jí mám rád, i když mám občas rád i duše,“ zmínil.

„Promiň,“ zašeptala. Astaroth k ní zvedl oči a povzdychl si.

„Proč jsi jí to říkala?“ zeptal se, i když tak nějak tušil důvod. Věděl, že si ty dvě jdou po krku už od samýho začátku a že on byl mezi nimi jako předmět jejich dohadů.

„Možná na ní pořád žárlím,“ přiznala.

„Teď mě bude hlídat. Pokud spolu teda zůstaneme. A taky budu kvůli tobě muset spát několik týdnů na gauči. Minimálně. A bůhví co ještě,“ vztekal se, že to vypadalo jako by přeslechl její přiznání.

Lexi na něj smutně koukala. „Slyšel jsi, co jsem říkala?“ zeptala se opatrně a dívala se na Rotha, jak mu pomalu dochází, co to znamená. „Žárlím na ní, protože tě pořád miluju,“ dodala a lehce se dotkla jeho ruky. Jeho oči se

roztáhly do černoty a on si jen povzdychl. Vypadalo to skoro jako když o tom ví.

„Teď by jsme tohle vážně řešit neměli, Lex. V pátek vyzvednu kluky jako vždycky. Teď už radši půjdu,“ řekl rozumně a vstal z gauče. Lexi vstala hned po něm.

„Počkej. Vážně mě to mrzí. I to, že jsem ti to řekla takhle a v tuhle dobu. Jsem pokrytec. Šílela bych sama, kdyby mi tě nějaká tahala kdysi k sobě do postele. A je to fakt ode mě zoufalý a já vážně nechci rozvracet tvou rodinu, ale...“ Roth jí přerušil tím, že jí políbil na tvář.

„Tak to nedělej, Lex. Prosím, nedělej mi to. Víš jakej jsem, když mi dáš příležitost,“ šeptal a oddaně se na ní díval. Byl to pohled plný strachu, ale i něčeho víc. Očekávání? A Lexi to věděla.

Mohla ho zase mít a tohle bylo vážně těžký, upřednostnit Lyru před sebou, když jí tolik nesnáší. A on to cvok nechal celý na ní. Neřekl jí ne. Vlastně jí řekl jasné ano a tajně doufal, že ten první krok udělá ona. To je celý Astaroth.

„Promiň. Omlouvám se. Strašně moc se ti omlouvám,“ řekla a udělala od něj dva kroky zpátky. Astaroth přikývl, jako, že bere na vědomí, smutně se pousmál a sahal po klice.

Když se za ním zabouchly dveře, Lexi si oddychla a zády sjela po dveřích, kterými zrovna Astaroth vyšel ven. Ten z toho byl taky pěkně v háji ne že ne.

Lyra se s ním málem rozešla a on se málem vyspal s Lexi a zase se do všeho zamotal, když mu nasadila brouka do hlavy a řekla mu, že ho miluje. Ale on věděl, že se musí vzchopit. Má přece přítelkyni pár týdnů po porodu a malou dcerku, kterou miluje stejně tak moc jako svoje dva syny.

A tak se chystal, co Lyře řekne. Že se jí omluví za to, že spal s dušemi. Za to, že se nehlídal aspoň v době, kdy ho potřebovala nejvíc. Že se choval jako nadrženej puberták a že ho to mrzí. Že jí miluje...

No jo, ale to by nebyl plán, aby vyšel. V chodbě na schodišti seděla Lyra a čekala na něj. Věděla moc dobře, kam rovnou půjde. Zнала ho dobře. Vstala z těch schodů a mířila si to za ním. Cestou minula kočárek se spící dcerkou u zdi.

Astaroth si tiše povzdychl. Tušil co bude následovat. „Je mi to líto,“ začal. „Omlouvám se, že jsem se choval jako hajzl. Že jsem ti ublížil. Vážně mě to moc mrzí a...“ pokračoval a chtěl dodat, že jí miluje, ale zarazila ho.

„Byl jsi u ní?“ zeptala se jako by neznala správnou odpověď.

„Byl,“ odpověděl tiše. Lyra dala ruce v bok a přešlápla z levé nohy na pravou.

„Už toho mám dost, Astarothe!“ prskla na něj. „Já moc dobře vím, na co jsi myslel, i když jsi zrovna moc nemyslel. Já tě znám. A tohle už prostě nechci,“ prskla.

„Já jsem s ní nic neměl, jestli ti jde o tohle. Šel jsem tam proto, že...“ zarazil se, když mu došlo, jak blbě to zní. Vynadat jí, že ho napráskala přítelkyni a on teď kvůli tomu musí sekat latinu? A pak z jakýho důvodu, že to ta jeho ex vlastně dělala? A pak ta jeho pověst, když po něm nějaká ženská, kterou on má rád vyjede.

„Ztratil si slova?“ rýpla si.

„Lyro, miluju tě. Vážně,“ řekl nakonec a ona mu vlepila facku. Astaroth se tomu nijak nedivil, protože měl pocit, že si jí zaslouží. A Lyra ten pocit měla taky, když mu jí dala.

„Nic se tam nestalo,“ řekl klidně. Lyra se rozesmála.

„Vážně? Lháři. Stalo se toho víc než dost. Mezi náma je konec. Díky za dítě,“ dodala, popadla kočárek za madla a odjela s ním pryč. Lyra věděla, že fyzicky se mezi nimi s Lexi nic nestalo, ale to jí bohužel už nestačilo.

Astaroth si dal obličej do dlaní a sednul si na bobek. Nechtěl Lyru ztratit, až jí ztratil. Tohle byla ta poslední kapka a on to všechno dorazil.

Po chvilce toho mučivého ticha se zvedl a chtěl jít zpátky do práce, ale po několika krocích se prudce otočil a změnil směr. Za dvě minuty už klepal na dveře u Lexi.

„Stejně jsem to posral. Tak ať to stojí za to,“ prohlásil do jejích rtů, hned, jak mu nic netušíc otevřela, a nohou za sebou zabouchl dveře.

Jeden démon a dvě samozhivitelky

Lyra přes slzy neviděla na cestu, ale z paměti si to mířila za Luciferem do kanceláře. Potřebovala utěšit a Lucifer byl na útěchu žen v Pekle jeden z nejlepších. Hlavně taky byl upřímný, když to bylo potřeba a Lyra nutně potřebovala vědět, jestli se nezbláznila, když se v šestinedělí rozešla se svým přítelem kvůli několika pitomým duším a jedný nadržený ex. Ale když se to řekne takhle...

Lucifer na ní zíral jako na zjevení, když se jen tak zjevila ubulená u něj v kanceláři. Nemusela říct jediný slovo a on už tušil, že se to týká Rotha a jeho neovladatelných sexuálních choutek.

„Co ti zase udělal?“ zeptal se a vstal, aby jí mohl obejmout. Ona k němu udělala krok a padla mu do náruče jako kdysi já svému otci. To jsem ještě nějakého měla.

Ted' jsem ani nevěděla, kdo to je. Teda věděla, ale moc jsem ho neznala. Viděla jsem ho naposledy, když jsem byla malá. Nikdy o mě neprojevoval moc zájem. A z nějakýho důvodu mě to nikdy nepřestalo trápit.

„Ty jsi věděl o tom, že Astaroth spí s dušema?“ zeptala se. On se na ní tak smutně podíval a přikývl.

„Jo, no. To jsem věděl. A hádám, že ty jsi to nevěděla a vadí ti to. Tak proto jste se rozešli? Ale no tak, zlato, kvůli duším? Tak ho potrestej, ale rozchod kvůli duším, když máte spolu novorozence, to je... mohla bys přimhouřit oko,“ zmínil.

„Obě,“ prskla a odtáhla se od něj. „Nejmíň,“ dodala. Luc se pousmál a přikývl.

„Tak obě,“ řekl ještě a nabídl jí, aby se posadila k němu do křesla. Lyra si sedla a zvedla k němu oči.

„Nejde jenom o duše. On mi přece věrnost neslíbil a já jsem tak pitomá, že jsem si myslela, že se to změní. Myslela jsem, že mu na mě záleží víc. A pak je tady ještě ta jeho příšerná ex Alexa,“ pokračovala skrze zaťaté zuby.

„Co je s ní? Podvedl tě s Lexi?“ vyzvídal. Kdyby řekla, že jo, asi by ho to i překvapilo, ale ona zavrtěla hlavou.

„Jo i ne. Nespál s ní, ale vidím mu to na očích. Jak se na ní dívá. A má toho plnou hlavu. A vím, že ona ho chce zpátky. Už takhle nedokážu dál žít. Nevěřím mu, vadí mi to, ničí mě to, žárlím a nutí mě to být v permanentních

nervech. Já chci pro svého muže být ta jediná. Jako Rinka pro Waydana. Jako Thellnessa pro tebe. Jako Lilith pro Leviho. A Freya pro Satana. Nechci být jen Astarothova oblíbená hračka," objasnila, i když Lucifer to pochopil už když zmínila mě s jeho bratrem.

„Chápu. Ale víš, i Satan se změnil. Možná by se dokázal změnit i Astaroth. A mě přišlo, že se kvůli tobě i docela polepšil. Myslím, že tě má vážně moc rád. Ze všeho nejmíň chtěl mít dítě a vyhověl ti," zmínil jako by to byl veřejný fakt a taky akt lásky.

Lyra se na něj tak překvapeně podívala. „Koukám, že ti toho Roth svěřil víc, než jsem si myslela. Nevíš třeba i jak ho má velkého?" rýpla si a chtěla odejít, ale chytl jí za ruku.

„Víš, myslela jsem si, že mě podpoříš, ale zdá se mi, že stojíš za ním a hájíš jeho nevěry. Jak jsem si mohla myslet, že bys byl na mojí straně? Jsi chlap, taky jsi nebyval o moc lepší než on," sykla a vysmekla se mu. A než stačil otevřít pusu, byla pryč.

„No, to jsi dost podělal, Rothe..." zašeptal si pro sebe a posadil se zpátky ke stolu.

Je zvláštní, že to, že každý máme svůj život znamená, že se můžeme maximálně domnívat, jak ten svůj prožívá někdo jiný. Každá vteřina, kterou prožijeme je pro nás jiná, než pro kohokoli dalšího.

Jeden se trápí, jeden je šťastný, jeden ani neví, že existuje. A platí to i pro dva, kteří právě dělají něco společně. Každý to něco, prožívá úplně jinak. S jinými pocity, s jinými myšlenkami a s jiným přístupem.

„Tak moc jsi mi chyběl," šeptala Lexi Rothovi do ucha a lehce ho do něj kousala, zatímco on jí zamyšleně obšťastňoval. Lexi teď byla šťastná i když měla výčitky. Ale když šlo o Rotha a Lyru, výčitky jí zase tolik netrápily. Spíš ne teď. Odložila je na později. Měla za to, že on je její spíš než Lyry. Byl její manžel.

Zato Rotha netrápily výčitky, když podváděl svoje přítelkyně, protože věděl, že to pro něj nic neznamená, ale tohle s Lexi... to v něm zanechá stopu. Teď teprve cítil, že tohle dělat neměl. I když už technicky vzato nikoho nepodvádí.

Sklonil k ní hlavu a políbil jí. Jen jí rty na chvíli sevřel svými, aby tím utlumil své slastné výdechy. Byl zlomený, i když se snažil, aby nebyl. Naivně si myslel, že sex ještě zvládne, ale rozchod s Lyrou se ho dotkl víc, než čekal a zvlášť když byl kvůli Lexi.

Lexi otevřela oči a podívala se na něj, jak se na ní dívá. Byl pořád tvrdý, i když byl smutný... zatím. „Proč jsi za mnou přišel, když jsi to nechtěl?“ zeptala se a lehce do něj drkla, aby mu naznačila, aby slezl.

„Já to chtěl,“ odpověděl sklesle a se zoufalým výdechem se natáhl vedle ní na postel. Lexi si povzdychla a otočila se k němu.

„A teď už nechceš?“ vyzvídala.

„Jak mě můžeš mít vůbec pořád ráda? Po tom všem co jsem ti udělal... a Lyře,“ zašeptal. Úplně spolknul její otázku. A normálně by jí to naštvalo, ale tentokrát ne. Místo vyčítání mu položila ruku na rameno.

„Ublížil jsi mi, ale nebylo to vždycky špatný. Vlastně to bylo většinou spíš krásný. Měli jsme se spolu dobře. Nepodváděl jsi mě. Duše ti stačily a mě nevadily,“ komentovala. On se na ní tak podíval.

„Nebylo to kvůli duším. Já Lyru taky nepodváděl. Než jsem se napil těch vzpomínek na Rinku. Asi je v tom víc, než jsem si myslel,“ přiznal. Lexi se na něj smutně podívala.

„Jako, že se snažíš najít někoho, kdo by ti jí nejvíc připomněl? Jako, že jsi mě nepodváděl jenom proto, že jsi vzpomínky na ní neměl?“ zeptala se. Její hlas se lámal s každým otazníkem.

„Já nevím,“ řekl klidně. „Fakt nevím,“ dodal.

„A co víš?“ vyzvídala. Rothovy oči se jí vpily do jejích, až se jí na chvilku zatajil dech.

„Že jsem v hajzlu a že se chovám jako ještě větší,“ odpověděl. Lexi si povzdychla.

„Cítíš k Rince něco víc, než ke mně, nebo k Lyře?“ zeptala se. On se na chvíli zamyslel a pak pokrčil rameny.

„Já nevím. Cítím k ní něco úplně jiného,“ přiznal a všiml si, jak jí jeho odpověď rozesmutněla. Připomnělo mu to Lyru. Jak jí zklamal před několika minutami.

„Promiň. Mrzí mě, že jsem tohle taky zkazil. Mělas pravdu tenkrát ty i Lyra... já nejsem na dlouhodobý vztahy stavěnej. Jsem prostě nevěrnej sráč a asi vždycky budu. Já to nevnímám jako vy, pro mě to nic neznamená, vždycky pro mě znamená nejvíc moje partnerka, ale to holt není žádná omluva, a já to chápu. A fakt nechápu, proč to prostě nedokážu nedělat,“ dodal a zvedl se.

Lexi se polekala, když si všimla, že odchází. „Počkej. Nechoď, prosím,“ šeptala. Znělo to až zoufale. A možná, že i byla zoufalá, když ho pořád i přes to všechno chtěla zpátky. Byla by snad ochotná mu tolerovat jeho neřesti, kdyby se k sobě vrátili?

Astaroth se na ní ani nepodíval. Sice se zastavil, ale neměl odvahy se na ní ani podívat. Takže jen tak seděl na hraně postele a mlčel. „Chtěl bys se mnou ještě být? Nemyslím teď a dneska. Myslím obecně. Přemýšlel jsi někdy nad tím, že by jsme se k sobě vrátili? Že bys to chtěl?“ zeptala se.

To ho donutilo se na ní otočit. „Blázníš? To je blbost, nedává to smysl. To nechceš. Lex, rozvedli jsme se,“ řekl.

„A ty chceš být sám, chápu,“ zašeptala smutně. Astaroth si povzdychl.

„Tak to není. Ale ty jsi jenom opilá tím, že mě máš na chvíli tady a neuvažuješ racionálně. Kdybych tě udělal, už bys mluvila zase jinak. Stačilo by ti to,“ prohlásil.

„Tak mě udělej a budeme mít oba klid. Ale myslím, že to asi nebude stačit. Aspoň mě ne,“ opáčila suše. „Nemusíš teda hned, myslím až třeba jindy, až nebudeš smutnej,“ dodala. Astaroth se pousmál a zavrtěl nad ní hlavou.

„Co je? Hele já vím, že pro normální lidi by tohle bylo už moc, ale ty nejsi normální. Ne co se týče sexuality,“ komentovala.

„Ještě si potřebuješ kopnout do mrtvolky?“ rýpnul si. Lexi se obalila dekou a sedla si naproti němu.

„Ty jsi samokopací mrtvola. Šel jsi za mnou ani ne minutu po rozchodu. A neříkej mi, že jsi dneska neměl v plánu ojet nějakou duši, to bych ti nežrala,“ pokračovala. Roth protočil panenkami.

„Bude lepší, když půjdu. To je totiž ta nejnormálnější věc, jakou by normální člověk v týhle situaci udělal,“ zmínil a ona přikývla.

„Hm jo, ale já bych chtěla spíš vědět, co by udělal v týhle situaci nejradši nenormální Astaroth, aniž by se bál toho, že mu ta nálepka šílence zůstane,“ prohlásila. Astaroth na ní vyjeveně civěl. „Přede mnou už si nemusíš na nic hrát. Navíc se mi to na tobě vždycky líbilo. Teda z týhle strany. Ne kdybys to dělal s jinou,“ upřesnila.

Astaroth se k ní otočil čelem a podíval se jí do očí. „Chtěla bys vědět, co by udělal nenormální Astaroth v týhle situaci?“ zeptal se a ona přikývla.

„Asi by se do toho všeho nejradši zavrtal ještě hlouběji. Včetně do tebe. A potom by toho možná litoval a nebo by zase přilil olej do ohně jinak a jinde. A až by z toho byla příšerná motanice, tak by se rozhodl, že je na čase to zase rozmotat. A kdyby se mu to záhadným způsobem povedlo, naivně by doufal, že může zase začít s čistým štítem,“ řekl.

Lexi se usmála. „Tebe nejde rozmotat. Ty jsi chronicky zamotaný. Což je dobře. Kdyby ses rozmotal, nudil by ses a stejně tak i lidi kolem tebe. Neumíš

být rozmotanej. A mě už ublížit nemůžeš. Kdybys to chtěl zkusit znovu se mnou, měla bych návrh," zmínila.

„Jakej?“ zeptal se se zaujetím, až se mu roztáhly zorničky.

„Asi bych ti dovolila všechno, kdybys byl nenápadnej a používal s cizíma ochranu. Ale nesměla bych o tom nikdy vědět. Musel bys být úplně nejlepší herec a lhář co se tohohle týče. V ostatních věcech bych chtěla kompletní upřímnost. A kdybys se to dozvěděla, pořádně bys to schytl. Tak moc, jak by to sebralo mě," navrhla.

„Lex..." zašeptal šokovaně. Něco takovýho mu ještě nikdy žádná nenabídla. A byl si jistý, že ani nenabídne. A že by to žádná jiná nedokázala vydržet, jen Lexi.

„Co je? Myslím to naprosto vážně. Kdyby to takhle fungovalo, bylo by to v pořádku," dodala.

„Ty jsi asi ještě větší cvok než já," opáčil. Ona se usmála a přikývla.

„Asi jo," řekla a vylezla mu na klín. Astaroth se nechal a polibky, které od Lexi přicházely jí oplácel. Už zase byl plný naděje, energie a možná, že i zapomněl, že by měl být smutný.

„Zní to zajímavě, ale takhle já to nechci," řekl do jejích rtů asi po dvaceti sekundách líbání. Lexi na něj překvapeně koukala. „A my dva spolu už chodit radši nebudeme. Máme dvě děti a motalo by jim to hlavu. Ale kdybys mě tajně chtěla občas propašovat do postele, asi bych se nechal," dodal.

Lexi se zasmála. „Asi? Ani v tomhle žádná jistota?" rýpla si. Astaroth na ní skočil a umlčel ji svým jazykem.

„Jistota neexistuje," zašeptal jí do pusy a pak už bylo ticho. Zdá se, že se nakonec dohodli... jejich společným jazykem.

Satan se loučil s Freyou a svým synem. Zasnoubený se chystal zpátky na Zem plnit svou démonskou povinnost – přivést křesťany k rozumu. „Brzy se vrátím. Miluju vás," řekl Satan a políbil Freyu na čelo. Hned pak Mercena na tvářičku a přenesl se na Zem bez dalších slov či ohlížení.

Freya brečela a rozbrečela tím i Mercena, ale když si utřela slzy a uklidnila se, dítě zázrakem taky zmlklo. Satan byl dojatý nejen tím, že má skvělou ženu a synka, ale že ho pojmenovala po jeho životním vzoru – Mercen. To bylo kdysi Waydanovo andělské příjmení. A Freya to věděla.

Pro nás Podsvěťany a Nebešťany jména hodně znamenají. Vybíráme si je pečlivě. Pro svou dceru vybíral jméno Astaroth. Proto tam je kořen slova Rin? Rin totiž znamená majestátní, chladný, přísný, a mocný. A taky nespoutaný. A Rinka je zdrobnělina. Jméno Rin může být pro obě pohlaví

vhodné tak jako Rinka, ale Rinka je víc populární u žen. Tedy alespoň na Zemi.

Rinka se v Thallaranu nikdo další jmenovat nesmí. Stejně tak jako Lucifer, Lilith, Leviathan, Beelzebub, Satan, Astaroth, Asmodeus, Belial... zkrátka nikdo se nesmí jmenovat jako významný démon v Pekle.

A platí to i pro děti významných démonů. Jména si mohou vymýšlet jak chtějí a to jméno nesmí ještě existovat. Děti významných démonů jsou a budou významnými démony taky.

Satan se objevil před kostelem, kam často chodil a kde se poznal s Annou a Kateřinou. Lámal si hlavu s tím, jak alespoň tyhle lidi donutit pochopit fakta. Pochopit, že bůh je ten špatný, nebo vyvrátit jeho existenci úplně, což by mohla být ta nejlehčí varianta vzhledem k tomu, že ho nikdy nikdo neviděl.

A nebo v nejlepším případě z nich udělat svoje příznivce, což by dokázal lusknutím prstů, kdyby nemusel dodržovat Luciferova pravidla. „Jak by to udělal Waydan?“ zašeptal si pro sebe.

„Waydan by je porušil, ale tak nějak ctnostně. Šel by na to oklikou. Stejně tak jako Lucifer, ale jaká ta oklika vlastně může být?“ pokračoval v tom přemýšlení nahlas, že si ani nevšiml, že už stojí za mřížemi otevřených dveří dovnitř do kostela. Držel je oběma rukama jako Waydan občas mříže ve své kleci a zíral dovnitř.

Zíral na Ježíše Krista na kříži nad oltářem a protočil dramaticky panenkami. „Nemohli si vymyslet aspoň něco míň drastického před čím by se mohli klanět?“ Vždyť sem tahají malý děti. To vůbec není divný, že se mají dívat na přitlučeného týpka na kříži,“ stěžoval si.

A jo přesně tohle jsem taky nikdy nepochopila. Na hodině náboženství, kterou jsem měla povinně jako dítě v Thallaranu, jsme se tomu sice s démony vysmívali, ale nedává to smysl. Proč lidi pořád chtějí dobrovolně trpět? Obětovat se?

Jasně, když něco chceš, máš za to dát něco na oplátku, ale proč by to měla být bolest a utrpení? Proč by měl bůh, nebo Ježíš, nebo kdokoli tohle vůbec od někoho chtít? Proč by nestačil jen úsměv, nebo vlídný slovo? Dobrý skutek?

Když máš někoho rád, děláš to pro něj protože chceš a můžeš. A bůh i Ježíš by měl přece milovat všechny stejně, a tak by jim měl dávat stejně, pokud si to zaslouží a nežijí jako hajzlové.

Možná je to celý postavený dobře, ale lidi to přehánějí sami. Čím větší oběť, tím větší dar, ne? A bojí se polevit, protože tamten už obětoval kozu a

kdyby tenhle neobětoval nic, nebo jen krysu, hned by dar od boha byl menší, neúplný, nebo žádný. A proti tomuhle máme bojovat? Proti něčemu, co si vymysleli lidi a věří tomu víc než sami sobě a selskému rozumu?

A možná to je právě ono. Možná by měl lidi naučit, že se to tak má dělat. Že to celou dobu jen chápou špatně. Že ďábel funguje jinak. Pravda, ďábel nemá v popisu práce obšťastňovat lidi a plnit jim rozmary, protože ďábel je nestvořil. Ale i ďábla špatně pochopili. On nechce žrát jejich duše a lákat je do pasti.

On je chce jen odlákat od boha, protože ten boj je odnepaměti mezi ním a bohem a lidi jsou jen jejich ovce, nebo pěšáci. On láká do pasti ty špatný, aby je mohl potrestat a ty hodný láká jen na svojí stranu, aby ho milovali. A když spatří Peklo a jeho, milují ho navždy a litují toho, že to nevěděli dřív. Tolik duší, co před Luciferem a Satanem padlo na kolena a ze strachu to nebylo.

A někteří lidi mu za života skutečně podlehnou a ano, mají slabou víru v boha, ale to přece není hřích. Všechno na tomhle podělaném světě je jen o úhlu pohledu, jak se na to kdo dívá. A tím se dá snadno oprostit od závislosti na vlastní logice.

Třeba jako já. Měla jsem talisman a k smrti jsem se bála, že když ho nebudu nosit u sebe, přivolávám tím na sebe neštěstí. A nejsem blázen a ani věřící. Někdo by si mohl myslet opak. A ano, je to jenom v mojí hlavě. Lidi vždycky nejvíc věří tomu, co jim sedí k jejich životnímu příběhu.

A když si řeknu, že ten talisman na můj život nemá vliv, že moje strachy a neštěstí bude i bez něj pořád stejný, a přestanu se na to soustředit, dojde mi, že se vlastně vážně vůbec nic nezměnilo.

A že když jsem zakopla a zlomila si ruku a neměla jsem talisman u sebe, že by se to stalo i kdybych ho u sebe měla. Jen se to nedozvím, abych to mohla s jistotou potvrdit. Nicméně, když tomu budu věřit, dávám tomu sílu a existenci. A to je strašně nebezpečný.

„Bože, jestli mě slyšíš a vnímáš, dej mi nějaký znamení,“ zašeptal si pro sebe. Chvilinku ztichnul, když se za ním ozvala rána, kdy se přibouchla branka u plotu. Satan se prudce otočil a pousmál se. „Jen vítr,“ řekl klidně.

„Teď mi odemkni tuhle bránu a budu v tebe věřit. Že existuješ a posloucháš. Že miluješ každého bez rozdílu. Nechci ten kostel vykrást, moje účely jsou jak jistě víš čistě ze zvědavosti. Klidně ty mříže otevři a hned zase zavři. Jen jako znamení,“ řekl a čekal, ale nic se nedělo.

„Jak jsem si myslel. Jsi naprosto k ničemu,“ pokračoval, doufajíc, že se objeví aspoň blesky, nebo že ho stihne nějaký trest, ale nedělo se nic. Jako by bůh ani neexistoval a to Satan věděl, že existuje. A teď věděl i, že ho vůbec

nevnímal. Má toho moc, takže si potvrdil svou myšlenku, že bůh vidí jen to, co chce vidět a slyší jen to, co chce slyšet. A momentálně ho Satan na Zemi vůbec nijak neznepokojoval. A to ani když měl v plánu vzít mu pár jeho oveček.

Satan pro něj nebyl a ani neměl být hrozba. Ale Lucifer s Waydanem ano. Waydan už mu vzal téměř všechno a teď se mu mstil na jeho nejcennější bytosti – na mě.

A Lucifera bez Waydana se vůbec nebál. Proč taky? Vždyť on byl i přes jeho rebelii poslušný synáček. Dělal to, co dělat měl. Vedl Peklo a choval se jak se má správný ďábel chovat. A dokonce pro to vychovával i dalšího démona.

A pak to Satanovi došlo. Bůh se nebojí ničeho a nikoho, kromě Waydana a jeho smyslu pro spravedlnost. A Waydan tady sice není, ale jednou se vrátí. A zatím... zatím tu je jeho božský *Divinitas* a v žilách Satana? Možná se bůh taky dočká nějakýho vzrušení.

Astaroth se svalil vedle Lexi a udýchaně civěl do stropu. Není divu, měli za sebou už asi třetí kolo a to jednoho odrovná, i demony, kteří jsou na sex jak dělaní. Lexi se spokojeně a zamilovaně usmívala, zatímco Astaroth byl myšlenkami jinde. Někde u toho, že ho teď čeká pěst od reality.

„Abys věděla, už bych dávno zmizel, ale ještě čekám, až popadnu dech,“ prohlásil. Lexi se vyhoupla na něj, až ho šimrala svými dlouhými vlasy po tváři.

„Zapomeň, už jsi mě úplně vyždímala,“ řekl, ale nechal se od ní políbit. Dokonce zavřel i oči. Lexi se pousmála.

„Neboj se, už tě nechci a ani nepotřebuju,“ prohlásila, že ho to až zabolelo u srdce. A pak se zasmála, když viděla, jak žalostně se tváří. „Myslím pro dnešek,“ upřesnila. Roth si oddychl, lehce jí od sebe odstrčil a začal se oblíkat.

Lexi se zabalila do deky a sledovala jeho sexy zadek, než si na sebe natáhl džíny i s boxerkami. „Ta moje nabídka pořád platí. Neříkala jsem to jenom z nedostatku fyzický lásky,“ zmínila. On se na ní otočil a překvapeně díval.

„Já myslím, že bych se potřeboval aspoň trochu zase rozmotat, než se zas zamotám do tebe,“ zmínil tou metaforou. Ona se usmála a přikývla.

„Jasně, ale nepřežeň to. Některý věci si na tobě ráda rozmotám sama,“ dodala. On se jen pousmál a zavrtěl nad ní hlavou. „Jen tak mimochodem, za chvíli dorazí kámoška s dětma,“ připomněla opatrně jejich existenci.

Astaroth vytřeštil oči jako by na ně úplně zapomněl a pak se tak zvláště zakřenil. „Ježiš, už radši půjdu,“ opáčil. Lexi se jeho reakce lehce dotkla.

„Jsou to tvoje děti, Rothe,“ zmínila. On se usmál a přikývl.

„Jo, já vím. A jsou skvělý a mám je rád, ale teď na ně upřímně nemám moc náladu. Ale těším se na ně v pátek,“ řekl. Jako by na ně Lexi měla mít náladu. Tohle jí trochu našťvalo, ale nechtěla mu hned zase něco vyčítat, protože by ho to od ní akorát odehnalo, a tak raději mlčela.

„Můžeš tu být s náma celý víkend,“ navrhla místo toho. On si povzdychl a dal si na čas s odpovědí.

„To není dobrý nápad. A navíc nechci, aby o nás věděli. Nechci, aby si kluci mysleli, že jsme se k sobě vrátili i kdyby jsme se k sobě vrátili. Mají Lyru rádi a chci, aby to tak zůstalo,“ objasnil. Ona přikývla.

„Chápu. Je brzy,“ řekla ještě. Roth se pousmál, že to znělo jako výsměch.

„Je brzo i na mě, Lex. I na tebe. Nechme to být. Jeden sex z nás pár nedělá,“ dodal.

„Pět,“ opravila ho.

„Ty víš jak jsem to myslel,“ opáčil, popadl boty, poslal jí vzdušnou pusou a odešel. Lexi sebou zoufale plácla na postel a hlasitě a zhluboka vydechla.

To byla ta pěst od reality, kterou dostala i Lexi, když si uvědomila, že odtáhla tátu od novorozence. Sice Lyru nesnášela a brala to celý jako vyrovnání účtů, ale jeho dcery jí bylo líto. A došlo jí, že přehazovat si Rotha jako horkej brambor je nesmysl a že to neměla dělat. Ale pozdě bycha honiti, že?

A Astaroth? Když došel domů, před dveřmi našel velkou cestovní tašku s věcmi. Pochopil to, respektoval to a očekával to, takže se k ní jen sehnul, aby popadl popruh, hodil jí přes rameno a šel tam, kam jde vždycky vítaný, když nemá kde složit hlavu. Teda, teoreticky by ještě mohl jít do práce přespávat ve svém patře, pokoj tam má, je to tam i celkem pohodlný, ale ne tak jako u pokrevního bratra.

Astaroth si odemkl vlastním klíčem, který od Asmodea dostal hned, co se v tomhle bytě objevily dveře, a vešel dovnitř jako by to byl jeho vlastní mládenecký byt. Jeho doupě, kde se mohl vždycky přede vším schovat. A taky že tak trochu ano.

Asmodeus si nikdy přítelkyně nedělal. Nebyl takový blázen jako Roth, ale měli toho společného mnohem víc, než jen krev stejných rodičů a skoro dvojčecí podobu.

„Už zase? Cos jí udělal?“ ozvalo se z ložnice tlumeně, když ležel na břiše a polštář měl skoro zaražený v puse. Asmodeus byl utahaný po práci. Dneska mučil o sto šest. Na rozdíl od bratra, on v práci vážně pracoval.

„Všechno,“ opáčil Astaroth, když si zouval v předsíni boty. Asmodeus si povzdychl, vstal z postele a hodil na sebe župan, aby tam nechodil jen v boxerkách, ale myslím, že Astarotha by to nijak nepohoršilo, protože sám si stáhnul kalhoty, aby tam mohl být právě jen v boxerkách.

„Máš hlad?“ zeptal se ho ochotně a lezl do ledničky, aby mu vyjmenoval, co všechno tam má, a co by mu byl schopný nabídnout k jídlu.

„Hroznej,“ odpověděl Roth a Asmodeus jen přikývl.

„Chceš klobásu, sýr a kyselý okurky? Nebo bys radši tlačenkou s octem a cibulí? Mám tu ještě beraní rohy a kachní paštiku s brusinkama. Nakládanej hermelín a utopence. A dnešní chleba,“ dodal.

„Poslyš, ty si žiješ jako pán. Dal bych si asi všechno. Nakrájíme to a koukneme se na telku?“ navrhnul Roth a šel za ním do kuchyně mu pomoci. Kde bylo tohle jeho nadšení, když po něm Lyra chtěla oškrábat brambory?

„Vyžírko,“ rýpnul do bratra Asmodeus a podal mu další nůž. Vyndal všechno ještě, než na to stačil Roth odpovědět. Čím to je, že spolu chlap s chlapem vychází v pohodě? Že by to bylo tím, že po něm nic nechce a nemusí konečně chvíli myslet penisem?

Rozhřešení

Ráno, když vykouklo slunce z pod mraků, ke kostelu přišel kostelník a odemykal mříž, kterou včera Satan tak moc chtěl od boha odemknout. Satan spal na lavičce před kostelem a kostelník s cinkajícími klíči ho probudil.

„Co tady děláte, pane Morgensterne?“ zeptal se ho a udělal k němu pár kroků po tom, co odemkl kostel. Satan se posadil a lehce si protáhl ztuhlý krk.

„Nemohl jsem se dočkat až bude ranní mše,“ odpověděl a usmál se. Kostelník mu jeho odpověď moc nevěřil. „Kde je pan otec? Chtěl jsem s ním ještě před začátkem mše něco probrat,“ zeptal se. Kostelník se na něj tak podíval.

„Myslíte pan farář?“ opravil ho. Satan se pousmál a přikývl.

„Jo ano, pan farář. Pardon,“ řekl.

„Ještě jsem ho neviděl. Pojd'te, uvařím vám zatím čaj a dám vám něco na snídani. Máte rád buchty s tvarohem?“ nabídl a aniž by čekal na odpověď ho vedl na faru. Satan se zvedl a následoval toho staříka k malému domku poblíž kostela.

Sice tam bydlel farář Brázda, ale zařídil tam malou denní místnost pro kostelníka pana Maříka. Bylo to tam oddělené chodbou, takže to nikomu nijak nevadilo. Spousta lidí má firmu v domě, nebo byt ve firmě.

„Viděl jsem vás s Kačenkou,“ zmínil, když za nimi zavíral dveře a naznačil Satanovi, aby se posadil ke stolu. Měl tam pracovní stůl, komodu, na které byla rychlovarná konvice. Vedle skříní a malá vrčící lednička, křeslo, starodávné a hlasitě tikající hodiny jako u babiček na polici s knihami, a jídelní stůl se dvěma židlemi.

Satan se posadil a se zděšením pozoroval květinovou tapetu v barvě zaschlých holubů z nosu, na které visel dřevěný kříž přímo nad dveřmi. „Ona je Kačenka moc hodná holka. A už má taky věk na vdávání. Prý jste s ní strávil nějaký ten čas. Padla vám snad do oka?“ vyzvídal.

„Ne,“ opáčil syrově, až to donutilo kostelníka se na něj otočit. „Teda... myslel jsem, že... je to hodná holka, ale já... ještě se ženit nechystám,“ zalhal a malinko se za to zastyděl. Ale nechtěl na těch lidech složitě vysvětlovat, proč jeho přítelkyně nechodí s ním do kostela.

„Tomu rozumím. Ještě jste se asi nezamiloval, Sette. Ale je to škoda, Kačenka by...“ pokračoval, ale Satan už to dohazování nemohl vydržet a skočil mu do řeči.

„O tom jsem právě chtěl mluvit s otcem Brázdou. Chtěl jsem ke zpovědi. Však víte, kvůli hříchům,“ objasnil a kostelník mu dal jako kouzlem pokoj a položil před něj čtyři tvarohové buchty, které vybalil ze sáčku. Aspoň někdy dokážou ti křesťani sklapnout aniž by muselo dojít k ostřejšímu přístupu. Co je mezi nimi a bohem, to je svatý.

„Děkuju, pane Maříku,“ řekl Satan a zakousl se do buchty. Kostelník se na něj usmál a šel mu postavit vodu na čaj. „Je to moc dobrý, kde jste je koupil?“ zeptal se.

„Dole v pekárně Na Růžku,“ odpověděl a hledal nějaký čaj v krabici. Satan spráskal ty buchty během dvou minut, ještě se ani nedovařila voda na čaj a akorát na dveře klepal farář.

„Zdravím, Viléme, chtěl jsem se... ale dobrý den, pane Morgensterne, co vás k nám přivádí v takhle brzkých hodinách? Stalo se snad něco?“ Polekal se. Satan možná pohrdal těmi božími nesmysly, ale nepohrdal studovanými lidmi a tituly. Věděl moc dobře, jak je někdy těžké si nějaký zasloužit.

„Dobrý ráno, otče,“ řekl a podal mu ruku. Spěšně si pro to i stoupl a pak se zase zpátky usadil ke stolu. „Nestalo se nic, jen jsem s vámi potřeboval něco probrat, kdybyste měl teda čas. Víte... myslím zpovídat se. Dělá se to pořád, že jo?“ Otec brázda si krátce s kostelníkem vyměnili pohledy a pak jen přikývl.

„Jistě, jistě. Samozřejmě. Tak pojd'te, pojd'te,“ řekl. Satan vstal, znovu poděkoval kostelníkovi za buchty a následoval kněze ke dveřím. Ten se ještě podíval na kostelníka, aby mu naznačil, že se ještě vrátí.

„Pozor na hlavu,“ řekl kněz, když viděl, jak je Satan vysoký a jak se sotva vejde do dveří. „Prosím, tudy,“ zašeptal a pokynul Satanovi, aby vešel do zpovědnice. Satan vlezl do kabinky s mříženým okýnkem a posadil se na stoličku.

„Ještě jsem u zpovědi nikdy nebyl, otče,“ přiznal.

„To nevadí. Tak co vás trápí, synu?“ zeptal se. Na Satana malinko dolehla celá tahle atmosféra a taky to, že měl pocit, že teď patří do nějaké komunity. Že všichni stojí při něm. Že rozvrátit tohle by byl hřích. Ne proti bohu, ale proti lidem, který chtěl před slepou vírou chránit, ale uvědomil si, že to není to, za co by na sebe mohl být pyšný.

Uvědomil si, že to není bůh, co potřebují k životu. Je to tohle. Tahle komunita, tenhle životní styl, tyhle lidi, tyhle pravidla. Možná je bůh ten, co

je sjednotil, ale pro ně je to už jen každodenní šálek čaje, který nechťejí nahradit něčím jiným. Je to jako by je nutil vzdát se sami sebe. Jako by oni po něm snad chtěli, aby opustil svojí rodinu, kterou nade všechno miluje. A taky by to neudělal. A zlobil by se, kdyby se o to někdo snažil.

Na chvíli se zamyslel. Živě si představil, jak se promění ve svoje rohaté já, ukáže všem na mši kdo je a informuje je o tom, že je hodný. Že si nepřišel vzít jejich duše a vyvrátit jim všechno, což se jeví jako správná věc. Aspoň k tomu, aby ukončil tuhle obrovskou křivdu, kterou na demony uvalil bůh.

A pak mu došlo, že stejně skončí na pranýři. Protože on by byl jen narušitel něčeho, co oni uctívají a vůbec by ho neposlouchali. Že by z toho vzniklo něco totálně šíleného, kdyby těchhle pár lidí vědělo o existenci a dobrosrdečnosti Satana a Lucifera. O dokonalosti Pekla.

V očích všech ostatních křesťanů by byli za blázny a stejně by to nikam nevedlo. A kdyby se ukázal všem, obrátilo by to všechno vzhůru nohama a je na to on připravený? Je na to svět připravený?

Ne. A nikdy nebude. Bůh zkrátka tuhle válku vyhrál. A my vyhrajeme tu další. Ne tím, že rozvrátíme něco, co je jeho, ale že si vezmeme to, co je naše. On. A rovnou vytvoříme nejnižší patro jen pro něj.

„Zhřešil jsem, otče,“ zašeptal po chvílce ticha, kterou mu kněz dovolil mít na rozjímání.

„Ano, i to se občas stane. Jsme jen lidé. A Bůh vidí všechno, i to, co zůstává skryto v našich srdcích. Řekněte mi, co vás tíží, abychom spolu hledali cestu,“ odpověděl.

„Takový hříchy jako já spáchal snad jen Lucifer. Ale já jeden obrovský,“ řekl. Kněz vytřeštil oči a pokřičoval se, když slyšel jeho jméno. „Největším hříchem je to, že jsem tady a chtěl bych o nich mluvit,“ pokračoval, že to znělo skoro zlomeně.

Kněz se nevzdával svojí profesionality duchovního. Byl zvyklý, že k němu občas chodí i lidé, kteří provedli něco zlého a litují svých činů. „Povídejte, synu, jsem tu pro vás,“ vyzval ho.

Satan si povzdychl. „Jsem na území svého úhlavního nepřítele, využívám dobrých lidí k tomu, aby mi pomohli od toho, se cítit tak špatně. Mám výčitky, otče. Nikdy předtím jsem je nemíval.

Ne vždycky jsem žil jako dobrý... člověk. Možná proto, že člověk nejsem, jsem zrůda. Smilnil jsem, lhal jsem, kradl jsem, dychtil jsem, mučil jsem a zabíjel jsem. Ale to nejhorší, co jsem kdy udělal je to, že jsem byl pokrytec. Že jsem se nedokázal vcítit do druhých. Že jsem se jim vysmíval místo toho,

abych jim pomohl. Že jsem jim dokázal ještě víc přitopit, než abych je při nejmenším nechal na pokoji.

Byl jsem sobec, narcis, našeptávač. Bavil jsem se cizím neštěstím. Zničil jsem vztah několika lidem ze žárlivosti. Byl jsem marnivý, mocichtivý, falešný. Byl jsem nevěrný, majetnický a žárlivý. Byl jsem ztělesněním hříchu a pýchy. Hrál jsem si s lidmi a využíval slabších. Byl jsem Satan se vším všudy," zpovídal se ze srdce a upřímně člověku, který ho poslouchal s úmyslem mu pomoci.

Na druhé straně bylo dlouhé ohlušující ticho. „Otče?“ oslovil ho tiše, že to skoro nebylo ani slyšet. Kněz dlouho mlčel. Ne proto, že by nevěděl, co říct, ale proto, že některá slova se nemají přerušovat hned odpovědí.

Pak se zlehka nadechl. „Slyšel jsem vás," řekl tiše. „A slyším především to, že vás tíží svědomí. Tím co jste byl, a kým už být nechcete," řekl tiše. V jeho hlase nebyl jediný náznak odsuzování, zloby ani pohrdání. „Lidi bez svědomí sem nechodí," dodal.

Satanovi tekly po tváři slzy. A strašně se za to teď nenáviděl. Neodolal tomuhle. Tomu, čemu ještě před pár dny říkal šaškárna. Došlo mu totiž, jak to je. Zažil to a pochopil to.

Jen ho trápilo, že bůh není ani trochu jako ti lidé tady. Že káže vodu a pije víno a on to nemůže nijak dokázat. Protože by tím ublížil jen nevinným lidem. A navíc teď, kdyby se ten největší pokrytec podíval z okna, viděl by ho brečet ve zpovědnici v posvěceném kostele.

„Nemohu soudit to, čím jste byl. Nejsem tady od toho. Jsem tady pro to, co děláte teď. A teď stojíte tady, mluvíte pravdu a cítíte lítost. To není málo, synu. To je začátek. Pokání není zapomenutí minulosti. Je to rozhodnutí, že jí nedovolíte řídit budoucnost. Že víte, kým chcete být. Lepším člověkem," dodal.

Pak se na chvíli odmlčel. Satan si utřel slzy do rukávu a podíval se na siluetu otce Matyáše přes mřížku. „Co vás přivedlo na tuhle cestu, synu? Co se stalo, že jste si uvědomil, že to, jaký jste byl nebylo to, kým jste chtěl být?" zeptal se.

„Ztratil jsem ženu, kterou jsem miloval. Ublížil jsem jí i jejím přátelům. Odmítla mojí žádost o ruku, o které jsem si myslel, že se nikdy nemůže stát. Ale strašně jsem si to přál. S ní být už napořád. A ona si krátce na to vzala někoho, kým jsem pohrdal. Donutilo mě to zamyslet se nad sebou.

A pak jsem poznal toho nejzajímavějšího a nejchytřejšího chlapa, který existuje. Není nic, co by nedokázal. Vždycky jsem mu záviděl a žárlil na něj, vnímal jsem ho jako blázna, ale pak jsme se dali do řeči a já zjistil, že jsem

byl jenom hlupák. A on mi pomohl uvědomit si svoje nedostatky. Viděl jsem, že je přesný opak mě a výsledek vždycky byl takový, že jsem mu záviděl. Chtěl jsem být jako on, viděl jsem v něm vzor. Stali se z nás nejlepší přátelé a já si pak našel ženu a máme spolu nádherného syna..." pokračoval.

Otec Matyáš si přejel palcem po linii řas, aby otřel stékající slzu z oka. „Já vás tímto, Sette Morgensterne, rozhřešuji ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Nechte Boží milost vstoupit do vašeho srdce. Žijte a proměňte svou lítost v to, kým jste odhodlán být. Amen,“ řekl a pokřížoval se.

„Amen,“ řekl Satan, odkašlal si a vstal z lavice odhodlaný odejít, ale ještě se otočil a sehnul se k okýnku, kde pořád seděl otec Matyáš. „Děkuju vám, otče,“ dodal a vyšel z kabinky. Už si to mířil ke dveřím kostela, když ho kněz doběhl.

„Sette..." zašeptal otec Matyáš a zaklepal mu zlehka na rameno. Satan se k němu otočil a čekal, co mu ještě chce říct. „Nezapomeňte, kým jste teď. Teď jste nejbliž k tomu, o kom jste mi povídal. Ke svému vzoru, ke kterému vzhlížíte,“ řekl a Satan na něj šokovaně koukal. Bylo to jako by Waydana snad znal.

A než se Stan stačil zeptat, jak to jako ví, chytl jeho ruku. Satan ho nechal a čekal, co se ještě bude dít. Tahle nepředvídatelnost a odměna ve formě mentálního propojení ho příjemně překvapila. Dokonce se přistihl, že si to užívá. Dřív to měl za hloupost, ale teď v tom viděl smysl a cítil se být vděčný.

Otec Matyáš jeho ruku obrátil dlaní nahoru a vtiskl mu do ní svůj zlatý řetízek s malým křížkem. Sice by si to na sebe nemohl nikdy vzít, ale jako gesto to bylo k nezaplacení.

„Nezapomeňte, kým jste teď, synu. Ať vám tenhle přívěsek vždy připomene ten kus cesty, který jste už ušel. A náš upřímný a dechberoucí rozhovor. Děkuji,“ řekl, naposledy se na něj usmál a odešel.

Satan tam stál s řetízkiem na dlani a s pocity, se kterými si nevěděl rady. Tohle byl opravdu silný duchovní zážitek, který opravdu nečekal. „Teď jste nejbliž k tomu, o kom jste mi povídal. Ke svému vzoru, ke kterému vzhlížíte..." připomněl si jeho slova a usmál se. „Waydan,“ zašeptal tiše. Potom se lehce pousmál, řetízek sevřel v dlani a odešel vstříc svému osudu.

Lyra nemohla spát. Už asi hodinu civěla do stropu a každou chvíli zoufale koukla na prázdné místo vedle sebe a pak se zase vrátila s povzdychem k civění na strop. Byla našťvaná. Ne na Lexi a ani ne tolik na Rotha jako sama na sebe. Měl pravdu, on jí věrnost neslíbil. A ona se i přes to chovala jako by jo.

A co se týkalo Lexi, tak nějak jí Lyra chápala. Ona sama byla důvodem jejich rozvodu předtím. Možná to teď nebylo tak úplně úmyslný, ale ona tomu dost pomohla a poslala ho Lexi přímo do náruče.

Věděla, že to s Rothem není jednoduchý. I přesto ho chtěla. A věděla, že jestli si ho chce udržet, musí s ním zacházet trochu opatrněji. A jo, normální ženská by takového chlapa nechtěla, ale Astaroth nebyl jen tak obyčejný někdo. Pro něj stálo za to trpět. On svoje nedostatky dobře kompenzoval. A kdyby Lyra nežárlila na duše, nejspíš by jí byl i „věrný“.

A Astaroth? Ten to celý teď vnímal trochu jako anestezii. S bráchou si povídali, hráli videohry, žrali, chlastali a koukali na filmy. Ideální mentální pauza.

Ať žije svoboda a brečet budu později, až se mi začne stýskat a dojde mi, že mi brácha nevyžehlí a nevypere, ani neudělá pořádný jídlo. A natož, aby ho měl kdo rozmazlovat intimně. Protože jako zpestření jsou duše sice dobrý, ale nehřejí jako opravdová ženská. Jsou studený a průsvitný a to časem musí omrzet.

A Lyra i Lexi jsou holky pro vztah. A chtít ho nebudou věčně. Taky by to mohlo dopadnout tak, že se vrátí k tomu stylu starého mládence jakým býval kdysi Satan.

Lyra vstala z postele, oblíkla se rychle do něčeho přijatelného, prsty si prohrábla vlasy, chňapla po chůvičce a přenesla se na chodbu před *Neřesto*. Zhluboka se nadechla, koukla na ochranku stojící před klubem jako by jí to mělo dodat sebevědomí a pak se vydala dovnitř.

Za barem byla Lexi s Thellnessou a obě na Lyru civěly. Lexi se Thellnesse jakožto svojí nejce už pochlubila, ale tahle chvíle byla i pro ní těžká. Sice nebyla poražená, ale nebyla ani vítěz.

Nicméně Lyra se nesla jako královna i přes její očividnou prohru. Sedla si na bar před Lexi, vytáhla chůvičku, kterou flákla na stůl a podívala se na ní tak, jak by to nikdo v takový situaci nečekal. A už vůbec ne od ní.

„Nalij mi trochu whisky a sobě taky, zvu tě,“ prohlásila z ničeho nic. Lexi se pít s ní fakt nechtěla, ale odmítnout jí v tuhle chvíli by bylo spíš hloupý, protože když někdo někomu, kdo se topí dává pomocnou ruku, tak si přece ten utopenec nebude vybírat, komu jí podá. To by bylo na hlavu.

Lexi nalila oběma trochu whisky do skleničky. Thellnessa jim dala nějaký prostor a šla se podívat dozadu ke stolům, jestli někdo něco nepotřebuje. Lyra si jednu skleničku přitáhla k sobě, zvedla jí do vzduchu a naznačila, že by si s Lexi chtěla přituknout.

Ona tedy udělala totéž a zvedla i tu svojí do vzduchu. Lyra se pousmála. „Gratuluju, že jsi vyrovnala skóre a že jsi ho konečně dostala. Doufám, že máš z toho teď radost,“ prohlásila ironicky, ťukla s tou skleničkou o její a napila se na to. Na ex. Doslova.

Lexi na ní zoufale koukala. Ještě se nenapila. „Vím, že to bude znít blbě a asi mi to nebudeš věřit, ale omlouvám se. Vážně mě to moc mrzí. Takhle jsem to nechtěla,“ zašeptala. Lyra se pousmála a zavrtěla nad ní hlavou. Potom se natáhla pro tu její skleničku, kterou držela hrozně opatrně a vypila i její whisky.

„Stejně ti bude nevěrněj. A příští týden, až se to trochu zklidní, budu vařit jeho oblíbený jídlo. Tak se nemusíš dělat s večerí pro něj. Dej si burizony, nebo co ráda zobeš. A mimochodem, já taky vím, co má rád, tak buď ve střehu,“ prohlásila, plácla na bar zlatou minci, popadla chůvičku a šla pryč.

„Tohle jsem si zasloužila,“ zašeptala si pro sebe Lexi a rovnou šla uklidit ty skleničky. A je tady další milostný trojúhelník, ve kterým Roth hraje hlavní roli.

Satan pořád ještě seděl na lavičce před kostelem a v ruce žmoulal ten křížek. Ranní mše byla v plném proudu a on se snažil najít odvahu jít za Luciferem a oznámit mu, že v jeho úkolu těžce selhal.

Potom si vzpomněl na to, co mu říkal otec Matyáš o tom, jak je teď nejbliž svému vzoru co kdy byl a vzpomněl si na: „Waydanův Divinitas...“ zašeptal si pro sebe, nechal sklouznout křížek do kapsy a vyndal z ní sáček se zlatým práškem.

Co lepšího by dokázalo démona nakopnout než čistý a naprosto boží, andělský *Divinitas*? A být na chvíli andělem? Bohem? Aby mu proudilo žilami to, co kdysi jemu? Fascinující představa.

Satan sáček otevřel a beze strachu to do sebe hodil jako panáka. Chutnalo to jako cukr s příchutí něčeho, co se nedalo pojmenovat, ale mělo to blízko k nějakému ovoci a třeba k lásce a štěstí. Bylo to prostě vynikající.

Během několika vteřin se mu divoce rozbušilo srdce. Ne nepříjemně, že by se bál, že zkolabuje, ale naopak se nikdy necítil živější a lehčí. Jako by všechny starosti zmizely a všechno špatný se rozplynulo a teď cítil jen hřejivé teplo a štěstí. Úplnou extázi.

Jeho nebesky modré oči zezlátly na barvu toho prášku, zorničky se úplně zúžily a pak se usmál jako by měl všechno, po čem vždycky toužil. Byl prostě spokojený, vyklidněný a odhodlaný dokázat naprosto cokoli.

A tak se přenesl do Thallaranu rovnou za Luciferem. Zaklepal na dveře jeho kanceláře, ale nikdo neotevřel. Akorát šel kolem Darkan. „Pane, jestli sháníte Lucifera, šel mučit duše. Už od šesti mučí dneska,“ zmínil a šel si po svých.

Satan se tedy přenesl ještě jednou a to do nejnižšího patra, kde to vždycky bylo divně cítit po strachu a spálenině. Zadal kód, aby se dostal dovnitř přes těžké a kovové dveře a prošel k dalším těžkým kovovým dveřím. Dvojitě zabezpečení.

Lucifer stál u brány a odškrtačoval si nově příchozí. Dneska jich bylo víc než kdy jindy. Člověk by řekl, že těch nejhorších nebude o moc víc než těch nejlepších, ale bylo jich víc než dost.

„Mafián...“ zašeptal si pro sebe a zavrtil nad duší hlavou. Duše stále ještě v podobě předchozího majitele zavrčela.

„Co si o sobě myslíš, čerte? Moje lidi tě zamordujou, jestli se na mě ještě jednou takhle podíváš!“ vyhrožoval. Lucifer se rozesmál.

„Ty už žádný lidi nemáš, to za první. A za druhý, jak to se mnou mluvíš, ty pásku, copak nevíš, kdo já jsem? Jsem Lucifer a to já tady zamorduju tebe. O zábavu na nekonečno hodin máš postaráno,“ opáčil.

Mafián se zasmál. „Jestli tohle má být Peklo, pak jsem to vyhrál. Mi tady budete všichni zobat z ruky. Démoni,“ prohlásil. Satan to slyšel. Lucifer si tedy umí sjednat pořádek když chce, ale nerad plácal energií na blbečky. To by přišlo, až by nastal jeho soudný den. To rád duše překvapí.

Ale Satan byl na drzé duše a nechutné spodiny lidstva zvyklý a rozhodně mu nevadilo plácet energií na jednotlivce kdykoli během dne a už vůbec ne, když měl v sobě *Divinitas*.

Přišel tam a do duše hrubě strčil. Duše byla sice velká jako hora, ale Satan byl Satan. Silnější a našťvanější a taky si vybral moment překvapení. Takže duše zavravorala a spadla na svůj drsný, mafiánský zadek.

„Takhle se s vládcem Pekel nemluví,“ řekl ještě relativně klidně. Lucifer se na Satana překvapeně podíval. Ještě nikdy se ho takhle nezastal. Ne, že by to potřeboval, ale Satan se nikdy do ničeho nehrnul, pokud to nebyla jeho zodpovědnost.

Mafián se rozesmál. „Copak se za sebe vládce Pekel neumí postavit sám, že má takový poskoka?“ rýpnul si.

„Ty sis taky nikdy nerad špinil ruce jako vůdce a na všechno jsi měl poskoky. A samozřejmě, že umí, ale má svojí práce dost. Potřebuje se věnovat mnohem horším grázlům, tebe si vezmu na starost já,“ oznámil mu.

Lucifer se pousmál a poplácal Satana po zádech. „Teda, jestli mám tvoje svolení, šéfe?“ ujistil se. Lucifer přikývl.

„Jistě, je tvůj. Ale jazyk mu vytrhni až v mučírňě, nechci to tu mít zase od krve,“ prohlásil, že se mafián trochu zachvěl strachy. Satan se usmál a přikývl.

„Posledně to nebyla jenom krev, ale i hovna,“ dodal Satan, chňapnul duši za kůži na krku a zvedl jí jak kdyby vážila deset kilo. Duše začala řvát bolestí, když se jí tím, jak jí Satan vlácel odtrhl kus kůže od páteře.

„Neboj, to je jenom předehra. Ještě nás čeká hodně legrace a řvaní,“ zašeptal a máchnutím ruky ho zbavil podoby. A taky schopnosti mluvit. To se dělá trestaným duším, když si to zaslouží. Potom duši pověsil na kolíčky za kůži na ramena a znehybnil kouzlem. Duše tak mohla maximálně jen řvát a čekat ve strachu, co se s ní bude dít dál.

Lucifer zamknul bránu, před kterou byla ještě ohromná fronta a vešel do mučírny za Satanem. Tam se opřel o futra. „Co tu děláš, Sate? Neměl jsi být na Zemi? Nebo jsi snad svojí misi už dokončil?“ zeptal se.

Satan se k němu otočil. „Dokončil, nedokončil. Hodně jsem si toho uvědomil a rozhodl jsem se, že to neudělám. Že je to úplně zbytečný a hloupý,“ řekl a hrabal se v šuplíku u stolu, aby našel nějaké vhodné klipy. Ty s ostny, které rád používá jako tu předehtu u fyzického mučení.

Lucifer na něj chvilku koukal a usmál se. „Takže se tím vzdáváš svýho titulu démona I. třídy? Vždycky jsi to chtěl. To mi vysvětlí,“ pokračoval. Satan našel ty klipy, připnul je duši na kůži, což bylo těžký, protože duše byla celá tvrdá strachy. No a potom se k němu otočil čelem a podíval se mu do očí.

„Nebudu brát lidem něco, čeho se nechtějí vzdát. Stejně tak bych nechtěl, aby to dělali mě. Je to jejich volba a životní styl. Nejde o boha, jde o ně a to já respektuju. Titul jsem chtěl, ale svojí ženu a dítě chci víc. A taky svojí práci. Ale když půjde o přímou válku s bohem, půjdu si s tebou pro něj i do Nebe,“ řekl.

Lucifer se pousmál a lehce se mu poklonil. „Připomínáš mi Ďase, Sate. A připomínáš mi Nejvyššího démona. Tahle oběť pro dobro ostatních a snaha o pochopení jejich víry, kterou sám neuznáváš... to je. Nemám slov, vyrazil jsi mi dech. Zmuč toho hajzla a pak za mnou přijď do kanclu, promluvíme si o tom tvým novým titulu,“ řekl.

„Jo a na to trhání jazyku si vezmi Calien, potřebuje zaučit, pořád to bere i s hlavou,“ dodal a odešel. Satan tam stál jako opařený. Měl pocit, že selhal,

že neudělal nic správně. Nebo vlastně, že neudělal vůbec nic a teď měl za to dostat titul Nejvyššího démona?

Když Lucifer odešel, Satan se jen otočil čelem k mafiánovi celý žhavý, že se mu může plně věnovat. Popadl nějaký mučící nástroj a usmál se na něj. Jojo, mafián to vychytil, protože Satan s *Divinitasem* v krvi si rozhodně bude chtít hrát do úmoru.

Já jsem akorát dorazila z práce. Měla jsem fakt příšerný den. Co den, týden. Možná i měsíc. Hlavně jsem dneska potkala Marka, takže mi to moc na náladě nepřidalo. Držel se za ruku s nějakou ženskou a cukrovali spolu jako by byli v soukromí, a ne na veřejnosti. Naštěstí si mě ale nevšiml, protože jinak by se zcela určitě snažil o to, abych se cítila nepříjemně.

Zapnula jsem počítač a sedla si k němu na židli. „Co máš v plánu?“ ozval se Waydan. Dneska na mě snad ještě nepromluvil. Když jsem v práci, nebo se potřebuju soustředit, neprudí mě. Chtěla jsem za ním zajít, ale za chvíli.

„Nevím, asi si pustit písničky a projíždět socky,“ odpověděla jsem mu a klikla jsem na ikonu prohlížeče.

„Nemohl jsem si nevšimnout, že se tě ten pohled na Marka s tou holkou dotknul. Říkáš si, jestli je to ta, se kterou tě podváděl... ale není,“ prohlásil z ničeho nic, což mě šokovalo.

„Jak to víš?“ zeptala jsem se.

„Než jsme se poznali, tady, tak jsem byl venku. No a prostě to vím. Tamta byla blondýna,“ objasnil.

Na pokračování se pracuje...